

Кони Мейсън

ЛЪВЪТ

КОНИ МЕЙСЪН ЛЪВЪТ

Превод: Тодор Тодоров

chitanka.info

Лорд Лайън Нормански е спасил Уилям Завоевателя от сигурна смърт на бойното поле, но този път храбростта и уменията му са безсилни. Стои безпомощен пред дръзката красавица, която кралят му е избрал за жена.

Лейди Ариана Крагмер вече се е примирила с участието си — да даде земите и ръката си на могъщия воин. Такава е съдбата на победените. Но гордата хубавица се заклева никога да не му даде сърцето си.

Ариана е саксонска графиня, а Лайън — нормански рицар, те са обречени да бъдат врагове. Но в разкъсваната от предателства и кървави борби за власт земя те имат един-единствен шанс — да превърнат омразата в любов.

ПРОЛОГ

Нортумбрия, Англия, 1067 г.

Злокобни, кървавочервени пръсти облизаха бледата повърхност на зората и възвестиха началото на нов ден — ден, белязан с печата на надвиснало нещастие. Ариана Крагмер вече познаваше тази гледка от своите видения. Даже ако пратеникът на Завоевателя^[1] не беше пристигнал, тя отдавна знаеше какво я очаква.

Стоеше на парапета на най-високата кула от бащината си крепост — мъничък силует, изсечен сякаш на фона на аленочервената зора. Умен и предвидлив човек, баща ѝ, Найл Крагмер, бе вдигнал наред земите си крепост по френски образец — с тънки кули с наблюдателници и внушителни външни стени, вместо да построи господарско имение като повечето английски феодали. И тази крепост — една от малкото в цяла Англия — бе доказала, че е надеждно препятствие пред завоевателите в граничните земи на Нортумбрия^[2].

Ариана се вираше съсредоточено в навъсената зора — гледаше и чакаше, а лицето ѝ бе помрачено от облаци. Откакто ѝ бяха донесли вестта, че баща ѝ и тримата ѝ братя са намерили смъртта си в битката при Хейстингс^[3] — още оттогава тя знаеше, че този ден все някога ще дойде. След като бе извоювал победата, Уилям Завоевателят действаше светкавично — отнемаше владенията на саксонските благородници и ги даряваше на свои рицари, които се бяха сражавали на негова страна и му бяха останали верни. Затова и Ариана знаеше, че е само въпрос на време копелето Уилям да обърне поглед на север, към плодородните земи на Нортумбрия и да въведе хората си във владение.

— Ето го, идва! Лайън^[4] идва! — Предупреждението дойде откъм Кийн, сеншалът^[5] на Ариана, чийто зорък поглед не се откъсваше от хоризонта.

Ариана рязко се обърна и бурен водопад от златисторуси коси обгърна раменете ѝ. Тя присви зелените си очи срещу заслепяващата, кървавочервена зора и видя гордия силует на Лайън да изплува в пространството, където хоризонтът срещаше плодородната почва на

Нортумбрия. Яхнал огромен черен жребец, той уверено напредваше към земите на Крагмер. Внезапно първите слънчеви лъчи пробиха гъстата пелена от облаци и бронзовият му шлем проблесна ослепително. Отражението на светлината почти я заслепи.

— Погледнете, води цяла армия!

Ариана свъси вежди. Верният ѝ сенешал не преувеличаваше. Зад гърба на Лайън се простираше върволица от придворни и наемни войници, тежко въоръжени и гордо изправени под металните си доспехи. На лицето ѝ се изписа презрение. Нима великият рицар очакваше едно четиринайсетгодишно, момиче, обградено с шепа войници и камериерки, да се възправи насреща му?

Сърцето ѝ заби по-учестено, докато го гледаше да наближава — безмилостния воин, когото Завоевателят ценеше достатъчно, за да му подари най-богатите владения в кралството. Бронзовият шлем закриваше лицето му. Върху кожената си туника носеше метална ризница, лъскава като обвивката на риба, която мигом го отличаваше като един от най-знатните нормански рицари. В лявата си ръка държеше овален щит, поне пет фута в диаметър и толкова тежък и обемист, че се налагаше да го придържа с широк ремък през рамото си. За коня му бяха прикрепени чифт седемфуртови стоманени пики, а в дясната си ръка стискаше двуостър боен меч — огромно, лъскаво оръжие, с каквото само свиреп гигант като него би могъл да си служи. На Ариана цялата тази демонстрация на сила и непобедимост ѝ се струваше излишна и дори оскърбителна.

— Изглежда грамаден и страховит, не мислиш ли, момичето ми? — Ариана се сепна, дочула гласа на вещицата Надея иззад гърба си. — Говори се, че бил незаконороден, също като господаря си Уилям. И е млад. Само на двадесет и две години е, а вече му се носи слава, че бил воин, който не отстъпвал на самия Уилям — нито по сила, нито по кураж. Хората разправят, че дори спасил живота на своя крал, и то когато бил само на осемнайсет. Ето един нормански рицар, който е извоювал титлата си със смелост, с каквата малко мъже могат да се похвалят.

— В такъв случай е още по-жалко, че не е паднал на бойното поле — отвърна злъчно Ариана. — Земите на Крагмер ми принадлежат. Уилям няма право да ми ги отнема и да ги дарява на друг.

— Но ти си още дете! Не можеш да ги защитиш от завоевателите, които настъпват от север. Кралят на Шотландия отдавна е хвърлил око на Нортумбрия. Малкълм не би се поколебал да отнеме Крагмер от едно беззащитно момиче.

Ариана изглежда унищожително кокалестата вещица.

— Ти на чия страна си, Надая? И какво правиш тук? Не си спомням да съм те викала от дупката ти в гората. Може би великият нормански рицар няма да се зарадва да види вещица в току-що придобитите си земи.

Ариана не искаше да обиди старицата, но думите сами се изтръгнаха от устата ѝ. Открай време знаеше, че Надая е вещица и че живее в гората отвъд крепостта. Жените често се обръщаха към нея, когато искаха да заченат и не можеха, или пък носеха дете твърде скоро след предишното и искаха да пометнат. Хората разправяха, че Надая умеела да прави и черни, и бели магии, и че тежко се пишело на онзи, когото застигнало проклятието ѝ.

Ариана знаеше, че не бива да вярва на всичко това и в действителност още от дете беше силно привързана към възрастната жена. Познанията ѝ за билки и растения бяха безгранични и неведнъж бе връщала болни от прага на смъртта. Още от малка Ариана бе научила много от добрата старица. Освен това, Надая бе една от малкото, които знаеха за необичайния дар на Ариана.

Способностите ѝ да „вижда“ разни неща се бяха проявили още в детството, но твърде малко бяха онези, които подозираха за тази странна дарба. Освен Надая, разбира се, която изглежда знаеше всичко. Навремето майка ѝ също знаеше, и малко преди да умре я бе посъветвала да пази дарбата си в тайна, защото мнозина не биха се поколебали да я обявят за вещица. Ариана бе приела съвета ѝ присърце.

— Великият нормански рицар не се бои от никого, а най-малко пък от вещицата на Крагмер — отвърна невъзмутимо Надая. — Не се бой, Ариана, старата вещица е тук и ще те пази. Погледни ей там... — Тя посочи с кокалестия си показалец към приближаващите ездаци. — Не е ли величествен?

Ариана се вторачи в приближаващия рицар с нарастваща уплаха. Той наистина приличаше на хищника, чието име носеше. Яхнал уверено жребеца си, изглеждаше непобедим под тежестта на лъскавите

си доспехи. И макар шлемът да бе спуснат над очите му, Ариана живо си представяше лицето му, белязано с рани от ожесточени битки.

Лайън Нормандски спря бойния си жребец досами главния портал и огледа одобрително внушителната крепост, която си беше извоювал в честна битка. Главната кула, издигната насред гъста горичка, беше обградена от всички страни с ров, пълен с вода, и помалки защитни кули. Това беше първата такава крепост, която виждаше в Англия, макар че за Нормандия беше нещо обичайно. И все пак беше щедра награда, каквато дори не би могъл да мечтае да притежава, ако не беше спасил живота на Уилям Завоевателя при една от първите му тежки битки на Мейн.

Като незаконороден син без пукната пара, Лайън нямаше никакви шансове да се ожени за богатата наследница и още по-малко да стане господар на такива владения. Позорното прозвище „копеле“, с което бе жигосан по рождение, бе оставило дълбок белег в душата му. Беше го направило по-силен и по-безмилостен.

Още от пръв поглед Лайън забеляза, че кулата е добре укрепена, за да отблъсква мародерите от север, и на устните му трепна усмивка. Крепостта се издигаше гордо насред обширна, плитка долина, прорязана от водите на река Хамбър. Главната кула бе снабдена с подвижен мост и тесни бойници под назъбените парапети, а помалките правоъгълни кули наоколо с амбразури във всеки ъгъл правеха крепостта още по-надеждна. Лайън вече бе имал възможност да мине през близкото селище и видя, че и крепостниците, и свободните селяни живеят в охолство.

Лайън проследи с поглед тънката снага на главната кула и присви очи към мъничкото бледо лице, вторачено в него откъм назъбения парапет. Бойният му жребец затанцува нетърпеливо под него, докато рицарят леко се поклони за поздрав. Дребничката фигурка рязко се скри зад парапета. Внезапно развеселен, Лайън се насочи към подвижния мост и свали тежкия си шлем, докато чакаше да го спуснат. Гъстите му, черни коси проблеснаха на слънчевата светлина почти толкова ослепителни, колкото и бронзовият шлем допреди малко.

В този миг Кийн, верният сеншал на Ариана, се обърна към нея и повдигна въпросително вежди.

— Милейди?

— Няма смисъл — отвърна сприхаво тя. — Спуснете моста. Аз пък ще сляза да поздравя новия господар на Крагмер, макар че предпочитам да прониза с нож сърцето му.

— Внимавай, Ариана, внимавай — предупреди я Надая с глас, дрезгав от възрастта. — Лайън едва ли ще е толкова снизходителен към буйния ти нрав, колкото бяха баща ти и братята ти. Той е верен рицар на Завоевателя и като такъв ще се подчинява само на Уилям. Не го забравяй и гледай да не го ядосваш.

— Не се безпокой, ще направя каквото трябва — отвърна Ариана и в този момент очите ѝ излъчваха мъдрост, нетипична за крехката ѝ възраст. — Ще предам земите на Крагмер в ръцете на новия им господар, а после ще отида при годеника си, Едрик Блекхийт.

Когато Лайън премина моста и масивния външен зид на крепостта, Ариана вече го очакваше на алеята във вътрешния двор. Верният му жребец се спря пред нея, а рицарят скочи пъргаво от него, положи тежкия си щит върху седлото и пъкна лъскавия си меч в ножницата на хълбока на коня. Поклонът му беше добре отработен и подчертано насмешлив. Беше повече от изненадан да види пред себе си дребничкото момиче с още неузряла, девическа фигурка. Уилям не му беше споменал, че наследницата на Крагмер е толкова млада.

Лайън заговори на съвсем приличен английски, макар и с подчертан акцент:

— Знаех, че сте млада, лейди Ариана, но не очаквах да намеря дете, едва излязло от забавачката.

— Достатъчно съм голяма, за да разпознавам врага, лорд Лайън — отвърна му с достойнство Ариана. — Дошъл сте да ми отнемете земите.

Лайън зяпна от изненада и се вторачи изучаващо в нея. Не беше трудно да различи в детинските черти на Ариана Крагмер обещанието за несравнима хубост и решителен характер. Един ден тя щеше да притежава грация и красота, с каквито малко жени можеха да се похвалят. Засега обаче тя беше просто едно буйно дете с войнствен нрав, в чиито наситено зелени очи проблясваше трудно сдържана омраза.

— Грешите, лейди Ариана — отвърна спокойно той. — Нито съм враг, нито грабител. Дадох обет да пазя владенията ви от нашественици. Защото дори и сега, докато разговаряме, шотландците

се трупат по границата, за да плячкосат земите ви. Крал Уилям е мъдър човек. Той знае, че крехко момиче като вас не е в състояние да опази безценните земи на Крагмер. Затова крал Уилям бе така щедър да ми подари Крагмер и ме закле да се грижа за тези владения с цената на живота си. За мен това е въпрос на чест и дълг.

— Нормандските завоеватели убиха баща ми и братята ми — отвърна разпалено Ариана. — Уилям може да е ваш крал, но не и мой. И можете ли да ми обясните какво смята да прави с мен сега? Ще ме захвърли да живея с крепостните селяни ли?

— Внимавай, Ариана — прозвуча иззад гърба ѝ гласът на Надая, която незнайно откъде се бе промъкнала до нея. — Нали не искаш да се озовеш съвсем безпомощна в лапите на лъва?

Ариана сякаш не чу възрастната жена, а очите ѝ продължаваха да проблясват яростно срещу едрият рицар в достолепни доспехи. Беше твърде погълната от гнева и болката от смъртта на близките си, за да забележи, че Лайън е добре сложен мъж, с гарваново-черни коси и очи, сини като безоблачно небе. Лицето му беше като изваяно — с класически черти, но някак твърдо и изсечено. Годиците, прекарани в битки по бойните полета, завинаги го бяха лишили от младежката мекота, иначе типична за възрастта му, а позорното петно на произхода му само бе изострило войнствения му нрав.

— Езикът ви е твърде остър за млада дама като вас, милейди. Много мъже намериха смъртта си в битката при Хейстингс. Нима мислите, че Уилям не скърби за всички онези, които загинаха?

Ариана го изгледа презрително.

— Уилям не знае що е скръб. Той е чудовище, като всеки норман, а вие не сте по-добър от него.

Лайън бе като попарен. Ариана несъмнено би си прехапала езика, ако знаеше колко близо до границата на търпението му го е докарала с последните си думи. Ако не бе съумял в последния момент да си припомни, че все пак насреща му стои само едно непослушно дете, войнствената Ариана сигурно щеше на мига да намери смъртта си. Дори силни и смели мъже рядко се осмеляваха да го предизвикват така. Лайън присви устни и, вместо да ѝ отговори, рязко се обърна към своя лейтенант:

— Къде е свещеникът? Веднага го повикай!

Младият Белтан, един от най-достоините сред рицарите, извоювал в битки прозвището Безстрашния и най-верният помощник на Лайън, пришпори коня си и препусна покрай редиците назад да търси свещеника, който пътуваше с тях от Лондон.

— Ако ви трябва свещеник, имаме и в Крагмер — каза Ариана. — Бих могла да го повикам.

— Няма нужда, милейди. Уилям изпрати собствения си свещеник, специално за случая.

Очите на Ариана се разшириха, сякаш внезапно бе започнала да проумява.

— А мога ли да знам какъв е този специален случай?

— Нашата венчавка, лейди Ариана — отвърна невъзмутимо той.

При думите му Ариана простена, сякаш светът потъваше под нозете ѝ. Пратеникът на Уилям не беше споменал нищо за венчавка. Само я беше информирал, че земите на Крагмер са били преотстъпени на Лайън Нормански, верен нормански рицар, като награда за лоялната му служба към краля, и че той пристига скоро.

— Това е лъжа. Вече съм сгодена за Едрик Блекхийт. Ще се оженим веднага, щом навърша шестнайсет.

— Така е, но Уилям реши да развали годежа и да ви венчае за мен, макар че честно казано аз нямам нужда от съпруга — нито сега, нито когато и да било. Но това е без значение. Уилям желае да се венчаем и така ще стане.

Всякаква руменина се отдръпна от бледите страни на Ариана.

— Не.

Тази единствена дума се изтръгна от устните ѝ като дрезгав шепот, накъсан и неуверен. През целия си живот бе смятала, че един ден ще се омъжи за Едрик и отдавна бе свикнала с тази мисъл. Едрик беше приятен млад мъж, когото тя ценеше като приятел и беше сигурна, че все някога ще се научи да го обича.

— Аз съм обещана за съпруга на Едрик, откакто баща му почина в Хейстингс.

— Едрик се закле във вярност на Уилям — отвърна Лайън и ненадейно изпита непривична жалост към дребничката девойка, чийто живот се бе преобърнал след поредното завоевание на Уилям. — Той няма да се опълчи на краля. Малко мъже биха се осмелили да го

сторят. И като награда, задето сведе глава пред Завоевателя, лорд Едрик получи позволение да задържи земите си.

Неподправеният ужас, който се разля по бледото ѝ лице, изненада Лайън. Нима тази невръстна девойка не знаеше, че богатите наследнички лесно стават пионки в политическите планове на Уилям, който се стремеше да замени саксонските благородници с верни нормани? Можеше дори да я даде на някой по-стар от него, закоравял от дългите години служба на Завоевателя, който да се отнася към нея като с ненужна вещ. Станеше ли обаче негова съпруга, я очакваше лек живот, дори само защото той нямаше да се задържа вкъщи достатъчно дълго, за да я притеснява.

— Едрик не е възразил на решението на Уилям да ни венчае.

В зелените очи на Ариана проблесна изумление.

— Това е лъжа!

— Напротив. Както вече ви казах, лорд Едрик се закле във вярност на Завоевателя. Къде е свещеникът?

— Тук съм, милорд. Това ли е девойката? Тя съгласна ли е с този брак?

Облечен в типичните си тъмни одежди, закръгленият свещеник погледна въпросително Ариана и свъси вежди при вида на войнственото ѝ изражение.

— Тя няма друг избор, отче. Ще се венчаем след час.

Ариана неволно трепна, а по лицето ѝ се изписа уплаха.

— Не!

— Да! След един час! — Лайън заобиколи Ариана, влезе в главната кула и нареди на иконома да му покаже господарската спалня. Всички се отдръпваха от пътя му, защото никой не беше достатъчно смел или неразумен да предизвика гнева на Лайън Нормански.

— Какво да правя, Надая? — попита разтреперана Ариана, щом Лайън изчезна от погледа ѝ.

Но отговор не последва. Раздразнена, Ариана се обърна и с изумление видя, че старата вещица сякаш бе потънала в транс. Найсетне Надая тръсна глава и отвори насълзени очи, а когато заговори, гласът ѝ бе странен и отнесен, сякаш идваше изпод земята:

— Внимавай с лъва, Ариана. Ако успееш да го опитомиш, ще трябва да пазиш сърцето си. Виждам злощастни дни, дори години. Но трябва да се омъжиш за него. Да, бъдещето ти е с лорд Лайън.

От устните на Ариана се изтръгна задавено стенание.

Венчавката беше пълен фарс. Когато дойде нейният ред да даде брачния обет, Ариана упорито замълча, а Лайън изрече краткото „да“ вместо нея. Влудяваше я мисълта, че не може да му се противопостави. Сам Уилям бе повелил тя да се омъжи за Лайън. Уилям беше крал, а тя — само негов васал. Съвсем малко задоволство, ѝ донесе фактът, че бе отказала да се преоблече за случая и се появи в параклиса в уреченото време, облечена в обикновена рокля и пелерина, избелели с годините.

Не я беше грижа, че Лайън също не беше счел за нужно да се облече специално за венчавката, а само бе свалил лъскавата си броня за удобство. Но дори и без доспехите си той има излъчване на безмилостен воин, помисли си смътно Ариана. Широките му рамене и мускулести гърди изопваха плата на дългата кожена туника, подгънатата в краищата, за да дава свобода на широките му, решителни крачки.

Стегнатите му бричове от неизбелена вълна разкриваха дълги мускулести бедра. Силните му набити крака бяха обути в дебели чорапи, които стигаха до коленете, а късото му наметало от груба черна вълна бе прихванато на шията с необичайна брошка, инкрустирана със злато и скъпоценни камъни. На кръста си носеше широка кожена препаска, на която бе затъкната кама от най-скъпата стомана, с извито острие и дръжка, инкрустирана със скъпоценни камъни. Камата и златната брошка бяха единствените украшения по тялото му. И двете бяха скъпи дарове от самия Уилям.

Церемонията беше към своя край. Веднага щом свещеникът ги обяви за законни съпруг и съпруга, Лайън се обърна към Ариана и сковано ѝ се поклони.

— Свършихме, милейди — каза той и ѝ поднесе ръката си. — Ако позволите, ще ви придружа до спалнята ви.

В този момент Надая, която през цялото време бе стояла почти незабележима в ъгъла на параклиса, се втурна към лорд Лайън и застана решително на пътя му.

— Не бива, милорд! Не можете да я отведете в леглото си. Не е редно. Та тя е още девойка! Дори не е започнала да кърви! Не може да ви роди наследник.

Ариана се почувства така, сякаш земята се беше разтворила под нозете ѝ и тя бе пропаднала в самия ад. Лицето ѝ, досега бледо и безизразно, поруменя от свян.

Лайън изгледа Надая с нескривано отвращение.

— Нима си мислиш, че бих отвел в леглото си едно дете? Лъжеш се, стара вещице. Смятам просто да отведа лейди Ариана до спалнята ѝ, за да си събере нещата.

— Да си събера нещата? — Кожата на Ариана настръхна от тревожно предчувствие. — Отиваме ли някъде?

— Трябва незабавно да се върна в Лондон. Уилям скоро се връща в Нормандия, за да вземе съпругата и децата си, а аз ще го придружа. Ще ви оставя в манастира „Сейнт Клер“, където благонравните монахини ще ви научат на човечност и покорство. Там ще сте в безопасност.

— Не! — Гласът ѝ потрепваше от уплаха. — Не бих могла да живея изолирана от света! Ще умра от отегчение. Предпочитам да остана в Крагмер и да се грижа за замъка във ваше отсъствие.

— Оставям един от своите хора, сър Гай, да се грижи за Крагмер в мое отсъствие, и достатъчно наемни войници, за да предпазят тези земи от нашественици. Вече говорих с вашия сенешал и той ме увери, че ще съдейства всичко да бъде наред в наше отсъствие. А един ден, когато Уилям реши, че вече няма належаща нужда от мен, ще се върна тук като истински господар на Крагмер.

— Ами аз?

Лицето на Лайън остана непроницаемо.

— Някой ден може и да реша, че имам нужда от съпруга. А дотогава ще се наложи да останете в манастира.

Ариана изправи гордо крехките си рамене, а в очите ѝ проблесна нескрита омраза.

— Норманско копеле! Безсърдечно нищожество! Предпочитам да изгния в манастира, вместо да стана ваша съпруга!

Тя тръсна гневно сребристите си коси и се втурна покрай него по тесните каменни стъпала, които се виеха по пътя към нейните покои в северната кула. Напрегнатите сини очи на Лайън я проследиха, докато се скри зад тежката врата, а лицето му придоби замислено изражение. Един ден, помисли си той, малката непокорна девица щеше да се превърне в привлекателна зряла жена, разцъфнала и готова да достави

удоволствие на един мъж. Надяваше се той да бъде този, който да опитоми буйната ѝ кръв, щом стане готова за това.

Само при мисълта, че друг мъж би могъл да отключи страстта ѝ, Лайън изпита заслепяваща ревност. Чувството за притежание, което ненадейно бе започнал да изпитва към лейди Ариана, го поразил, защото беше непривично за мъж с неговия темперамент. Изведнъж с почуда той осъзна, че му се иска да пришпори годините и да се озове в онзи неопределен бъдещ ден, когато невинната му съпруга ще е готова да вкуси насладите на плътта.

[1] William the Conqueror — Уилям I, известен като Уилям Завоевателя — Б.пр. ↑

[2] Northumbria — бившо англосаксонско кралство, южно от устието на река Форт — Б.пр. ↑

[3] Hastings — град в Съсекс, югоизточна Англия, където в решителна битка през 1066 г. норманите превземат Англия — Б.пр. ↑

[4] от англ. lion — лъв — Б.пр. ↑

[5] ист. — управител на замък — Б.пр. ↑

1

Лондон, 1072

Уилям Завоевателят бе издигнал своята кула в лето господне 1066, веднага щом влезе победоносно в Лондон. Построй я от пръст и дърво в югоизточния край на старото римско селище. Избра грижливо мястото, за да може да наблюдава не само големия град, но и водите на Темза, и оттам зорко държеше под око завзетите територии.

Лайън Нормански наблюдаваше безмълвно Завоевателя, който барабанеше нервно с пръсти по масата и замислено мълчеше. Нямаше представа защо бе повикан и после принуден да чака благоволенieto на краля, но предполагаше, че Уилям ще повели той и хората му да потушат поредния бунт, възникнал някъде из кралството. Негово величество бе пречупил гръбнака на въстаническите сили още през 1068 година. Тогава озверяла тълпа от недоволни саксонци в Западна и Югозападна Англия бяха подхванали атака, която започна с клането на три хиляди нормани от гарнизона в Йорк. Уилям бе реагирал светкавично. Той нахлу стремглаво в Йорк и опустоши цялото селище, чак до река Тес.

Както винаги, Лайън бе яздил неотлъчно до своя крал и бе размахвал меч си с хищническа отмъстителност. А след като бунтът бе потушен, Уилям се зае да строи непревземаеми крепости и да търси начини да опази земите си от завоеватели. И винаги когато имаше нужда от Лайън, верният му рицар бе готов да му се притече на помощ.

Сега Уилям огледа изпитателно Лайън и му махна да се приближи. Очевидно нещо си беше наумил.

— Време е лъвът да се върне в бърлогата си. Имам нужда от теб в Крагмер. Моите шпиони ми подшушнаха, че крал Малкълм от Шотландия заговорничи с лишените от власт саксонски благородници. Малкълм открай време си мечтае да разшири владенията си в Англия, а сега изглежда има безумци, готови да се включат в интригите му.

Лайън изглежда замислено Уилям. През последните дни Завоевателят често потъваше в мислите си, сякаш все по-ясно осъзнаваше, че войските му са спретнали лагер на враждебна земя и успяват да държат населението в подчинение само чрез внушителните крепости, издигнати в ключови точки от кралството. Трудно беше да се сломи съпротивата на саксонците.

— Искате да се оттегля в Крагмер? Нима вече нямате нужда от бързата ми ръка и острия ми меч?

— Ако ми потрѣбват, знам къде да ги намеря. Не, Лайън, сега ще си ми по-полезен в Крагмер. Време е да създадеш наследник, който да брани земите на Нортумбрия от нашественици, когато ние с теб вече няма да сме между живите. Виждал ли си младата си булка, откакто я остави в манастира? Имаш ли новини от нея?

— Не — отвърна Лайън и внезапно със смущаваща яснота си припомни образа на своенравното дете, което кралят ме бе отредил за съпруга. — Вие ме дарихте с обширни и плодородни земи, но ме венчахте за дете. А аз не си лягам с деца.

— Тогава нямах представа, че наследницата на Крагмер е толкова млада. Но мъжете често се женят и за по-млади от нея.

— Не и аз. Предпочитам да спя с жени, които знаят какво вършат.

— Като лейди Забрина? Крайно време е да спреш да хабиш семето си по хубавата си любовница и да създадеш наследник на Крагмер. Защото дори да си навъдиш дузина копелета, те не могат да наследят владенията ти, а ти по-добре от всеки друг знаеш, че не гледам с добро око на незаконородените деца. Сега съпругата ти е на деветнайсет и е съвсем узряла за семейния живот. Всъщност, някои дори биха казали, че е попреминала разцвета на силите си.

Лайън остро се изсмя.

— Аз нямам деца. Винаги внимавам да не създавам копелета. Никога не бих позволил децата ми да изстрадат същите груби предразсъдъци, през които минахме ние с вас като незаконни деца на благородници. А що се отнася до моята съпруга, тя ме ненавижда. Във вените ѝ тече саксонска кръв.

— Това е без значение. Тя е твоя съпруга и единствената жена, която може да ти роди законни деца. Трябва ли да казвам нещо повече?

— Ще постъпя както ми наредите, сир, макар да съм на друго мнение. Моята вироглава наследница от Нортумбрия има остри бодли и хаплив език. И макар да беше само на четиринайсет, когато се срещнахме за първи път, почти успя да ме изкара от кожата ми. Надявам се само добрите монахини да са изгладили своенравния ѝ характер и да са я научили на почитта и уважението, достойни за една жена.

Уилям потисна усмивката си. Макар и само на двадесет и седем години, Лайън беше безстрашен войн, който вдъхваше у врага страх и респект. Буен и силен, и също толкова привлекателен, откакто бе стъпил на английска територия Лайън бе вкарал в леглото си безчет красиви и знатни саксонки. Жените въздишаха и благоговееха по него. И нито веднъж Уилям не го беше виждал да говори за жена по начина, по който говореше за собствената си съпруга.

Манастирът „Сейнт Клер“, 1072

Ариана се плъзна през вратата и потъна в тъмните сенки, които заобикаляха манастира. Нощта беше безлунна, а тъмнината — непрогледна. Откъм жълтата каменна постройка не долиташе ни звук, ни трепет. Монахините ставаха и лягаха рано. Водеха суров и строг живот, съвсем лишен от развлечения и напълно откъснат от околния свят.

Младата жена се придвижваше безшумно покрай стената към задния вход — малка порта със стоманени решетки, обвити с бръшлян, която водеше към света навън. За съжаление, Ариана нямаше ключ и нямаше как да си го набави, но беше благодарна за тази илюзорна връзка с околния свят. Без нея сигурно щеше да полудее. А без Едрик, който бе открил тази почти неизползвана врата, несъмнено щеше да остане съвсем изолирана от събитията, които се случваха отвън мрачните стени на манастира.

Мисълта за Едрик извика усмивка на устните ѝ. Той бе открил дъщерята на един от свободните селяни — млада жена, която работеше в манастира, и тя бе приела да предава съобщенията помежду им за дребни монети. Наскоро пристигнала в манастира, Ариана бе повече от изумена, щом младата слугиня от близкото село пъкна сгънато късче хартия в ръката ѝ. Покрай братята си и тя се беше научила да чете, затова побърза да се оттегли в килията си и на един дъх изчете

краткото послание от Едрик. Инструктираше я да го чака при задната врата през нощта, когато луната се изтърколи високо в небето.

Първата им среща беше кратка. Ариана се чувстваше окрилена от мисълта, че Едрик не я е забравил и че все още я желае. Тогава той ѝ каза, че е установил връзка с някои от северните английски благородници, които бяха потърсили убежище при крал Малкълм в Шотландия. Тайната им цел беше да отърват Англия от норманското присъствие. И въпреки че Едрик се бе закълел във вярност на Уилям, той бе готов да наруши клетвата си, за да освободи Англия и да си върне Ариана. В замяна на своята подкрепа той бе получил обещание от Малкълм, че неговите епископи ще обявят брака ѝ с Лайън за невалиден и двамата най-после ще могат да се оженят. Ариана бе научила всичко това от последвалите редки срещи с Едрик. За нея тези мигове бяха най-ценните ѝ дарове. За съжаление, понякога минаваха дълги месеци, преди да се видят отново.

Ариана се възползваше от всяка възможност да се осведоми за последните действия на Завоевателя и за внушителните му победи, неизменна част от които беше и нейният съпруг. Не че я беше грижа за съпруга ѝ. Съвсем не. Това чудовище я бе оставило да гние в манастира и, доколкото ѝ бе известно, през цялото това време нито веднъж не се беше поинтересувал за състоянието ѝ. И ако никога повече не видеше Лайън Нормански, толкова по-добре. Едрик ѝ беше донесъл слуховете за връзката му с младата заможна вдовица, лейди Забрина от Йорк. Дълго време, след като разбра за измяната му, кръвта ѝ кипеше от гняв. Лайън може да върви по дяволите — ако ще да има и дузина метреси и цяла тълпа копелета. Защото ако съпругът ѝ не го беше грижа за нея, Едрик още я обичаше. Беше ѝ го доказал, като я чакаше търпеливо дълги години, вместо да се венчае за някоя друга.

— Ариана, вие ли сте? Слава богу, че сте получила посланието ми. Трябва да ви кажа нещо важно.

Ариана се изненада, че толкова бързо и неусетно е стигнала до задната порта. Едрик вече я чакаше и явно бе дочул тихите ѝ стъпки. Тя отметна бръшляновите клонки и надникна през решетките.

— Тук съм, Едрик. Защо не наминахте толкова време? Боях се, че сте ме забравил.

— О, не, милейди, как бих могъл да ви забравя! Бях в Единбург и преговарях с крал Малкълм. Ако всичко върви добре, скоро ще сте

свободна и ще се венчаем, както искаха родителите ни.

— Няма ли някой нов бунт? Не узнавам нищо зад тези стени. Мразя това място! Игуменката казва, че съм вироглава и непокорна. Коленете ми са разранени от дългите часове, в които трябва да изкупувам греховете си, а гърбът ми е син и подпухнал от пръчката. Проклинам деня, в който се озовах тук, и ненавиждам човека, който ме обрече на този ад!

— Лорд Лайън е станал изключително влиятелен човек в Англия — отвърна Едрик. — Изглежда Уилям много го цени. Където и да се появи Завоевателят, Лайън винаги е до него. Отвратително е, че не дава пет пари за вас, неговата законна съпруга. Арогантно копеле!

— Има ме за своя робиня. За какво съм му притрябвала, щом вече има земите ми? Господи, как жадувам да се отърва от него!

— Амин — отсече Едрик и стисна пръстите на ръката ѝ през прашната решетка на вратата. — Винаги съм ви обичал, Ариана. Затова ви открих така скоро, след като разбрах, че лорд Лайън...

Думите му увиснаха във въздуха при звука от строгия женски глас, който се разнесе в тъмнината. Ариана отстъпи сепнато крачка назад и в този момент някой пхна запалена факла в лицето ѝ.

— Бягайте, Едрик, бързо! Разкрити сме!

Едрик се отдръпна и се сля с тъмнината, разочарован че са ги прекъснали, преди да успее да ѝ каже, че съпругът ѝ е на път към манастира, за да си я прибере.

— С кого си приказваше, лукава безбожнице? — В гласа на игуменката се прокрадваше зловеща нотка, която не вещаеше нищо добро за Ариана.

— С никого — излъга тя и крадешком хвърли поглед към вратата. Испита облекчение, щом видя, че Едрик е потънал в мрака. — Просто не можах да заспя и дойдох за поема глътка свеж въздух.

— Лъжеш! — Ръката на игуменката се издигна заплашително и стовари парещ шамар върху лицето ѝ. Ариана се олюля назад. — Ясно чух мъжки глас. От колко време продължава това? През цялото време съм държала под покрива си една малка развратница!

Ариана вирна отбранително брадичка.

— Не е вярно! Няма никакъв мъж. С никого не се виждам.

Игуменката стисна здраво запалената факла и я пхна досами лицето на младата жена. Ариана се отдръпна стъписано назад и

заотстъпва, докато гърбът ѝ не опря в студената стена.

— Бях наблизил и видях всичко, когато Терса пъкна скришом бележката в ръката ти. Веднага разбрах, че нещо си наумила. — Игуменката изсумтя презрително. — Терса е страхливка и не издържа при разпита. Каза ми всичко. Разбрах, че си поддържала връзка с някакъв мъж, откакто си дошла в манастира. Терса не знаеше името му, но призна, че ти е носила писма от него срещу дребни монети. И няма никакво съмнение, че среднощният ти посетител не е уважаваният ти съпруг.

— Не е вярно! — не отстъпваше Ариана. — Може би нещастното момиче просто се е изплашило и ви е разказало онова, което сте очаквала да чуете.

— А може пък да е казала истината. Във всеки случай вече няма да я видиш в манастира. Терса беше сурово наказана и изпратена обратно в колибата на баща си. Той обеща да се погрижи да я омъжи набързо за един строг вдовец с шест деца, които отдавна имат нужда от майка.

Внезапно Ариана бе пронизана от съжаление към младото момиче с такава злощастна съдба.

— Терса не е направила нищо лошо. Нито пък аз.

— Ти си омъжена за велик човек! Или вече си забравила брачните обети?

— Да, вярно е, че съм съпруга на лорд Лайън, но това стана против волята ми.

— Такава е съдбата на всички жени. Омъжват се за който им наредят, а собствените им желания нямат никакво значение. Защо си мислиш, че жени като мен избират монотонния и уединен живот пред брака? Не, Ариана, ти с нищо не си по-различна от стотиците млади жени из цяла Англия. А твоя съпруг очевидно не го е грижа за теб. Ако беше другояче, нямаше да те захвърли в манастир и напълно да забрави за съществуването ти. Пет пари не давам колко си знатна, защото никой не го е грижа за теб. И или ще живееш според нашите правила, или ще си носиш последствията.

Ариана замръзна.

— Няма да ми е за първи път да изпитам силата на пръчката.

Игуменката я блъсна пренебрежително пред себе си.

— Върви в килията си и се моли за опрощение на греховете си. Наказанието ще се състои след утринната молитва, преди богослужението. През цялата история на „Сейнт Клер“ прагът на този манастир не е бил прекрачван от толкова опърничава жена като теб. Щом съпругът ти научи за безсрамното ти поведение, несъмнено строго ще те накаже. Но аз ще му спестя този труд.

Ариана се втурна към тясната си килия, която от пет години беше неин дом и затвор. Ако Лайън беше тук, едва ли можеше да очаква милост от него. Той вече имаше Крагмер, титла и млада любовница; нямаше нужда от нея.

Малко след утринна молитва, Лайън наближи манастира „Сейнт Клер“. Камбаните все още отекваха с тревожен звън. Той дръпна звънчето на входната врата и зачака да му отворят.

Вътре в мъждиво осветения параклис, Ариана стоеше коленичила пред олтара, с чинно превит гръб, вдигнала отбранително ръце над главата си. Над нея стоеше игуменката и замахваше с пръчката с отработен жест, а наоколо им стояха неподвижни няколко монахини със сурови погледи и безизразни лица.

Ариана потисна с усилие мъчителен стон, щом поредният болезнен удар се стовари между плешките ѝ. По-скоро би умряла, отколкото да позволи игуменката да я чуе да вика от болка. Всеки следващ удар само подсилваше омразата ѝ към човека, който я бе захвърлил в този ад. Някъде в тъмните кътчета на манастира отекна входен звънец, но Ариана почти не го чу. Беше твърде погълната от очакването на поредния суров удар на пръчката.

В това време пред главния портал на манастира Лайън пристъпваше нетърпеливо от крак на крак и вече сериозно обмисляше дали да не счупи вратата, за да се добере до съпруга си. Съпруга... цели пет години почти не се беше сещал за малката девица с буен нрав, която бе оставил в манастира. Острият ѝ език почти го бе изкарал от кожата му на път за манастира. Бе изпитал неимоверно облекчение, когато я остави във вещите ръце на строгите монахини. Сега от все сърце се надяваше петте години строг контрол и уединен живот да са сломили детинското ѝ вироглавство. Очакваше да види една нова Ариана Крагмер. Вместо опърничавата, деспотична девойка, лорд Лайън си представяше че ще види скромна, блага и сдържана жена.

И точно когато вече си мислеше, че ще се наложи да отвори със сила тежката стоманена порта, ръждивите панти проскърцаха. В тесния процеп се появи кокалеста монахиня, облечена в мрачни черни одежди, и ахна при вида на грамадния рицар, възправил се пред нея в пълно бойно снаряжение.

— Не пускаме мъже в манастира — извиси тя пискливия си глас, който ясно издаваше страха ѝ.

— Аз съм Лайън Крагмер. Дойдох за съпругата си — отекна гръмовният глас на Лайън, преди той с лекота да разтвори широко вратата. Сепнатата монахиня извика уплашено и се отдръпна встрани: — Искам да говоря с игуменката.

Монахинята погледна боязливо през рамо и нервно преглътна.

— Игуменката... е заета.

— Ще я изчакам вътре.

Жената погледна тревожно неколцината мъже, които придружаваха Лайън, и отстъпи назад.

— Както желаете, милорд. Ще ви покажа приемната, където можете да изчакате. Но сам — добави тя. — Хората ви не могат да влязат.

— Хората ми ще ме изчакат отвън.

Лайън остави монахинята да мине, подтичвайки, пред него, и я последва във вътрешността на манастира. Коридорите бяха притихнали и празни; наоколо не се виждаше жива душа, което му се стори странно. Но тъй като не беше запознат с начина на живот в манастира, бързо потисна тягостното чувство. Монахинята го преведе покрай параклиса с неестествена припряност. Лайън, който я следваше неотлъчно по петите, изведнъж забави крачка. Необичайните звуци, които долитаха от вътрешността на параклиса, му се сториха странно обезпокоителни. Внезапно му просветна. Натрапчивото „шляп, шляп“ трудно можеше да заблуди слуха на човек, така добре запознат с различните оръдия за наказание. Очевидно налагаха някое безпомощно създание, и то доста сурово. Лайън не можеше да си представи как е възможно някоя от тези благонравни жени да извърши нещо толкова греховно, че да заслужи такова сурово наказание. Любопитството го надви. Лайън внезапно се закова пред параклиса.

— Не! Не можете да влезете там! — Кокалестата монахиня мигом бе забелязала колебанието му и видимо правеше всичко

възможно, за да го разсее. Но усилието ѝ само подсилваше решимостта у Лайън.

— Това е параклис, нали така? — Едната му вежда се изви въпросително. — Може пък да искам да се помоля.

— М-може — заекна монахинята. — Но не ви съветвам да влизате точно сега.

Без да ѝ обърне внимание, Лайън отвори със замах входната врата. Около олтара горяха стотици свещи. Пред очите му се разкри сцена, извадена сякаш от самия ад. Няколкото монахини в черни мантии, чиито бели забрадки хвърляха причудливи сенки върху тъмните стени, приличаха на хищни лешояди, скупчени около своята жертва. Жертвата, доколкото Лайън видя, беше дребничка женица, облечена в дрипава сива рокля, а главата ѝ бе покрита с бяла забрадка. Коленичила пред олтара, тя бе превила покорно гръб под яростните удари на игуменката, която размахваше пръчката с видимо задоволство. Въпреки болката, която несъмнено изпитваше, жената не издаваше и звук, и Лайън неволно изпита съжаление към бедното създание. Питаше се какъв ли грях е сторила, за да заслужи такова сурово наказание.

Внезапно осъзнал, че няма право да се намесва, Лайън се обърна да си върви. В този миг обаче бялата забрадка се плъзна от главата на жертвата. Лайън неволно простена. Само веднъж досега беше виждал такива ослепително руси коси. Не, не точно руси, не дори златисти, а по-скоро сребристи и толкова блестящи, че почти го заслепяваха. Тя извърна лице към него и лорд Лайън пребледня, внезапно разпознал малката, решителна извивка на брадичката, високите скули, сега неестествено изопнати върху сгърченото от болка лице.

Ариана Крагмер.

Бяха изминали пет дълги години, откакто я видя за последно, и ненадейно в този миг си спомни всичко за нея. Упоритата извивка на малкото ѝ носле, високите скули, плътните устни, сега по-пълни и розови отпреди, изумрудено зелените очи и великолепната коса. Но какво, за бога, ставаше тук?

— Спрете! — Ръката на игуменката, издигната да нанесе поредния удар, внезапно замръзна във въздуха. Няколко чифта очи се приковаха в Лайън, който решително крачеше към Ариана и игуменката.

— Лорд Лайън! — Възкликна боязливо игуменката. Лорд Лайън беше знаменит нормански рицар, изключително ценен от крал Уилям. Това, че ги беше сварил точно в този момент, не вещаеше нищо добро. — Какво ви води в нашия скромн манастир? Трябваше да ме изчакате в приемната. Вече привършвах работата си тук. Не биваше да ви оставят да влезете.

— За бога, мадам, какво правите с моята съпруга?

Все още на колене, Ариана надзърна предпазливо през рамо, твърде замаяна от болката, за да реагира при вида на бляскавия нормански рицар. В замъгленото ѝ съзнание той ѝ приличаше на вълшебен спасител, целият в злато и сребро, горд и достолепен в могъщия си гняв. Ариана затвори очи и се олюля. Внезапно я връхлетя едно от нейните видения, които все по-рядко я навестяваха, откакто бе влязла в манастира. Тя се разтрепери, щом видя Лайън, обгърнат от тъмна аура, която погълна всичко и всички в параклиса. Виждаше го като унищожителна буря — дъжд, вятър и мълнии, яростна и безмилостна в своята стихия. Ариана в миг разбра, че такава всепоглъщаща сила би могла да помете всичко, което се изправи на пътя ѝ.

Лайън видя как Ариана се олюля застрашително и я сграбчи в обятията си миг преди да се строполи с трясък на пода. Тя извика от болка, щом нараненият ѝ гръб се отърка в грубата му длан, а после сякаш замря. Очите ѝ бяха замъглени. Виждаше Лайън, обгърнат от невидимо перде тъмнина, и тъмнината сякаш я привличаше, поглъщаше я. А после пред очите ѝ изплува призрактът на смъртта, ухили се грозно насреща ѝ, и я обзе безпаметност.

— За бога, вие сте я убили! — извика уплашено Лайън. — Очите ѝ се преобръщат, а кожата ѝ е студена като на мъртвец. Неподвижна е като камък.

— Нищо ѝ няма, милорд — пренебрежително махна с ръка игуменката. — Това е само поредният ѝ трик. Случвало ѝ се е и преди и бързо се възстановява.

— Болна ли е? — Чертите му се изопнаха от загриженост. Преди пет години бе повярвал, че манастирът „Сейнт Клер“ е райско кътче за беззащитно момиче, което се нуждае от добро възпитание, иначе би потърсил друг дом за невръстната си съпруга. — Защо не ме уведомихте?

— Нищо подобно, милорд, жена ви се радва на крепко здраве. Както вече ви казах, това е само трик.

— Ще я отведа в стаята ѝ, за да почине, преди да отпътуваме.

Игуменката забеляза, че Лайън се кани да я последва.

— Оттук, милорд. — Лайън пренесе Ариана през няколко тесни коридора, преди игуменката да спре пред една от еднообразните врати. Тя отвори вратата и Лайън огледа с погнуса мрачната килия.

— Затова ли платих толкова пари? Тъмна килия с кушетка, стол и един прозорец? — Той изруга толкова цветисто, че благонравната монахиня пребледня и припряно се прекръсти.

— Какво правите, милорд?

Игуменката застана над него, а веждите ѝ се свъсиха в неодобрение.

— Просто се опитвам да видя доколко е пострадал гърбът на съпругата ми. Налага се да я лекуваме, ако искаме да пътуваме на сутринта.

Игуменката се намръщи. Ако Ариана Крагмер си тръгнеше, манастирът щеше да загуби значителни приходи.

— Смятате да я отведете? Мислех, че я оставяте тук завинаги. Дълги години ни се отплащахте щедро да се грижим за нея.

— Още утре ще я отведа у дома. — Без да го е грижа за натрапчивото присъствие на благонравната монахиня, Лайън внимателно отмести краищата на туниката на Ариана и предпазливо оголи гърба ѝ. Пламъкът от единствената свещ в помещението падаше право върху леглото и ясно разкриваше белезите по бледата плът. — Исусе! — процеди Лайън през зъби.

Синините по гърба ѝ бяха придобили пурпурно-лилави оттенъци. Игуменката явно добре бе преценила с каква сила да нанася ударите, защото никъде не бе успяла да разкъса нежната кожа. По целия ѝ гръб обаче се простираха грозни следи от пръчката — от меката извивка на раменете чак до леката вдлъбнатинка на ханша ѝ. Лайън не пропусна да забележи и жълтеникавите белези от предишни наказания.

Когато отново се извърна към игуменката, лицето му бе измамно спокойно.

— Какво е направила съпругата ми, за да заслужи такова сурово наказание?

— Съпругата ви е вироглава и непокорна. Не приема съвети и напътствия. Не уважава нито бога, нито почтените люде. Вие ни заръчахте да изгладим характера ѝ и да я вкараме в правия път. Но това, между другото, са най-малките ѝ грехове.

Игуменката свъси надменно вежди и вторачи поглед в неподвижното тяло на Ариана. Следващите ѝ думи бяха изречени с добре пресметнато презрение:

— Милорд Лайън, с болка трябва да ви съобщя, че вашата съпруга тайно се е срещала с мъж под прикритието на нощта.

Тъмните вежди на Лайън подскочиха рязко.

— Този мъж има ли си име? И как изобщо е било възможно да се срещат? Мислех, че вратите се заключват през нощта.

Игуменката сви примирено рамене.

— Така е, милорд. Не мога да кажа със сигурност дали лейди Ариана е напускала стените на този манастир и дали мъжът е успявал някак да влиза, но със сигурност знам, че са се срещали. Що се отнася до неговото име, по-добре ще е да попитате съпругата си. — Тя се обърна да си върви. — Ще ви пратя мехлем да го втриете в раните ѝ.

Ариана се размърда и простена. Гърбът ѝ гореше. Това беше най-тежкият бой, който помнеше, откакто бе прекрачила прага на „Сейнт Клер“. Толкова ли непростим беше грехът ѝ?

— Не се движи. Игуменката ще изпрати мехлем да облекчи раните ти.

Този глас! Ариана веднага го разпозна. Нисък, плътен и повелителен. Не беше сънувала. Лайън наистина беше тук; не беше си го представила. Предметът на нейната омраза стоеше пред нея в целия си ръст, по-силен от всякога, по-едър отколкото го помнеше, по-властен от самия живот... и толкова привлекателен... Майчице, толкова беше привлекателен, че трябваше да си напомни, че у него се е вселил самият дявол. После внезапно си спомни видението си, в което той бе обгърнат от зловеща тъма, и уплашено се сви.

Смърт.

Безпощадна смърт. Ариана нямаше представа чия смърт бе видяла, но нямаше как да сбърка тъмния призрак на злото.

— Защо сте тук?

— Дойдох да те отведа у дома. Уилям се нуждае от човек, който да брани граничните територии на кралството от Малкълм.

— И нямахте търпение да се втурнете по заповед на копелето.
Лайън я изгледа смразяващо.

— А ти, доколкото виждам, не си загубила нищо от силата на хапливия си език. Но като гледам гърба ти, осмелявам се да кажа, че игуменката не е била така толерантна към буйния ти нрав, както съм аз.

Той вторачи поглед в гърба ѝ и Ариана внезапно осъзна, че гледа голата ѝ кожа. Горещата следа от погледа му я разтърси. Ариана подскочи като опарена и понечи да се изправи. В този момент разкъсаните краища на туниката ѝ се плъзнаха по раменете ѝ и разкриха бялата, заоблена плът на гърдата ѝ. Лорд Лайън, който до този миг се питаше дали съпругата му се е превърнала в зряла жена, вече нямаше основания да се съмнява. Защото точно преди тя да посегне и да прикрие неуверено оголената си плът, той бе успял да зърне добре оформените, розови връхчета на гърдите ѝ.

— Вече не съм дете, милорд. И се боя, че езикът ми е станал по-остър с възрастта.

— Изглежда казваш истината. Във всяко отношение — добави Лайън и вторачи многозначително поглед в бюста ѝ. — Явно Уилям е прав. Време е да се установя и да дам наследник на Крагмер. Но първо очаквам да чуя с кого се срещате тайно през нощта.

В гласа му се прокрадна стоманена нотка, от която по гърба ѝ пробяга студена тръпка. Трябваше да се досети, че игуменката няма да пропусне да каже на Лайън за позорния ѝ грях, макар да не беше виновна за нищо, освен че бе разговаряла с Едрик през решетките на вратата.

— Игуменката греши. Няма никакъв мъж. — Дори на парчета да я разпокъсаха, нямаше да изтръгнат името на Едрик от устните ѝ.

Лайън я изгледа изпитателно. Тя очевидно лъжеше. Изумително зелените ѝ очи отчаяно отказваха да срещнат погледа му.

— Имаш ли любовник?

Устните ѝ се изопнаха в безрадостна усмивка.

— Любовник? Това е нелепо, милорд. Само игуменката може да отваря входните врати. Понякога просто не мога да заспя и се разхождам на двора през нощта.

— Времето ще покаже дали лъжеш — отвърна Лайън с непроницаемо изражение. — Ако разбере, че си нарушила брачните

обети, мигом ще се озовеш обратно между тези четири стени.

— Аз никога не съм искала да бъда ваша съпруга, милорд.

Той я изгледа пронизващо.

— Но ще бъдеш моя съпруга, и то във всяко отношение. Ще споделяш леглото ми и ще отгледаш децата ми. Ще ми се подчиняваш безпрекословно, ще ми се закълнеш във вечна преданост и ще ми бъдеш вярна до гроб.

Очите ѝ се разшириха, докато съзнанието ѝ бавно проумяваше онова, което току-що беше чула. Може би щеше да ѝ се наложи да споделя леглото му и донякъде да му се подчинява. И дума не можеше да става да наруши брачните обети, дадени пред свещеник, но никога, никога не би се заклела в преданост на едно норманско чудовище.

Живите ѝ, зелени очи разкриваха мислите ѝ толкова ясно, сякаш ги бе изрекла на глас.

— Точно така, скъпа моя съпруго, всичко ще бъде точно така, както казах.

— Може би, милорд — отвърна благо тя. — А може би не.

2

Ариана седеше сковано на седлото, когато напуснаха манастира на следващата сутрин. Сковаността ѝ се дължеше отчасти на жилавата пръчка, с която игуменката я бе наказала за несторения ѝ грях, и отчасти на дългото време, в което не беше яздила. Отдавна не бе препускала на кон и не бе изпитвала опияняващото чувство за свобода, което ездата предизвикваше. А мисълта, че вече е отвъд стените на омразния манастир, беше тържество за душата ѝ.

Ариана погледна скришом към Лайън, който яздеше на неголямо разстояние пред нея. Беше прекарал нощта пред вратата на манастира заедно с хората си, след като се погрижи да ѝ осигурят всички възможни удобства. А тази сутрин, малко след утринната молитва, дойде и ѝ доведе коня, който щеше да язди по пътя към Крагмер. Сега Ариана го наблюдаваше безмълвно, леко смутена от разтърсващия ефект, който този мъж упражняваше върху нея. Да, тя го мразеше, разбира се, както мразеше всички нормански завоеватели, и все пак не можеше да отрече, че се възхищава на много неща у него. Имаше вид на мъж, който дълго и упорито е калявал тялото си, а погледът му беше смразяващ, като у хищник. По ръцете му бяха набъбнали гъвкави мускули, а краката му, провесени покрай грамадното седло, бяха здрави и набити като дърветата в гората. Можеше да я убие само с един замах на властната си ръка и никой не би го обвинил за това. Ариана копнееше за деня, в който този внушителен норман и войските му ще бъдат разгромени, а Англия отново ще принадлежи на саксонците. Молеше се този ден да дойде час по-скоро.

Изражението на Лайън не се промени, докато изчакваше Ариана да го настигне. Той не бе пропуснал да забележи, че дрипавата сива туника, която носеше, не прикриваше изкусителните извивки на гъвкавото ѝ тяло. Рицарят смръщи неодобрително вежди, щом погледът му попадна върху примитивната бяла забрадка, с която бе прихванат великолепият водопад от сребристи коси. Кой би могъл да си помисли, че малката девица с буен нрав, която преди пет години бе

оставил в манастира „Сейнт Клер“, ще се превърне в примамлива съблазнителка?

Дали наистина имаше любовник или игуменката наистина си бе измислила цялата история, питаше се Лайън с нарастващо раздражение. Изглеждаше му невероятно Ариана да се е замесила в непозволена любовна афера, заключена зад дебелите стени на „Сейнт Клер“. И все пак, какви ли не неща се случваха по широкия свят. Имаше само един начин да се убеди в това и Лайън възнамеряваше не след дълго лично да се увери дали Ариана е престъпила брачните обети. Научеше ли, че е обезчестена, мигом щеше да я изпрати обратно в манастира, където щеше да прекара живота си в изкупление на греховете си.

Когато стигнаха селото, което се простираше недалече от стените на „Сейнт Клер“, Ариана обходи жадно с поглед живописния пейзаж, поглъщайки всеки звук и движение по тесните, оживени улички. Отдавна не бе изпитвала такова завладяващо усещане за свобода, беше забравила ласката на слънцето и вятъра върху лицето си и приятното чувство, че е заобиколена от истински хора, а не от мълчаливите монахини в манастира. Тя вдиша дълбоко сладкия въздух, напоен с аромата на вкусни манджи, които помнеше от годините на своето детство. Устата ѝ се напълни със слюнка.

Внезапно отнякъде изникна млада жена и се вкопчи отчаяно в полите на Ариана.

— Милейди, това съм аз, Терса!

Ариана вторачи поглед в момичето и постепенно разпозна в подпухналото и насинено лице прислужницата, която ѝ бе предавала посланията от Едрик. Внезапно пребледняла, Ариана ахна от изумление.

— Какво ти има, Терса? Кой те е наранил?

— Умолявам ви, милейди, вземете ме със себе си. Позволете ми да служа вярно на вас и вашия господар.

Лайън свъси вежди при вида на бедно облечената девойка, чиито дълги коси се спускаха на сплъстени, разбъркани кичури по гърба ѝ. Той спря коня си недалече от Ариана.

— Коя е тази жена, милейди? Познавате ли я?

Ариана внимателно обмисли отговора си. Явно игуменката бе пропуснала да му каже името на момичето, което бе пренасяло

посланията между нея и Едрик.

— Беше прислужница в манастира. Иска да служи в Крагмер.

Лайън огледа отблизо младата жена.

— Кой те е набил така, момиче?

— Баща ми, милорд — отвърна боязливо Терса. — Иска да ме омъжи за Дорал, вдовец с шест деца. Дорал вече погребва три жени и аз не искам да съм четвъртата.

— Жената е длъжна да се омъжи за онзи, който ѝ отреди баща ѝ — заяви Лайън с равен глас.

— А нима жената е длъжна да търпи такъв зверски побой? — запита в отговор Ариана с прямота, която озадачи, но никак не изненада съпруга ѝ.

— Да, ако е вироглава и непокорна. — В думите му се съдържаше добре пресметнато предупреждение, което не остана нечуто от Ариана.

— Ако вие ми посегнете, милорд, ще накарам Надая да ви прокълне. Надявам се вече знаете, че Надая е вещицата на Крагмер.

При думите ѝ устните на Лайън се извиха в усмивка, която озари изсечените контури на лицето му.

— Нима си мислите, че ме е страх от вещици? Не, милейди, ще ви трябва нещо повече от магия, за да удържите ръката ми, ако сторите нещо, което заслужава наказание.

Ариана го изгледа свирепо. Той умело бе насочил разговора към нея, намеквайки за тайните ѝ срещи с Едрик. Лайън обаче никога нямаше да узнае кой е мъжът, с когото се е срещала, Ариана се кълнеше в това.

— Моля ви, милейди, вземете ме с вас!

— Терса, веднага се връщай вкъщи — нареди суров глас иззад тях. Терса панически се обърна и се изправи лице в лице с баща си, грамаден мъж с юмруци с размерите на чукове. Тя трепна, щом ръката му се издигна над главата ѝ.

— Не смейте да ѝ посягате отново — изрече в този миг Ариана с тих, но властен глас. Лайън се отдръпна и се вторачи с интерес в нея, изумен от небивалата ѝ дързост. Малката му съпруга имаше повече кураж от всички жени, които познаваше, и със сигурност повече, отколкото позволяваше възпитанието на една дама.

— Какво ще правя с дъщеря си не ви засяга, милейди — отвърна свъсено бащата на Терса.

В този момент Лайън реши, че е време да се намеси.

— Свободен селянин ли си или крепостник? И какво става тук?

— Свободен съм, милорд. Викат ми Болдър. Дъщеря ми е обещана на Дорал, коминочистача. Трябва му жена и майка на децата му. — Болдър реши, че ще е по-благоразумно да не споменава, че дъщеря му е била позорно изхвърлена от манастира, задето е нарушила правилата. Грехът на Терса нямаше да се отрази добре на името му, а можеше дори да изгуби бъдещия си зет, ако Дорал научеше за безсрамното й поведение. — Терса не иска да се омъжи за Дорал, но скоро ще склони. — При тези думи той стисна яростно юмруци, намеквайки какъв метод ще използва, за да убеди дъщеря си да промени решението си.

Макар Лайън да вярваше в нуждата от покорство у жените, не можеше да се каже, че е привърженик на безмилостния побой. Онова, което бе казал на Ариана преди минути, бе по-скоро предупреждение, отколкото заплаха. Познаваше по-сигурни начини да държи съпругата си под контрол, вместо да я бие като куче.

— Милорд — намеси се Ариана, — искам Терса да ми стане прислужница. Не можем ли да я вземем в Крагмер? — Попита го толкова мило, че Лайън мигом се почувства заслепен от сладката й усмивка и съблазнителния глас. Дали изобщо познаваше тази изкусителка? Той тръсна глава и се върна в реалността.

— Имаме достатъчно прислуга в Крагмер.

— Но аз искам Терса. — Вярната служба на Терса през тези пет години в манастира заслужаваше награда. Ариана не можеше да понесе мисълта, че ще омъжат младото момиче за безмилостен грубиян, който всяка вечер ще изкарва гнева си върху нея. Баща й вече я бе наранил достатъчно.

— Какво ще кажеш, човече? — обърна се Лайън към Болдър, чийто глуповат поглед се стрелкаше невярващо от Ариана към съпруга й и обратно.

— Искате дъщеря ми да ви стане слугиня? — Божичко, кой ли човек, бил той норман или саксонец, не беше чувал за лорд Лайън и сърцатите му подвизи? Би било чест, помисли си Болдър, дъщеря му да се нареди в грамадното домакинство на такъв влиятелен господар. И

все пак, и той можеше да измъкне нещичко, ако позволеше на дъщеря си да замине.

— Точно така — отвърна Лайън. — Съпругата ми желае дъщеря ти да ѝ служи, а за мен е удоволствие да изпълнявам желанията ѝ.

Болдър облиза алчно подпухналите си устни при мисълта какво би могло да означава подобно предложение, изразено в монети. Все нещо щеше да изкопчи от такъв заможен господар.

— Не бих искал да се разделям с най-голямата си дъщеря, милорд — изхленчи Болдър. — Тя ми е много нужна. Майка ѝ много зависи от нейната помощ.

В този момент Лайън не чувстваше нищо друго, освен презрение към Болдър. Той ясно разбираше за какво намеква стария негодник и реши да сложи край на това веднъж завинаги.

— Колко искаш за дъщеря си, Болдър? Ще я купя за жена си.

Болдър премигна объркано.

— За бога, милорд, не исках да кажа...

— Много добре знам какво искаше да кажеш. — Лайън бръкна в кожената кесийка, която висеше на кръста му, извади една сребърна монета и я хвърли към Болдър. Той сръчно я улови, разглежда я известно време, а после кимна и рече:

— Достатъчно е. — С тези думи той се въртна на пета и се отдалечи, без да каже и дума на дъщеря си — нито съвет, нито сбогуване, нищо. Явно вече кроеше планове как да изхарчи неочакваното имане.

През цялото време Лайън почти не беше поглеждал Ариана. Беше озадачен и леко смутен от това, че така лесно се беше поддал на прищявката на съпругата си. И понеже не беше свикнал да е особено снизходителен към жените, сега нямаше представа защо бе откликнал на каприза ѝ с такава готовност. Може би бе изпитал съчувствие към злочастната съдба на самата Терса, но и този отговор не го удовлетворяваше, защото нямаше навика да изпитва състрадание. Той беше закоравял боец, непреклонен нормански рицар и всичко, което вършеше, го вършеше за своя господар — Уилям Завоевателя.

Изненадана от ненадейно проявената отстъпчивост от страна на съпруга ѝ, Ариана гледаше зяпнала как Лайън нареди на Белтан, верния му лейтенант, да вземе Терса пред себе си на седлото. Приведен над момичето, Белтан сръчно я повдигна с мускулестите си ръце и я

метна на коня пред себе си, а после Лайън побърза да даде знак да продължат.

— Благодаря, милорд — изрече Ариана с повече топлота, отколкото бе изпитвала към съпруга си, откакто го видя за първи път.

— Единственото нещо, с което можеш да ми се отблагодариш, е името на мъжа, с който се срещаше тайно в манастира. — Той обходи с поглед лицето ѝ. — И трябва да знаеш, че рано или късно ще го науча, защото рядко отстъпвам. — С тези думи Лайън пришпори коня си и препусна стремглаво напред. Сър Белтан веднага приближи и остана да язди покрай нея.

— Обещавам да ви служа вярно, милейди — каза Терса и се приведе леко, за да стигнат думите ѝ до новата ѝ господарка. — Цял живот ще съм ви благодарна за това, което сторихте за мен.

— Ще те помоля само никога да не говориш за годините, прекарани в манастира, защото не искам да си спомням нищо за това безрадостно време.

Терса нямаше нужда да ѝ припомнят, че не бива да говори за манастира, а още по-малко за тайните послания, които бе предавала на Ариана от мъж, който със сигурност не беше съпругът ѝ. Дори да я разкъсаха, нямаше да изтръгнат и думичка за това от устата ѝ, макар да изпитваше известна благодарност към лорд Лайън, задето я бе спасил от отчаяната ситуация.

Спряха за малко по обед, за да хапнат от месния пирог, който купиха от пазара в селото. Ариана си избра едно местенце, далече от хората на Лайън, и удобно се настани под гъстата сянка на един дъб. Лайън обаче неочаквано се присъедини към нея, докато тя вкусваше с небивала наслада ароматното ястие, каквото не бе опитвала от пет години. Простата, безвкусна храна в манастира бе твърде различна от онова, с което бе свикнала да се храни от дете.

— Много си притихнала, Ариана — Лайън за първи път използваше малкото ѝ име. — Да не би да се молиш за опрощение на греховете си?

Ариана срещна прямо погледа му.

— Боя се, че греховете ми са безобидни, милорд. Зад дебелите стени на манастира рядко изниква възможност да съгреша.

— Но ти явно си намерила начин, нали? Игуменката беше възмутена от поведението ти.

— Съжалявам, ако съм ви разочаровала, милорд. Предполагам, че има начин да убедите свещеника да анулира брака ни, преди да сме го консумирали?

Лайън се намръщи.

— Нищо подобно, Ариана. Ние сме женени и такива ще си останем. И скоро след като пристигнем в Крагмер, аз ще узная истината. Бракът ни ще бъде консумиран, не се и съмнявай в това, но не преди да дойде месечният ти цикъл. Едва тогава ще знам със сигурност, че не носиш в утробата си копеле.

По шията на Ариана плъзна гъста руменина. Безочливото поведение на Лайън я шокираше. Двамата може и да бяха съпруг и съпруга, но тя едва познаваше този мъж. А и през последните пет години бе отвикнала да общува с мъже.

— Вече не съм дете, милорд, което може лесно да бъде контролирано или сплашено. Жалко само, че не ми вярвате достатъчно.

— Много жалко, Ариана — повтори замислено Лайън, а после ненадейно грабна ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Много жалко за теб, ако науча, че си ме предала.

Тя се вторачи в сините му очи и видя собственото си отражение. Беше толкова близо до него, че чувстваше дъха му по страните си и ясно виждаше едва наболите косъмчета по наскоро обръснатото му лице. Металните брънки на ризницата му се притискаха в гърдите ѝ и я караха да се пита докъде ли се простира силата на мъжа под доспехите. Дъхът ѝ заседна на гърлото. Този мъж, този нормански враг, имаше правото да използва тялото ѝ, както сметне за добре. Нямаше представа дали ще бъде нежен или брутален, но последното ѝ се струваше по-достоверно. А тя нямаше към кого да се обърне за помощ, освен към собствената си изобретателност. И може би към Едрик. Слава богу, че имаше Едрик.

Лайън сякаш се изгуби в необятните дълбини на зелените ѝ очи, омаян от смелостта и непокорството, които откриваше в тях. Чувстваше се като хипнотизиран и развълнуван като никога преди. Тази жена му се противопоставяше с цялата си воля — противопоставяше му се и го предизвикваше, но той щеше да я опитоми. Първо щеше да покори духа ѝ, а после и тялото ѝ. Щеше да я накара да го желае, да се нуждае от него. Слабините му се свиваха

конвулсивно само при мисълта за това. Може би трябваше да вземе Забрина със себе си за известно време, за да утолява огъня в тялото му — поне докато не узнаеше със сигурност, че вироглавата му булка не носи копеле в утробата си.

По дяволите да върви проклетата игуменка, помисли си кисело Лайън. Тя дори нямаше представа какви дяволи е вкарала в главата му, като му наговори такива неща за Ариана. Но той скоро щеше да узнае истината — цялата истина. Той я придърпа към себе си, вперил поглед в пищните ѝ устни и разкъсан от мисълта дали те вече са вкусували страстта или той ще е първият, който ще ги докосне. Изкушението беше непреодолимо. Лайън повдигна внимателно брадичката ѝ и поднесе устните ѝ към своите. Едва чут стон се изтръгна от гърдите ѝ, щом почувства топлината на устните на Лайън, притиснати към нейните, изпърво нежно и проучващо, преди езикът му жадно да се плъзне по меките грапавинки и повелително да раздалечи устните ѝ, за да нахлуе в сърцевината на устата ѝ.

Стъписана, Ариана не можа да устои на яростната атака на езика му, който нетърпеливо покоряваше сладките дълбини на устата ѝ. Никога не беше подозирала, че устните на един мъж са в състояние да събудят такива нечестиви чувства у някоя жена. А когато почувства ръцете му да обгръщат гърдите ѝ, главата ѝ се олюля.

Лайън изучаваше сладостните дълбини на устата ѝ, когато почувства, че безочливите набези на езика му я шокират. Една част от него тайничко ликуваше, защото съпругата му засега с нищо не беше показала, че е веща в целувките. И все пак зрънцето на съмнението продължаваше да го гризе. Докато ръцете му се опиваха от тежестта на заоблената ѝ гърд, Лайън осъзна, че откликва почти безпаметно на тази жена, която беше негова съпруга — жена, която виждаше у него единствено врага.

Тази жена, която вероятно носеше детето на другото.

Възможно ли беше друг мъж да е спечелил любовта ѝ? При тази мисъл го връхлетя заслепяващ гняв. Лайън отблъсна Ариана, а лицето му беше плашещо изкривено и потъмняло от ярост.

— Оседлайте коня си, милейди. Трябва да стигнем Крагмер преди залез слънце. — Той рязко се изправи и се отдалечи.

Ариана остана да зяпа вторачено след него. Този мъж беше врагът, беше нормански касапин, също като своя крал. Как тогава бе

възможно само с един допир да я накара да се чувства така, да я накара да върши онези срамни неща? Не бяха ли те проява на безчестие у една жена? И къде оставаха непорочността, покорството и скромността, на които я учеха сдържаните монахини, обречени да прекарат живота си в уединение? Нима техните уроци бяха безсмислени идеали, с които никоя жена не би могла да живее?

Отнякъде се появи сър Белтан и ѝ помогна да оседлае кобилата си. Ариана вдигна очи и видя Терса, възседнала вече жребеца на Белтан, вторачена в привлекателния рицар с едва прикрито обожание.

— Аз ще ви придружавам по останалия път до Крагмер, милейди — каза ѝ почитателно Белтан. — Лорд Лайън ще язди начело.

Ариана кимна отсечено. Без значение колко любезен и почитателен можеше да е този мъж, той си оставаше омразен норман. Не искаше да има нищо общо с който и да било от тях.

Лайън заби токовете на ботушите си в хълбоците на коня и препусна с всички сили, сякаш искаше да избяга от демоните, които терзаеха тялото и ума му. Пет години почти не беше мислил за Ариана. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, беше свикнал да се сеца по-често за коня си, отколкото за младата си съпруга. А когато все пак си спомнеше за нея, пред очите му изникваше само образът на жилавата саксонка, която приличаше на непослушно дете и безочливо бе изпробвала самоконтрола му. Дори и в най-смелите си фантазии не си беше представял съблазнителна хубавица с блестящи сребърни коси, напъпили розови устни и изкусително заоблено тяло. Петте години бяха сторили истинско чудо. Уви, едно нещо не се беше променило — дълбоко вкоренената ѝ ненавист към норманите.

Лайън спря пред подвижния мост и обходи с поглед околността, изпълнен със задоволство при вида на новите си владения. Е, не съвсем нови, защото беше господар на Крагмер вече от пет години, но през цялото това време службата му към Уилям го бе държала далече от земите му. Много неща се бяха променили за това време. По територията на цялото кралство, на стратегически места, бяха издигнати грамадни крепости, непоклатими пазители на силата и властта на Уилям.

Той даде знак на хората си да останат край защитните насипи и изчака да спуснат подвижния мост. После мина покрай защитната кула

на входа и навлезе във вътрешния двор на крепостта. Веднага забеляза чуждите коне и рязко дръпна поводите на жребеца си. Не познаваше нито цветните конски сбруи, нито пък непознатите мъже, които се шляеха из двора. Веднага щом към него се втурна един от крепостните селяни, за да вземе юздите от ръцете му, Лайън остро рече:

— Виждам, че имаме посетители.

— Да, милорд — отвърна смутено мъжът насреща му и нервно отметна перчема от челото си. — Дойде лорд Едрик от Блекхийт. Чака ви в салона.

— Едрик — повтори отчетливо Лайън. Мъжът, за когото Ариана трябваше да се омъжи, преди Уилям да отмени годежа им. Сега Едрик беше васал на лорд Лайън, но двамата почти не бяха се засичали през последните пет години. Едрик беше се заклел във вярност на Уилям и бе изпратил част от войската си, за да подкрепи армията на Завоевателя, но сам той рядко напускаше пределите на владенията си. Доколкото си спомняше, Едрик така и не се беше оженил.

Щом прекрачи прага на приемния салон, Лайън присви очи срещу гъстия дим, който се стелеше на кълба в помещението. Около дългата маса се бяха разположили към половин дузина мъже и отпиваха лениво от халбите си с ароматна бира. Кийн, сенешалът на замъка, стоеше чинно край масата, докато един от крепостните селяни доливаше халбите им с бира, а друг поднасяше хляб и грамадни плата, обсипани с мезета. Гостите очевидно не можеха да се оплачат от липса на гостоприемство.

Едрик стана от скамейката в мига, в който видя Лайън да се насочва към него. Взираше се в него с открита ревност и омраза, докато най-сетне не си спомни защо все пак е дошъл. С видимо усилие правилните му черти придобиха по приятелско изражение.

— Дойдох да ви поднеса поздравленията си, милорд — Каза съдържано Едрик. — Из цялата страна се носят легенди за лорд Лайън Нормански. Помислих си, че е крайно време да се срещнем, след като сме съседни, а аз съм ваш васал. Затова веднага щом дочух, че се връщате и смятате да се установите в Крагмер, реших да ви се представя. — Той погледна покрай Лайън, сякаш очакваше да види още някой, и когато това не се случи, изглеждаше разочарован. — Все още не съм имал възможност да поднеса благопожеланията си на вас и прекрасната ви съпруга по случай женитбата ви. О, простете — изрече

отчетливо Едрик. — Забравих, че вие не сте виждал лейди Ариана почти от толкова време, отколкото и аз. Тя все още ли обитава манастира „Сейнт Клер“?

— Изглеждате добре осведомен за съпругата ми — отвърна Лайън, а в гърдите му се надигна смътно подозрение.

— За никой не е тайна, че веднага след венчавката я изпратихте в манастир, милорд. Трябва много да се е променила за тези пет години. Между другото — вметна Едрик с едва прикрита насмешка, — да не би случайно да водите любовницата си в Крагмер?

— Струвате ми се невероятно добре информиран за човек, който рядко навестява кралския двор — процеди Лайън.

— Може и да не идвам често в двора, но все още имам достъп до хорските клюки — отвърна невъзмутимо Едрик. — Разправят, че лейди Забрина била съкрушена, когато кралят ви наредил да се върнете в Крагмер, за да браните владенията си от набезите на крал Малкълм.

Лайън се вторачи безмълвно в Едрик и сякаш за първи път видя младия, привлекателен благородник с изискан език. Нищо чудно, че Ариана бе мечтала да се омъжи за него. Този мъж беше всичко, което той, Лайън, не беше. За начало, Едрик беше законно роден син и бе наследил титлата от баща си. Беше участвал в битката при Хейстингс и с право бе спечелил уважението на саксонските войски. Сега на Лайън му се струваше странно, че е капитулирал толкова лесно, след като, подобно на всички саксонски благородници, бе поставен пред избора да се закълне във вярност на Уилям или да изгуби владенията си.

Още по-странно му се струваше, че Едрик почти не беше протестира, когато новият му господар разтрогна годежа му с лейди Ариана. Ако Лайън беше на негово място, щеше да се бори до край, за да задържи годеницата си и Крагмер. Нищо чудно, че някаква част от него не му позволяваше да му се довери. Този човек беше твърде пасивен, твърде лесно приемаше капризите на съдбата. Какво ли замисляше?

— Стори ми се странно, че посещавате Крагмер в същия ден, в който двамата с моята съпруга се връщаме у дома. Има ли нещо спешно, което трябва да обсъдим?

Едрик го изгледа косо.

— Просто чух, че днес се връщате в Крагмер, и понеже и бездруго имах път насам, реших да намина и да ви засвидетелствам

уважението си. Вие отсъствахте от Крагмер дълги години. Нямах представа, че лейди Ариана ще е с вас. Всъщност, къде е тя, милорд? Все още не съм имал възможност да я поздравя по случай брака ѝ. Надявам се, че е добре. — В думите му се съдържаше заплаха и предизвикателство. Ако Лайън бе наранил Ариана, щеше скъпо да си плати.

Лайън нямаше възможност да му отговори, защото в следващия миг в салона нахълта Ариана, която току-що бе пристигнала с останалата част от хората му. Нужен ѝ беше само един поглед към двамата мъже и сърцето ѝ слезе в петите. Какво ли правеше Едрик тук? И дали Лайън подозираше, че двамата са поддържали връзка през дългите години в манастира?

Твърдо решена да прикрие объркването и тревогата си, Ариана си наложи да се усмихне и поздрави гостите:

— Лорд Едрик, какво ви води в Крагмер? Наред ли е всичко в Блекхийт?

Напрегнатият поглед на Едрик се установи на лицето ѝ. За първи път от пет години я виждаше на дневна светлина. Когато се срещаха в манастира ги разделяха дебелите решетки и гъстите филизи на бръшляните, а в тъмнината тялото ѝ беше по-скоро тъмен силует. Станала е изумително красива, мислеше си Едрик, докато погледът му се плъзгаше с възхищение по тънката ѝ снага и обратно към лицето ѝ. Още от дете Ариана обещаваще да стане голяма хубавица. Като зряла жена обаче беше по-красива от всяка жена, която някога бе познавал. Едрик стисна ядно зъби при мисълта, че такава красота отива нахалост за омразния Лайън Нормански. Ариана принадлежеше на него, Едрик, истински саксонски благородник, а не на някой си нормански завоевател.

Лайън внимателно наблюдаваше и Едрик, и Ариана, и лицето му придоби замислено изражение. Почувства, че между тях преминава нещо неуловимо, но нямаше представа какво е то. Дали Ариана все още желаше Едрик? От емоциите, изписани върху лицето на саксонския благородник, Лайън прецени, че Едрик изпитваше нещо повече от обичайното любопитство към бившата си годеница. Той я желаше.

И внезапно Лайън разбра... Разбра го със сигурност. Игуменката не беше излъгала. Ариана наистина се беше срещала тайно с мъж... и

този мъж бе Едрик Блекхийт.

— Съпругата ми е изморена от дългия път, лорд Едрик — каза безизразно той и махна към Кийн, който се суетеше наблизко. — Придружи лейди Ариана до спалнята ѝ.

Кийн почтително се поклони пред младата си господарка.

— Добре дошла у дома, милейди. Радваме се отново да ви видим в Крагмер, където ви е мястото.

— Благодаря ти, Кийн. Аз също се радвам да се върна у дома. — Тя се обърна към Лайън. — Съвсем не съм изморена, милорд. Освен това, лорд Едрик все още не е отговорил на въпроса ми. Надявам се да го стори, докато аз утоля жаждата си. — Тя посегна към една халба с бира и благо се усмихна на Едрик. — Наред ли е всичко в Блекхийт?

— Блекхийт процъфтява, милейди — отвърна той, без да изпуска от погледа си Лайън, който изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира. Ариана явно не беше изгубила нищо от непокорния си нрав, затворена зад дебелите стени на „Сейнт Клер“. Надяваше се само да не ѝ се налага да страда от това. Лорд Лайън определено не приличаше да човек, който ще се остави на капризите на жена си. Дори начинът, по който я гледаше в момента, би изплашил даже мъж.

— Моля да ни извините, лорд Едрик — каза спокойно Лайън. — Опасявам се, че съпругата ми не осъзнава колко е изморена. — Ариана ахна от изумление, щом за един кратък миг се озова в силните ръце на съпруга си. — Моля ви да продължите да се възползвате от гостоприемството на Крагмер, докато аз се погрижа за удобството ѝ.

Ариана понечи да се възпротиви, но видя изражението на Лайън и мигом се отказа. В този момент лицето му сякаш бе изваяно от камък, толкова мрачно и непреклонно ѝ се стори. Не пророни и дума, докато я носеше по коридора и после нагоре по тясното стълбище към дневната стая на горния етаж. За разлика от повечето кули, строени по това време, в които господарската спалня бе отделена само с тежки завеси от приемния салон, баща ѝ беше настоял да има дневна и спалня на втория етаж, над голямото помещение, където прислугата и войниците спяха на сламеници направо върху пода.

— Веднага ме пуснете, милорд — каза Ариана и без всякакъв успех заблъска мускулестите му гърди. — Не съм си мислела, че дори норманите могат да бъдат толкова груби.

Лайън не каза нищо, само продължи да се изкачва по витото стълбище, докато не стигна до спалнята и не отвори с ритник вратата. Едва тогава отпусна Ариана на земята и се вторачи в лицето ѝ с ледено изражение. Когато заговори, гласът му беше измамно спокоен:

— Не ти ли се струва странно, че Едрик е дошъл точно сега, в деня, когато двамата с теб се връщаме в Крагмер? Защото на мен ми се струва повече от странно. Струва ми се подозрително.

Ариана преглътна с видимо усилие.

— Странно? Подозрително? И какво толкова странно и подозрително има в това, един васал да дойде и да изрази лично почитанията си към своя господар?

— За толкова глупав ли ме смятате, милейди? Знам, че лорд Едрик е мъжът, с когото тайно сте се срещали. Човек трябва само да ви погледне, за да разбере, че двамата все още се желаете?

— Нищо подобно, милорд — отричаше ожесточено Ариана. — Това е лъжа. Аз...

— Стига, Ариана! — отекна гласът на Лайън. — Не се бой. Няма да убия любовника ти. Признай си още сега и ще се смиля над живота му... а също и над твоя.

— Убийте ни ако искате, но ние сме невинни — отвърна Ариана с глас, пропит със страх. Знаеше толкова малко за този нормански боец, а още по-малко знаеше на какво е способен. Той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне, и Ариана реши, че ще е по-добре да му каже самата истина. Лъжите открай време не ѝ се удаваха. — Вярно е, че лорд Едрик идваше да ме вижда в манастира, но двамата винаги бяхме разделени от заключени врати и дебели решетки. Дори не се докосвахме. Просто разговаряхме, това е. Нищо друго не се е случило между нас. Вярно е обаче, че лорд Едрик се сещаше за мен, докато собственият ми съпруг беше забравил, че съществувам. Ако не беше крал Уилям, щях да си изгния в „Сейнт Клер“.

Господи, толкова беше красива, когато се разгневеше, мислеше си Лайън, докато гледаше безмълвно Ариана. Той почувства странна тръпка в слабините си. Страните на лицето ѝ бяха така румени и нежни, очите ѝ блестяха като безценни изумрудни, а гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха учестено.

— Ти беше само едно дете, когато се оженихме. Какво очакваше да правя с теб? — отвърна Лайън с хладнокръвие, което изненада дори

самия него. — От първата ни среща разбрах, че не си кротко и послушно момиченце. Надявах се добрите монахини да те научат на смирение и покорство, и на всички добродетели, които очевидно ти липсваха.

Твърдо решена да не отстъпва, Ариана вирна брадичка и изправи рамене, макар че ѝ се искаше да се обърне и да побегне.

— Никога няма да сведа глава пред един нормански нашественик. Казвам самата истина. Едрик идваше да ме посещава, защото беше загрижен за мен. Осведомяваше ме за всички събития в страната. — Тя го изглежда язвително. — Добрите монахини не считаха за нужно да ме забавляват с истории за подвизите на съпруга ми.

— Преди време Едрик беше твой годеник. Все още ли го желаш? Би било безсмислено, защото никога няма да те освободя. Ти си моя съпруга, Ариана, и предпочитам да се държа, сякаш си невинна, докато не реша противното.

Ненадейно той протегна ръце и рязко я придърпа към себе си.

— Треперите, милейди. Права сте да се боите от мен.

Ариана не можеше да спре конвулсивните тръпки, които разтърсваха тялото ѝ. Но те сякаш не бяха предизвикани точно от страх. Бяха от близостта на Лайън, от мъжествения му аромат, от натрапчивата сила и мощ която струеше от тялото му. Ариана внезапно осъзна всичко това и се почувства запленена от съпруга си.

И същевременно се побоя от него.

Беше едновременно пленена и отблъсната от Лайън Нормански.

— Мислете каквото си искате, милорд, но това е самата истина — пророни Ариана и се изгуби в предизвикателните дълбини на очите му. Никога никой мъж не я беше гледал така. Ариана видя в горещите дълбини на очите му собственото си отражение и сърцето ѝ се преобърна.

Лайън почувства, че железният самоконтрол му се изплъзва. Ариана беше толкова близо до него, че сладкия ѝ аромат, мекотата на кожата ѝ и дори неуместното ѝ упорство — всичко това неудържимо го привличаше и го подканяше да премине границата. Желаше я! За бога! Желаше непокорната си, буйна съпруга, и желанието му да я притежава отиваше отвъд рамките на всякаква логика. Искаше я повече, отколкото някога бе пожелавал Забрина, а доскорошната му

любовница определено знаеше как да достави удоволствие на един мъж.

Ръцете му се плъзнаха в косите ѝ и повдигнаха лицето ѝ. Сребристи кичури светли коси погалиха пръстите му, докато снишаваше глава и покриваше устните ѝ със своите. Устните му се движеха жадно по нейните, милваха ги, вкусаха ги, а тялото му пулсираше от желание. В един миг страстта надделя и езикът му се плъзна търсещо в устата ѝ. Ариана простена, щом ръцете му потърсиха гърдите ѝ. Когато Лайън най-после се отдръпна, дишането му беше също толкова тежко и учестено, колкото и нейното.

— Това беше само прелюдия към онова, което те очаква като моя съпруга. В теб има много страст, Ариана, и това ми харесва.

— За съжаление вие не ми харесвате, милорд — отвърна хладно тя. — Имате маниерите и финеса на див глиган.

3

Лайън онемя от гняв. И докато дишането му бавно се възстановяваше, той отчаяно се опитваше да си възвърне изплъзващите му се късчета самоконтрол.

— Див глиган ли ме нарече? Ако беше мъж, щеше да си платиш за тази обида.

— Ако бях мъж, милорд, сега нямаше да съм в такава ситуация — отвърна хапливо Ариана.

Внезапно гневът му започна да избледнява. Когато погледът му срещна изумителните ѝ зелени очи, в които се четеше и смелост, и безкрайна уязвимост, Лайън бе връхлетян като светкавица от разтърсващата мисъл, че отчаяно желае тази жена. Да, желаше тялото ѝ, несъмнено, но искаше също да покори сърцето и духа ѝ. Той тръсна глава, за да разсее смуцаващите мисли. Ако си позволише да се поддаде на чувствата си, рискуваше да си навлече неприятности, с каквито никога не се беше сблъсквал.

— Нима не разбирате, че ви очаква живот, за който мнозина биха ви завидели, милейди? — каза той с привидно спокойствие. — Вие сте с благородно потекло. Съпругът ви е влиятелен човек в двора на крал Уилям, а земите ни процъфтяват. За щастие, аз съм достатъчно силен, за да защита владенията ни от набезите на шотландците и на лишените от правата си саксонски благородници.

Ариана гледаше смаяно лицето му. В него имаше нещо първично и диво, което я заинтригува. Излъчваше увереност и арогантност, но и някакво сдържано достойнство, колкото и да не ѝ се искаше да го признае.

— Бях с благородно потекло, преди норманските завоеватели да убият баща ми и братята ми — отвърна хладно тя. — А вие искате съпруга не повече, отколкото на мен ми трябва съпруг.

— И все пак, ние сме съпруг и съпруга и е крайно време и двамата да го приемем. Трябва само да ми родиш наследник и да ми се

закълнеш във вярност, и никога няма да се отнеса лошо с теб или да ти дам повод да се оплакваш.

— Да се закълна във вярност на една норманска свиня? Никога! — изрече Ариана с такова ожесточение, че Лайън неволно потрепна от ледените нотки в гласа ѝ, сякаш езикът ѝ бе острие, което се забиваше в плътта му.

Сините му очи се вторачиха пронизващо в нея. И преди беше успявала да го вбеси, но то беше нищо в сравнение с онова, което изпитваше сега. Ръцете му се стрелнаха към нея, повдигнаха я и с лекота я запратиха върху леглото. Ариана се олюля и в миг се озова върху меката повърхност, сепната от мисълта, че този път е стигнала твърде далече. Дали някога щеше да се научи да държи езика си зад зъбите? Когато най-после се осмели да вдигне очи към Лайън, той я гледаше вторачено.

— Ще ми се закълнете във вярност, милейди, и още как! — каза той в момента, в който леглото спря да стене под внезапния натиск на тежестта ѝ.

— Не!

Очите му сякаш проникваха в нейните. Лайън бавно сведе глава към нея, а Ариана притвори очи. После устните му докоснаха нейните. Тя се опита да отметне глава, но силата му беше обезоръжаваща. Устните му я поглъщаха, а езикът му се стрелна в устата ѝ като мощно острие. Някъде от дълбините на гърдите ѝ се изтръгна задавен протест. Езикът му продължаваше да превзема безмилостно устата ѝ, нахлуваше все по-навътре и по-навътре. Потна и сгорещена от неподозирани емоции, Ариана мислено се молеше странният огън в корема ѝ да утихне.

Почувства ръката му да се плъзга по гърдите ѝ, а пръстите му подразниха умело зърната, преди да се спуснат по надолу — по талията, ханша и бедрата. Грамадните му длани милваха, притискаха и сладостно изтезаваха плътта ѝ, а устните му не се откъсваха от нейните. Твърдите устни и стегнатото му от напрежение тяло не обещаваха милост, а гневът все още разяждаше гърдите му.

— Нима ще ме насилите, милорд? — извика панически Ариана, щом почувства горещите му длани върху голата плът под туниката си.

Лайън вдигна рязко глава.

— Да те насиля? — Думата остави неприятен вкус в устата му. В гнева си почти беше забравил твърдото си решение да не докосва тази жена, преди да е дошъл месечния ѝ цикъл. — Грешите, милейди. Един ден ще бъдете моя, и то не насила.

Той се изправи неохотно и я придърпа на колене пред себе си.

— Закълнете ми се, милейди, закълнете ми се във вечна вярност, на колене. Аз съм вашият господар. Дължите ми лоялност.

Ариана напълно съзнаваше, че вероятно ще изпати от упорството си, но просто не можеше да се закълне във вярност пред човек, който бе нахлул в страната ѝ със завоевателите, бе отнел живота на братята и баща ѝ и накрая ѝ бе отнел земите. Тя стисна устни, без да пророни и звук. Уплашена от собствената си дързост, Ариана затвори очи и зачака мощната му десница да се стовари върху ѝ. Лайън имаше пълното право да я набие. Повечето мъже биха го сторили, без дори да се замислят. Напрегнатите секунди преминаха в минути, но нищо не се случи. Ариана отвори колебливо очи и плахо обходи с поглед стаята. Вътре нямаше никой, освен нея самата. Замаяна от облекчение, тя изчака няколко минути, преди да се изправи несигурно и уморено да приседне на леглото.

— Внимавайте, милейди, внимавайте с Лайън Нормански. Нима не научихте нищо за тези пет години?

— Надая! — възкликна Ариана. — Ти пък откъде изникна?

— Отдолу, разбира се. Вратата беше отворена. Срецнах лорд Лайън на стълбите. Изглеждаше готов да убива. Какво толкова му сторихте?

Ариана почувства, че лицето ѝ пламва, и отмести смутено очи.

— Отказах да му се закълна във вярност.

Надая пристъпи към нея и се вторачи изпитателно в лицето ѝ.

— Не виждам синини или белези. Той не ви ли нарани?

— Дори не ме докосна, Надая. Очаквах да ме набие, но... — Думите ѝ заглъхнаха.

— Той знае ли за лорд Едрик?

Ариана ахна от изненада.

— Откъде, за бога... Не, никой не знае за Едрик. Как изобщо е възможно...

Надая изглеждаше отнесена и загадъчна.

— Знам много неща, Ариана. Виждам много неща. Все още ли имате видения?

Ариана погледна сепнато към отворената врата, преди да ѝ отговори. Не биваше да позволява някой да узнае.

— Да, въпреки че в манастира ми се случваше рядко.

— И какво смятате да правите? Лорд Лайън ще убие и двама ви с Едрик, ако узнае за тайните ви срещи в манастира.

— И аз така смятах, но той вече знае, а ето че още съм жива. Знам че е странно, Надая, но понякога Лайън се държи почти нежно с мен. А друг път ме кара да се боя до смърт от него. Той е толкова грамаден, толкова мъжествен... истински норман! Но има страховит нрав. Боя се, че ще убие лорд Едрик. Моля те, Надая, иди долу и се опитай да подслушаш какво си говорят. А когато Едрик си тръгне, настигни го и му кажи, че искам да говоря с него насаме. Боя се за живота му.

Надая присви замислено очи.

— Има ли нещо, което пропускате да ми кажете, Ариана? Наистина ли лорд Лайън ще намери девица, когато ви отведе в леглото?

Ариана пламна.

— Разбира се. Не съм сторила нищо, от което да се срамувам.

— И слава богу — кимна вещицата. — Защото, ако беше иначе, не бих искала да съм на мястото ви, когато съпругът ви узнае. Предупреждавам ви, милейди, хората разправят, че никой не можел да води лорд Лайън за носа.

След тези думи Надая напусна стаята също толкова безшумно, колкото беше влязла.

Ариана се просна на леглото и затвори очи. Един дълъг ден беше вече към своя край и тя се чувстваше изморена. А също и гладна. Хрумна ѝ, че би могла да слезе и да потърси нещо за ядене, но реши, че засега ще е по-добре да не се изправя лице в лице с разярения си съпруг. Скоро се унесе в сън.

Лайън връхлетя в салона, разтърсван от гняв. Не само че Ариана го беше отблъснала, но и лорд Едрик беше още там и бърбореше оживено с хората си, сякаш е най-естественото нещо на света да се възползва до насита от гостоприемството на дома му. Той пристъпи

заплашително към саксонския благородник. За миг му мина през ума да го убие още сега. Трябваше обаче да се преструва на благоразположен, заради добруването на Уилям. Не можеше да се отрече, че откакто бе дал дума за вярност към Завоевателя, Едрик се държеше безупречно. Лайън обаче нямаше кой знае какво доверие в този човек, въпреки че засега той съвестно бранеше граничните земи на кралството от нашественици.

— Надявам се вие и хората ви да останете за през нощта — каза Лайън без всякакъв ентузиазъм. — Салонът е просторен и имаме достатъчно сламеници.

— Не, благодаря — отвърна Едрик и стана да си върви. В момента не можеше да направи нищо повече за Ариана. Беше дошъл да се увери с очите си, че тя не е пострадала, след като игуменката ги изненада при задната порта. Уви, беше избрал неподходящ момент и сега горчиво съжаляваше, задето бе причинил проблеми на Ариана. — Време е да се връщам в имението си. Моля ви, предайте на лейди Ариана, че скоро ще намина пак да видя как се чувства.

— Няма нужда да се притеснявате за състоянието на съпругата ми. Да не би да намекувате, че бих могъл да я нараня? — запита Лайън през зъби. Несъмнено щеше да убие това нищожество, ако се опиташе да го предизвика.

— Не намеквам каквото и да било, лорд Лайън. Просто двамата с лейди Ариана се познаваме от деца и дълго време бяхме сгодени. Сега, когато баща ѝ вече не е между живите, се чувствам отговорен за нея.

— Е, аз ви освобождавам от тази отговорност — отвърна злъчно Лайън. — Какво ще правя с жена си, си е моя работа. Но все пак мога да ви уверя, че няма защо да се боите за нея, докато е смирена и покорна, както се полага на една жена.

Едрик остро се изсмя.

— Явно не познавате добре лейди Ариана, лорд Лайън, щом смятате, че тя ще е смирена и покорна. — Мрачното изражение на Лайън безмълвно потвърждаваше думите му. — Макар че, доколкото виждам, вече я познавате в известна степен. В такъв случай, милорд, ще ви пожелаю лека нощ. — Едрик се поклонил леко и се отправил към вратата, а хората му го последваха по петите му.

Едрик тъкмо се бе метнал на коня си, когато от сенките изплува неуловим силует и решително хвана поводите на животното.

— Милорд, това съм аз, Надая. Нося ви послание от лейди Ариана.

Едрик се огледа крадешком, видя че вратата на салона е затворена и прекрачи в укритието на дърветата.

— Какво има, Надая? Какво иска от мен Ариана?

— Иска да говори с вас насаме, лорд Едрик, но се бои от лорд Лайън.

— Кажете на господарката си, че ще уредя нещо. Сега обаче трябва да вървя, преди да съм възбудил нечии подозрения. Налага се още известно време да се преструвам, че съм лоялен слуга на крал Уилям. — Едрик остави Надая зад гърба си и препусна към подвижния мост и Блекхийт.

Лайън пи до късно през нощта със своите хора. Обръщаше халба след халба, но нищо не беше в състояние да изтрие от съзнанието му образа на хубавата му съпруга, изумрудено зелените ѝ очи и изкусителните и устни, подпухнали от целувките му. Известно време обмисляше дали да не вземе някоя от слугините, за да утоли огъня в тялото си, но никоя от тях не можеше да се сравнява с Ариана и никоя не можеше да утоли глада му така, както тя би могла. Опита си да си спомни пищното тяло на Забрина и страстните ѝ милувки, но дори този спомен не успя да откъсне мислите му от мъничкото, женствено телце, което го чакаше горе, в семейната им спалня.

А когато всички придърпаха грубите си сламеници и се отпуснаха край огъня, Лайън се изправи залитайки на крака и се запъти към осветеното от факли стълбище. Една единствена свещ мъждукаше в притихналата спалня. Ариана спеше, а мъничката ѝ фигурка едва се различаваше под тежкото одеяло. Тя не се събуди, докато Лайън събуваше обувките, панталоните и туниката си и мълчешком се отпусна върху завивките, облечен само в широката си риза. От устните ѝ се откъсна само мека въздишка, щом я придърпа в извивките на силното си тяло.

Свикнала със строгия режим в манастира, Ариана се събуди призори. Беше ѝ уютно и топло, много по-топло, отколкото в „Сейнт Клер“, където се събуждаше в студената килия, завита с овехтялото одеяло. Тя затвори отново очи и се зарови по-дълбоко в топлия

пашкул. В следващия миг обаче усети твърдата човешка плът, опряна в гърба си, и напълно се разбуди. Скована, Ариана се отдръпна мълчешком. Когато обаче направи опит да се изправи, почувства тежката ръка на Лайън, обгърнала талията ѝ. Едва сдържайки дъха си, Ариана отмести внимателно ръката му и безшумно се измъкна от леглото. Вече стъпила на пода, тя погледна отново съпруга си и сърцето ѝ се сви от някакъв странен, необясним копнеж.

Устата му беше леко разтворена и леко похъркваше. Беше само по риза, а голите му крака бяха проснати върху одеялото. Широката дреха се беше повдигнала и разкриваше част от бедрата и ханша му. Ариана извърна очи. Никога преди не беше смятала някой мъж за красив, но това беше единствената дума, която ѝ хрумваше, докато гледаше силното мъжествено тяло на Лайън. Дори насън той излъчваше сила и власт. Ариана се почувства засрамена от неприличните си мисли. Едрик беше истински саксонец и несъмнено беше не по-малко привлекателен и силен от Лайън, но тя не трепереше в негово присъствие и не се притискаше като обезумяла към тялото му.

Лайън я наблюдаваше през притворени клепащи, но не даде знак, че е буден. Какво ли си мислеше Ариана? Дали одобряваше фигурата му? Или намираще Едрик за по-привлекателен?

— Ако продължиш да ме гледаш така, не отговарям за действията си.

Ариана се сепна.

— Аз... Мислех, че спите.

— Спях, докато не почувствах погледа ти върху себе си.

Ариана рязко се извърна, засрамена, че я е хванал да го зяпа.

— Трябва да ида в кухнята. Сега съм господарка на дома и трябва да се погрижа за домакинството. Ще отида първо да се изкъпя.

Грамадната вана, инсталирана в отделно помещение до кухнята, бе един от луксовете, които баща ѝ предвидливо бе осигурил.

— Една истинска съпруга има и по-неотложни задължения — напомни ѝ меко Лайън, докато се надигаше лениво от леглото и изтръскваше полепналите паяжини от косата си. — Все едно, скоро ще ги узнаеш. Ела, ще се изкъпем заедно. — Той намъкна набързо туниката си, хвана я за ръка и я изведе от спалнята. Внезапно смутена, Ариана се опита да се отскубне от ръката му, но скоро бе победена от желязната му хватка.

Крепостните селяни вече шетаха в дървената постройка зад главната кула, която използваша за кухня, когато Лайън и Ариана минаха покрай тях и влязоха в банята. В самото помещение беше изкопан кладенец, за да има прясна вода по всяко време, а огънят в грамадната камина поддържаше стаята топла. Още призори слугите бяха сварили гореща вода, която сега очакваше господарите на имението. Лайън веднага се залови за работа. Мускулестите му ръце с лекота изливаха последователно студени и горещи кофи във ваната. Когато най-послед прецени, че температурата на водата го задоволява, той се обърна с усмивка към Ариана.

— След вас, милейди.

Ариана замръзна. Нима наистина смяташе да се изкъпе с нея?

— Хайде, милейди, няма от какво да се свените.

С бавни, отмерени движения, Лайън съблече туниката си, а после и ризата. Преди да се извърне и да побегне, Ариана успя да зърне за миг широкия му гръб, изваян от стегнати мускули. Смехът му я последва в коридора.

Ариана се изкъпа по-късно с помощта на Терса. Лайън излезе веднага след закуска, придружаван от няколко от рицарите си. Трябваше да огледа селището и колибите на селяните. Зимата вече чукаше на вратите им и трябваше скоро да стегнат всички покриви, огради и плетове. Като господар на тези владения, Лайън беше задължен да види как се оправят селяните, които обработваха земите му. Негова задача беше и да събере годишната рента от онези, които вече са събрали достатъчно пари, за да откупят земите си. Феодалната система действаше по този начин, откакто Завоевателя беше стъпил на английска земя.

След като се изкъпа, Ариана подкани и Терса да използва ваната. Момичето определено не бе от най-чистите. Терса прие с охота, защото обичаше да се чувства чиста и спретната. Когато слугинята най-послед излезе от ваната, Ариана с удивление видя, че под пластове прах и мърсотия се крие забележително хубава жена. Косите ѝ бяха с цвета на узрели жита, а по кожата ѝ нямаше нито едно петънце. Двете се запътиха към складовите помещения да потърсят нови платове, от които да си ушият рокли.

— Мислите ли, че сър Белтан ще ме хареса, милейди? — попита я свенливо Терса, докато сресваше с пръсти сплъстените възли в косата си.

Ариана загуби ума и дума.

— А ти искаш ли той да те харесва?

— О, да, милейди. Той е най-красивият рицар в цялото кралство, кълна се. Най-силният и привлекателен мъж, който някога съм виждала. Но е твърде добър за мен.

— За бога, Терса, ти си саксонка! Твърде си добра за една норманска свиня. Намери някой, който наистина те заслужава.

— Да, милейди — отвърна свенливо Терса и сведе очи. Не можеше да преодолее онова, което изпитваше към Белтан. Саксонец или норман, тя го желаше, макар да съзнаваше, че чувствата ѝ са безсмислени.

От топовете прашни платове, недокосвани от пет години, Ариана си избра бледо синьо, зелено и наситено розово за рокли, както и мек лен за бельо. После се захвана да подбере подходящи платове за Терса. Отмести настрана топовете в сиви и тъмно кафяви краски, с каквито обикновено се носеха слугите, и се спря на по-ярки цветове и по-фини материи. С малко късмет, след няколко дни и двете щяха да се облекат прилично.

Когато късно вечерта Лайън се върна у дома, на масата го очакваше топла и вкусна трапеза. Платата бяха обсипани с ароматни късове риба, дивеч и телешко, плодове и зеленчуци, както и пухкав хляб, замесен от бяло брашно, каквото само заможните можеха да си позволят. И както беше редът, Ариана седна до него да сподели трапезата му.

— Заслужавате искрени комплименти, милейди — каза ѝ Лайън. — Приготвила сте чудесна храна.

— Знам си задълженията — отвърна сдържано Ариана.

Тъмните му вежди подскочиха в иронична гримаса.

— Още не, но скоро ще ги научите.

Ариана потърси някакъв подobaващ отговор, но внезапно езикът ѝ се скова, а главата ѝ шеметно се завъртя. Лицето на Лайън избледня и пред очите ѝ сякаш се разтвори тъмна пропаст. С безпомощна въздишка, Ариана се остави да потъне в нея. И тогава нахлу видението. Тя се опита да го спре, но не можа.

Лайън стоеше неподвижен, обгърнат от сива, лепкава мъгла. Гърдите му бяха голи, а торсът му — облян в кръв. Пред него стоеше силен воин с невидимо лице, насочил смъртоносно копие към сърцето му. Ариана също беше там — стоеше встрани, почти погълната от мъглата. Чувстваше се лека и свободна, сякаш плаваше в мъглата. А после, за нейна почуда, войнът с невидимо лице се обърна към нея, сякаш безмълвно ѝ задаваше въпрос. И макар да не беше проговорил, Ариана разбра, че я пита дали да забие копието в сърцето на Лайън. Решението беше в нейните ръце.

Лайън можеше да живее.

Или да умре.

Тя отвори устни да проговори, но от гърлото ѝ не се изтръгна и звук. Ариана тръсна глава, неспособна да направи този съдбоносен избор — живот или смърт за нейния съпруг. И в този безконечен миг, докато Ариана търсеше правилния отговор, Лайън сграбчи копието, изтръгна го от ръцете на безименния воин и безпогрешно прониза сърцето ѝ. Странно, но от раната не бликна кръв. Образите на двамата мъже бавно се разпадаха. Лепкавите пръсти на мъглата се протягаха безмилостно към нея, а тя гледаше в почуда безкръвната рана, където копието бе пронизало плътта ѝ. И тогава я връхлетя болката — остра, пронизваща и натрапчива.

Нима собствената ѝ нерешителност бе станала причина за смъртта ѝ? Само миг неувереност — и ето че бе предизвикала повече болка, отколкото можеше да понесе. Да, сега ясно осъзнаваше грешката си. Ариана отвори очи и отчаяно се опита да се изтръгне от лапите на агонията. Над нея стоеше Лайън, приведен в безмълвен въпрос, вторачил загрижен поглед в нея. Ариана осъзна, че вече не е в салона, а лежи на собственото си легло.

— Често ли ти се случва, Ариана? — Гласът му беше топъл и загрижен.

— Кое, милорд?

— Никога преди не съм виждал нещо подобно. Не беше обикновен припадък, нали? Очите ти се преобърнаха и сякаш беше спряла да дишаш. Изплаших се. Помислих си, че умираш. Донесох те в спалнята и изпратих да повикат свещеник.

Ариана се опита да приседне.

— Не ми трябва свещеник.

Лайън я накара да легне отново.

— Кажи ми какво се случи.

Тя прехапа устни. Не можеше да му каже.

— Аз... трябва да видя Надая.

В този момент свещеникът надзърна през вратата.

— Повикахте ли ме, милорд?

Лайън изгледа изпитателно Ариана и видя животинския страх в очите ѝ.

— Не, отче. Повикайте вещицата.

— Вещицата? Искате да видите Надая? Тази жена е пратеник на дявола, милорд. Нейните черни магии не могат да помогнат на лейди Ариана.

— Това не ме интересува. Веднага я доведете.

— Тук съм, милорд.

Свещеникът се отдръпна с погнуса, щом възрастната жена мина покрай него, за да влезе в стаята. Сякаш беше изникнала от нищото. Като че ли обитаваше едновременно всяка кътче и пукнатинка в замъка, появяваше се и изчезваше, когато пожелае. Беловласият свещеник се прекръсти, за да прогони нечистите сили, и примирено се оттегли.

— Пак ли същото, милейди? — запита спокойно Надая. — Изглеждате изплашена.

— Какво се случи? — попита повелително Лайън. — За бога, жено, ще ми кажеш ли какво става тук?

Ариана потръпна.

— Никога не съм била по-изплашена. Беше ужасно — като в деня на страшния съд. И дори по-страшно, защото аз бях съдията.

— В името на господата — отекна гласът на Лайън, — искам веднага да ми кажете какво се случи с жена ми.

Надая вдигна ръце в знак на безпомощност.

— Не е моя работа да, ви казвам, милорд. — Тя изгледа пронизващо Ариана. — Сигурно ще е по-добре да му кажете още сега, милейди. Все едно, той ще узнае рано или късно, когато ви се случи отново.

Ариана изгледа Лайън изпод вежди, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Надая беше права. Това несъмнено щеше да ѝ се случи отново и

тогава нямаше да има нужда да му обяснява, че е различна от останалите. А може би дори щеше да я вземе за луда.

— Имам видения, милорд.

Лайън се вторачи в нея с такова изумление, сякаш току-що са й пораснали две глави. Не беше суеверен, но винаги се отнасяше с респект към свръхестественото. Всъщност, необичайното го караше да се бои.

— Истината ли говори тя, стара жено? — обърна се той към вещицата.

— Това е самата истина, милорд. Ариана има чудна дарба. Още от дете виждаше разни неща, преди да се случат. Двете с майка й направихме всичко възможно да скрием това от селяните, за да не я низвергнат като вещица. Виденията я спохождат без предупреждение, като тази вечер.

Лайън се отдръпна предпазливо от Ариана.

— Какво видяхте, милейди?

Устата й пресъхна.

— Нищо важно. — Как можеше да му каже какво е видяла, като и тя самата не го разбираше? Надяваше се Надая да й помогне да го разтълкува. Но първо трябваше Лайън да ги остави сами.

— Нищо важно? — повтори той, без да изглежда докрай убеден.

— Да. Понякога не си спомням добре какво съм видяла. Като сега например. Помня само лепкавата мъгла и тъмни сенки.

Лайън огледа внимателно лицето й, а после кимна, очевидно задоволен.

— Ще те оставя с Надая. И бездруго не вярвам в такива неща.

Ариана изчака съпругът й да напусне стаята. Испита облекчение, че той не изглежда твърде смутен от странната й дарба.

— Какво ви изплаши толкова, лейди Ариана? — попита я отново Надая, след като останаха сами. — Какво видяхте?

Ариана стана рязко от леглото и закрачи припряно из стаята.

— Самото видение беше плашещо, но още по-страшно ми се струва онова, което би могло да означава. Господи, Надая, нещо сякаш се опитва да ми каже, че животът на Лайън е в моите ръце. Как е възможно това? Нима трябва аз да бъда неговият палач? Вярно е, че не го искам за съпруг и господ ми е свидетел, че мразя всички нормани,

но не искам аз да съм този, който да решава дали той да живее или да умре.

Ариана побърза да разкаже на Надая всичко, което си спомняше от странното си видение.

Дълго време вещицата мълча.

— Получила сте знак от самия Господ, милейди. Казвате, че не сте могла да решите дали да пожалите живота на лорд Лайън или не. Може би това е знак, че нещо много силно и непреодолимо ви свързва с Лайън Нормански. А може би идва да ви предупреди, че ви чака опасност, ако го оставите да завоюва сърцето ви.

— Но аз ненавиждам този мъж! — извика разпалено Ариана. — Става ли дума за Лайън, сърцето ми е в безопасност.

— Времето ще покаже, милейди — отвърна замислено Надая.

— О, върви си, ти изобщо не можеш да ми помогнеш — рече сприхаво Ариана. — Що за вещица си, щом не можеш да разтълкуваш видението ми? — Но щом се обърна към Надая, старата вещица вече я нямаше, сякаш се беше разтворила във въздуха.

Когато Лайън се върна в общата им спалня по-късно вечерта, Ариана вече спеше. Тя не се събуди, докато съпругът ѝ събличаше безшумно дрехите си и внимателно се отпускате на мекото легло до нея. На оскъдната светлина от единствената свещ в помещението, той изучаваше с поглед меките черти на лицето ѝ и се питаше що за жена беше взел за съпруга. Лайън Нормански не вярваше във вещици и свръхестествени явления, но по гръбнака му пробягваше ледена тръпка, щом си помислеше за умението ѝ да вижда неща, преди да са се случили. Това не се приемаше за нормално. Трябваше да запази дарбата ѝ в тайна, ако не искаше съпругата му да бъде изгорена жива на клада като вещица.

Обезпокоен от всичко онова, на което бе станал неволен свидетел, Лайън се опита да заспи, но сънят се изплъзваше от очите му. Въпреки странностите и грешките ѝ, той все още желаше Ариана. Тя беше вироглава, непокорна и често му говореше неща, от които кръвта му кипваше. В замяна на това обаче тя притежаваше несравнима красота, чувствена натура и кураж, за който много мъже биха ѝ завидели. Вярно, че не беше мечтаната съпруга, но затова пък беше жена, за която всеки би мечтал.

Колкото повече я опознаваше, толкова повече Лайън се убеждаваше, че не го е излъгала, че наистина само се е срещала тайно с Едрик и двамата не са стигнали по-далече. Разбира се, мнозина биха възприели и това като смъртен грях, защото тя все пак беше омъжена жена и нямаше право да се среща с никой мъж в тъмни доби, без какъвто и да е придружител. Според Лайън, това можеше да означава само едно нещо. Ариана все още искаше Едрик и горчиво съжаляваше, че друг, а не той е станал неин законен съпруг. Това не беше никак изненадващо. Едрик беше истински саксонец, докато той самият беше норман — мъжът, който бе похитил страната ѝ и избил цялото ѝ семейство. Нищо чудно да бе пронизал баща ѝ и братята ѝ със собствения си меч, разпознавайки в тях единствено врага.

Ариана въздъхна и се притисна към него в съня си. Лайън простена, а слабините му мигом се втвърдиха. За бога, беше женен от цели пет години, а все още не беше консумирал брака си! Помнеше, че се беше зарекъл да не я люби, докато не се увери, че не носи в утробата си копеле, но той беше мъж, не беше монах. Да люби жена си беше негово право и задължение — и той я желаше!

Сякаш по собствена воля, ръцете му обгърнала талията ѝ и я придърпаха в извивките на тялото му. Ариана се сепна в съня си, очите ѝ рязко се отвориха.

— Какво... Какво правите? — извика слисано тя, докато ръцете му я повдигаха и внимателно я отпускаха върху стегнатото му тяло. Лайън почувства как мекият ѝ бюст се притисна в мускулестите му гърди. Бедрата му, оперени в нейните, бяха твърди като гранит. Всичко по него беше болезнено твърдо — ръцете, устата му и онази типично мъжка част от плътта му, която пулсираше неумолимо. Мъжествените черти на лицето му бяха като изсечени с брадва. Гъстите, черни къдрици на косите му падаха примамливо по шията му и на Ариана внезапно ѝ се прииска да зарови пръсти в тях. Скулите му бяха като изваяни, челюстта му — арогантно издадена напред, а очите му — замъглени от страст.

И именно тези сини очи, прозрачни като късчета лед, и опасно примамливи на фона на тъмното му, решително лице, я привличаха даже повече от мъжествената му, предизвикателна външност. Само с един кратък поглед тези очи можеха да смразят или да възпламенят

всекиго. Погледът му в този момент, топъл и проникновен, казваше повече от всякакви думи.

— Ти си моя съпруга.

Ариана преглътна с усилие.

— Да, знам това.

— Все още не сме имали първа брачна нощ. След цели пет години това е мой дълг и отговорност. А аз не съм от търпеливите. — Той вторачи поглед в устните ѝ, така неустойими на бледата светлина от свещта. Обзе го първично желание.

Очите на Ариана се разшириха от изненада, когато почувства твърдата му мъжественост, опряна в бедрата ѝ.

— Но вие казахте...

— Промених решението си, Ариана. Желая те. Но ако открия, че си обезчестена, веднага ще те върна в манастира.

— Аз... не ви желая. Моля ви... не правете това...

Изражението му сякаш се вкамени, ръцете му инстинктивно се свиха в юмруци.

— Значи искаш Едрик?

Тя понечи да му отговори, но той притисна устните ѝ с ръка.

— Не, не ми казвай. Това е без значение. Ти никога няма да имаш Едрик! Но един ден, кълна се в това, ще те накарам да ме искаш. Ще ме молиш да те отведа в леглото. И само ако си помислиш да ме измамиш с друг мъж, ще те заключа в кулата да молиш опрощение за греховете си в уединение. Ти си моя съпруга. Ще те имам винаги, когато пожелаеш, и ти ще ме посрещаш с желание.

— Както Англия посрещна Завоевателя!

Ариана искаше да му каже още много неща, но устните му внезапно връхлетяха нейните. Целувката му беше гореща и неумолима, като огнен пламък, който топи метал. Ариана искаше да крещи, да се изтръгне от изгарящата ласка на езика му, но вместо това се изгуби в сладката му съблазън.

4

Лайън я преобърна и я притисна под силното си тяло на леглото. Доловила тежкия му поглед върху себе си, Ариана вдигна очи и срещна неговите. Лицето му беше потъмняло от страст. Мускулестите му бедра я обгърнаха в желязна хватка, устата му жадно превземаше нейната. Ръцете му трескаво отстраниха малкото дрехи помежду им.

— Моля ви, милорд...

— Не се безпокой, скъпа. Мислиш ли, че не знам как да доставя удоволствие на една жена?

Устните му докоснаха шията ѝ, езикът му нежно притисна пулсиращата плът на ключицата ѝ и се спусна към долчинката между гърдите ѝ. Ариана потръпна, поразена от топлия му дъх върху гърдите си. Той подухна лекичко зърното ѝ и напрегнато загледа как то се сви и се устреми към него. Докосна го изучаващо с език, а Ариана извика от смущение. Какво ѝ правеше този мъж? От гърлото ѝ се изтръгна задавен стон, а ръцете ѝ неистово се вкопчиха в ленените чаршафи. Той погълна с устни зърното ѝ, смучеше го, гризеше го и го милваше, докато Ариана не си помисли, че духът всеки миг ще напусне тялото ѝ.

Извика накъсано името му, което иначе избягваше да споменава, а гласът се изтръгна от устните ѝ дрезгав и приглушен.

— Лейди — простена Лайън и собственият му глас беше дълбок и дрезгав. — Вие ме водите към гибел.

— Какво правите с мен? Милост, милорд!

— Не знам що е милост, Ариана. — Твърде силно копнееше за нея, за да се остави молбите и да го разколебаят. Щеше да я накара да го желае като свой съпруг, любовник и похитител. Щеше да я прельсти.

Той се плъзна надолу по тялото ѝ, а ръцете му разтвориха и обездвижиха бедрата ѝ. Щом грубият му език се плъзна по пулсиращата плът между краката ѝ, Ариана си помисли, че ще се разпадне на хиляди късчета. Тя се гърчеше и извиваше, и отчаяно се опитваше да се изтръгне от желязната му хватка, но ръцете му бяха

безмилостни. Стаята се завъртя шеметно наоколо ѝ, щом езикът му нахлу дълбоко в нея — твърд, гладен и нетърпелив. Той се плъзгаше неумолимо навън и пак навътре, изучаваше я и я измъчваше, и уверено я водеше към друга вселена, където вече нямаше значение, че тя е саксонка, а той — норман.

Ариана се вкопчи отчаяно в чаршафите, когато едрото му тяло се отпусна собственически върху ѝ, а устните му потърсиха нейните. Устата му ухаеше на нейната плът и кой знае защо, това я зашемети.

Лайън повдигна глава и сините му очи я пронизаха.

— Умолявам ви, милорд, не ме принуждавайте да правя това — прошепна дрезгаво Ариана.

— Мога да те принудя или да те взема доброволно, Ариана. Изборът е твой. Но със или без твоята воля, ти ще бъдеш моя.

Ариана потръпна и затвори очи. Тялото ѝ изгаряше в сладка болка, каквато не бе познала досега. Но каквото и да беше това странно усещане, знаеше само, че Лайън ѝ го бе причинил. Знаеше също, че иска час по-скоро да се отърси от него. Дали този мъж бе способен на нежност? Вероятно. Или на жестокост? Със сигурност. Дали можеше да я накара да го пожелае? Ариана се боеше, че е така.

— Тогава знайте, че ме вземате против волята ми — излъга тя. Беше твърде горда, за да си признае, че едно норманско чудовище може да я накара да тръпне от желание. И ако от нея се искаше да изпълни съпружеските си задължения, щеше да го накара да повярва, че е било против волята ѝ.

Той се вгледа напрегнато в нея и внезапно се разсмя.

— Да те взема против волята ти? Не, Ариана, не мисля, че това ще ти хареса. Струва ми се, че и ти ме искаш толкова, колкото и аз теб.

И макар тя да очакваше грубост, ръцете му бяха изумително нежни, когато се плъзнаха изучаващо по тялото ѝ, а силните му пръсти помилваха с любопитство кожата ѝ. Ариана простена, останала без дъх, щом тези силни пръсти се плъзнаха опипом във влажната плът между краката ѝ. Лайън не откъсваше поглед от лицето ѝ, омагьосан от зелените ѝ очи, които бавно потъмняваха при първия си досег със страстта. Внезапно го сполетя мисълта, че тя не го бе излъгала, и Лайън се усмихна. Наистина беше девица. Реакцията ѝ беше толкова невинна и спонтанна, че нямаше как да е преструвка.

Ариана се задъхваше, притворила очи, връхлетяна от емоции, каквито не беше предвкушала и в най-смелите си представи. Почувства, че гъвкавите пръсти на Лайън търсят нещо дълбоко във влажната пещ между краката ѝ и ахна в почуда, щом го откриха. Ханшът ѝ диво се устреми към него, докато пръстите му милваха и притискаха малката пъпка.

— Готова си да ме посрещнеш, Ариана — прошепна Лайън и вдиша с наслада мекия, прелъстителен аромат на сладките ѝ сокове. Тя усети издайническата влага между краката си и премигна объркано.

Пръстите му разтвориха плътта ѝ, подготвяйки я за последния набег върху непорочната ѝ женственост. После Ариана чувства члена му, опрян в слабините ѝ — горещ, нетърпелив и твърд като стомана. Заслепен от страст, Лайън едва се сдържаше да не нахлуе бясно в нея — и всичко да свърши за миг. Тя бе пожелала да я вземе насила, но нещо вътре в него го възпираше. Тази жена не беше някоя слугиня, свикнала на грубо и безцеремонно отношение; това беше неговата съпруга, бъдещата майка на децата му. Нищо не можеше да му попречи да я има пряко волята ѝ, но предпочиташе тя да го посрещне с жар и нетърпение.

Той се плъзна още по-дълбоко в нея и потърси девствената ѝ ципа. Не че имаше нужда от още едно потвърждение, че съпругата му е непорочна — вече бе разбрал, че е девица. Ариана простена и прехапа долната си устна. Плътта между краката ѝ се разтвори и се изпълни с него. Внезапно, необяснимо и за самия себе си, Лайън изпита съжаление, ще че трябва да я нарани.

— След малко ще те заболи — прошепна той. — Твърде тясна си за мен. Съжалявам, но няма друг начин.

Той се плъзна още по-навътре в нея и притисна тънката ципа. Ариана простена и пребледня.

Не знаеше почти нищо за интимните контакти между мъжа и жената. Сигурно затова сега, докато той навлизаше все по-надълбоко в нея, за миг ѝ хрумна, че едва ли ще го побере. Наистина я заболя, точно както я беше предупредил, но не чак толкова, че да заличи приятните усещания от допира му. И точно когато ѝ хрумна, че не е чак толкова страшно, Лайън напрегна бедрата си и с един отсечен тласък нахлу докрай у нея. Тя извика и прокара кървави дири по гърба му. Лайън замръзна неподвижен и зачака болката да отшуми.

— Отпусни се, мила, най-лошото свърши — зашепна успокоително той и приглади влажните кичури по възглавницата. Толкова отчаяно копнееше да я обладае, че от усилието да остане неподвижен по челото му избиха едри капки пот.

Лайън се раздвижи, отначало много бавно, сякаш милваше отвътре разкъсаната ѝ плът. И макар Ариана все още да изпитваше болка, усещането ѝ се стори почти приятно. Но точно когато понечи да се притисне към него и да посрещне с желание милувките му, тласъците му станаха по-бързи и необуздани. Бедрата му се надигаха и отпускаха в бесен ритъм и стремглаво го приближаваха към върха. Тялото му се напрегна. Лайън знаеше, че за Ариана е твърде рано, но просто не можеше да се сдържи. Физическата му нужда да я притежава бе стигнала твърде далече. Той знаеше, че ако се остави да свърши сега, няма да ѝ достави никакво удоволствие, и мислено си обеща, че следващия път ще бъде по-добре.

Ариана почувства как тялото му се напрегна, чу трескавото му дишане в ухото си и усети как топлото му семе се изля между краката ѝ. След миг той се отпусна тежко край нея, а потното му тяло се притисна към нейното.

Ариана подскочи и седна в леглото, поруменяла от гняв. Мразеше го за това, което бе направил с нея, а още повече мразеше себе си, задето му се бе наслаждавала почти до последно, докато не я нарани.

— Норманско копеле! — извика ожесточено тя. Уви, не успя да пророни и думичка повече, защото дългата му ръка внезапно се протегна, обгърна собственически талията ѝ и я придърпа на леглото край него. Лицето му беше мрачно и неопрощаващо. Приличаше на самия дявол. Не, приличаше по-скоро на диво животно — опасно и необуздано. Приличаше на лъв. Целият излъчваше груба мъжественост.

— Вярно е, че съм копеле. И не го отричам. Знам какво си мислиш — че си твърде добра, за да се омъжиш за едно норманско копеле, но един ден ще осъзнаеш колко мъдро е постъпил Уилям, като те посочи за моя съпруга. През целия си живот бях принуден да живея с позорното петно на моя произход, но това вече е минало. Сега имам земите, за които винаги съм мечтал, и своя собствена крепост. Имам и

хубава жена с безупречно потекло. Децата ни ще станат господари на тези земи и верни васали на Уилям.

— Може би няма да ти родя деца — отвърна ядно Ариана и разтърка китките си, които още пазеха следите от ръцете на Лайън.

Очите му се присвиха заплашително.

— Откъде знаеш? Нима твоите видения са ти подсказали, че си неплодна? Да не би да си вещица?

Ариана се сви от уплаха.

— Не съм вещица. Нещата, които виждам, рядко се отнасят до мен самата.

— Това поне е успокоително — отвърна сухо Лайън. Внезапно лицето му се смекчи. Очите му се плъзнаха по нея с нова жар и неочаквано я накараха да осъзнае, че стои съвсем гола пред него. — Знам, че този път не успях да ти доставя удоволствие.

— Нима се предполага, че трябва да изпитвам удоволствие?

— О, да, лейди, и така ще бъде, кълна се.

— Не и ако не го правим повече. Може би вече съм заченала. Тогавя няма да се налага да ме измъчвате повече.

— А може би не си. А дори да си заченала, това не означава, че не можем да го правим просто за удоволствие.

— За вашето удоволствие — вметна кисело Ариана. — Едва ли някоя жена може да изпита удоволствие от онова, което сторихте.

В сините му очи проблеснаха весели искрици.

— Уверявам те, че грешиш. С малко усърдие един мъж може да накара всяка жена да изпита удоволствие и аз ще се погрижа за това — следващия път.

Той я накара отново да легне на леглото, стана и запали нова свещ от пламъка на старата, която вече догаряше. После намери каната с вода, наля пълна чаша, взе ризата си и се върна при нея на леглото. Ариана го наблюдаваше смутено и се опитваше да се отгатне каква е крайната му цел. Но когато Лайън потопа крайчето на ризата си във водата и ѝ нареди да разтвори краката си, от устните ѝ се изтръгна дрезгав протест.

— Не!

Но преди да успее да му се изплъзне, той вече притискаше мокрия плат между краката ѝ. След миг го отдръпна и Ариана видя, че е напоен с кръв. Очите ѝ се разшириха.

— Видяхте ли какво ми сторихте? Аз съм смъртно ранена.

— Не се бой. Това е нормално. Кървенето не е обилно и скоро ще секне. Опитах се да бъда внимателен, макар че ти настояваше да те взема насила. Следващия път няма да боли, ще видиш.

— Едва ли ще е по-добре. Сигурно просто не сте много добър в тези неща. Нали не трябва да го правим много често? — попита с надежда Ариана.

При думите ѝ Лайън се разсмя на глас — дълбоко и от сърце.

— Досега не ми се е случвало да се оплакват. Повечето жени твърдят, че съм доста добър в леглото.

— О, сигурна съм, че вашата метреса се наслаждава на всеки миг с вас. Чух, че лейди Забрина била много красива.

Лицето на Лайън сякаш се вкамени.

— Откъде знаеш за Забрина? — Ариана прехапа устни и извърна очи. — Не, нека се досетя — пророни Лайън, внезапно проумял. — Едрик ти е казал, нали? По-добре го забрави, защото никога няма да си с него. Аз съм твой законен съпруг, бракът ни е консумиран и смятам да те любя толкова често, колкото пожелаая — всяка нощ, и дори по три пъти на нощ.

Ариана го изглежда невярващо.

— За толкова глупава ли ме смятате? Това е невъзможно.

Лайън се ухили по момчешки.

— Така ли мислиш? Аз съм млад и доста потентен. Дай ми само пет минути и ще видиш дали е невъзможно. — Той сграбчи ръката ѝ повелително и я постави върху члена си. В слабините му нахлу гореща кръв и възбудата му се усили. Сякаш по своя собствена воля, пръстите ѝ се ключиха около члена му, сякаш искаха да почувстват силата му. От устните му се изтръгна задавен стон, а мощното му тяло се напрегна, щом ръката ѝ несъзнателно притисна набъбналия му член. Заля го тръпка на изумително блаженство.

— Господи! — Гласът му я сепна и Ариана мигом отдръпна ръката си. Но вече нямаше връщане назад. Той я претърколи на леглото, повдигна я във въздуха и сръчно я настани върху себе си. — Искате ли да пояздите, милейди? Дадох дума и смятам да я спазя. Преди изгрев слънце вие ще бъдете задоволена.

— Или мъртва — прошепна уплашено Ариана.

Той придърпа главата ѝ и устните ѝ срещнаха неговите. Преплете пръсти в копrienените кичури руси коси, докато езикът му изучаваше жадно устата ѝ. Докосваше я, милваше я, а пръстите му бяха като неуловими пеперуди по тялото ѝ. Езикът му се плъзна по гърдите ѝ, раменете ѝ, меката извивка на шията ѝ, а ласките му събуждаха у нея отскоро познатите емоции.

Внезапно сърцето ѝ се преобърна, сякаш покосено от мълния, и Ариана несъзнателно започна да отговаря на целувките му, да притиска раменете му, да прокарва пръсти през косата му. Никога преди не бе изпитвала такава непреодолима нужда да докосва, да вкусува, да изучава. У нея сякаш се събуждаха някакви заспали чувства и Ариана за миг си помисли, че сигурно е полудяла. Лорд Лайън бе покорил страната ѝ, беше отнел земите ѝ и я бе принудил да се омъжи за него. Мразеше този човек до дъното на душата си, но тялото ѝ предателски отговаряше на ласките му, тръпнеше от целувките му.

— Идвам, скъпа — прошепна задъхано Лайън и трескаво нахлу в нея. Пасваха си идеално, но този път нямаше преграда, която да го спре, а само топла и хлъзгава плът. Ариана се напрегна в очакване да изпита познатата болка, но не последва нищо, освен усещане за съвършена пълнота.

Тя се притисна доверчиво към него и, следвайки диктата на тялото си, посрещаше с готовност тласъците му. Лайън се движеше бясно в нея, воден от непреодолимата нужда, която тя бе разпалила в тялото му. Никога преди, с никоя друга жена не беше губил контрол над себе си, както му се случваше сега. И когато почувства, че върви към края и е на път отново да я остави незадоволена, той плъзна ръка помежду им и докосна с мазолестите си пръсти крехкия хълм на нейната женственост.

Ариана внезапно се озова в някакъв приказен водовъртеж, а светът около нея пулсираше и сякаш щеше да избухне. Главата ѝ се замая, а тялото ѝ се напрегна в сладостно очакване. Сетивата ѝ отказаха да ѝ се подчиняват и изведнъж като бурна вълна я връхлетя първият ѝ истински оргазъм. В ушите ѝ отекна гръм и няколко звезди се откъснаха от небето. После всичко замря, сякаш вече не беше на този свят. Когато най-после се съвзе, Ариана осъзна, че лежи отпусната върху дългото бронзово тяло на Лайън.

— Какво стана?

Лайън, който тъкмо се съвземаше от най-бурния и разтърсващ климакс, който някога бе изпитвал, изчака дишането му да се успокои, преди да ѝ отговори:

— Ето че спазих обещанието си. Все още ли ме мислиш за неопитен?

Ариана пламна и извърна очи, смутена от несдържания плам, с който бе отвърнала на ласките му.

— Може и да съм сгрешила. — Тя зърна първите лъчи на утринното слънце в небето. — Вече съмва, милорд. Време е да се захващам за работа.

— Първо ще се изкъпем, Ариана. Ела. — Той ѝ подаде ръка. Ариана понечи да му откаже, но очите му я предизвикваха. А щом мъничката ѝ длан легна в неговата, Лайън вътрешно се усмихна. И докато ѝ подаваше тънката ѝ туника и сам обличаше своята, той вътрешно се закле, че ще я опитоми. Един ден Ариана щеше да се превърне в милата и покорна съпруга, която желаше.

Малко по-късно на сутринта Ариана вече бе приключила сутрешния си тоалет и обличаше новата си туника. И докато приглаждаше меката ленена материя на ханша и бедрата си, тя си помисли, че е прекрасно отново да носи нещо ново и истински красиво, което да не дразни голата ѝ кожа. Новата ѝ разкошна рокля, ушита от синкавочервена коприна и поръбена с хермелин, беше най-елегантната дреха, която бе виждала от години, и със сигурност бе достойна за господарката на Крагмер. На рамото ѝ дори блестеше скъпоценна брошка. На времето майка и имаше прекрасна колекция от бижута, които сега ѝ принадлежаха. За миг се запита дали Лайън щеше да я забележи, но мигом се смути от неуместната си мисъл. Лайън не го беше грижа за нищо друго, освен за неговия крал, неговите земи и сексуалните му подвизи.

Вече на вратата на спалнята, Ариана се извърна и погледна свенливо към леглото, смутена от онова, което Лайън бе направил с нея миналата нощ, и от начина, по който тя му бе отвърнала. И макар че през цялото време беше се опитвала да се бори с него и със собственото си тяло, накрая господарят на Крагмер бе постигнал своето. Беше я любил два пъти в леглото, а после и в банята, докато водата плискаше шумно по пода около тях. И тя отново не успя да му

се противопостави, защото задръжките ѝ падаха в мига, в който Лайън посегнеше към нея. Вярно, че тази сутрин изпитваше някаква сладка отмала и тялото я наболяваше на места, за които я бе срам дори да си помисли, но Ариана знаеше, че всъщност не Лайън я е наранил. Ако трябваше да бъде откровена, тя дори бе изненадана от нежността му.

Поруменяла от спомена за изминалата нощ и последвалата я сутрин, Ариана побърза да излезе от спалнята. На стълбището я пресрещна развълнуваната Терса.

— Слава богу, че ви срещам, милейди, защото трябва да ви кажа нещо много важно. Но никой друг не бива да ни чува. — Момичето се огледа тайнствено наоколо, видимо притеснено. — Чуе ли ме лорд Лайън, веднага ще ме накаже. А аз не искам сър Белтан да си мисли лоши неща за мен.

Вече съвсем объркана, Ариана се вгледа изпитателно в Терса и забелязала силната ѝ уплаха, побърза да предложи:

— Да влезем в моята стая, Терса. Лорд Лайън излезе на лов още призори и не вярвам да се върне преди залез слънце.

Двете се вмъкнаха в спалнята и Ариана зачака да чуе важните новини, които Терса ѝ носеше. Не ѝ се наложи да чака дълго. Слугинята веднага се разприказва, а гласът ѝ беше тих и напрегнат:

— Той е тук, милейди. Исква да се срещнете в градината, зад кухнята. Каза, че ще ви чака при задната стена на укреплението, под асмата.

— Кой е тук, Терса? Казвай подред.

— Как кой — мъжът, който ми плащаше да ви нося бележките, докато бяхте в манастира! Доколкото разбрах, трябва да е лорд Едрик Блекхийт. Изпърво не го познах, защото носеше дълго палто с качулка. Видя ме в селото и ме помоли да ви предам това.

Сърцето на Ариана сякаш замря. Вярно беше, че повече от всичко искаше да говори с Едрик, но нима щеше да се осмели да се срещне тайно с него? И как ли щеше да реагира Лайън, ако узнае? През изминалата нощ бе видяла нежната му и любяща страна, но Ариана подозираше, че знатният нормански рицар има и друга, тъмна половина, която досега бе останала скрита за нея. Дори когато го нарече норманско копеле, не беше успяла да предизвика изцяло гнева му.

— Благодаря ти, Терса. И не се бой, нито лорд Лайън, нито сър Белтан ще научат за това. Поне не от мен.

Момичето видимо изпита облекчение. Тя определено не искаше да предава доверието на господаря си, който я бе спасил от неизбежен брак със стария Дорал. Но преди всичко трябваше да бъде лоялна към господарката си.

— Ще се срещнете ли с лорд Едрик, милейди? Той е заможен, с добро потекло и доста привлекателен... но не чак колкото лорд Лайън или Белтан... — допълни свенливо девойката.

— Ще си помисля, Терса — отвърна меко Ариана. — А сега върви, днес ни чака много работа. Кийн спомена, че ще се нуждае от помощта ти.

Ариана дори не забеляза кога вярната ѝ прислужница напусна стаята. Умът ѝ беше зает с други мисли. За щастие, Лайън щеше да е навън през целия ден. Така можеше да се срещне с Едрик, без никой да узнае. Лайън беше хитър и пресметлив — и сигурно щеше да нападне, когато най-малко го очакват. Във вените ѝ течеше саксонска кръв и Ариана се чувстваше длъжна да предупреди Едрик, за да е подготвен за удара, когато той връхлети. Каквото и да ѝ струваше това, Ариана реши да се промъкне крадешком в градината и да се срещне с бившия си годеник.

Едрик стоеше, облегнат на крепостния зид, сигурен че никой няма да го види сред филизите на кичестата асма. Не знаеше дали Ариана ще дойде, но от все сърце се надяваше да се отзове на молбата му. Сърцето му се късаше само като си помислеше, че животът ѝ изцяло зависи от милостта на лорд Лайън. Но с малко късмет скоро щеше да я освободи от оковите на този нелеп брак и да я направи отново своя. След миг обаче мислите му бяха прекъснати от лекото шумолене на листата.

Беше Ариана.

— Едрик, къде сте?

— Ето ме, милейди. — Водена от шепота му, Ариана най-последна се добра до скривалището му под асмата. Той улови ръцете ѝ и несдържано я привлече към себе си. — Боях се, че няма да дойдете.

— Не мога да остана дълго, но трябваше да ви предупредя.

— Да ме предупредите? Нима ме грози опасност?

— Става дума за Лайън. Той знае за тайните ни срещи в манастира. Не знам на какво е способен, но се боя, че чака изгоден момент.

— Не ме е страх от съпруга ви, Ариана. Освен това — добави уверено той, — аз се заклех във вярност на Уилям. Той смята, че войската ми е готова да попълни редиците на неговата армия. Ако Лайън ме убие, ще престъпи волята на своя крал.

Ариана свъси вежди.

— Нима наистина вече сте човек на Уилям? Мислех...

Лицето на Едрик потъмня.

— Не, Ариана. Аз съм истински саксонец, не бива нито за миг да се съмнявате в това. Ненавиждам онова копеле, Завоевателя, и никога няма да стана част от неговата армия. Но трябваше да му обеща подкрепата си, защото имам цел. Един ден, много скоро, саксонските благородници, които загубиха земите си, ще се вдигнат на бунт. И когато този ден настъпи, аз ще се присъединя към тях. Установих контакт с крал Малкълм. Той също ми обеща подкрепа. Кълна се, че скоро ще ви отърва от омразния ви брак и ще ви направя своя съпруга. Само заради вас не се ожених през всичките тези години. Искам само вас, милейди.

Ариана бе озадачена от думите му и дори ѝ хрумна, че е невъзможно да бъдат прекъснати връзките, които я свързваха с Лайън.

— Не мисля, че този ден някога ще дойде. Глупаво е да се надяваме.

— Напротив, Ариана, този ден ще дойде, и то много скоро, ако помогнете да сразим Лайън. Без него Крагмер няма да издържи една атака от страна на Малкълм. Този човек е твърде силен и добре охраняван. Смъртта му трябва да дойде отвътре, от неговия лагер. Затова ви моля за помощта ви, Ариана. Вие сте близо до него, спите в неговото легло. Ще направите ли това — за нас?

Ариана се вторачи в Едрик, обзета от ужас.

— Нима искате от мен да убия Лайън? Не, искате твърде много. Вярно е, че ненавиждам всички нормани и че не исках да стана жена на Лайън, но нямам сили да го убия или по някакъв начин да причиня смъртта му.

Едрик присви очи.

— Какво ви е сторил? Нима му се заклехте във вярност?

— Не! Никога! — тръсна тя глава.

— Обичате ли го?

— Разбира се, че не! — отвърна уверено тя, макар вътрешно да не изпитваше увереност. Лайън Нормански беше загадка, беше един цял неузнаваем свят. Не приличаше на никой друг мъж, който бе срещала досега. Ариана си спомни ясно ръцете му, толкова силни и същевременно така нежни върху тялото ѝ. И макар да му беше дала безброй причини, той никога не ѝ беше посегнал или нагрубил.

Едрик се усмихна доволно.

— Така си и мислех. — Без да откъсва очи от нея, той бръкна в джоба си и извади мъничка стъкленица, пълна със сивозеленикава течност. После хвана ръката ѝ, положи стъкленицата върху дланта ѝ и сви пръстите ѝ около нея.

— Какво е това? — Запита Ариана, вторачена в мътната зелена течност, с надеждата да не е това, което си мислеше. Уви, думите на Едрик само потвърдиха страховете ѝ.

— Отрова — отвърна меко той. — При това много силна и бърза. Нужни са само капка или две.

— Отрова?! — едва процеди Ариана, едновременно шокирана и отвратена. — И защо ми е?

Едрик я изгледа невярващо.

— Милейди... Ариана, помислете си само колко уязвим ще е Уилям, ако великият лорд Лайън не стои зад гърба му! Без силната ръка на Лайън, Нортумбрия няма да удържи набега на шотландците. Помислете си само какво ще означава това за нас!

Ариана понечи да пъхне стъкленицата обратно в ръцете на Едрик.

— Аз... не мога. Наистина не мога.

Едрик тръсна глава и отново сви пръстите ѝ около стъкленицата.

— Задръжте го. Вие сте саксонка. Сърцето ви ще ви подсказе какво да сторите.

— Не мога!

— Но трябва, Ариана. Спомнете си за баща си и братята си, които бяха убити от жадните за кръв нормани. Помислете за земите си и за това как ви бяха отнети, или за годините, които прекарахте между четири стени. И осъзнайте, че смъртта на Лайън ще ни помогне за извоюване независимостта на Англия.

Ариана не можеше да мисли. Не можеше дори да диша. Думите на Едрик бавно проникваха в съзнанието ѝ, но предизвикваха само объркване. Тя бавно се отдръпна от него, после се обърна и се втурна тичешком към замъка. Но колкото и да се опитваше, не можеше да изхвърли думите на Едрик от ума си.

Исусе! Той искаше от нея да отрови Лайън. Мислите се лутаха отчайващо в съзнанието ѝ, докато изкачваше стълбите към стаята си. А после, когато напълно вцепенена се отпусна на леглото си, тя разтвори дланта си и видя, че все още стиска стъкленницата с отровна зелена течност.

Не, не можеше да го направи. Наистина не можеше.

5

Ариана огледа нервно дървената ракла с дрехите си, сякаш погледът ѝ можеше да проникне през дървото и да зърне скритата сред тях стъкленица. Изпитваше неописуем страх, че Лайън също би могъл да я види. Откакто Едрик я беше напъхал в ръцете ѝ преди три дни, животът ѝ се бе превърнал в същински кошмар. Изпитваше угризения, задето предава народа си, като отказва да изпълни молбата на Едрик, но нямаше куража да убие Лайън. Независимо дали ѝ харесваше или не, той беше неин съпруг, и в действителност никога не бе я наранил.

През последните три дни Лайън се прибираще късно и бързаше да се отпусне в леглото, изморен от тежкия труд. След като цели пет години не бе полагал грижи за земите си, сега имаше много неща за вършене, които отнемаха цялото му време и енергия. Но въпреки умората, всяка нощ той посягаше към нея и сякаш черпеше сили от извивките на тялото ѝ, докато бавно и методично я водеше към върха, където и тя го желаше също толкова отчаяно, колкото и той нея.

И всеки път Ариана се бореше с емоциите, които я връхлитаха, бореше се да му устои, докато тялото ѝ не я предадеше и не се отпуснеше под ласките му. Лайън знаеше, че ще надделее и се наслаждаваше на властта, която имаше над нея. А след това омразата и отчуждението се завръщаха и Ариана страстно се кълнеше, че това никога няма да се повтори.

Но то се повтаряше, нощ след нощ.

Потънала в мислите си, Ариана се сепна, когато Терса влезе в спалнята, а погледът ѝ припряно обходи стаята. Щом видя, че господарката ѝ е сама, момичето пъкна сгъната бележка в ръката ѝ. Ариана изгледа изпитателно слугинята, после внимателно разгъна бележката.

— Откъде взе това?

— Едно хлапе го пъкна в ръката ми на двора. Никога преди не съм го виждала. Каза, че е за господарката и побягна.

— Благодаря ти, Терса. Свободна си.

— Да, милейди. — Терса направи дълбок реверанс и напусна стаята, а Ариана зачете посланието.

Бележката съдържаше само едно изречение. „Не ме предавайте“. Не беше подписана, но в единия ъгъл бе изписан инициалът „Е“. Едрик!

Ръцете ѝ се разтрепериха, а погледът ѝ се стрелна към раклата, където бе скрила отровата — толкова примамлива и така смъртоносна. А в следващия миг без всякакво предупреждение вратата се отвори и Лайън нахлу в стаята. Ариана бе толкова изумена да го види в спалнята по това време на деня, че изпусна бележката, и докато тя се спускаше към земята и кацаше плавно до краката му, на лицето ѝ се изписа ужасена гримаса. Лайън присви очи и вторачи поглед в мъничкото листче в краката си. Ариана се спусна да го вземе, но той се оказа по-бърз.

— Какво е това, милейди? — попита хладно той и набързо прегледа бележката. Щом разбра от кого е, очите му се заковаха презрително в нея.

— Нищо, милорд — заекна Ариана, която безуспешно се опитваше да намери някакво правдоподобно обяснение.

— Наричаш нищо послание от своя любовник? — Той размаха бележката пред лицето ѝ, а лицето му се смрачи. Беше тръгнал към дома си в безоблачно настроение, с намерението да изведе съпругата си на езда, а сега едва се съдържаше да не се нахвърли върху ѝ. — Инициалите ми подсказват, че трябва да е от лорд Едрик.

— Той не ми е любовник — тръсна глава Ариана, но не намери сили да отрече, че бележката е от Едрик.

— Нито пък някога ще бъде — отвърна ядно Лайън. — Какво иска Едрик от теб? Какво сте замислили вие двамата?

— Нищо... съвсем нищо, милорд.

— Можеш ли тогава да ми обясниш какво означава тази бележка?

Ариана преглътна мъчително и поклати вяло глава.

— Не мога, милорд.

— Не можеш или не искаш?

— Все едно. Набийте ме, ако желаете, но нищо не мога да ви кажа. Бележката е толкова непонятна за мен, колкото и за вас — излъгата, макар и не особено убедително.

Лайън вторачи свирепо поглед в нея. Ариана беше негова съпруга. Как се осмеляваше Едрик да се опитва да му я отнеме? Ако не беше крал Уилям, още сега щеше да иде в Блекхийт и да прониже коварния саксонец от гръкляна до слабините.

Ариана стоеше пред него, с широко отворени очи, и излъчваше невинност и детинска простота, сякаш му се надсмиваше. Нима го смяташе за глупак? Тя отлично знаеше за какво се отнася бележката, но беше готова по-скоро да изтърпи тежко наказание, отколкото да му каже. Тя дори нямаше представа как огромните ѝ зелени очи, замъглени от страх и решимост, го омайваха, предизвикваха го, караха тялото му да се гърчи от желание. Как можеше да остане безучастен при вида на крехкото ѝ телце, с гордо изправените ѝ рамене, малките ѝ, заоблени гърди и изящни ръце, свити в юмруци край бедрата ѝ? Господи, как желаше тази жена! Желаше лъжливата малка вещица!

— Ще ти дам последен шанс, Ариана — изрече глухо той. — Кажи ми какво означава бележката и ми се закълни във вярност, и няма да те накажа. Ако продължиш да ме лъжеш и да престъпваш съпружеските ни клетви, ще изтърпиш жестоко наказание. Десет удара с камшик вероятно ще те накарат да размислиш и да освежиш паметта си.

Заплахата му беше лишена от смисъл, макар че Ариана нямаше откъде да го знае. Лайън Нормански никога не би посегнал на жена, още по-малко пък на собствената си съпруга, но се надяваше заплахата му да я стресне достатъчно, за да развърже езика ѝ. И щом видя как лицето ѝ пребледня, а тялото ѝ безпомощно се олюля, разбра че е успял. Но той тепърва щеше да узнае колко смела жена е всъщност крехката му съпруга. Ариана бързо се съвзе и възвърна предишния си кураж.

— Набийте ме, милорд, щом така желаете, но никога няма да се закълна във вярност пред вас. Повярвайте ми, не знам какво означава тази бележка. Нямам представа за какво се отнася.

Острите черти на лицето му потъмняха, докато Лайън се бореше да се овладее. Не беше за вярване, че Ариана продължаваше да отрича. Десет удара с камшик щяха да повалят дори силен мъж и можеха да убият крехка жена като нея, но тя явно предпочиташе да понесе наказанието, вместо да предаде саксонския си любовник и да се закълне във вярност на един нормански войн. Ако не излезеше веднага

от стаята, трудно щеше да се въздържи да не изпълни заканата си, толкова силен бе гневът му. Проклетата да е Ариана и нейното упорство!

— Сигурно ти трябва малко време, за да премислиш решението си — изрече Лайън, щом гневът му се охлади достатъчно, за да говори нормално. Не разбираше ли тази жена, че той предпочита да изследва тялото ѝ с устните и дланите си, вместо да го нашари с камшик? — Ще те оставя да помислиш над наказанието си и да направиш своя избор. По-късно ще се върна да чуя решението ти.

Ариана чакаше със сдържан дъх Лайън да излезе. Тялото ѝ беше отмаляло, главата ѝ бе замаяна от ужас. Неведнъж бе изтърпявала гневните удари на игуменката в манастира, но подозираше, че те ще са нищо в сравнение с грубия камшик от сурова кожа, размахван от мъж със силата и енергията на Лайън. Щеше ли да оживее? Все едно, в момента просто нямаше друг избор. Кажеше ли на Лайън за отровата, несъмнено щеше да си изпроси далеч по-сурово наказание. Или даже смърт. Слава богу, че той не беше намерил скритата стъкленница.

Внезапно Ариана осъзна, че Лайън още не е излязъл и я гледа вторачено.

— Какво... какво има, милорд?

Той не каза нищо, само продължи да я гледа, а в ледено сините му очи горяха дяволски пламъчета. Когато посегна към нея, тя простена и отстъпи назад. Той обаче улови ръката ѝ и рязко я привлече към себе си.

— Ти си магьосница, Ариана. С каква черна магия ме оплете в мрежите си? Заслужаваш най-суровото наказание на света, но вместо това ми се иска да вкуся устните ти, да докосна примамливата ти плът.

Устните му притиснаха нейните. Целувката му не беше нежна, не, беше гневна е неопрощаваща, и все пак отвъд гнева Ариана почувства мекота и жар, които не можеха да я оставят безчувствена. Неспособна да се сдържи, тя разтвори устни за порива на безпощадния му език. Лайън знаеше, че не бива да я докосва, още не, поне докато гневът му не отшуми, но беше безсилен да се сдържи. Когато ставаше въпрос за Ариана, той не съумяваше да се контролира. Тя го докарваше до ръба на лудостта и отвъд него.

Коленете ѝ се огънаха и тя се пристисна към него, за да не се олюлее. Лайън я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Той не си направи труда да я съблече, нито пък себе си. Само повдигна роклята и

туниката ѝ до кръста, смъкна бричовите си и се отпусна върху нея. Ариана почувства ръцете му върху себе си — изучаваха най-интимните кътчета от тялото ѝ и вършеха онези познати неща, които я оставяха без дъх и замъгляваха ума ѝ. Опита се да му се противопостави и да се измъкне от хватката на силните му ръце. Предпочиташе да изтърпи ударите на камшика, вместо отново да попадне в плен на непреодолимата му мъжественост.

Той нахлу в нея с бурен и нетърпелив тласък и почувства, че само секунди го делят от екстаза. Мислено се укори, задето гневът и страстта му го бяха довели дотук, бяха отнели волята му и здравия му разум. Любовта не бе предназначена да наказва, но господ му беше свидетел, че не можеше да се сдържи. Безмълвната молитва сякаш го успокои и мигом устните му се смекчиха, а ръцете му се спуснаха нежно по тялото ѝ. Но беше твърде късно. За него крайт приближаваше и макар да знаеше, че няма да достави никакво удоволствие на Ариана, вече нямаше сили да го удържи.

Тялото ѝ се напрегна, докато бедрата му пошляпваха ритмично в нейните, а езикът му превземаше устата ѝ. В този миг тя изпитваше слаба утеха от мисълта, че той никога няма да узнае колко ѝ се иска да му отвърне със страст, колко живо се чувства тялото ѝ при допира на ръцете му. А после почувства как той се скова и сякаш замря, и разбра, че вече е твърде късно за нея. Лайън не искаше да я люби, искаше да я накаже и унизи. И тази мисъл ѝ причиняваше същата болка, както яко я бе ударил.

Господи, как мразеше това норманско копеле!

Но достатъчно ли го мразеше, за да налее в чашата му отрова?

В този момент ненавистта я заслепяваше достатъчно.

Лайън изля горещото си семе в нея и веднага се изтърколи от тялото ѝ. Беше утолил физическата си нужда да я притежава, но не бе изпитал истинска наслада от акта. Чувстваше се омерзен и засрамен от онова, което току-що бе сторил. Не беше искал да стане така. Искаше да я види топла и задъхана под себе си, жадуваща да изпита ласките му, с разтворени устни и потна плът. Уви, сега беше твърде късно за съжаление. Ако си дадеше вид, че се разкайва, Ариана щеше да го вземе за слабост и никога нямаше да успее да въведе ред в брака си. Не, не биваше да изразява съжаление или да изпитва милост. Щеше да

я остави да мисли, че това е било само прелюдия към побоя, който ѝ бе обещал.

Лайън се изправи, вдигна и закопча бричовите си и отново вторачи поглед в Ариана. Уплашеното ѝ изражение за пореден път го накара да изпита разкаяние, но той бързо се овладя.

— Скоро ще се върна да узная отговора ви, милейди. Закълнете се във вярност към мен и ми обяснете какво означава тази бележка, и веднага ще забравим всички неприятности. Ако обаче продължите да мълчите, ще ви накарам да съжалявате за упорството си.

След като не последва отговор от нейна страна, Лайън рязко се обърна и излезе от стаята. Надяваше се да я е стреснал достатъчно, за да изтръгне истината от нея, защото господ му беше свидетел, че не би могъл да нарани нежната ѝ плът.

Все още просната на леглото, Ариана остана вторачена във вратата. Ръцете ѝ краката ѝ бяха безпомощно отпуснати, а роклята ѝ се дигнаше в безпорядък около кръста ѝ. Тялото ѝ гореше, а душата ѝ изгаряше от омраза. Господи, как само мразеше норманското копеле! Този път Лайън Нормански я бе унизил отвъд границите на поносимото. Само да можеше, щеше да го убие... Да го убие...

Ариана замръзна, внезапно спомнила си за стъкленницата с отрова, която все още стоеше скрита в раклата ѝ. Да убие Лайън? Да, той заслужаваше да умре. След малко щеше да се върне и брутално да я пребие. Десет удара с камшик! Тя едва ли щеше да понесе повече от пет. А после той щеше да стане единственият господар на Крагмер и да има свободата да си вземе жена по свой избор. Това ли искаше Лайън? Затова ли смяташе да ѝ нанесе десет удара с камшик, вместо да се спре на някое по-меко наказание?

Тя се надигна вяло от леглото, а в замъгленото ѝ съзнание отекнаха думите на Едрик: „Не ме предавайте“. Като в някакъв транс, Ариана се запъти към раклата. Очите ѝ бяха съвсем празни, докато повдигаше капака и търсеше с поглед стъкленницата. Намери я лесно, а после я вдигна към светлината и се вторачи в мътната течност с животински ужас. Кой би могъл да си помисли, че нещо толкова невинно на вид би могло да причини нечия смърт?

Ариана се обърна и обходи с поглед стаята. Очите ѝ се спряха на каната с вино, която Терса бе донесла по-рано. Лайън имаше навика да си налива по чаша вино всяка вечер. Понякога дори настояваше и тя да

му прави компания. Като замаяна, Ариана се запъти към каната. Движеше се като в сън. Ръцете ѝ и цялото ѝ същество се разтрепериха, докато отваряше мъничката стъкленица и я надвесваше над виното.

Не, не можеше да стори това! Без значение каква дълбока ненавист изпитваше към норманския си съпруг, Ариана не можеше да отрече, че нещо дълбоко и неизразимо я свързваше с Лайън. Някакво чувство, което се луташе между омразата и любовта. Между ада и рая. Чувство, което не можеше да назове. Лайън я измъчваше до безпаметност и ѝ доставяше повече удоволствие, отколкото някога бе познавала.

Но той щеше да я пребие с камшик, нашепваше ѝ едно мъничко дяволче дълбоко в нея. Може би дори щеше да я убие.

Тя го мразеше. Лайън заслужаваше да умре заради онова, което току-що ѝ беше причинил. Беше използвал единственото си мъжко оръжие, за да я унизи.

Ариана наклони стъкленицата. Две кръгли капки се изтърколиха и се разнесоха по повърхността на виното. Тя разклати стъкленицата и после, много внимателно, остави още две гъсти капки да докоснат гладката повърхност на алената течност. Спомни си какво ѝ беше казал Едрик за силата на отровата, затова побърза да затвори шишенцето и припряно го пхна в джоба в един скрит шев на роклята си. Неспособна да мисли, тя се върна на леглото, седна и сви ръце в скута си. Все още седеше в същата поза, когато Лайън се върна в стаята два часа по-късно.

Ариана се сепна и вдигна очи, когато чу металното изщракване на вратата, която се затвори зад него. Той стоеше неподвижно в средата на стаята, с камшик в ръка. Ариана потръпна от отвращение. Нима възнамеряваше да я бие тук, в общата им спалня?

Лайън присви очи, вторачил поглед в Ариана, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ. После внезапно погледът му се отмести от нея и се закова на каничката с вино, поставена на ниската масичка край леглото. Ариана пребледня, разтърсена от мисълта, че той някак е разбрал какво е сторила. Лайън отпусна камшика и крайчето му се повлече по земята, докато той вървеше към леглото. Спря само на няколко инча от нея. Ариана сведе безпомощно поглед, изплашена, че ако срещне студените му сини очи, ще разкрие вината си, ще му каже какво е извършила.

— Ще се закълнеш ли във вярност към мен? — запита кротко Лайън. — Ще ми кажеш ли какво означава бележката на лорд Едрик?

— Не. — Ариана все още отказваше да го погледне в очите. — Не мога. — Тя сведе глава и зачака гневът му да се излее върху нея с цялата сила на камшика.

Лайън се вгледа в нея. Шията ѝ беше снежно бяла и по детински уязвима. Един непокорен кичур коса се виеше на тила ѝ. За миг Лайън изпита непреодолимо желание да го докосне, но се сдържа. Запита се дали след този ден, след като бе научил всички тези неща, изобщо някога би могъл да ѝ вярва. Сребристите ѝ коси, които се спускаха като водопад по приведените ѝ рамене, само прикриваха колко черна е всъщност душата ѝ.

— Готова ли си да понесеш наказанието си? — Ръката му се сви около дръжката на камшика. Ариана трепна.

Очите ѝ излъчваха странен блясък, а лицето ѝ бе сгърчено от страх, когато се изправи и му поднесе гърба си.

— Да, милорд. — Гласът ѝ трепна. — Ще ви помоля само, ако имам нещастieto да умра под ударите на вашия камшик, да ме погребете до баща ми и братята ми. — Тя стисна ръце и зачака стоически.

— Жаден съм — пророни неочаквано Лайън. — Надявам се, че виното ще ми даде сили да извърша онова, което ми предстои.

Господи! Ариана почувства как цветът се отдръпна от лицето ѝ. Тя рязко се обърна, видя как Лайън си налива чаша вино, и в този миг се почувства потресена от онова, което бе извършила. Ръката ѝ се стрелна към устните ѝ, за да заглуши напирания писък. Не! Не! Тя не искаше неговата смърт! Той беше твърде млад, толкова силен и пълен с живот. Помисли си, че трябва да е била полудяла, за да извърши нещо толкова долно, така недопустимо. Какво бе сторила? Лайън поднесе виното към устните си и в същия миг Ариана извика и посегна да избие чашата от ръката му. Пръстите ѝ докоснаха гладкото стъкло и няколко гъсти капки от кърваво червената течност се плиснаха върху бледо синята материя на роклята ѝ.

Лайън я изгледа така, сякаш току-що е изгубила разсъдък си.

— Ако си искала да пийнеш вино, трябваше само да поискаш. Ето, вземи — каза той и ѝ подаде чашата. — Готов съм да го споделя с теб.

Ариана се втрени в чашата, обзета от смъртен ужас. Нима крехкият ѝ живот щеше да свърши така, с грозна агония на пода на тази спалня, отровена от собствената си ръка? Щом така ѝ беше писано, така да бъде. Тя пое чашата, обгърна я с две ръце и за последен път погледна над ръбчето ѝ мъжа, когото при други обстоятелства би могла да обикне. После решително я поднесе към устните си.

Внезапно чашата се изтръгна от ръцете ѝ, а алената течност се разля по пода и стените.

— Малка глупачка! Готова си да умреш, и за какво? За една изгубена кауза? За един мъж, който е готов да те използва за политическите си щения?

— Кой ти каза? — прошепна като замаяна Ариана и за миг ѝ мина през ума, че Лайън трябваше да ѝ позволи да пие от отровната течност. Така поне щеше да си спести усилието да я убие със собствените си ръце.

— Вещицата.

— Надая? Откъде... — В миг думите ѝ замряха. Надая знаеше всичко, което се случваше зад стените на този замък. Но защо бе казала на Лайън?

— Не ме питай как е разбрала. Спря ме на стълбите, докато идвах насам. Каза ми само едно изречение — да внимавам с виното. Не ми трябваше много време да се досетя какво е имала предвид.

— Надая — повтори глухо Ариана.

— Надая — каза твърдо Лайън. — Къде е остатъкът от отровата? Или си я сипала всичката?

Беше твърде късно да отрича очевидното; Ариана извади стъкленицата от джоба си и безмълвно я подаде на съпруга си. Той се вторачи в нея за миг, после грабна каната, отиде до прозореца и с гневна клетва на устните изля и отровата, и виното. Когато отново се обърна и я погледна, на лицето му имаше сурово, смразяващо изражение.

Ариана вече бе осъзнала, че е действала необмислено, водена от порива на страстите си, но в същото време знаеше, че никога не би позволила на Лайън да пие от отровното вино. Въпреки заплахата от сурово наказание, тя във всички случаи щеше да му каже за отровата и

да го спре, дори това да означаваше да умре в ръцете му заради несторения грях.

Сега тя го погледна прямо, с изправени рамене и гордо вдигната глава. Една саксонка никога не би показала страх пред Лайън Нормански.

— Готова съм да понеса наказанието си, милорд — каза тя и срещна погледа му без да трепне.

— Съблечи се.

Ариана видимо потръпна, но направи каквото ѝ бе наредил. Застана пред него, гола и уязвима, и отново го погледна право в очите. Той прокара дръжката на камшика по гърдите ѝ, докосна с него зърната ѝ, и когато те се свиха в отговор, сърцето му подскочи. Ариана съдържа дъха си, когато дръжката на камшика, водена уверено от ръката му, се спусна към корема ѝ и към пухкавите светли косъмчета в основата на бедрата ѝ. А когато камшикът се пъкна между краката ѝ, тя извика сподавено.

— Обърни се — нареди ѝ дрезгаво Лайън. Той вече бе болезнено възбуден, но бе твърдо решен да не позволи това да го разсее. Ариана отново му се подчини и се обърна с гръб към него. — Би било жалко да бележа с камшика тази хубава бяла плът.

Дръжката на камшика отново се раздвижи, но този път се спусна към издадените хълмчета на седалището ѝ. Те импулсивно се свиха — от страх, си помисли той, но спонтанното движение му се стори непоносимо възбуждащо. Бедрата ѝ бяха издължени и крехки, краката ѝ — гладки; Лайън си спомни какво е да ги чувства, обгърнати около кръста му, докато навлиза в сладките дълбини на нейната женственост. Възбудата му се усили. Ариана се осмели да погледне през рамо и го видя, застанал зад нея, с камшик в ръка, а очите му горяха като въглени от желание.

— Готова съм, милорд. Не мога да понеса да чакам повече.

— Мили боже, не мога! Десет камшика ще те убият. А ти може би носиш моето дете. — Той сграбчи ръката ѝ и рязко я извърна към себе си. Опитваше се да не гледа твърдите ѝ, заоблени гърди с коралови връхчета. — Това е работа на лорд Едрик, нали? Той ти е дал отровата. Нямам представа как си успяла да се срещнеш с него без моето знание, но се кълна, че това ще си остане последната ви среща. Ще наредя да те наблюдават нощ и ден. И ако някой в моя дом си

позволи да прояви нелоялност към мен, ще бъде сурово наказан, без значение кой е той. Що се отнася до клетвата ти във вярност към мен, аз не искам клетви от жена, която вече е доказала, че не може да ѝ се вярва.

И сякаш за да потвърди думите си, той стисна брутално ръката ѝ.

— Предупреждавам ви, милейди. Не се опитвайте отново да изпробвате търпението ми. Следващия път едва ли ще ви простя толкова лесно. — С тези думи той се завъртя и излетя като вихър от стаята, а камшикът се повлече покорно след него.

Няколко минути Ариана остана вторачена във вратата, неспособна да повярва, че наказанието ѝ се е разминало. Очакваше всеки момент Лайън да промени решението си и да се върне, размахвайки отмъстително камшик. Когато най-после осъзна, че той няма да дойде отново, Ариана се отпусна отмаляла на земята.

Ариана нямаше представа колко дълго е лежала на земята, толкова злостна се чувстваше. Накрая се надигна и започна да се облича. Движенията ѝ бяха бавни и вели, а мислите и емоциите ѝ — замъглени. Все още не можеше да повярва, че изобщо ѝ е хрумнало, макар и за кратко, да отрови Лайън. Та той едва не бе изпил онази чаша с вино! И все пак нямаше да я изпие, защото Надая го бе предупредила.

И веднага щом мислите ѝ се завъртяха около Надая, Ариана я видя, застанала на сред стаята. Младата жена се сепна. Но все пак, старицата беше вещица. Можеше да се появява и изчезва, без никой да я чуе или види.

— Добре ли сте, милейди? — запита я Надая. Блестящите ѝ очи се вторачиха в Ариана с плашеща настойчивост.

— Би трябвало да се замислиш за здравето ми, преди да кажеш на Лайън за отровното вино — отвърна хапливо Ариана. — Никога не съм очаквала точно ти да ме предадеш, Надая. Откъде разбра?

— Аз не съм предател, Ариана. Знаеш, че виждам неща, които остават невидими за останалите. На Лайън не му е дошло времето да умре. Крагмер се нуждае от него.

Ариана отново изпита угризения.

— Но аз нямаше да позволя той да умре. Твоите видения не ти ли показаха, че нямаше да позволя на Лайън да изпие виното? Знаеш, че

сега той има пълното право да ме убие за онова, което сторих, нали?

— Виденията ми не винаги са достатъчно ясни. Освен това, не бих предупредила Лайън, ако смятах, че има вероятност той да ви нарани. В деня на вашата венчавка ви предупредих да внимавате с Лайън, милейди. Вие обаче не се вслушахте в думите ми. А сега бъдещето на Крагмер зависи от Лайън Нормански. Вашият живот също зависи от него. Дори да го бяхте убила, както искаше лорд Едрик, това нямаше да ни донесе нищо добро. Веднъж да сложи ръце върху Крагмер, крал Малкълм от Шотландия ще предаде и двамата ви с Едрик.

— Какво знаеш ти, дърта вещице! — извика Ариана, отказвайки да приеме онова, което и бездруго вече бе подозирала. — Нямам нужда от лорд Лайън да пази мен и земите ми!

— Чуйте ме добре, милейди. Вие имате нужда от Лайън, също както и той се нуждае от вас. Ако отново го предадете, той ще бъде принуден да ви накаже жестоко.

— Спести ми съветите си. Откога си станала такъв непоклатим защитник на съпруга ми? Ти мразиш норманите не по-малко от мен.

— Времената се менят, Ариана, и ние трябва да се променяме с тях. Видях неща, на които няма да повярвате. — Очите на вещицата се изцъклиха, а гласът ѝ загуби обичайния си тон и тембър. — Норманите ще останат по тези земи. Уилям Завоевателят ще управлява с желязна ръка и всеки, който се осмели да се изправи насреща му, ще падне съсечен от могъщия му меч. Той не прощава на враговете си. А вашето бъдеще е с Лайън. Децата ви ще бъдат васали на Уилям Копелето. Така е отредил господ.

Ариана закри устните си с opakото на ръката си, за да потисне изумения си вик. Наистина ли Надая беше права? Наистина ли нейното бъдеще принадлежеше на Лайън? Не! Ами собствените ѝ видения? Едно от тях вече се бе сбъднало. Тя бе имала възможността да избира дали Лайън да живее или да умре, и бе решила да му подари живота. В последния момент, докато той поднасяше отровното вино към устните си, тя бе посегнала да избие чашата от ръцете му. Ариана затвори очи и си припомни спектъра на смъртта, който бе видяла да надвисва над Лайън. Беше почувствала хладния повей на смъртта. Нейната смърт ли предсказваше това видение или тази на Лайън? Но когато отвори очи да попита Надая, вещицата вече я нямаше. Беше си тръгнала толкова безшумно, колкото бе дошла.

Ариана закрочи нервно из стаята. Стомахът ѝ гладно се обаждаше, сякаш да ѝ напомни, че не беше обядвала, а вече беше време за вечеря. Замисли се дали да слезе долу и да вечеря с Лайън или да си поръча поднос с храна в стаята. Най-сетне, въоръжена с целия си кураж, реши да опипа почвата. Лайън не бе споменал, че ѝ е забранено да излиза от стаята си, а проклета да беше, ако останеше да чака позволение от него, за да се движи свободно в дома си.

Ариана си пое дълбоко дъх и, с разтуптяно сърце, отвори вратата и надникна в коридора. Шепот на гласове привлече вниманието ѝ към тъмния ъгъл, където два силуета стояха притиснати в интимна прегръдка. Когато се разделиха, тя не остана никак изненадана да види Терса и сър Белтан. Ариана затвори безшумно вратата и зачака да се отдалечат.

Броени минути по-късно Терса влезе в стаята ѝ.

— Милейди, моля да ми простите, задето ви причиних неприятности.

Ариана свъси вежди.

— Вината не е твоя, Терса.

— Не трябваше да ви предавам посланието на лорд Едрик. Но как е разбрал лорд Лайън? Вие ли му казахте, че аз...

— Не съм, Терса, успокой се. Въобще не съм споменавала името ти. Лорд Лайън научи от... Всъщност, няма значение как е научил.

Терса видимо се отпусна.

— Както и да е. Съжалявам, че ви предадох бележката. Не беше честно от моя страна. Лорд Лайън винаги е бил добър с мен.

Ариана изсумтя презрително. Нима всички в тази къща, освен нея самата, бяха заплени от съпруга ѝ?

— Не се бой, Терса. Никога не бих те замесила — каза тя и си спомни думите на Лайън, че ще наказва всеки в този дом, който се опита да го предаде. — Внимавай да не го ядосваш. Опасно е.

Терса облиза нервно устни, огледа се подозрително и запита:

— Трябва много да сте го ядосала. Не знам какво пишеше в онази бележка, но лорд Лайън нареди да сложат страж пред вратата ви. Белтан ми каза, че той ще ви пази през деня, докато лорд Лайън е зает. Нали не ви е наранил, милейди? — Загриженият поглед на момичето се плъзна по тялото ѝ, търсейки синини или някакви други следи от нараняване.

Ариана си спомни камшика, с който Лайън бе обходил пипнешком тялото ѝ, и отново се запита защо не я бе набил. В крайна сметка, беше си го заслужила. Дори да я беше убил, нямаше кой да го упрекне за това.

— Лорд Лайън не ме е наранил, Терса. Но не знам какво ме чака за в бъдеще. Той вече ми няма доверие.

— Сигурно много ви обича — пророни замечтано прислужницата. — Баща ми би убил майка ми, ако узнаеше, че се среща тайно с друг мъж. Лорд Лайън е много благороден човек.

— Да ме обича? — Ариана горчиво се разсмя. — Между нас с Лайън няма и капчица любов, Терса. Да вървим, не смятам да умра от глад, само защото Лайън е поставил стража пред вратата ми.

Лайън се взираше горчиво в полупразната си халба с бира. Осезателно чувстваше отсъствието на Ариана до себе си. Не ѝ беше забранил да напуска стаята си, но се съмняваше, че тя ще има куража да се появи с салона за вечеря.

Господи! Тя се опита да го убие! Нямаше значение това, че се опита да му попречи да изпие отровното вино в последния момент. Имаше значение само това, че желанието беше налице, подхранвано от мъж, който нямаше търпение да заеме неговото място в леглото ѝ, веднага щом успееш да се отърват от омразния ѝ съпруг. Този човек беше по-лош и от самия дявол. Ето защо Лайън щеше да рискува неодобрението на Уилям — да обсади Блекхийт и да убие коварното саксонско копеле.

Внезапно в салона се разнесе шепот. Лайън пресуши халбата си на един дъх и вдигна поглед точно навреме, за да види влизащата Ариана. Никой друг, освен Белтан, не знаеше, че тя се бе опитала да го отрови, но всички подозираха, че е извършила нещо непроситимо, щом Лайън бе поставил стража пред стаята ѝ. Собствените ѝ хора се бояха за нея, а неговите верни рицари просто не знаеха какво да мислят.

Ариана почувства любопитните погледи, които я проследиха, докато прекосяваше салона и заемаше мястото си до Лайън. Тя дори не трепна, но докато се наместваше на стола, държеше погледа си фокусиран върху нещо неопределено в далечината.

Лайън направи знак на слугата да му долее бира, отпи широка глътка и остави халбата си на масата.

— Не очаквах да се присъедините към нас, милейди.

— Надявам се, че не очаквате от мен и да умра от глад, милорд — отвърна Ариана с лъжливо спокойствие.

— Сигурно този път ще се опитате да отровите бирата ми — прошепна той така, че да го чуе само тя.

Ариана видимо пребледня.

— Аз... нямаше да позволя да изпиете отровата. Не можех да го направя.

— Не съм и очаквал да кажеш нещо друго.

— Знаете, че е така. Опитах се да ви спра. Не бих могла да ви убия със собствените си ръце. — При тези думи Ариана сведе глава. — Всъщност, изобщо не искам смъртта ви.

Лайън я изгледа невъзмутимо.

— Спестете ми фалшивите си излияния, милейди.

— Какво смятате да правите с мен сега?

— Може би след като се уверя, че не си заченала, ще те изпратя обратно в манастира. А ако си заченала, ще изчакам да родиш нашето дете, преди да те отпратя. И те съветвам да забравиш лорд Едрик. С малко късмет, скоро ще ти поднеса главата му на поднос.

В гърдите ѝ се надигна гняв, и Ариана инстинктивно вдигна ръка да прикрие устните си.

— Копеле!

— Така си е, не го отричам.

— Вие сте животно, безсърдечно норманско чудовище!

— Вярно. Иначе откъде ще се е взело името ми?

6

Ариана се нахрани и веднага понечи да напусне салона. Никога не бе изпитвала такова унижение. Всички в помещението я зяпаха и сякаш я обвиняваха в безброй неща. Тя се извини и се надигна да става, но силната ръка на Лайън мигом я възпря.

— Нима ще ни напуснете толкова рано, милейди? — попита я той с хладно презрение.

— Аз... чувствам се изморена — отвърна тя и го погледна през сведени ресници. На оскъдната светлина от факлите профилът му изглеждаше груб и неустойимо мъжествен. Раменете му бяха едри и силни.

— Тогава върви и се подготви да посрещнеш съпруга си. Утре смятам да обсадя Блекхийт, и обикновено имам нужда от жена преди люта битка — каза Лайън и освободи ръката ѝ.

За миг Ариана се вторачи невярващо в него, после се обърна и побягна. Лайън остана загледан след нея с мрачно изражение, а в очите му проблясваха емоции, които отказваше да приеме. Когато след няколко минути един страж въведе в салона пратеник на краля, Лайън все още не бе откъснал погледа си от стълбището, по което бе изчезнала Ариана. С усилие на волята си той насочи вниманието си към пратеника. Разгъна тънкото руло пергамент, прочете посланието и стовари юмрук върху масата с гневна ругатня.

— Проклятие! Кралят иска да ида в Лондон. Свикват съвета на старейшините, и понеже съм барон и имам обширни владения на север, трябва задължително да присъствам на срещата — обърна се той към Белтан. — Уилям иска да взема Ариана със себе си.

— А какво ще стане с Блекхийт, милорд? Хората ни са готови да атакуват земите на лорд Едрик. Отдавна не сме водили битка.

Лайън свъси вежди.

— Налага се да заминем за Лондон, Белтан. Така повелява Уилям. Утре ще се приготвим и вдругиден ще потеглим. Съветът на

старейшините ще заседава две седмици. Ти ще си в моя ескорт. Избери хората, които ще оставим да пазят крепостта.

— Да, милорд. Но се боя, че лейди Ариана ще се възпротиви на това да посети норманския двор.

— Да, сигурен съм в това. Но в Лондон поне няма да има с кого да заговорничи.

Ариана вече спеше, когато Лайън влезе в общата им спалня късно през нощта. Той бързо се съблече и се пъкна в леглото до нея. Почувства топлината на тялото ѝ през тънката материя на нощницата ѝ и слабините му мигновено реагираха. Господи! Нима щеше цял живот да изпитва към собствената си съпруга такава страст, така мъчителна за тялото и душата му? Не можеше да позволи да изпитва такава нужда от някого, особено от тази безчестна жена, която го мразеше с всяка клетка от лятото си. Не всички жени мразят норманите, не спираше да си повтаря Лайън. Доскорошната му любовница, Забрина, не можеше да му се насити. А сега изпитваше смесени чувства при мисълта, че отново ще види Забрина в Лондон. Неговата студена и непокорна съпруга може и да го гледаше от високо, но Забрина щеше да го приеме с отворени обятия.

— Събуди се — разтърси я той. — Събуди се и посрещни мъжа си.

Така грубо разбудена, Ариана се стъписа, внезапно почувствала ръката му върху бедрото си. У нея се надигна ням протест. Нима не я беше наказал достатъчно?

— Късно е — едва пророни тя. — Какво искате от мен?

— Искам само да поговорим. Тялото ти вече не представлява интерес за мен — излъга я той. Предпочиташе да се измъчва до предела на търпението си, вместо да ѝ признае, че още я желае, че отчаяно копнее тя да го приеме и да му се отдаде с желание.

Ариана въздъхна от облекчение. Последното нещо, което искаше в момента, беше Лайън отново да я докосне и да превърне тялото ѝ в купчина тръпнеща, гърчеща се плът.

— Нямам какво друго да ви кажа, освен отново да ви помоля да се откажете от плана си да атакувате Блекхийт.

— Няма да има битка. Уилям ни вика в Лондон.

Ариана премигна насреща му. Няма да има битка? Господ бе чул молитвите ѝ. Но да заминат за Лондон? При самата мисъл за това тялото ѝ потръпна от ужас.

— Лондон! — извика тя. — Не искам да отивам в Лондон.

— Твоите желания са без значение. Така повелява Уилям. Той иска да ме придружиш. Кралицата настоявала да те види. Матилда ще ти хареса, тя е истинска светица. Утре ще си събереш багажа и ще се приготвиш за пътуването. Заминаваме вдругиден.

— Нямам достатъчно време да се подготвя! — В гласа ѝ се долавяше паника. Не искаше да вижда нито Завоевателя, нито съпругата му светица. Тя мразеше Уилям. Мразеше всички нормани. Освен това, никога не беше ходила в Лондон. Беше чувала, че дворът е порочно място, въпреки усилията на Уилям да съхрани морала.

— Имаш достатъчно време — отвърна Лайън с нетърпящ възражение тон. Той отчаяно се опитваше да потисне емоциите, които извикваше у него близостта на тялото ѝ. Господи! Тази жена се беше опитала да го отрови — как беше възможно все още да я желае? — А сега заспивай. Късно е вече.

Когато Ариана се събуди на следващата сутрин, Лайън вече бе излязъл. Тя стана припряно и трескаво прехвърли наум всичко, което трябваше да свърши, преди да тръгнат за Лондон. Кожата ѝ настръхваше при самата мисъл за това. Тя нямаше приятели в Лондон, нямаше никой, който да я защити от Лайън и Завоевателя. В Крагмер поне беше заобиколена от хора, които познаваше от дете, а и Едрик беше наблизко, в случай че имаше нужда от него. А в Лондон щеше да е заобиколена от омразните нормани.

Мислите ѝ секнаха, когато Терса влезе в стаята, за да ѝ помогне да се облече.

— Добро утро, милейди. Лорд Лайън нареди да ви помогна да стегнете багажа си за пътуването.

Доброто ѝ настроение не се хареса на Ариана, която с всяка изминала минута се чувстваше все по-разстроена.

— Изглеждаш ми необичайно щастлива, Терса. Да не би сър Белтан да е причина за това внезапно щастие?

— Лорд Лайън каза, че ще ви придружа в Лондон — отвърна весело Терса. — Не е ли чудесно? Лондон! Трябва да е прекрасно

място. Никога не съм и мечтала, че един ден ще го видя. Белтан също ще дойде — добави свенливо момичето. — Много съм благодарна на лорд Лайън, че ще ме вземе с вас.

Ариана почувства, че ъгълчетата на устните ѝ увисват. Лорд Лайън каза... Нима цялото домакинство беше очаровано от съпруга ѝ? Той ѝ беше отнел дома, а сега щеше да открадне и най-близките ѝ хора.

— Радвам се, че харесваш съпруга ми — каза тя с горчив сарказъм. — Мога да се облека и сама. Но ако трябва да направя добро впечатление в кралския двор, ще ми трябва прилични дрехи. Повикай жени от селото. Някъде в този замък трябва да има стари дрехи на майка ми, които да преправя така, че да ми стават. Разполагам само с един ден, за да се сдобия с приличен гардероб.

Денят напредваше бързо. Имаше много да се свърши и твърде малко време за това. Ариана успя да намери няколко ракли с дрехи от майка ѝ, някои от които почти не се нуждаеха от преправяне. Повечето от тях бяха изключително елегантни, поръбени с хермелин и скъпи кожи, и у Ариана постепенно се появи увереност, че ще е не по-зле облечена от всяка жена в двора на Уилям. Сред дрехите намери и няколко гривни, брошки и колиета.

Вечерта дрехите бяха опаковани и не ѝ оставаше друго за вършене, освен да се сбогува с най-близките си хора. Ариана не знаеше колко дълго ще продължи срещата и кога ще се върнат, но разчиташе, че Кийн ще управлява добре Крагмер в тяхно отсъствие.

През целия ден Ариана беше виждала Лайън само отдалече. Знаеше, че и той е твърде зает с подготовката около пътуването, и беше благодарна за отсъствието му. Защото макар да бе успяла да избегне бичуването, сигурно тепърва щеше да се сблъска със смразяващия му гняв. Имаше много начини да я накаже и Ариана не се и съмняваше, че Лайън все някак ще ѝ вгорчи живота. Защо, за бога, изобщо ѝ беше хрумнало да се опита да отрови съпруга си? Защо се бе подвела по думите на Едрик? Та тя не искаше смъртта на Лайън. Вярно, че отказваше да му се врене във вярност, но той все пак си оставаше неин съпруг. Той я беше подмамил да извърши нещо непростиво, нещо, за което щеше да съжалява до края на живота си.

Ариана се оттегли в стаята си, твърде уморена, за да вечеря в салона с Лайън и всичките му рицари. Стаята се осветяваше единствено от синкавите пламъци в камината. Тя приседна на леглото

да изчака подноса с храна, който бе наредила да ѝ донесат, и мислите ѝ отново запрепускаха трескаво. Нямаше представа какво я очаква в Лондон, където щеше да е заобиколена само от врагове. Страхуваше се от неизвестното. А после, без всякакво предупреждение, стаята се завъртя наоколо ѝ. Обгърна я лепкава мъгла, и когато белите кълбета се разнесоха, тя вече не се намираше в собствената си спалня.

Пред очите ѝ се разкри огромен салон, пълен с хора — мъже и жени в хубави дрехи, които се смееха и бърбеха помежду си. Видя и един тъмен мъж, едър и внушителен, с корона на главата. Там беше и Лайън. А точно зад него стоеше жена с несравнима красота, облечена в пищна рокля и отрупана с бижута. Усмиваше се превзето насреща му, а очите ѝ бяха тъмни и подканящи. Ариана почувства и собственото си присъствие, но някак лишено от плът, сякаш беше само страничен наблюдател, невидима за останалите в салона. А после над залата надвисна тъмна, заплашителна сянка. Сянката се залута безцелно из салона, а после се насочи директно към Лайън. После внезапно тъмният спектър се насочи към Ариана, и стана още по-мрачен и по-застрашителен.

Опасност!

Ариана я почувства с всичките си сетива.

В кралския двор я очакваше враг!

Ясно го долавяше.

Ариана извика от ужас и изпадна в безсъзнание, а тялото ѝ се отпусна безчувствено на земята, край грамадното легло.

В това време Лайън вървеше бавно към спалнята и се питаше дали ще намери Ариана заспала. Господи, желаше малката вещица. И макар че през целия ден беше потънал в работа, не беше успял да я изтръгне от мислите си. Представяше си дребничкото ѝ, примамливо телце и заоблените ѝ, щръкнали гърди, притиснати в него. Ясно си спомняше горещата, стегната плът между бедрата ѝ, която се разтваряше да го посрещне и после се сключваше около него. Изпитваше угризение, задето вчера не бе успял да ѝ достави удоволствие, но тя твърде бързо го беше докарала до ръба. Просто не можа да се удържи. Не бе планирал да я люби, просто така се случи. Трудно беше за вярване, но дори след като тя се опита да го отрови, той все още я желаше неудържимо. А после я бе обладал — първо с

гняв, после със страст, а накрая с неизказана нежност, която му бе трудно да си обясни.

Лайън откряна безшумно вратата и огледа мъждиво осветената стая. Изпърво не видя Ариана и в гърдите му се надигна страх. Беше сгрешил, като не постави страж пред вратата ѝ днес. Знаеше, че тя не иска да отива в Лондон. Нима Ариана толкова се боеше да отиде в норманския двор, че бе готова да избяга от собствения си дом?

И тогава я видя.

Лежеше да пода, край леглото, неподвижна и бледа като самата смърт. Той се спусна към нея и коленичи до тялото ѝ. Прошепна нежно името ѝ, а кожата му настръхна от ужас, когато не му отговори. Разтърси я внимателно, но тя остана неподвижна и все така безмълвна. Лайън се вторачи във вратата, за първи път в живота си обзет от нерешителност. Дали не трябваше да извика свещеник или...

Вещицата!

Точно така, вещицата. Лайън се изправи решително с намерението да изпрати някой слуга да повика Надая, и в този миг почувства нечие присъствие до себе си. Косъмчетата по врата му се изправиха и той рязко се обърна. До вратата стоеше Надая, вторачила напрегнато поглед в него.

Стъписан, Лайън пристъпи към нея.

— Откъде разбра?

Очите ѝ останаха невъзмутими.

— Имам си своите начини. Оставете ни сами, милорд. Аз знам какво да сторя.

Лайън остана неподвижен, без да откъсва поглед от вещицата.

— Мислиш ли, че пак е имала видение?

Надая промърмори нещо непонятно за него и го изтласка към вратата.

— Вървете, милорд. Няма да навредя на жена ви. Ще ви повикам, когато дойде в съзнание.

Лайън напусна неохотно стаята, но не отиде далече. Остана пред вратата да чака заповедите на Надая.

Тя коленичи край Ариана, извади някаква стъкленица от джоба си, махна тапата и я поднесе към носа ѝ. Ариана се покашля, извърна глава и бавно отвори очи.

— Какво стана?

— Отново си имала видение, Ариана. Никога преди не си реагирала толкова бурно. Какво видя?

Ариана потръпна.

— Опасност — прошепна тя. — В Лондон ме чака враг.

— Така е.

Ариана изгледа недоверчиво старата вещица.

— И ти ли го знаеш?

— Да, аз също го видях. Дойдох да те предупредя. Пази се от тъмната жена, Ариана. Пази се от нейните лъжи и коварства. Тя ще се опита да те нарани.

— Знаеш ли името ѝ?

— Не. Не знам нищо друго, освен че трябва да внимаваш с нея. Пази се от черната ѝ душа и от собствените си приятели, които могат да те подведат.

Разтреперана, Ариана се изправи на крака.

— Защо трябва да ти вярвам, след като ме предаде? Ти си станала само пионка в ръцете на Лайън.

— Не, Ариана, аз съм ти вярна и ще ти бъда вярна до гроб. Казах на Лайън за отровата за твое собствено добро. Ти имаш нужда от него. Крагмер също има нужда от него. От смъртта му можеш само да загубиш, не и да спечелиш. Можеш дори да загубиш Крагмер.

Ариана се чувстваше някак объркана. Последното ѝ видение ѝ бе дало твърде много въпроси без отговор. Дали опасността в кралския двор дебнеше нея или към Лайън? И коя ли беше тъмната жена, която бе видяла? Дали тя беше същата, за която я предупреждаваше Надая? И дали изобщо можеше да се вярва на старата вещица?

— Върви си, Надая. Искам да остана сама. Видението ми беше страшно и трябва да помисля как да предпазя себе си и съпруга си. — Вече не ѝ се струваше странно, че иска да предпази Лайън.

— Съпругът ти чака отвън.

— Лайън е тук?

— Той те откри. Обещах му да го повикам, когато дойдеш на себе си. Боя се, че вече става нетърпелив.

Сякаш да докаже думите ѝ, в този момент Лайън отвори вратата и надзърна в стаята.

— Как е тя, Надая?

— Добре съм, милорд — превари вещицата Ариана.

— Помни думите ми, Ариана — прошепна Надая, докато се плъзгаше безшумно покрай Ариана. — Пази се от тъмната жена.

Лайън затвори плътно вратата зад възрастната гледачка, преди отново да се обърне към Ариана. Той огледа внимателно лицето ѝ, и от погледа му не убягнаха бледността ѝ и честото надигане на гърдите ѝ.

— Изглеждаш зле. Какво стана?

— Нищо, милорд.

Той обаче явно не ѝ повярва.

— Пак си имала видение, нали? Какво видя?

Вместо отговор, Ариана рязко се извърна и вторачи поглед в камината. Пламъците заиграха неуловимо по лицето ѝ, и Лайън се усети безпомощен да откъсне поглед от неземната ѝ красота. Стори му се недосегаема като мъглата и загадъчна като фея от приказките. В този миг храбрият рицар се почувства уплашен от свръхестествената ѝ сила „да вижда“ неща, които предстоят. Той тръсна глава, за да изхвърли смущаващите мисли от съзнанието си. Ариана беше просто жена, крехка и слаба като всички останали.

Тя прехапа долната си устна, докато обмисляше напрегнато отговора си. Щеше ли Лайън да ѝ повярва, ако му кажеше, че в кралския двор ги дебне опасност? Съмняваше се. Беше твърде самоуверен, за да повярва на женска интуиция. И все пак... видението ѝ беше толкова реално, а опасността — толкова близка...

— Кажи ми, Ариана, какво видя? — В гласа му се долавяха неумолими нотки. Той нямаше да се откаже, докато не узнаеше какво е видяла.

Ариана се обърна и го погледна в очите.

— В кралския двор ни грози опасност, милорд. Там ни очаква смъртен враг.

Лайън огледа напрегнато лицето ѝ, без да изглежда убеден в думите ѝ. Всъщност, едва се сдържаше да не се разсмее.

— И кой е този враг, Ариана?

Тя извърна очи.

— Ами... не знам.

— Твой враг ли ни чака или мой?

— Аз... мисля, че мой. Или може би и двама ни грози опасност, не знам. Умолявам ви, милорд, не отивайте в Лондон. Кажете на крал Уилям, че не можете да присъствате на срещата. Кажете му, че трябва

да се погрижите за реколтата. Кажете му каквото и да е. В Лондон ще се сблъскаме със самия дявол.

Лайън изсумтя, видимо развеселен.

— В Лондон ни очакват само приятели. Хора, с които съм живял и съм се бил рамо до рамо години наред. Моят крал също ни очаква в Лондон. Няма никакъв дявол, няма опасност.

— Но Уилям не е мой крал — отвърна настойчиво Ариана. — Тогава идете без мен. Не искам да се смесвам с норманите. Моето видение...

— Твоето видение е само продукт на въображението ти, Ариана. Няма нищо страшно в Лондон. Освен — добави той със злоецо изражение, — ако не си предупредила лорд Едрик, че заминаваме. Какво е замислил той пак?

Ариана подскочи като ужилена. Сигурно си го заслужавам, помисли си тя.

— Не, милорд, защо ми е да предупреждавам лорд Едрик? Обвинявате ме несправедливо.

Лайън закричи напред-назад из стаята, а Ариана го наблюдаваше тревожно, обезпокоена от липсата му на доверие в нея. Беше облечен с панталон и туника, а нозете му бяха обгърнати от меки кожени ботуши. Набъбналите мускули на бедрата му й напомняха за неговата сила и мъжественост, а мощната извивка на раменете му намекваше за непоклатима воля и решимост. За миг Ариана осъзна как изглежда Лайън в очите на другите жени и й хрумна, че в кралския двор сигурно ги очаква не един враг. А и Надая вече я бе предупредила за друга жена.

— Аз не се плаша лесно, Ариана — рече накрая той. — Мога да надвия всяка опасност, която ни чака в Лондон.

— Ами аз, милорд? — попита меко тя. — Какво ще стане, ако опасността засяга мен?

Усмивката на Лайън не беше никак дружелюбна.

— Смяташ, че не мога да те предпазя ли?

— Не се съмнявам, че умеете да боравите отлично с оръжия, милорд, но дяволът е неуловим. Него не можете да го надвиете с оръжия.

— Говориш с недомлъвки, Ариана. Всеки враг може да бъде надвит със силна ръка. И ако не беше толкова уплашена от видението

си, щеше да схванеш логиката в думите ми. Аз не вярвам във видения, нито пък в каквито и да е спиритични феномени. А сега е време да си лягаме. Потегляме призори.

Лайън се съблече набързо и се пъкна в леглото. Ариана остана да стои с гръб към него. Тя чу как леглото проскърца от тежестта му и най-после се обърна да го погледне.

— Има ли нещо, с което мога да променя решението ви?

— Не — отвърна Лайън, видимо отегчен от темата. — Трябва да се подчиня на Уилям. — После решително ѝ обърна гръб. Боеше се, че ако види гола меката ѝ плът, ще изгуби контрол. Тялото му отчаяно копнееше да я люби, но разумът му се противеше да мисълта да люби жена, която искаше смъртта му.

Дали наистина щеше да го спре да отпие от отровното вино, запита се Лайън за пореден път. Зависи колко желаше Едрик. Лайън вече знаеше отговора на този въпрос: достатъчно, за да убие съпруга си. Чувстваше се като последния глупак. Ариана вече с нищо не можеше да го изненада. Тя мразеше норманите, а него самия ненавиждаше. Искеше да го види мъртъв и несъмнено щеше да успее, ако вещицата не беше се намесила.

Лайън почувства лекото полюшване на леглото, когато Ариана се отпусна до него и се отдръпна колкото е възможно повече от тялото му. Толкова по-добре, помисли си той и се приготви да спи. Не можеше да се позволи да желае някоя жена до слабост. И ако изпитваше някакви чувства към нея, никога нямаше да ѝ позволи да ги узнае, макар да не можеше да ги изтрие от съзнанието си. Струваше му се невероятно, че мъж с неговата силна воля и непоколебимост е в състояние да желае тази коварна жена.

Безсмислените ѝ брътвежи за опасност, която ги очаква в Лондон, го отегчаваха. Той не вярваше във видения. Вярваше в силата, куража и способността да се бориш за оцеляването си. Вярваше в Уилям и в Англия. А най-много вярваше в самия себе си.

Топлината на тялото ѝ, така близо до неговото, го измъчваше. Тази топлина сякаш го преследваше, без значение колко далече от нея се отдръпваше. Хрумна му, че би могъл да се махне от това легло и да потърси спокойствие другаде. Но можеше също да вземе това, което му принадлежи и да използва Ариана за онова, за което е предназначена. И както бог е повелил.

Той посегна към нея и я привлече в обятията си.

Устните му намериха нейните. И преди Ариана да се е разбудила напълно, тялото ѝ се надигна да посрещне неговото.

Тя вече му бе отвърнала почти насън и сега беше твърде късно да се противопостави на порива на тялото си, на устрема на плътта си, на болезнения копнеж, който близостта му извикваше у нея. Искаше да го отхвърли. Да лежи пасивна към неговия допир и съвършено неподвижна, без значение как я докосва Лайън.

Но безкомпромисната ласка на устните му я пленяваше и я караше да тръпне в очакване. Докосването му я изпълваше с водовъртеж от неописуеми емоции, подмамваше я в приказни светове, където само Лайън можеше да я отведе.

Той докосна най-уязвимото кътче от тялото ѝ и тя извика от вълнение, изгубила битката, която така и не бе успяла да подхване. Този път той не ѝ отказа насладата, за която копнееше.

На следващата сутрин, когато алената зора изплува на хоризонта, Ариана вече чакаше, оседлала коня си. Беше закусила набързо, а храната придобиваше железен привкус в устата ѝ. Беше изтощена. Прилошаваше ѝ при спомена за ласките на Лайън през нощта и за това с какво нетърпение му бе отвърнала. За пореден път той бе използвал тялото ѝ, макар че този път се погрижи да ѝ достави невероятно удоволствие. А след това се смъкна от нея и ѝ обърна гръб. Отдръпването му я бе наранило повече, отколкото беше склонна да признае. Изпълнена с горчивина, тя дълго бе лежала с широко отворени очи. Накрая заспа, а когато на сутринта Терса я събуди, Лайън вече бе излязъл. Мястото до нея беше празно и хладно.

— Време е — каза Лайън, приближил неусетно до нея.

Той обгърна с ръце кръста ѝ и с лекота я повдигна на седлото. После яхна породистия си жребец и препусна редом с нея покрай бойните кули и по подвижния мост. След тях язدهа около дузина мъже, следвани от каруцата със запаси и екипировка, в случай че им се наложеше да пренощуват под открито небе. Очевидно Лайън се бе погрижил да пътуват в пълен комфорт.

Първата нощ прекараха в един нормански замък. Лорд Алън, който някога бе участвал заедно с Лайън в битката при Хейстингс, сега живееше в огромно имение, отнето от някой саксонски благородник.

Още щом се установи по английските земи, Уилям бе възнаградил най-верните си хора, като ги дари с титли и владения, които преди това бяха собственост на саксонците. Ако не беше щедростта на Уилям, хора като Лайън все още щяха да са бедни рицари, без надежда за титли и земи. Ариана бе изпитала на гърба си склонността на Завоевателя да раздава безнаказано съпруги и земи. Беше се оказала една от първите му жертви.

Веднага след вечеря Ариана се извини с умората си от пътуването и се оттегли. Съпругата на лорд Алън беше с норманска кръв и Ариана не можеше да понася бърбата, превзета жена, която ясно ѝ бе дала да разбере, че единствената причина да допусне в дома си високомерната саксонка е бракът ѝ с Лайън. Ариана си легна сама и, за свое огромно облекчение, се събуди сама.

Дните и нощите си приличаха, докато се придвижваха на юг към Лондон. Обикновено нощуваха в нормански кули и имения, или пък в градовете, които прекосяваха. Щом влязоха в Йорк, Ариана за първи път видя разрухата, причинена от Уилям и неговата армия сред онези, които се бяха осмелили да се опълчат на неговите правила. В продължение, на мили селищата и реколтата бяха изгорени, а хората и добитъкът — разпръснати. Ариана искрено съжаляваше хората, които се бяха разбунтували срещу господството на Уилям, защото неговото отмъщение беше потресаващо.

— Уилям трябва да е много жесток човек, за да причини такава разруха — пророни тъжно Ариана, докато язدهа през опустелите земи.

— Жесток е към онези, които се опълчват срещу волята му — отвърна твърдо Лайън. — Ако не беше потушил протестите така сурово, сега цялата страна щеше да се раздира от бунтове.

— Останали ли са някакви саксонски благородници? — попита Ариана, предварително уверена какъв ще е отговорът.

— Много малко — отвърна искрено Лайън. — Повечето са лишени от владенията си в полза на норманските рицари. А онези, които са останали, са понижени в ранг, като лорд Едрик. И за да запазят земите си, са положили клетва на васали пред новия си суверен.

— Да — отвърна Ариана с нескрито презрение. — Благодарение на Уилям сега саксонските благородници се скитат из страната без дом

или собственост. Обикновените хора пък вече не могат да ловуват на воля в горите. Уилям е обявил всички гори за кралска собственост и народът трябва да си търси храна другаде или да измира от глад. И ти продължаваш да се питаш защо норманите са хулени и ненавиждани?

Лицето на Лайън остана безизразно. Той познаваше добре безпощадната жестокост на Уилям, когато го принуде да защитава владенията си. Познаваше обаче и вроденото му благородство. Той беше винаги загрижен за онези, които му служеха вярно, щедър към приятелите си и религиозно верен на своята съпруга. Беше човек на морала и, макар и не винаги успешно, се опитваше да наложи този морал и в целия кралски двор. Беше непобедим воин, роден копеле като него самия, и цял живот се беше борил със зъби и нокти за онова, което сега притежаваше.

— Познавам Уилям по-добре от теб — каза решително Лайън. — Той е длъжен да брани завзетите земи. Вярно е, че възнагради своите последователи с титли и земи, но всички ние, включително и аз, сме длъжни да му даваме войници, обучени в изкуството на битката. Всеки барон е задължен да даде на своя крал определена бройка въоръжени рицари, които да попълват армията му.

— Изобщо не искам да познавам Уилям — отвърна презрително Ариана и препусна да се присъедини към Терса, която яздеше встрани от тях.

От този ден нататък през целия път Ариана упорито избягваше компанията на Лайън. Обичайно край нея яздеше някой от неговите рицари, а той самият препускаше начело с Белтан. През нощта съпругът ѝ спеше заедно с хората си в салона на имението, в което спираха да пренощуват, а през деня почти не правеше опити да завърже разговор с нея. Кое то напълно я удовлетворяваше.

Един ден Лайън ѝ махна да се присъедини към него. Двамата не бяха разговаряли насаме от дни и сега той очевидно имаше да ѝ каже нещо важно.

— Наближаваме Лондон, милейди — рече той. — Ако всичко върви по план, утре ще стигнем портите на града.

Ариана посрещна новината с облекчение. Вече повече от десет дни беше залепена за седлото и беше изтощена до мозъка на костите си, макар че в действителност пътуването не беше кой знае колко

изморително. Лайън бе наложил поносимо темпо на придвижване — нито твърде напрегнато, нито досадно бавно.

— Ще се радвам най-последно да слеза от това седло — отвърна сухо тя. Знаеше, че той очаква от нея да каже нещо повече, но въпреки това замълча.

— Очаквам от теб да се държиш благоприлично в Лондон. Ще отседнем в кулата на Уилям. Кралят е много благороден човек и много уважава жените. Освен ако — добави предупредително той, — не му докажат с нещо, че не заслужават неговото благоволение. Когато Уилям подписа декрета за нашия брак, се надяваше да сме щастливи заедно. Не смятам да го наскърбявам, като му кажа за инцидента с отровата. И те съветвам да се държиш подобаващо, когато разговаряш с него. Повечето хора в двора не вярват много на саксонците, особено на тези от граничните земи.

— Повечето саксонци също не вярват на норманите — отвърна хапливо Ариана.

— Ариана... — Лицето му придоби неумолимо изражение. — Искам да ми обещаеш, че ще се държиш с нужното уважение. В кралския двор има много саксонци; може би все пак ще се окаже, че престоят ти там няма да е толкова ужасен, колкото си представяш.

Внезапно Ариана си припомни последното си видение и настойчивото предупреждение на Надая. Лондон и кралският двор бяха опасно и враждебно място, където ги очакваха тъмни сили и скрити врагове. Тя се разтрепери, докато въображението ѝ рисуваше заплашителни образи. Неуловими образи без лица.

Лайън видя, че трепери, и свъси вежди.

— Какво има? Отново ли имаш видение?

Тя тръсна глава.

— Не. Нямам нужда от видения, за да знам, че в двора ни чака опасност.

— Няма никаква опасност, Ариана — отвърна ѝ бащински той. — И дори да има, аз ще те защитя. А сега те моля да ми обещаеш, че докато сме в Лондон ще се държиш като мила е благонравна съпруга.

Ариана потърси лицето му и забеляза неуловима промяна в изражението му. Изуми я нямата молба, която се четеше в чистите му, сини очи. Изумяваше я и нещо друго, нещо толкова изплъзващо се и

неопределено, че сигурно си го въобразяваше. Но честите удари на сърцето ѝ ѝ подсказваха, че не е сгрещила.

Тя се усмихва неуверено — първата истинска усмивка, която му отправяше. Изведнъж Лайън бе поразен. Хубавите ѝ черти сега бяха озарени от сладост и светлина, и това го разтърси. Сърцето му се преобърна и запрепуска с такава скорост, сякаш щеше да изхвъркне. Ако Ариана му се усмихваше така през цялото време, той сигурно щеше да се влачи в нозете ѝ. И тази мисъл му се стори плашеща.

— Така да е. Обещавам да съм най-благоднравната съпруга на света, ако не ми се налага да търпя дълго компанията на Уилям.

Крепостта на Уилям, построена веднага след последната голяма битка, се възправяше на малко хълмче на северния бряг на река Темза, в югоизточния ъгъл на крепостните стени на стария римски град. Най-първото ѝ ниво, издигнато от дърво върху земно възвишение и заобиколено с изкоп, представляваше внушителна сграда в самото сърце на Лондон. Оттам се виждаше целият град и реката.

Когато приближиха града, Ариана различи очертанията на Уестминстърското абатство, построено през 1065 от изповедника Едуард. Градът беше заобиколен от други три внушителни крепости, и трите издигнати по заповед на Уилям, като „защита от набезите на многобройните и непредвидими народни маси“.

Ариана и Лайън минаха в пълно мълчание през старите порти на римския град. Ариана беше твърде запленена от гледката, която ѝ предлагаше многобройната тълпа, суетяща се по тесните улички и алеи, за да пророни и дума. На всеки ъгъл имаше улични търговци, предлагащи разнообразни стоки. Бризът носеше безбройни аромати, някой от тях приятни, други — не чак толкова.

Преминаваха по улиците, без да предизвикат особено внимание. В Лондон често се срещаха рицари и благородници. В града бяха отседнали част от най-богатите и благородни фамилии, които, обгърнати от лукс и разкош, не забелязваха усилията на обикновените хора да свържат двата края и да сложат поднос с храна на масата си.

— Крепостта на Уилям е точно пред нас — каза Лайън. Той направляваше умело Ариана през оживения пазар, на който имаше повече амбулантни търговци закуп, отколкото тя бе виждала през целия си живот.

Ариана преглътна напрегнато и кимна. Скоро щеше да бъде в норманската обител, като жертвено агне сред стадо хищници. А собственият ѝ съпруг беше най-крвожадният от всички хищници. Обзе я страх. Дали ще разпозная опасността, която ме чака в кралския

двор, запита се тя. Или злото щеше да я връхлети неочаквано, когато е най-неподготвена за него?

В този момент Лайън се усмихна и изсечените му черти се смекчиха. Усмивката му беше топла и Ариана се вгледа изненадано в него. Ако ѝ се усмихваше така по-често, сигурно съвсем щеше да се побърка.

Лайън забеляза напрегнатите бръчици в ъгълчетата на устните ѝ и се опита да разсее страховете ѝ.

— Забрави онези глупости за дебнеща опасност, Ариана. Тук никой няма да ти навреди. Уилям високо ме цени и несъмнено ще обикне и теб.

Ариана премигна объркано. Уилям да я обикне? Съмняваше се.

— Нямам желание да бъда обиквана или дори харесвана от никой нормански крал... И от който и да е норман.

— Съвсем от никой? — попита той, явно намеквайки за страстните ласки помежду им в тъмните часове на деня.

Ариана поруменя и извърна очи.

— Съвсем — излъга тя. После дочу някакъв задавен звук и осъзна, че Лайън се смее. Сигурно в този миг си припомняше нощите, в които посягаше към нея, а тя му отвърщаше с болезнено желание.

— Ще видим, лейди — каза той развеселен. — Ще видим.

Когато навлязоха в алеята, обграждаща крепостта на Уилям, бяха посрещнати от дружелюбни възгласи. Очевидно съпругът ѝ беше добре познат и уважаван в кралския двор, точно както я бе предупредил. Веднага щом слязоха от седлата, конете им бяха отведени от чевръсти слуги, и още на входа ги посрещна кралският сенешал.

— Добре дошъл, лорд Лайън. Крал Уилям очакваше с нетърпение да ви посрещне с вашата съпруга. В момента той се подготвя за утрешната среща на старейшините, но довечера ще има възможност да ви поздрави в салона. Елате, ще ви покажа вашите покои.

— Хубаво е да съм тук отново, Ройс — отвърна усмихнато Лайън. — Как я кара Уилям?

— Той се чувства отлично, милорд, особено след като съпругата му пристигна от Нормандия.

Влязоха в огромен салон и Ариана уплашено се огледа. Залата беше поне два пъти по-голяма от салона в Крагмер, и цялата беше пълна с хора, които сновяха насам-натам и бърбеха помежду си. Повечето от тях бяха благородници, призовани за срещата на старейшините. Мъжете бяха богато облечени в кожени туники и ярки цветни панталони. Жените напомняха цветни градини с пъстроцветните си рокли и блестящи бижута. В залата се разнесе любопитен шепот, когато двамата с Лайън влязоха вътре, следвани от Терса и Белтан.

Лайън Нормански бе посрещан със симпатия и уважение както от мъже, така и от жени. Явно им трябваше цялото време на света, за да прекосят този салон, и Ариана се опитваше да не потръпва от отвращение всеки път, когато се налагаше да поздравява някой от безбройните приятели на Лайън. Всички говореха на родния си френски език — езикът на кралския двор. Искаше ѝ се подът под краката ѝ да се разтвори и да я погълне. Как копнееше да се върне в Крагмер, където се чувстваше в безопасност сред хора, които познаваше и обичаше от дете! Тези нормани бяха същите хора, които бяха убили баща ѝ и братята ѝ, бяха откраднали земи и титли от саксонските благородници и бяха съсипали живота на онези, които отказваха да се подчинят на техните правила.

Лайън не пропусна да забележи, че Ариана трудно понася присъствието на толкова нормани в едно помещение, и реши засега да не я представя на повече от своите приятели. Щяха да имат предостатъчно време за това после, след като вечерят с Уилям и Ариана се увери, че той не ѝ мисли зло. И понеже нямаше как да пренебрегне приятелите си след толкова дълго отсъствие, Лайън тихичко помоли Ройс да отведе Ариана в тяхната стая. Верният кралски сенешал направи знак на Ариана да го последва, и тя погледна въпросително съпруга си.

— Върви с Ройс, Ариана. Той ще се погрижи нищо да не ти липсва. Аз ще се присъединя към теб, когато мога. Защо не си починеш, преди да срещнеш Уилям тази вечер? Ще вечеряме с него на почетната маса. — Той предпочете да не споменава, че през цялата вечер вниманието на каймака на кралския двор ще е насочено към нея.

Ариана кимна с благодарност. Никога преди не бе изпитвала такова непреодолимо желание да избяга. Отвсякъде бе обградена от

нормани. Те я зяпаха с открито любопитство, което никак не ѝ помагаше да разсее страховете си. Още по-стряскащи бяха похотливите погледи на мъжете, вторачени в нея, сякаш беше късче апетитен дивеч. И жените — тяхната нескрита враждебност още повече я караше да се чувства като жертвено агне. Видението ѝ я бе подлъгало. Тя нямаше един враг в кралския двор; имаше безброй врагове.

Докато вървеше плътно зад Ройс напъряко през салона, Ариана погледна през рамо към Лайън. Онова, което видя, я накара да се закове на място. Една пленително красива, тъмна жена, се откъсна от групичка хора и се насочи право към Лайън. Тя се хвърли в обятията му с радостен възглас и интимно притисна към него заобленото си, дребничко телце. За миг Ариана почувства, че дъхът ѝ секва, и потисна изумения вик с opakото на ръката си.

— Не се обръщайте назад, милейди — прошепна зад гърба ѝ Терса и решително я изтласка към изхода. — Не им давайте повод да злорадстват.

— Коя е тази жена? — попита меко Ариана.

— Белтан ми каза, че това е лейди Забрина, вдовица, която притежава обширни владения. Сега е под опеката на Уилям. Кралят ѝ търсел подходящ съпруг — някой, който да отговаря на политическите му щения.

Забрина! Любовницата на Лайън.

Без да изчака да види как ще отговори Лайън на възторжения ѝ поздрав, Ариана се обърна и забърза след Ройс. Терса я следваше по петите.

Ройс ги поведе по огромно вито стълбище, а после през лабиринт от коридори, докато накрая спряха пред една врата, подобна на другите в живописната кула. Ариана се питаше как би могла да стигне дотук сама, без да се изгуби.

— Надявам се тук да се чувствате комфортно, милейди — каза учтиво Ройс и отвори широко вратата. — Кралицата сама избра тази стая за вас. Наблизо има лакей, в случай че ви потрябва нещо. Камериерката ви може да спи с останалите слуги на горния етаж, когато нямате нужда от нея. — Той направи дълбок поклон. — Милейди. — После се оттегли.

— Тук е страхотно, милейди — възкликна Терса, докато оглеждаше пищната стая. Най-много се набиваше на очи огромното легло и грамадната каменна камина. По стените висяха пъстри килимчета, а на пода нозете им потъваха във вълнения килим, с какъвто не можеше да се похвали дори Крагмер.

— Да — отвърна кисело Ариана, неспособна да изхвърли от мислите си жената, която се хвърли в обятията на Лайън. — Кралят взима данъци от бедните, за да живее в разкош.

— Искате ли за се изкъпете, милейди? Ще потърся някой да ви качи топла вода.

— Да, една гореща баня ще ми дойде добре.

Веднага щом Терса напусна стаята, Ариана пристъпи към големия арковиден прозорец, който гледаше към Темза. Загледана в лодките, които плаваха нагоре-надолу по реката, тя се опитваше да не мисли за Лайън и Забрина. Дали сега не беше с нея, насаме, дали не подновяваха старата си връзка? Дали не я целуваше в момента? Дали не ѝ шепнеше колко много му е липсвала и как отчаяно я желае? Господи! Не би могла да понесе това.

Лайън съвсем не беше очарован от публичната проява на привързаност, която бе демонстрирала Забрина. Той бе проследил с поглед Ариана, докато прекосяваше салона, а после спря да го погледне. Тя очевидно бе изумена, когато видя Забрина да се втурва към него и да го обгръща с белите си, нежни ръце. Но когато успя да се изплъзне от плътната ѝ прегръдка и да се отдръпне встрани, Ариана вече бе изчезнала по витото стълбище.

— Дръж се прилично, Забрина — процеди Лайън, като се опитваше да я държи на разстояние от себе си.

Забрина му отправи ослепителна усмивка.

— Надявам се да ми простиш, задето се самозабравих, скъпи — отвърна лукаво тя. — Липсваше ми ужасно.

Лайън я изгледа изпитателно, видимо развеселен.

— Съмнявам се, Забрина. Нима не си намерила някой да те утешава в мое отсъствие?

— Никой, който да се сравнява с теб. — Плътните ѝ устни се извиха в очарователна гримаса.

— Не беше много умно от твоя страна да се държиш така в присъствието на жена ми.

Забрина погледна пренебрежително към крехката фигурка на Ариана, която вече се губеше по стълбището, и виолетовите ѝ очи потъмняха от презрение.

— Всеки тук знае колко малко те е грижа за жена ти и как кралят трябваше да те накара насила да я измъкнеш от манастира. Не би трябвало да се безпокоиш особено, ако ни види заедно. А дори тя да не знае, скоро ще чуе, че ние с теб сме... повече от добри приятели. Кога ще бъдем отново заедно? Изгарям за теб, Лайън! Ще дойдеш ли при мен тази вечер?

Лайън свъси вежди. Дали Забрина винаги бе била толкова дръзка, така неприлично откровена? Той огледа лицето ѝ, без да пропусне да забележи искрящата ѝ красота, пищните черни коси, чувственото обещание на необикновените виолетови очи, примамливата извивка на нацупените устни. Но видя и нещо друго, което не беше забелязвал преди. В очите ѝ имаше някакъв порочен блясък, който можеше да се опише само като алчност. Чувствената гримаса на устните ѝ сега му се струваше нелепа и отблъскваща.

Погледът му се плъзна по примамливото ѝ, стегнато телце. Синьо-виолетовата ѝ кадифена рокля беше прекрасна, пищно обшита по ръкавите и деколтето със златна нишка и поръбена с хермелин. Тънката ѝ талия обгърната от златист колан, тежко инкрустиран със скъпоценни камъни, а воалът ѝ беше от най-изящната коприна, прикрепян от златна диадема, обсипана със скъпоценни камъни. Лайън се възхити на диадемата и неволно си я представи върху сребристорусите коси на Ариана.

Той нямаше нужда да се пита какви чудеса се крият зад тези пищни дрехи, защото бе виждал крехкото ѝ тяло повече пъти, отколкото можеше да изброи. Познаваше отлично всяка щедра извивка от нея, знаеше къде обича да я докосват и как да я накара да тръпне от сладост. Бяха я омъжили само на тринайсет за някакъв възрастен човек, саксонски благородник, който съвсем удобно се беше поминал само след три години, оставяйки я безумно богата. Лайън не се съмняваше, че тя е сменила много любовници, преди Уилям да превземе Англия, защото беше истинска развратница с гореща кръв, която знае как да достави удоволствие на всеки мъж.

Когато Уилям научи, че Забрина е млада вдовица с огромни владения, той я взе под опеката на короната и отне земите ѝ в полза на Англия. Тя срещна Лайън през 1969, след като той се върна от Нормандия, и още тогава стана негова любовница. Очевидно Забрина не споделяше омразата на Ариана към норманските завоеватели.

Сега тя изглеждаше доволна под внимателния поглед на Лайън, който подробно я изучаваше. Познаваше го толкова добре. Безцветното момиченце, за което се беше оженил, не можеше да се сравнява с нейната ослепителна красота. Сигурно бе избягала с писъци първия път, когато Лайън я бе отвел в леглото. Скучно същество като нея не би могло да задоволи потентен мъж като Лайън, мислеше си презрително тя. Освен това, Лайън беше единственият мъж, който можеше да задоволи страстната ѝ натура. Беше преспала с много мъже по време на неговото отсъствие, и никой от тях не бе успял да я удовлетвори изцяло. Затова сега, когато той беше отново в Лондон, тя възнамеряваше да го върне в леглото си. Знаеше, че това няма да се хареса на Уилям, но ако успееш да запазят дискретност, кралят нямаше откъде да узнае.

— Ще дойдеш ли при мен тази вечер? — запита отново Забрина с глас, натежал от обещания. — Няма да съжаляваш.

— Не, не и тази вечер — отвърна Лайън, изненадан от самия себе си. Само преди месец несъмнено би я взел със или без нейната покана, и би я любил, докато не ѝ се насити. Винаги беше желал Забрина, но никога не я беше обичал по начина, по който Уилям обичаше Матилда. Всяка нощ, прекарана с нея в леглото, беше разтърсваща, незабравима, но той никога не беше изпитвал нужда от постоянна връзка с нея.

— Ще те очаквам скоро — прошепна горещо тя. — Побързай. Ще те чакам. — Тя му отправи последен жаден поглед, а после се обърна и се отдалечи, полюшвайки прелъстително бедра.

— Лейди Забрина беше доста настоятелна — каза Белтан иззад гърба му.

— Значи си чул? — обърна се Лайън към своя лейтенант. Той не изглеждаше никак изненадан да види Белтан край себе си. Двамата бяха заедно от дълго време; бяха споделили добри и лоши дни.

— Да, чух. Ами вашата съпруга? Нима отново ще се съберете с любовницата си в кралския двор?

— Възможно е — отвърна откровено Лайън. — А може би не. Но ти няма защо да се притесняваш.

Белтан го погледна неодобрително и това изненада Лайън, защото той винаги беше най-яръстия му поддръжник.

— Какво има, Белтан? Нима не одобряваш поведението ми? Никога преди не си ми задавал въпроси.

— Защото не познавах лейди Ариана.

Лайън гневно изсумтя.

— Тя се опита да ме отрови.

— Терса ми каза, че господарката ѝ никога не би ви позволила да отпиете от виното. Може би вие сте я предизвикал по някакъв начин.

Лайън се намръщи.

— А може би просто благонравната ми съпруга е искала да съм мъртъв, за да може да се омъжи за друг. Върви, Белтан, и се погрижи хората ни да се настанят добре.

Белтан кимна отривисто и се отдалечи. Рус, висок, строен и мускулест, той привлече погледите на не една копнееща за ласки дама в кралския двор.

* * *

Лайън приближи стаята, към която го бе упътил Ройс, и отвори вратата. Пантите не издадоха и звук, и той прекрачи безшумно върху дебелия килим. Спря като хипнотизиран от вида на Ариана, съвсем гола във ваната. Взираше се напрегнато в елегантната извивка на шията ѝ, приведена под тежестта на мокрите ѝ коси. Зад нея стоеше Терса и държеше ленен чаршаф в ръце, в очакване господарката ѝ да излезе от ваната. Лайън пристъпи безшумно по килима и кимна на Терса да си върви. Сепнато при вида на господаря си, момичето пхна чаршафа в ръцете му и се оттегли.

— О, влезе ми сапун в очите, Терса. Подай ми кесийката, моля те. — Стиснала очи иззад сапунените мехурчета, Ариана протегна тънката си, изящна ръка.

— Вдигнете лицето си, милейди, за да изтрия сапуна от очите ви.

Ариана се сепна. Не очакваше Лайън толкова скоро. Предполагаше, че той дълго време ще е приятно погълнат от лейди

Забрина. Тя отстрани внимателно мехурчетата от лицето си и бавно отвори очи, вторачила невярващо поглед в съпруга си. Той се наведе и обгърна с длани белите кълба на гърдите ѝ. Ариана извика приглушено и докато се опитваше да се изтръгне от топлината на ръцете му, водата се разплиска от ваната.

— Недей, Ариана, остани. Аз ще се присъединя към теб — рече Лайън и започна да съблича ловко дрехите си.

Обхвана я паника.

— Аз вече свърших, милорд. Можете и сам да ползвате ваната.

Ариана понечи да се изправи, но Лайън постави тежката си длан върху рамото ѝ и решително я възпря. Той се плъзна зад нея във водата, протегна крака и я придърпа в извивките на тялото си. Водата във ваната се надигна и се разплиска по пода.

— Къде е Терса? — попита Ариана, останала без дъх.

— Отпратих я.

Той протегна опипом ръка под водата и отърка хлъзгавите гънки между бедрата ѝ. Ариана сякаш се вцепени, мигом почувствала как плътта ѝ набъбва под ласките му. Пръстите му ставаха все по-уверени и по-дръзки, докато накрая не нахлуха отривисто в нея. Ариана извика.

— Спрете! Умолявам ви, милорд, спрете!

Лайън се усмихна, но усмивката му не беше благочестива.

— Наистина ли искаш да спра?

Ариана се усети неспособна да проговори, да се помръдне дори. Трудно ѝ беше да проумее думите му, докато голият му член се притискаше пулсиращ в седалището ѝ, а пръстите му нахлуваха устремено във влажната плът между краката ѝ.

Той я ухапа лекичко по тила, а после прокара език да притъпи болката. Езикът му беше груб и влудяващо горещ. Докато едната му ръка бе заета под водата, той милваше гърдите ѝ и дразнеше зърната ѝ с другата. Ариана прехапа устни, за да не извика от удоволствие. Но когато Лайън я обърна към себе си, за да вкуси зърната ѝ с устни, тя не се съдържа и простена от мъчителната наслада. Той вдигна глава и лицето му се озова съвсем близо до нейното.

— Кажи, че ме желаеш.

Очите ѝ бяха замъглени. Ариана едва се съдържеше да не се протегне и да се притисне към него.

— Н-не, не ви желая. — Лъжата я прободеше като нож.

Той отново сведе глава и този път пое с устни другото ѝ зърно. Прокара език по него и го притисна между зъбите си, а в същото време пръстите му грубо масажираха тръпнещия възел между бедрата ѝ.

— Кажи ми, че ме желаеш — повтори настойчиво той. Гласът му беше дрезгав и приглушен, а пръстите му не преставаха да притискат хълмчето между краката ѝ.

Ариана бе понесена на вълната на мъчително удоволствие — и отчайваща нужда. Тя разтвори жадно пръсти и ги впи в мускулестата плът на бицепсите му. В очите ѝ се четеше диво желание, дишането ѝ беше учестено.

— Милорд...

— Лайън. Наричай ме Лайън. Разтвори сладките си устни и изречи моето име.

Ариана го гледаше с широко отворени очи, поглъщаше лицето му, устните му, и изпитваше животинска нужда да се слее с него. Полу-усмихнат и полу-навъсен, Лайън вече беше на ръба на търпението си.

— Името ми, Ариана. Кажи го.

— Лайън — прошепна тя, а после повтори по-високо: — Лайън! — Щеше да каже каквото той поискаше от нея, само да не спираше да я докосва.

— Господи! — процеди той през зъби и се изправи в горещата вана, вдигайки я на ръце. Явно не го беше грижа, че водата се плискаше шумно из стаята и течеше на вадички от телата им, докато я носеше към леглото.

Той я положи внимателно на хладните чаршафи, едва потискайки мъчителното желание, надигнало се в него. После коленичи до нея, сведе ниско глава и жадно запоглъща водните струйки, които се стичаха по гърдите и корема ѝ. Той вдигна за миг глава, за да надникне в омагьосващите бездни на зелените ѝ очи, а после пак се наведе и продължи да вкусва свежата ѝ плът, спускайки се към най-сладката награда, която някога бе получавал. Ариана започна да се гърчи като обезумяла, мятайки се върху мекото легло.

— Милорд... Лайън, моля те...

— Да, Ариана. Ще те взема. Как бих могъл да ти откажа, когато произнасяш името ми толкова сладко? — Езикът му се плъзна по гладката плът на заобления ѝ корем, после по искрящите руси

косъмчета, които предпазваха набъбналата ѝ женственост, и накрая раздели гънките на болезнено подпухналата ѝ плът.

В момента, в който езикът му докосна най-интимната част от тялото ѝ, Ариана се замята диво и извика:

— Лайън, недей, моля те! Не бива...

— Напротив — промърмори той. — Ще ти хареса, обещавам ти.

Ариана се опита да формулира някакъв достоен отговор, но явно не беше способна да мисли, докато устните и езикът на Лайън я докосваха. Тя отпусна глава назад и всяка разумна мисъл напусна съзнанието ѝ. Лайън не спря да я милва, докато пулсът ѝ не препусна лудо, а от устните ѝ се изтръгна задавен стон. А когато един от пръстите му нахлу в нея и се раздвижи с ритъма на езика му, тялото ѝ се изви като стрела. Лайън постави ръка на корема ѝ, за да я върне на мястото ѝ, и продължи нежното си мъчение, изгаряйки я с жарта на грубия си език.

Дъхът му разгаряше огън в нея и цялото ѝ същество завибрира. Ариана не можеше да понесе повече чувствата, които я раздираха. Екстазът я връхлетя внезапно и неумолимо. Мускулите на корема ѝ се свиха и тя цялата се изви, устремена към устните на Лайън, връхлетяна от бурни мълнии.

Миг по-късно Лайън се надигна и потърси лицето ѝ. Стори му се по-хубава от всякога. Страните ѝ бяха поруменели, тялото ѝ бе пълно с живот и все още пулсираше, а зелените ѝ очи бяха замъглени от страст. Когато отминаха и последните тръпки, той се отпусна върху нея и се подпря на лактите си. Надникна в очите ѝ и отърка твърдия си член в подпухналата плът между краката ѝ.

— Сега е мой ред, милейди — прошепна дрезгаво той.

Лайън нахлу в нея, приветстван от влажната топлина на плътта ѝ. Бедрата му се извиха и той надигна седалището ѝ, за да влезе по-дълбоко в нея. Стори ѝ се по-голям отпреди. В момента на проникването тя извика, уплашена че няма да го побере целия. Това обаче трая само миг, после телата им се сляха във вълшебно единство и той се раздвижи, плъзгайки се навътре и навън, а тя го посрещаше с готовност.

Тя извика и мускулите ѝ се свиха около члена му. Лайън си помисли, че я е наранил. Той си наложи да забави темпото, да заглуши повика на кръвта си, и беше изненадан, когато ръцете на Ариана

обгърнаха врата му, а бедрата ѝ се надигнаха да посрещнат тласъците му. Жестът ѝ му достави такова удоволствие, че за миг се почувства на път към самия рай. Жаден да вкуси отново сладката ѝ плът, той целуна бледото ѝ лице, шията ѝ, снежно белите ѝ гърди със заострени връхчета, така мъчително близо до него. А когато устните му се заключиха с нейните, ударите на сърцето му заотекваха в ушите му с такава ярост, че дори не чу как тя извика името му, щом стигна до върха за втори път. Той обаче почувства как плътта ѝ потръпна около члена му и най-сетне си позволи да излее топлата струя на собственото си семе.

Лайън се отпусна изтощен върху тялото ѝ, а потните му гърди се притиснаха в нейните. Щом обаче чу, че Ариана се задъхва, побърза да се изгърколи край нея. Собственият му дъх изхриптя като камшик в тишината на притихналата стая. Лайън отвори очи и погледна Ариана. Тя се беше отдръпнала досами края на леглото, обърната с гръб към него и закрила очите си с ръка. Той се вгледа изпитателно в нея и се запита какво толкова намира в малката вещица, та я желае толкова отчаяно. Можеше вместо нея да има Забрина, чиято страст му бе добре позната. Той обаче бе предпочел да прельсти собствената си съпруга. Ариана беше странна смес от сладка невинност и изгаряща страст. Сигурно това беше комбинацията, на която не можеше да устои.

Когато влезе в спалнята, Лайън не възнамеряваше да я люби. Щом обаче я видя във ваната, поруменяла от горещата вода и така сладко подканяща, в него се раздвижи нещо, което не можеше да назове. Не искаше да я желае толкова отчаяно, но не можеше да се сдържи. Когато ставаше въпрос за Ариана, Лайън просто не можеше да се контролира. Чувствата му към нея извираха не от разума, а от тайните кътчета на душата му. Знаеше, че не разсъждава трезво, но онова, което изпитваше към нея, не се поддаваше на рационални размисли. Не можеше да назове чувствата си, нито пък искаше да го прави.

Той протегна ръка и я докосна.

— Ариана.

— Моля те, не ме измъчвай повече. — Как бе възможно да отговаря с такава страст на мъжа, когото всъщност мразеше? Чувстваше се толкова засрамена, че не можеше да го погледне в очите.

Лайън беше изненадан от реакцията ѝ. Нима все още го ненавиждаше толкова силно? Толкова ли трудно ѝ беше просто да приеме, че той е неин съпруг и ѝ доставя удоволствие?

— Ако искаш, можеш да отречеш, че съм ти доставил удоволствие. — Той се усмихна безрадостно. — Но няма да ти повярвам. Стоновете и въздишките ти ми говорят друго. Тялото ти копнее за моето, а снежнобелите ти ръце и нозе се притискат към мен. Ти ме желаеш, Ариана! Уверявам те, че разбирам от тези неща.

Ариана отдръпна ръка от лицето си и го погледна със светнал от гняв поглед.

— Да, ти определено разбираш от тези неща. Знаеш къде и как да ме докоснеш, за да стена в екстаз. Знаеш безброй начини да ми доставиш удоволствие, което ме кара да се срамувам. Не се и съмнявам, че лейди Забрина оценява всичките ти умения. В сравнение с нея аз съм същинска девица.

Лайън се намръщи.

— Ти не знаеш нищо.

— Забрина е твоя любовница. Мислиш ли, че не знам за нея? Защо не си при нея сега? Върви, разрешавам ти да идеш при нея.

Лайън остро се разсмя.

— Ти ми разрешаваш? Ариана, ако исках сега да съм със Забрина, нямаше да искам твоето разрешение. Исках теб. И мисля, че ясно ти дадох да го разбереш. Ако не съм, ще трябва още да те убеждавам. — С тези думи той я придърпа в обятията си.

— Милорд... Лайън... — поправи се тя, срещнала предупредителния му поглед. — Късно е вече. Кралят ни очаква за вечеря.

Всъщност, изобщо не я беше грижа за Уилям. Просто не искаше Лайън отново да разпали онзи огън в нея, който я превръщаше в безразсъдна пионка, която правеше каквото той пожелае. Що за човек беше той, щом успяваше да я превърне в жена, която сама не познаваше и не харесваше? В сърцето ѝ се бореха противоречиви емоции. Тя мразеше Лайън, нали? Как тогава бе възможно да го мрази и в същото време да го желае?

— Имаме достатъчно време за онова, което смятам да сторя — прошепна дрезгаво той. — Колкото и привлекателна идея да е вечерята

с Уилям, първо имам нещо друго наум. Разтвори се за мен, скъпа, и аз ще те отведа в рая.

Гласът му — приглушен, примамлив и уверен — отново успя да я победи, и тя се разтвори за него, и за миг наистина вкуси рая, точно както ѝ бе обещал.

8

Ариана се огледа нервно около себе си, когато двамата с Лайън влязоха в салона за вечеря. По шумната какофония от гласове можеше да съди, че всички вече са заели местата си. Стомахът ѝ бе свит на топка и не успяваше да успокои бесния си пулс. Не искаше да се изправи лице в лице с Уилям, съвсем не го искаше. Всички се бояха от него. Ако можеше да се вярва на слуховете, той беше мрачен и безмилостен човек, чийто суров и жесток нрав караше хората да треперят от ужас.

В момента, в който забелязаха появата им, в салона се разнесе шепот. Всички се обръщаха към тях, шептяха, прикривайки устата си с ръце, и зяпаха любопитно. Уилям, който седеше на висока маса на специален подиум, също забеляза появата им и веднага стана да ги поздрави.

Ариана се почувства като вулкан, готов да изригне, и внезапно се закова на място. Влиянието на Уилям върху околните беше по-силно и впечатляващо, отколкото си бе представяла. Беше силен като бик, с крака като дъбове и ръце, тройно по-големи от нейните. Сигурно размахваше с еднаква лекота меча и боздугана. Косата му беше тъмна като тази на Лайън, а очите му — интелигентни и пронизващи. Ариана неволно изпита чувството, че този човек наднича в душата ѝ и открива там нещо нередно. Косата му беше подстригана според норманските традиции, а лицето му бе гладко избръснато.

В пълен контраст с него, неговата кралица беше дребничка жена с мило, но решително изражение. Ариана можеше да каже още от пръв поглед, че тази жена е в състояние спокойно да управлява Нормандия в отсъствието на Уилям, както впрочем бе правила през последните няколко години.

— Лорд Лайън — поздрави го Уилям с гръмовен глас. — Много съжалявам, че се наложи да ви повикам обратно в Лондон толкова скоро, но присъствието ви на утрешната среща е наложително. — Погледът му се установи на Ариана и мигом я разконцентрира. —

Радвам се, че успяхте да доведете и съпругата си с вас. Годишите в манастира явно са ѝ се отразили добре. Ариана Крагмер е достойна съпруга за Лайън Нормански. — Той потупа Лайън по гърба и му намигна лукаво. — Нали ви казах, че е крайно време да си потърсите съпругата?

Лайън изглеждаше развеселен от думите му.

— Да, сир, пет години са много време. И този път се оказахте прав. — Той погледна усмихнат Ариана. — Ариана Крагмер е идеалната съпруга за мен.

Ариана ахна, сепната от дръзките му думи. За щастие, успя да се съвземе достатъчно бързо, за да направи дълбок реверанс пред Уилям. Ако кралят я познаваше по-добре, сигурно щеше да се досети, че гъстата руменина, която плъзна чак до тила ѝ, няма нищо общо със смущението, а се дължи на дълбоката ѝ омраза към норманите, включително и нейния съпруг. Как се осмеляваше Лайън да лъже толкова нагло пред всичките тези хора? Тя отлично знаеше, че кралят насила го бе накарал да я вземе от манастира. Той имаше претенции само към тялото ѝ, не към разума и душата ѝ. И все още не можеше да ѝ прости, че е заговорничила с Едрик да го отрови.

Уилям стисна приятелски раменете ѝ и я изправи. После я представи на кралицата. Матилда излъчваше благородство и Ариана нямаше как да не я хареса. И все пак беше благодарна на Ройс, който побърза да им посочи местата им до масата. Лайън седна отдясно на Уилям, а Ариана бе настанена до Матилда. На почетната маса седяха и синовете на Уилям и Матилда — Робърт, който трябваше да наследи Нормандия, и Уилям Руфус, комуто бяха обещали Англия.

По време на безконечната вечеря, която се състоеше от богати блюда, отрупани с риба, месо, дивеч, плодове и няколко десерта, Лайън и Уилям бяха потънали в оживен разговор. Явно двамата се чувстваха добре, като стари приятели. Наслаждаваха се на отличните вина, сервирани от слуги-англичани. Голяма част от слугите в двора дори знаеха френски език — официалният език на Англия в момента.

Ариана бе научила френски в манастира, но все още не умееше да си служи свободно с него, още повече че Лайън разговаряше с нея на английски. Затова ѝ се налагаше да обмисля сериозно думите си, докато разговаряше с Матилда.

— Радвам се да видя, че двамата с Лайън имате щастлив брак — каза ѝ кралицата. — Уилям се боеше, че на Лайън ще му е трудно да свикне с новото си положение. Той не беше особено щастлив, когато Уилям му нареди да ви прибере от манастира. По граничните земи все още има известни брожения и Уилям се нуждаеше от лоялен барон на север. Много от обезвластените саксонски благородници се прехвърлиха в Шотландия, след като земите им бяха отнети в полза на короната, и сега заговорничат с Малкълм срещу Уилям. Освен това, кралят има сериозни опасения, че не всички саксонски благородници, които му дадоха клетва на васали, са лоялни към короната. Горкичкият Уилям, носи такъв тежък товар!

Вярно, горкият Уилям, каза си Ариана, докато обмисляше думите на Матилда. Този човек беше същински тиран. Какво ли друго бе очаквал. Тя обаче каза на глас:

— Нима забравяте, че в моите вени също тече саксонска кръв, мадам? Не бих искала да ви настройвам срещу себе си, но аз също съм лоялна преди всичко към своя народ.

Матилда я изгледа изпитателно.

— По-скоро бих се настроила срещу вас, ако не защитавахте своя народ. Сега обаче сте омъжена за норман и дължите вяроност на своя съпруг. Една жена трябва във всичко да се подчинява на съпруга си. Все още сте твърде млада и има доста да учите за тънкостите на брака и доверието между съпруг и съпруга. Трябва да ви кажа, че не винаги е лесно човек да живее с Уилям, но вече дълги години можем да се похвалим с щастлив брак.

Ариана не оцени кой знае колко тази лекция, макар да съзнаваше, че Матилда ѝ говори всичко това за нейно добро.

— Ще помисля над думите ви — каза замислено тя.

Матилда огледа лицето ѝ, явно доволна от видяното.

— Не сте безразлична към Лайън, нали, мила моя? Той очевидно е силно привързан към вас.

Ариана свъси тънките си вежди. Откъде ѝ бе хрумнало на Матилда, че Лайън го е грижа за нея?

— Не... Всъщност, ние едва се познаваме. — Тя сведе глава и се престори, че е погълната от храната, а Матилда насочи вниманието си към краля.

Ариана се вторачи в чинията си без всякакъв апетит. В норманската обител се чувстваше като риба на сухо. И тогава направи грешката да погледне към многобройните благородници, рицари и жени с благородно потекло, настанени на дълги маси перпендикулярно на подиума. Кой знае защо, погледът ѝ попадна на позната женска физиономия.

Забрина.

Лицето на Забрина излъчваше такава нескрита злоба и омраза, че Ариана извърна сепната очи. Нямахше нужда от много въображение, за да се досети, че това е врагът, който в нейното видение бе лишен от образ. Само че сега си имаше и образ, и име.

Най-после вечерята приключи и дойде ред на дворцовите развлечения. Слугите разчистиха набързо известно пространство в центъра на салона, което мигом бе заето от жонгльори и акробати, следвани от певци и музиканти. След като и тази част приключи, мъжете и жените се разделиха на групички, за да поиграят шах. Ариана предпочете да се извини и да се оттегли в стаята си. Но когато се огледа за Лайън, не го видя наоколо. Съмняваше се, че ще успее да намери сама пътя към стаята, затова реши да потърси Ройс.

Лайън слушаше протяжните тонове на арфите с нескрито удоволствие. Искаше му се да го бяха настанили по-близо до Ариана, защото през цялата вечер не бе успял да размени и дума с нея и не знаеше какво мисли тя за Уилям и Матилда. Питаше се дали двете с кралицата са намерили теми за разговор, но по някое време бе забелязал, че разговарят доста оживено. Тъкмо бе решил да я потърси, когато някой го докосна по рамото. Той се обърна рязко и изруга под носа си, щом се озова лице в лице със Забрина. Тя му направи скришом знак да я последва в една отдалечена ниша, където често се провеждаха тайните любовни срещи в двора.

Лайън поклати глава да отхвърли молбата ѝ, но тя не спираше да настоява. Накрая, изправен пред риска да привлече вниманието на околните, кимна и изчака арфите да замълчат и Уилям да се запъти в друга посока, преди да последва бившата си любовница в скришната ниша със спуснати пердета.

— За бога, Забрина, това е лудост. Какво искаш от мен?

— Много добре знаеш какво искам — отвърна провлачено тя. — Нима не съм достатъчно ясна? Искам само теб, Лайън. — Тя пристъпи

към него, докато гърдите ѝ се притиснаха в неговите, а изящните ѝ ръце обгърнаха врата му. — Луда съм по теб, скъпи. Нали ми обеща, че жена ти няма да промени нищо между нас?

— Не знаеш какво говориш, Забрина. Моята съпруга...

— Малката ти съпруга е просто едно плоско и безлично същество, сива мишка, която със сигурност не знае как да задоволи силен мъж като теб.

Ариана безлична? Сива мишка? Лайън я намираше не по-малко красива и привлекателна от Забрина. Ариана беше светлината. Тя беше слънцето, луната и звездите. Забрина беше тъмнината, кадифената изкусителка на нощта, а плътта ѝ обещаваше забранени наслади. Лайън се вторачи в Забрина, мислено сравнявайки я с Ариана, и не откри нищо, с което тази жена да превъзхожда собствената му съпруга. Питаше се как би могъл да сложи край на отношенията им, без да е твърде жесток. Преди време тя беше съществена част от живота му. Неотдавна Забрина беше всичко, което той искаше, и всичко, за което бе мечтал. Но това беше преди.

Ариана...

— Забрина, това няма да стигне...

Всичко, което искаше да ѝ каже, остана неизречено, защото тя вплете пръсти в косата му и придърпа главата му в гореща целувка, родена от собственото ѝ отчаяние. Притискаше се към него с такава жажда, че накрая Лайън се видя принуден да обгърне тялото ѝ с ръце, за да не се озоват и двамата на пода.

В това време Ариана напусна салона и мина покрай малката, скрита от тежки завеси ниша, без да я забележи. После вниманието ѝ прикова задъханият шепот, който идваше отвътре, но тя се опита да игнорира гласовете. Не беше чак толкова невинна да не се досети какво става вътре. Гласовете бяха на мъж и жена — женският страстен и нетърпелив, а мъжкият — приглушен и твърд. Ариана реши, че не е нейна работа, и понечи да отmine. В следващия миг обаче тя разпозна мъжкия глас. Лайън! Тя се закова на място, сякаш очакваше всеки момент завесите да се отдръпнат.

Вътре в нишата Лайън най-сетне успя да се откъсне от целувката на Забрина и да отдръпне ръцете ѝ от врата си.

— Забрина, не бива да се срещаме тайно. Рисуваме благоволенията на Уилям. Знаеш какво мисли той за верността в брака.

— По дяволите Уилям — отвърна Забрина без да се замисли. — За мен е важно само какво мислиш ти. Изгаряш ли от страст като мен? Беше толкова отдавна... Целуни ме отново, любов моя.

Лайън успя да я задържи на разстояние.

— Сега е твърде опасно, Забрина. Салонът е пълен с хора. Рисуваме да се компрометираме.

— Ела в моята стая тази вечер — подкани го тя с примамлив шепот. — Изпрати безличната си сива мишка сама в леглото и ела при мен!

— Забрина...

— Няма да изляза оттук, докато не ми обещаеш — прекъсна го тя, този път със стоманени нотки в гласа.

В усилието да се измъкне от неприятната ситуация, Лайън реши, че най-добре е просто да се съгласи. Нямахше начин да отпрати Забрина, без да предизвика скандал. А по-малко от всичко му се искаше да ги открият в такава компрометираща ситуация. Не само че щеше да си навлече гнева на Уилям, но щеше да даде храна и на дворцовите клюки. Това не го засягаше особено преди, докато двамата с Ариана живееха разделени, но сега, когато бяха съпруг и съпруга в истинския смисъл на думата, Уилям нямаше да позволи да поддържа публично връзката си със старата си любовница. Кралският двор беше място, пословично с дворцовите интриги, и всички очакваха поредния скандал, за който да злословят.

Освен това, по някакви необясними причини, Лайън не изпитваше желание да поднови връзката си със Забрина. Можеше просто да ѝ каже, че ще иде в стаята ѝ през нощта, но не беше нужно да го прави. Щеше да я избягва с надеждата тя да схване намека.

— Добре, Забрина. Ще дойда довечера при теб, но сега, моля те, върви в салона, преди да са забелязали отсъствието ни.

Забрина се усмихна ослепително.

— Ще те чакам, скъпи.

Ариана реши, че е чула достатъчно. Тя се обърна и побягна с всички сили, извън салона и надолу по тъмния коридор. Нямахше представа къде отива, но се надяваше да намери някой слуга, който да я упъти. Тя дочу стъпки зад гърба си и забърза крачките си, уплашена че Лайън е разкрил отсъствието ѝ и е тръгнал да я търси.

— Ариана, почакайте!

Господи! Не можеше да се изправи срещу Лайън, не и веднага след като го беше чула да си уговаря тайно среща със Забрина. Прилошаваше ѝ при самата мисъл, че той ще прекара нощта с отдавнашната си любовница.

— Ариана, почакайте! Аз съм, Едрик!

Едрик? Какво би могъл да прави Едрик в Лондон, запита се тя и погледна през рамо, за да се увери, че наистина е той.

— Едрик, не мога да повярвам, че това сте вие! — Тя едва не припадна от облекчение, докато го чакаше да я настигне.

— Какво се е случило? — попита я загрижено той. — Видях ви да бягате от салона и ви последвах. Къде е съпругът ви?

— Нищо не се е случило — излъга тя. — Какво правите в Лондон?

— Уилям ме повика за съвета на старейшините. Макар и понижен в ранг, все още контролирам стратегически земи по границата. Длъжен съм да присъствам на срещата. Сигурно ще се обсъжда нещо важно, защото тази вечер видях в салона много важни благородници — и саксонци, и нормани.

Ариана се огледа предпазливо през рамо.

— Трябва да говорим, Едрик. Лайън разбра за отровата. Тъкмо се готвеше да атакува Блекхийт, когато го повикаха в Лондон.

Едрик пребледня.

— Но откъде е узнал? Защо не му дадохте отровата?

— Това е дълга история.

Той я дръпна в най-близката стая и внимателно затвори вратата след тях. За щастие, вътре нямаше никой.

— Кажете ми сега какво се случи. Надявах се да чуя, че Лайън е предал богу дух.

— Бях му много ядосана и сложих отровата във виното му, но в последния момент разбрах, че не мога да му позволя да го изпие. Опитах се да избия чашата от ръката му, но той вече знаеше, че виното е отровно, и ми предложи да отпия.

— Господи...

— Изпитвах такива угризения, че бях готова да изпия отровата, но Лайън не ми позволи. И аз не знам защо.

— И после? Направи ли ви нещо? Можел е да ви убие или да ви пребие до несвяст. Или пък да ви заключи някъде до края на живота

ви.

— Но не направи нищо подобно — отвърна Ариана. — Отначало заплаши, че ще ме набие, но не го направи. Изобщо не го разбирам. Понякога се боя от него, а друг път... — Думите ѝ замряха, когато в ума ѝ нахлуха спомените за онези мигове, когато Лайън я държеше в прегръдките си, любеше я и ѝ повтаряше колко я харесва.

Лицето на Едрик се смрачи.

— Кой му е казал?

— Надая. Имала е видение и е предупредила Лайън да внимава с виното. Не му казах откъде съм взела отровата, но той не е глупак. Веднага се досети. Закле се, че ще приравни Блекхийт със земята, а вас ще убие. Боя се за живота ви. Трябва веднага да напуснете Лондон.

Едрик потърси с поглед лицето ѝ.

— Никъде няма да вървя без вас, Ариана. Вече не сте в безопасност с лорд Лайън. Неговото отмъщение може и да се забави, но ще дойде. Засега той няма да посмее да ми стори нищо, защото рискува да си навлече гнева на Уилям. Кралят има нужда от верни хора, които да пазят граничните земи от шотландските набези. Аз съм му дал клетва за вяност. Завоевателят ми вярва толкова, колкото може да вярва и на всеки друг саксонски благородник, който го подкрепя с хора и оръжие. Никой друг, освен вас, не знае че заговорнича с Малкълм срещу норманските завоеватели. Всичко, което успея да науча на срещата на старейшините, незабавно ще го предам на Малкълм.

— Играете опасна игра, милорд — прошепна Ариана, изплашена за живота на Едрик. — Заговорниците често намират смъртта си преждевременно.

— По-добре да умра, отколкото да живея под нормански ботуш — отвърна ѝ той с горчивина. После подхвана настоятелно: — Искам да дойдете с мен, когато напусна Лондон. Малкълм ще анулира брака ви, защото нашият годеж все още е валиден на територията на Шотландия.

Ариана отвори уста, но не можа да проговори. Разумът ѝ казваше едно, а сърцето — друго. Сърцето не ѝ позволяваше да напусне Лайън и да се омъжи за Едрик. Тя харесваше бившия си годеник и никога не би го предала, но не го обичаше. При тази мисъл Ариана свъси вежди. След като не обичаше Едрик, нима това означаваше, че обича...

Лайън.

— Тихо, някой идва — прошепна Едрик. С огромно облекчение Ариана разбра, че гласовете се отдалечават. Който и да беше това, беше ги подминал.

— Тук не сме в безопасност — рече Едрик и надзърна през полуотворената врата. — Скоро ще се видим пак. Ще ви пратя послание по някого. — Той пристъпи в сумрачния коридор и мигом изчезна от погледа ѝ.

Ариана не знаеше как да стигне до стаята си, затова реши да се върне в салона. Матилда ѝ помахаша и тя приближи да се присъедини към нея.

— Къде бяхте, Ариана? — попита я с любопитство кралицата. — Съпругът ви ви търсеше. Очевидно му липсват.

Ариана едва не се разсмя. Съмняваше се, че Лайън изобщо се е сетил за нея в обятията на лейди Забрина.

— Аз... отидох да се освежа, мадам — излъга тя, — и се изгубих из коридорите на връщане.

Матилда се засмя.

— Скоро ще научите всичко в замъка. Трябваше да помолите някой от слугите да ви покаже пътя.

— Ето ви и вас, милейди. — Тя се изненада при вида на Лайън, застанал с приятна усмивка пред нея. — Липсвахте ми.

Как ли пък не, помисли си тъжно Ариана, докато гледеше втренчено привлекателния си съпруг. Дори дъхът ѝ секваше при вида му.

— Искате ли да се оттеглите? Сигурно сте доста изморена след дългия път от Крагмер до Лондон. Ще ви придружа до стаята ви? — Лицето му беше овладяно, а гласът — спокоен и приятен, но Ариана долови нещо, което не можеше да обясни. А може би безпокойството ѝ идваше от потайния му поглед?

— Нима вече ни напускате, лорд Лайън? — попита Уилям. — Нощта едва е започнала.

— Ще се върна, сир. Първо трябва да се погрижа за удобството на съпругата си. Обещах една партия шах на лорд Фиц Озбърн.

Ариана се изправи и отпрати задължителните реверанси на краля и кралицата. После Лайън пое ръката ѝ и я съпроводи навън от салона. Дали той не вървеше по-бързо от обичайно, запита се Ариана.

Не държеше ли ръката ѝ по-здраво, отколкото случаят изискваше? Лайън обаче не ѝ проговори, докато не стигнаха общата им спалня и той не затвори вратата зад тях.

— Едрик е тук — каза той без всякакви заобикалки. — Уилям го е повикал за срещата на старейшините. Къде беше ти по-рано тази вечер? Претърсих целия салон.

Сърцето на Ариана се блъсна яростно в ребрата ѝ. Дали да му признае, че се е видяла и е разговаряла с Едрик, или да се преструва, че не знае нищо? Стори ѝ се, че второто ще е по-разумно.

— Отидох само да се освежа. Не съм виждала лорд Едрик.

Лайън огледа изпитателно лицето ѝ. Засега нямаше причини да се усъмни в нея.

— Само не се опитвай да ме лъжеш. Все още не съм забравил, че двамата с Едрик се опитахте да ме отровите. За съжаление, не мога да потърся възмездие за Едрик сега — не и тук, в двора на Уилям. Кралят едва ли ще се зарадва някой от неговите васали да бъде убит в собствения му двор, а точно това смятам да сторя.

— Обвинявате го несправедливо, милорд — продължаваше да упорства Ариана. — Действах на своя глава. Освен това вие отлично знаете, че нямаше да ви позволя да пиете от отровното вино.

— Няма откъде да знам. Както и да е, длъжен съм да те предупредя. Стой далече от Едрик Блекхийт. Нямам доверие на този човек. И не забравяй брачните си обети.

Ариана се изсмя горчиво.

— Не аз, а вие сте този, който трябва да си припомни брачните обети, милорд. За разлика от вас, аз смятам да остана вярна на своята клетва. Защото макар и да се омъжих против волята си, пред бога ние сме съпруг и съпруга.

— И ти смяташ, че аз няма да ти бъда верен? — запита Лайън с непроницаемо изражение.

— Нима съм се излъгала? Смятате ли, че е във вашата природа да бъдете верен на една жена? Забрина е красива жена. Аз не мога да се сравнявам с някоя с нейната външност и... и... — Тя прехапа устни, докато търсеше подходящата дума. — И със страстната ѝ натура.

Лайън се засмя, искрено изненадан.

— Така ли мислиш? Защото аз съм доволен от страстта, която ти демонстрираш в леглото. Вярно е, че двамата със Забрина бяхме

близки преди, но това беше преди нашия брак да бъде консумиран.

Ариана премигна невярващо срещу него. Нима я мислеше за наивно дете? С ушите си беше чула как двамата си уговарят тайна среща през нощта.

— Не ме е грижа какво смятате да правите с лейди Забрина — отвърна разгорещено тя. — Идете при нея още тази нощ, и то с моята благословия. Точно това смятахте да направите, нали?

Внезапно лицето на Лайън се разведри, сякаш току-що бе открил нещо изключително важно.

— Ти ревнуваш!

— Не! — тръсна глава Ариана. — Можете да си лягате с която пожелаете, стига да не съм аз.

— Наистина ли смятате така, лейди? — попита насмешливо Лайън и тя почувства, че е на път да изгуби самоконтрол. — Това, че ревнуваш, ме радва. По-лесно ще се справя с ревността ти, отколкото с твоята омраза. Защото следващия път, когато решиш да ми отнемеш живота, Надая може и да не се окаже наоколо.

По лицето на Ариана пропълзяха ярки петна руменина. Но сигурно си го заслужаваше.

— Уверявам ви, че не изпитвам никаква ревност, милорд. Просто не искам да ставам за смях в кралския двор. Вашите нормански приятели сигурно очакват с нетърпение някой скандал, в който да сте замесени двамата със Забрина.

— А ти какво ще направиш, ако възникне скандал, Ариана?

Тя вдигна рамене, преструвайки се на безразлична, но не вдигна очи да го погледне. Той знаеше не по-зле от нея, че тази нощ ще отиде тайно в спалнята на Забрина. Защо трябваше да я лъже? Не осъзнаваше ли, че нея не я е грижа? Всъщност, наистина ли не я беше грижа?

— Мисля, че няма да ти е все едно, Ариана — обади се внезапно Лайън, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Долавям ревността ти, чувствам я. Защо ще ме ревнуваш, ако ме мразиш чак толкова?

— Казах ви вече, аз не...

Думите ѝ преминаха в задавен стон на изненада, когато Лайън я притегли в обятията си, а твърдите му устни притиснаха нейните. Целуваше я грубо, отмъстително, а езикът му поглъщаше сладостта на устата ѝ. Целуваше я, докато главата ѝ не се замая, а нозете ѝ

омекнаха, докато ръцете ѝ не се склучиха безпомощно около врата му в сладка забрава. Тялото ѝ се отпусна и някъде дълбоко в него се надигна изгарящ пламък. А когато ръката му намери гърдите ѝ и притисна болезнено свитите ѝ зърна, ѝ се прииска да извика от наслада.

— Значи твърдиш, че не ревнуваш? — прошепна дрезгаво Лайън и затърка зърното ѝ с грубата повърхност на палеца си. — И ти е все едно дали ще правя това с друга жена?

— Стига това да ти доставя удоволствие — излъга Ариана, но и сама не си повярва.

Лайън я повдигна и я отнесе до леглото. Приседна на ръба, притискайки я в скута си, заровил лице в ароматната извивка на тила ѝ. Ариана почувства езика му да се спуска по шията ѝ, чак до розовите миди на ушите ѝ. Тя потръпна в усилието си да се овладее, но за пореден път се провали. Сръчните му пръсти развързаха роклята и корсажа ѝ и ги захвърлиха на пода. После Лайън внимателно я положи на леглото. Втренчи поглед в гърдите ѝ, в златистото хълмче между краката ѝ, и мигновено бе обзет от познатата възбуда. Ариана почувства твърдостта на члена му, притиснат в седалището ѝ.

— Умолявам ви, милорд, вече съм изморена. Беше едва този следобед, когато ние... ние... — По лицето ѝ плъзна издайническа руменина. Лайън беше като жребец — винаги готов, винаги пълен с желание и страст. Можеше да я люби сега и пак щяха да му останат сили и за Забрина.

Думите ѝ го накараха да се замисли. Дали не прекаляваше? Тя сигурно беше изтощена от дългото пътуване. Освен това, вече я бе любил днес. Лайън не беше от мъжете, които лесно губеха контрол, но когато станеше въпрос за Ариана, просто не можеше да се владее. Все пак никоя жена не можеше да има издръжливостта на мъжете, и може би в думите ѝ имаше някакъв смисъл. Внезапно Лайън се отдръпна, но преди да стане и да поприглади дрехите си с ръка, не се сдържа да не целуне жарко щръкналите ѝ зърна.

— Наспи се добре — каза ѝ той и ѝ отправи закачлив поглед, сякаш ѝ се надсмиваше. Сигурно отлично знаеше, че и тя е възбудена не по-малко от него. — Ще те оставя да си починеш.

Ариана придърпа одеялото над гърдите си и се изправи в леглото.

— Къде отиваш? — Не че не знаеше, но не се сдържа да попита.

— Ще поиграя малко шах. Предполагам, че ме очаква дълга нощ. Много дълга нощ — добави загадъчно той.

— Сигурно — отвърна горчиво Ариана. — Надявам се, че поне тя ще ти достави удоволствие.

Лайън се намръщи.

— Отново говориш с недомлъвки. Кой се надяваш да ми достави удоволствие?

— Лейди Забрина, разбира се. Тя сигурно вече се пита какво те задържа. Имаш среща с нея тази вечер, нали?

Лайън я изгледа с неприкрито любопитство.

— Да не би пак да си имала видение? Какво те кара да мислиш, че имам среща с лейди Забрина? — Виденията ѝ започваха да го безпокоят.

— Нямам нужда от видение, за да се досетя, че смяташ да продължиш със Забрина оттам, където си свършил последния път. — Гласът ѝ беше пълен с презрение.

Вместо да се разгневи, Лайън се усмихна.

— Може би си по-привързана към мен, отколкото искаш да си признаеш. — С усмивка на уста, той се отправи към вратата и излезе, без да се обръща назад. Искаше му се да остане и да я люби, да шепне нежно в ухото ѝ и двамата да заспят заедно, оплетени в мрежата на страстта.

Лайън прехапа грубо долната си устна, за да сложи край на неуместните си мисли. Това беше същата жена, която се опита да го отрови, за да се хвърли в обятията на друг.

И все пак мисълта, че Ариана го ревнува, го изпълваше с някаква странна лекота. Хрумна му, че би могъл да използва тази ревност, за да превърне омразата ѝ в някакво друго чувство, което да бъде приятно и за двама им.

9

Съветът на старейшините, който от стотици години беше едно от най-значимите съвещания на държавно равнище, този път протичаше в пълен хаос. Лайън седеше редом с другите на грамадната маса и наблюдаваше реакциите на Уилям. Този път протестираха както норманските барони, възнаградени от своя господар с престижни титли, така и местните саксонски благородници, които бяха дали клетва да поддържат монарха. Резултатът беше неразличима врява от гласове, които спореха и ругаеха. Нормани и англичани сякаш бяха забравили отколешните си противоречия, докато се надвикваха в един глас срещу крал Уилям, който седеше начело на дългата маса и внимателно пригладжаше кадифето на пищното си наметало.

От всички присъстващи, само Фиц Озбърн, английски граф, и Ланфранк, новият архиепископ на Кентърбъри, седяха спокойно в креслата си и чакаха бурята да утихне. Най-последно разгневените благородници изчерпаха запасите си от ругатни и Уилям ги изгледа с хладно презрение.

— Както вече казах, въвеждам нова политика, която влиза в сила незабавно. От този ден и от този миг, цялата земя на Англия, всеки акър поточе, поля и гори, става собственост на короната.

Отново се надигна врява от недоволни гласове, докато Уилям не се изправи в цялото си величие и не изгледа хладно и изпитателно всеки от присъстващите мъже. Повечето от благородниците замлъкнаха под втренчения му поглед, а някои от тях дори се свиха уплашено. Граф Едуин прехапа нервно пръстите си, а Джулио Тоскански вторачи поглед в земята. Само Лайън не изглеждаше никак изненадан от новата кралска наредба. Той отдавна очакваше, че ще се стигне дотук.

— Всички благородници от днес стават кралски наместници и ще имат за задача да опазят кралската собственост от нашественици и браконieri — обясни Ланфранк. — Те ще използват земите като своя собственост, и ще дължат на короната само някакви разумни данъци.

— Скоро ще взема решение какъв точно ще е размерът на данъците — намеси се отново и самият Уилям, — и ще имате възможност да се убедите, че идеята ми не е съвсем несправедлива. Някой има ли да каже нещо по въпроса?

Уилям замълча и огледа поред всички присъстващи в залата, и след като никой не се обади, се усмихна.

— Благодаря ви. Уверявам ви, че новата политика на короната няма да е бремене за никой от вас.

Истината беше, че всички познаваха Уилям като суров и безпощаден човек, и никой не смееше да каже или стори нещо против волята му. Не един благородник, дръзнал да се опълчи на волята му, сега бе окован във вериги в крепостната тъмница. Уилям прогонваше епископи от техните епархии и абати от абатствата им; поставяше вождове на цели кланове в тъмница, и не се смили дори над брат си, Одо, влиятелен епископ в Нормандия, който имаше собствено графство в Англия. В момента Одо беше в тъмница по заповед на собствения си брат. Никой не можеше да избяга от суровото му наказание.

В далечния край на масата, Ланфранк се изправи отново.

— Мога ли да взема думата, Ваше величество? Струва ми се, че уважаемите благородници имат правото да знаят основанията ви за въвеждането на тази нова политика. Преди крал Уилям да стъпи на тези земи, Англия беше разединена. А без чувството за единство, всяка страна е обречена на разпадане. Негово величество ме помоли да помисля как бихме могли да стабилизираме и подсилим държавата. Затова графът на Англия, — той кимна към Озбърн, — ми помогна да формулираме този план за единение на държавата чрез поставянето на всички земи под протекцията на короната.

Фиц Озбърн подхвана оттам, където Ланфранк бе приключил.

— Знам, че всички ще се съгласите с нас — каза той, преди някой да има време да възрази. — Нашата следваща задача, и то нелека, е да опишем прецизно всички земи и точните им граници.

— Но това ще отнеме години! — възкликна лорд Моркар.

— Ще видите — намеси се отново кралят, — че вашите позиции могат само да укрепнат с новата ми политика.

— И как ще стане това, сир? — попита с любопитство Лайън.

— Всеки един от вас ще е отговорен пред мен — подхвана енергично кралят. — По същия начин, всеки един от по-дребните благородници ще попадне под пряката юрисдикция на своя сюзерен. С други думи, лорд Лайън, лорд Едрик и останалите по-дребни благородници в Нортумбрия ще попаднат пряко под ваша юрисдикция. Вие ще бъдете последната и абсолютна инстанция за всички проблеми, които възникват във вашия район.

Лайън потърси с поглед Едрик, а лицето му придоби мрачно и заплашително изражение, сякаш обещаваше бъдещо възмездие за минали прегрешения.

— Разбира се, властта ви във вашия район ще подлежи на моето одобрение и вето — добави предупредително Уилям.

— Естествено — отвърна Лайън и се запита дали кралят подозираше колко силна е омразата му към Едрик.

— Ползите от новата политика на краля са толкова очебийни, че би трябвало да гласуваме в нейна полза, без дори да се замисляме — намеси се отново Фиц Озбърн. — Би било загуба на време да обсъждаме нещо толкова полезно за Англия.

— Не ми трябва вашият вот, за да въведа нещо в Англия — отекна като гръм гласът на Уилям. — Вместо това предлагам всеки, който има възражения срещу моето предложение, да изрази мотивите си пред останалите. Чувам ли някакви протести?

Погледът му бавно се придвижи по насядалите около масата мъже, толкова предизвикателен, че дори и най-смелите сред благородниците предпочетоха предвидливо да замълчат. Никой нямаше желание да се изправи сам срещу Завоевателя, който се беше превърнал в най-мощния суверен на своето време. Оставени без избор, всички негласно признаваха, че са победени. Благородниците трябваше просто да се подчинят и да се опитат да извлекат най-доброто от ситуацията.

Срещата приключи минути по-късно, когато гръмовният глас на Уилям възвести окончателно:

— От този момент нататък, провъзгласявам Англия за собственост на короната. Такава е волята ми и така ще бъде.

Лайън понечи да напусне залата с останалите, но Уилям го възпря.

— Какво мислиш за новата ми прокламация? Виждам, че не всички са съгласни с мен, но повечето ги е страх да се възпротивят. Това и очаквах. Такава е волята ми.

— Не мога да не се съглася — отвърна Лайън след кратък размисъл. — Това наистина е необходимо за единението на Англия. Сигурен съм, че скоро и бароните ще го осъзнаят. Освен това, без вашата щедрост аз нямаше да съм лорд Лайън и да притежавам такава огромна крепост като Крагмер, нито пък такива обширни земи по границите.

— Или пък съпруга — припомни му Уилям. — Изглежда си започнал да харесваш Ариана Крагмер. Всички в двора говорят за нейната красота. Матилда много я е харесала.

— Да, наистина харесвам Ариана. И кой ли мъж не би я харесал? За съжаление, моята съпруга все още вижда в мен единствено врага. Годишите в манастира не са успели да сломят огнената ѝ натура и упорития ѝ нрав.

Уилям го изгледа, видимо развеселен.

— Нима лорд Лайън не може да обуздае своята лъвица? Бори се, Лайън, и не се и съмнявам, че скоро ще опитомиш буйната си съпруга. Заплоди я. Не познавам жена, която да не е узряла с майчинството.

— Това и смятам да направя — отвърна усмихнато Лайън. Определено му допадаше идеята да гледа как коремът на Ариана расте с неговото бебе. — Но признавам, че съм малко изнервен от мисълта, че съпругата ми бленува да ме види мъртъв.

Уилям свъси вежди.

— Нали не говориш сериозно?

Лайън придоби мрачно изражение при мисълта за опита на Ариана да го отрови.

— Не е нещо, с което да не мога да се справя, Ваше величество.

Той мъдро реши да запази в тайна от Уилям факта, че едва не се беше преселил на оня свят. Завоевателят несъмнено щеше да затвори Ариана в манастир до края на живота ѝ, ако научеше за отровното вино. Не, реши Лайън, той щеше сам да се справи със ситуацията. Предпочиташе да има Ариана в леглото си, отколкото в някой далечен манастир. Що се отнасяше до Едрик, все щеше да измисли някакво наказание за саксонския благородник.

— Липсваше ми, Лайън. Не бързай да напуснеш двора след съвета на старейшините. И двамата с Матилда ще се радваме, ако вие с твоята съпруга ни погостувате още известно време.

— Благодаря ви, сир. Обещавам да останем за малко, но както знаете, в Крагмер ме чака много работа. Малкълм заговорничи срещу вас с лишените от власт саксонски благородници. Трябва да сме нащрек. Боя се, че обезправените благородници на Север са се присъединили към неговата кауза и в момента планират атака.

— Да, наясно съм с машинациите на Малкълм и на онези саксонски благородници, които заговорничат зад гърба ми. Наближава денят, когато ще бъда принуден да навляза в Шотландия и да поставя Малкълм на мястото му. И тогава пред господата и пред своя народ, той ще бъде принуден да падне на колене и да се закълне във вярност към мен.

Ариана разбра по лицето на Лайън, когато той прекрачи прага на общата им спалня, че срещата на старейшините не е протекла съвсем гладко. Той изглеждаше уморен. Лицето му беше мрачно и напрегнато. Ариана се запита дали Забрина имаше нещо общо с необичайната му умора, защото не го беше виждала, откакто напусна така внезапно стаята им снощи. И след като той не се върна да пренощува с жена си в спалнята им, тя подозираше, че е останал през цялата нощ в леглото с любовницата си. Ариана сигурно щеше да се изненада, ако знаеше, че съпругът ѝ бе играл шах до малките часове на нощта, а после бе спал направо на масата, с глава върху ръцете си.

— Приключи ли срещата на старейшините? — попита тя, докато Лайън сваляше коженото си наметало и го премяташе през таблата на леглото.

— Засега — отвърна той. — Но има още много въпроси за обсъждане.

— Бях в салона, когато излязоха първите участници в срещата. Вдигнаха голяма врява и ми се сториха разгневени.

— Това е заради новата прокламация на Уилям. Той обяви всички земи в Англия за собственост на короната. Това означава, че всеки един от благородниците се превръща в кралски наместник и ще дължи на Уилям разумни и справедливи данъци, задето ползва собствеността му.

Ариана си пое рязко дъх.

— Нищо чудно, че благородниците бяха разгневени. Та това си е чиста кражба! Уилям не само че откъсна земите ни от зачернени вдовици и наследници като мен самата, но сега ги отнема и от собствените си хора. Той и тиран, който няма равен на себе си.

— По-добре внимавай с приказките си — припомни ѝ предупредително Лайън. — Това, което говориш, е предателство. Всичко е за доброто на Англия.

— Добро е единствено за Уилям — отвърна предизвикателно Ариана. — А какво ще стане с по-дребните благородници, като Едрик например?

Лайън я изгледа невъзмутимо.

— Всеки едър собственик ще има юрисдикция над по-дребните благородници. Сега аз съм господар на Едрик. Имам пълна юрисдикция над него. Но няма смисъл да се безпокоиш за Едрик Блекхийт — ще се погрижа той да си получи заслуженото.

Начинът, по който бе изречено това, накара Ариана да настръхне.

— Сигурно ще има много недоволни от новата политика на Уилям.

— Той ще се справи с тях.

— Верният поддръжник на Уилям! — каза насмешливо Ариана. — Кога заминаваме? Не мога повече да живея сред всичките тези нормани.

— Уилям иска да останем още малко. През следващата седмица имам няколко срещи, а после ще видим. Отпусни се, Ариана, и се опитай да опознаеш Матилда. Тя би могла да се превърне в най-големия ти приятел, стига да ѝ позволиш. Готова ли си за вечеря?

Ариана нямаше никакво желание отново да седне на показ на високата маса, като предната вечер.

— Предпочитам да помоля Терса да ми донесе поднос с храна от кухнята. Чувствам се некомфортно в компанията на норманските ти приятели.

— Напротив. Ще ме придружиш за вечеря като всяка благоприлична съпруга, и ще се усмихваш, сякаш ти харесва — отвърна Лайън. — Скоро ще свикнеш с компанията на норманите, въпреки че тази вечер в двора сигурно има повече саксонци, отколкото нормани. А ако се притесняваш за външността си, няма нужда. —

Многозначителният му поглед проследи извивката на шията ѝ и се спря на заоблените хълмчета на бюста ѝ. Роклята ѝ беше от гладко, лимонено жълто кадифе, извезано със златиста нишка по ръбовете. Коланът ѝ, обсипан със скъпоценни камъни, подчертаваше тънката ѝ талия, а сребристо-русите ѝ коси бяха покрити с копринен шал. — Изглеждате прелестно, милейди.

Комплиментът му я изненада. Лайън рядко говореше за външността ѝ. Дори ѝ се струваше, че той я харесва само когато прави любов с нея.

— Да вървим, милейди — каза Лайън и ѝ поднесе ръката си, за да я изведе от стаята. — Чувствам се гладен и жаден след дългата среща.

На вратите на салона ги посрещна Ройс и ги отведе до местата им. Ариана посрещна с облекчение новината, че тази вечер няма да седят на почетната маса. Но облекчението ѝ трая кратко, защото ги настаниха между Забрина и някакъв добре подпийнал нормански благородник. Слава богу, Лайън предпочете той да седне на мястото до Забрина.

Забрина веднага се наклони покрай Лайън, вторачи многозначително поглед в Ариана и каза:

— Все още не сме имали щастието да се запознаем, милейди. Аз съм лейди Забрина — добра... хм, интимна приятелка на вашия съпруг.

— А аз съм лорд Юстас — представи се кратко мъжът до Ариана. И докосна ръката ѝ твърде интимно за добрите нрави. — Явно днес имам късмет. Не всеки ден ми се случва да седя до такава красива жена. Лорд Лайън е истински късметлия.

Ариана погледна крадешком към Лайън, заинтригувана да види какво мисли той за противния лорд Юстас. Дали съпругът ѝ го беше грижа, че някакъв пиян лорд докосва съпругата му зад гърба му? Лайън обаче явно не забелязваше нито нея, нито пък норманския благородник. Той беше изцяло погълнат от Забрина, направо я изпиваше с очи, докато тя премигваше престолено с тъмните си ресници и кършеше рамене в дръзка покана. Но онова, което я вбесяваше най-много, беше че сякаш цялата зала бе вперила поглед в тях — в изкусната игра на Забрина и в реакцията на Лайън. Ариана

нямаше откъде да знае, че в двора вече текат залози дали Лайън ще поднови връзката си със Забрина или не.

Лайън зърна с периферното си зрение стъписаното изражение на Ариана и едва потисна усмивката си. Тя очевидно бе забелязала старанието му за изглежда погълнат от Забрина, и това никак не ѝ харесваше: Ариана наистина ревнува, помисли си Лайън, и това го изпълни със задоволство. Тя очевидно се интересуваше от него достатъчно, за да забележи интереса му към бившата му любовница. А щом можеше да предизвика такава реакция от нейна страна с един обикновен разговор с тъмнокосата красавица, какво ли щеше да стане, ако я накараше да повярва, че споделя и леглото на Забрина? Дали щеше да осъзнае, че чувствата ѝ към него не са само на омраза? Щеше ли да си признае, че... Какво? Че го харесва? Че го желае?

Да, точно така, помисли си Лайън. Той искаше Ариана да го харесва, да го желае.

И да го обича повече, отколкото обичаше Едрик Блекхийт.

Лайън присви изумено очи. Любов? Откъде му хрумна тази мисъл? Можеше ли да накара Ариана да го обикне?

— Къде беше снощи? — просъска Забрина в ухото му. — Чаках те, докато свещите изгоряха.

— Бях обещал една партия шах на Фиц Озбърн. Играхме до късно и предпочетох да спя в салона, вместо да те будя.

— С нея ли беше? — процеди обвинително Забрина. — С жена си?

— Не — отрече Лайън, макар че му се искаше да е бил с Ариана.

— Ела при мен тази вечер — каза тя, този път по-високо, и Лайън разбра, че целта ѝ е Ариана да я чуе. — Ще те чакам колкото е нужно. И не закъснявайте, милорд.

— Милейди, та вие изобщо не се храните — обърна се лорд Юстас към Ариана, която дори не бе докоснала храната в чинията си. — Нима храната не е по ваш вкус? — Той бодна късче месо от чинията си и го поднесе към устните ѝ.

Ариана отблъсна ръката му.

— Боя се, че нямам апетит, милорд. — Гладът ѝ отмина на часа, щом чу Лайън и Забрина да си определят нова среща. Тази жена нямаше ли скрупули?

— Нямаме апетит, така ли, милейди? — Той отпи още една солидна глътка вино, избърса устата си с ръкава на туниката и изломоти: — Много жалко. Но не се бойте, аз имам апетит и за двама ни. — Той ѝ се ухили и я хвана за ръката. — Съпругът ви изглежда погълнат от красивата лейди Забрина. Може би ние с вас трябва да се оттеглим в някои отдалечено крило на кулата и да се опознаем по-добре.

Ариана издърпа ръката си толкова рязко, че едва не се преметна през пейката. Лайън най-последно си спомни, че има и съпруга, и я погледна.

— Какво има, милейди?

— Може би лейди Ариана предпочита саксонска компания — вметна злонамерено Забрина. — Тя не се опитва да прикрива омразата си към норманите. Сигурно ви посреща с оръжие в леглото, нали, лорд Лайън? Би било жалко да нарани такова хубаво тяло като вашето. Аз винаги съм оценявала по достойнство природните ви дадености, милорд. — Тя погледна целенасочено в слабините му, без да остави никакво съмнение в смисъла на думите си.

Лицето на Лайън се свъси в грозна гримаса, сякаш бе вкусил кисело грозде. Малката кучка, помисли си той. Без съмнение, Забрина се опитваше да уязви Ариана.

Ариана стисна зъби и се насили да се усмихне.

— Простете, лейди Забрина, но доколкото знам, вие също сте със саксонски произход.

— Нямам предразсъдъци, милейди. Струва ми се далеч по-приятно да посрещна врага с отворени обятия, вместо да се боря с него.

— И с разтворени бедра — промърмори саркастично Ариана. — Надявам се кралят да ви намери съпруг по-скоро, преди да сте подмамила в леглото си всички мъже в двора. — Лайън едва не се задави с храната си. Той мислено се помоли околните да не са чули думите на Ариана. Но Забрина я чу, както и онези, които седяха край тях, и настръхна от гняв.

Тя мигновено скочи на крака и се спусна да издере с нокти лицето на Ариана.

— Малката кучка ме обиди, милорд! Трябва да я накажете!

Само бързата реакция на Лайън спаси Ариана. Той сграбчи Забрина през кръста и я дръпна далече от жена си. Наоколо им се разнесе шепот и Лайън видя развеселените погледи на благородниците, които си шушукаха иззад ръцете си. Тази вечер в кралския двор щеше да има невероятно забавление, докато всички си разправят за скандала между съпругата на лорд Лайън и апетитната му любовница.

Ройс, който пристъпи към масата, привлечен от надигналата се врява, пребледня при видя на разгневената Забрина, едва удържана от лорд Лайън, и самодоволната усмивка на лицето на Ариана, която ловко се измъкваше от обхвата на тъмнокосата красавица.

— Съпругата ми няма апетит, Ройс — пророни през зъби Лайън — Моля те, придружи я до стаята ѝ.

— Да — извика злостно Забрина. — Заклучи проклетата вещица в стаята ѝ! Кълна се, че тази вечер ще намериш в леглото ми повече удоволствие, отколкото в нейното!

Лайън изгледа Забрина така унищожително, че тя предпочете благоразумно да замълчи и извърна очи. А и нямаше нужда да казва нищо повече; вече бе постигнала целта си. Поне сега Ариана знаеше къде ѝ е мястото и колко държи съпругът ѝ на нея.

Ариана стоеше, вторачена в Лайън. Той я отпращаше! Затваряше я в стаята ѝ като непослушно дете. Нима той не разбираше, че Забрина я бе предизвикала и тя нямаше друг избор, освен да ѝ отвърне? Нима не го беше грижа, че сега всички в двора бяха наясно колко му е безразлична собствената му съпруга?

— Желая ви приятна вечер, милорд, лейди Забрина — каза ведро тя. По-скоро щеше да умре, отколкото да покаже на Лайън колко я е засегнал. Покровителственото му отношение към отдавнашната му любовница превръщаше брака им в маскарад. Ариана напусна салона с гордо вдигната глава и с грацията на кралица.

Лайън осъзна, че Ариана никога не е изглеждала толкова красива. В невероятните ѝ зелени очи проблясваха ярост и ревност, гърдите ѝ се надигаха примамливо, а сребристите кичури буйни коси танцуваха като лунни лъчи около лицето ѝ. Господи, толкова я желаше! И ако ревността беше единствената емоция, на която тя откликваше, то той щеше да я използва докрай. Никога преди не беше

изпитвал такова неконтролируемо желание някоя жена да го погледне с желание, с... любов.

Малката, буйна саксонка го беше омагьосала. И то дотолкова, че вече не искаше никоя друга жена. Идваше му да удуши Забрина, задето бе накарала всички присъстващи да повярват, че е подновил връзката си с нея. Уви, тя отказваше да приеме, че всичко между тях е минало. Лайън беше изумен, и в същото време невероятно горд, от начина, по който Ариана се бе изправила срещу Забрина. Дребничката му съпруга съвсем не беше покорна сива мишка. Тя беше дала на Забрина онова, което си заслужаваше.

Ариана крачеше неспокойно из стаята, обзета от несдържан гняв. Терса я наблюдаваше разтревожена, съзнавайки че няма начин да успокои господарката си. Каквото и да беше станало в салона тази вечер, очевидно бе наранило дълбоко Ариана. Тя бе връхлетяла в стаята, наричайки съпруга си с всяка обидна дума, която ѝ идваше на ума. Терса дори се срамуваше да повтори думите, с които господарката ѝ нарече лейди Забрина. Момичето никога не беше виждало лейди Ариана в такова ужасно състояние.

— Не се ядосвайте, милейди. Никой мъж не заслужава да се тормозите толкова заради него. Освен това, не може да е било чак толкова лошо.

Ариана се извърна рязко към нея.

— Беше повече от лошо, Терса. Та аз почти нарекох лейди Забрина блудница през очите на всички в салона! Трябваше да видиш изражението на лорд Лайън. Този път със сигурност няма да избегна наказанието.

Терса пребледня.

— О, милейди, кажете ми, че това не е истина. Белтан ми каза, че лейди Забрина има много властни приятели в двора. Какво толкова е сторила, че да си навлече гнева ви?

— Какво е сторила ли? — извика яростно Ариана. — Ще ти кажа какво е сторила! Държеше се като разпасана кучка със съпруга ми, ето какво! Призна, че през изминалата нощ той е споделил леглото ѝ, и че същото ще стане и тази нощ!

— Но това не е вярно, милейди! — тръсна глава Терса. — Снощи видях лорд Лайън в салона, играеше шах с Фиц Озбърн.

Ариана поклати ожесточено глава.

— Снощи той изобщо не дойде в нашата спалня, Терса. Какво друго да си мисля, освен че е отишъл при лейди Забрина?

— Не, милейди, лорд Лайън не би направил такова нещо! Не мога да повярвам!

— Какво не вярваш, Терса?

На вратата стоеше Лайън, с леко раздалечени нозе и ръце, заключени на гърдите. Изглеждаше прекрасен... и страховит. Изражението му беше безмилостно, а сините му очи — тъмни и напрегнати.

Терса се скова от уплаха. Момичето понечи да проговори, но не успя да пророни и дума.

— Всичко е наред, Терса, няма да те изям. Можеш да си вървиш. Искам да говоря с жена си насаме.

Ариана почувства, че коленете ѝ омекват.

— Не! Остани, Терса!

Погледът на Лайън остана прикован в Ариана, но думите му бяха предназначени за Терса:

— Върви, Терса. Веднага.

Момичето изгледа извинително Ариана и побърза да напусне стаята, затваряйки безшумно вратата зад гърба си.

Ариана вирна гордо брадичка и вторачи смело поглед в Лайън.

— Няма да се извинявам, милорд.

Лайън я изгледа невъзмутимо.

— Не съм те карал да се извиняваш.

Изненадана, Ариана потърси по лицето му някакъв знак, че не е толкова вбесен, колкото очакваше.

— Можете да ме набиете, ако искате, но няма да стоя и да оставя любовницата ви да ме обижда. Нямате ли капка съвест? Направихте ме за смях пред всичките си приятели. Сега всички знаят, че спите с лейди Забрина под носа ми. Не искам да ми се смеят или да ме съжаляват.

Лайън се усмихна.

— Съмнявам се, че някой те съжалява, Ариана. По-вероятно е да съжаляват Забрина. Нямах представа, че езикът ти е толкова остър. Щях да те карам по-често да ревнуваш. Беше прекрасна.

Ариана пребледня.

— Това ли си мислиш? Че ревнувам? Не! Не! Грещиш! Можеш да спиш със Забрина всеки ден и даже два пъти по празници, хич не ми пука. Можеш дори да си легнеш... — В този миг тя видя, че Лайън продължава да се хили насреща ѝ, и замълча.

Мили боже! Звучеше като истинска ревнива съпруга. Изглеждаше така, сякаш наистина я е грижа. По-скоро би умряла, отколкото да позволи на Лайън за узнае колко е привързана към него и колко я наранява мисълта, че той споделя леглото си с друга.

— Ако собствената ми съпруга не ми бе дала ясно да разбере колко силно ме мрази, едва ли щях да си лягам с друга — каза обвинително Лайън. — Ние сме женени, Ариана. Не можем ли да намерим общ език и да извлечем най-доброто от този брак? Трябва ли винаги да сме на нож? И трябва ли непрекъснато да се боя, че пак ще се опиташ да ме отровиш? Не можеш ли най-после да забравиш, че Едрик е този, когото обичаш?

Ариана го гледеше вторачено, обзета от противоречия. Какво го караше да мисли, че тя обича Едрик?

— Никога не съм искала смъртта ви, милорд. Не бива да се боите, че ще ви отровя. Но не искайте от мен да забравя, че сте норман и че вашия народ изби семейството ми и ни отне земите. Вярно е, че сме съпруг и съпруга, но докато продължавате да прекарвате нощите си в леглото на лейди Забрина, не може да има общ език между нас. Нямам намерение да ви деля с вашата любовница.

— Ами ако ти обещава, че ще отблъсна Забрина?

— Няма да ви повярвам. Какво ще стане, ако ви кажа, че не обичам лорд Едрик?

— Няма да ти повярвам.

— Тогава сме квит, милорд.

— А може би мога да те убедя, че казвам истината.

Ариана почувства кръвта да се отдръпва от лицето ѝ. Ако я докоснеше, отново щеше да разпали онзи огън в нея. Истината беше, че когато ставаше въпрос за Лайън, тя се превръщаше в слабохарактерно същество, неспособно да устои на ласките му.

— Не ме докосвай. Моля те...

— Боиш ли се от мен, Ариана?

— Не. Но се боя от онова, което правиш с мен, от начина, по който се чувствам, когато ме докосваш.

Той посегна към нея.

— Това трябва да те радва, а не да те плаши. Искам да ти е приятно, когато правим любов.

Той я целуна — бавно и продължително. Езикът му изучаваше напрегнато сладките дълбини на устата ѝ. Ръцете му се ключиха около нея и в цялото ѝ тяло лумна огън. Устните му погълнаха зададения ѝ стон, а езикът му предизвикваше нейния на безпощаден дуел, който възбуждаше всичките му сетива. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ, обгърнаха гърдите ѝ, а после се спуснаха по-надолу, притискайки нежните извивки на ханша ѝ, притискайки я към пламналото му тяло.

Ариана се почувства така, сякаш земята се бе разтворила под краката ѝ и тя пропадеше в бездънна пропаст. С неимоверни усилия на волята, тя успя да се отдръпне от Лайън.

— Така ли смяташ да ме накажеш, задето обидих любовницата ти? Защото ако е така, предпочитай да ме набиеш.

— Не се опитвам да те накажа, Ариана. Давам ти честната си дума, че никога повече няма да те любя, заслепен от гняв. Когато те любя, то ще е с желанието и на двама ни. Обещавам ти, че никога няма да те докосна или да използвам секса като средство да те накажа. Имаш думата ми.

Лайън ѝ бе дал повече, отколкото се осмеляваше да се надява. По време на целия им брак той избягваше да ѝ дава каквито и да било обяснения. Тя обаче искаше повече.

— А лейди Забрина? Обещавах ли ми да бъдеш верен на брачните си обети?

Да, да, да, искаше му се да изкрещи. Но не го направи — макар че нямаше намерение да люби повече Забрина, малко повече внимание към бившата му любовница нямаше да навреди на отношенията му с Ариана. Ако това щеше да възбуди ревността ѝ и да я накара да осъзнае чувствата си към него, той щеше да отиде малко по-далече и да я накара да си мисли, че все още изпитва чувства към Забрина.

— Бракът е нещо ново за мен, Ариана — каза умолително той. — И двамата ще трябва тепърва да свикваме с тази мисъл. Може би имам нужда от още малко време, за да изхвърля Забрина напълно от ума си. Не мога да ти обещаая абсолютна вярност, но ще направя

всичко възможно. И ако ти идваш при мен доброволно, без да се съпротивляваш, сигурно ще ми е по-малко трудно да забравя Забрина.

Реакцията на Ариана го свари неподготвен. Точно когато си мислеше, че най-последно я е надвил, тя изненадващо се отдръпна.

— Имате цялото време на света, милорд. А когато решите, че сте успял да я изхвърлите от ума си, ще ви помогна да си намерите друга любовница, която да ми допада повече. — Благонравният й тон не успя да го измами. — И ако нямате нищо против, дори ще ви позволя да изберете някой любовник и за мен. Саксонец, разбира се, защото не бих могла да понеса още едно норманско чудовище в леглото си. Вече имах възможност да опитам какво е да ме люби лорд Лайън Нормански и намирам, че не е по вкуса ми.

Лицето на Лайън почервения от гняв. Малката вещица! Как се осмеляваше да му се присмива! Езикът й беше по-остър и от меч.

— Значи аз не съм по вкуса ти — изръмжа той през стиснати зъби. — Затова пък несъмнено съм по вкуса на Забрина.

— Тогава върви при Забрина! — отвърна предизвикателно тя.

— За бога, Ариана! Не искам да ходя при Забрина. Това ли искаше да чуеш?

Ариана се усмихна невинно насреща му, но не каза нищо, само продължи да го гледа с детински чистите си очи. В погледа му проблесна опасен пламък, а веждите му се свиха буреносно. Изглежда прекрасен дори в гнева си, помисли си Ариана, твърде запленена, за да изпита страх.

— По дяволите, Ариана, нима ти доставя удоволствие да ме изкарваш от кожата ми? — Той сграбчи раменете й и ги разтърси така, че зъбите й изтракаха. — Искам теб, а не Забрина? Какво ще кажеш за това?

— Не виждаш ли лицето на Забрина, когато правиш любов с мен? — попита дръзко тя.

— Не! А ти не виждаш ли лицето на Едрик, когато те любя?

— Не. Виждам само теб.

— Господи, Ариана, сладка моя, не искам да се боря с теб. Забрави Забрина! Забрави Едрик!

Ариана би дала сърцето си, ако Забрина и Едрик можеха да изчезнат от лицето на земята, но се боеше, че иска твърде много. Лайън беше норман — твърде слаб, за да устои на жена като Забрина,

въпреки добрите си намерения. А тя беше саксонка — жена, която щеше завинаги да остане вярна на своите корени.

— Не е толкова просто, милорд — прошепна приглушено Ариана. Тя вдигна глава и надникна в бездънните бездни на очите му, покорена от мощното му излъчване.

— Господи, Ариана, луд съм от желание по теб!

10

Ариана се оказа неподготвена за удоволствието и вълнението, които предизвикаха в душата ѝ думите на Лайън. Беше очаквала безпощаден гняв, а не потвърждение за чувствата, които ги свързваха. Лайън я желаше, прочете го в кадифената синева на очите му. И, бог да ѝ беше на помощ, тя също го желаше. Чувствата ѝ към Лайън нямаха нищо общо с разума, а само с емоциите. Ако тя не кажеше нещо, и то незабавно, той щеше да я просне по гръб и отново да я отведе на онова място, където му принадлежеше изцяло.

Устата ѝ пресъхна, когато Лайън докосна гърдите ѝ.

— Забрина ви очаква, милорд.

— Ще почака. — Ръцете му се спуснаха по ханша ѝ и я придърпаха към него. Тя почувства топлината на тялото му, твърдината на късчето плът в слабините му, и простена в сладък унес. Близостта му приспиваше сетивата ѝ.

Само да можеше да му се довери!

Всякакви мисли се изпариха от съзнанието ѝ, щом той разкопча роклята ѝ и я смъкна по раменете ѝ. Тя обаче се задържа на ханша ѝ. Лайън се отпусна пред нея на колене, набра пищната материя и я дръпна към пода. Роклята се надипли в краката ѝ, а той се вторачи в бледата плът, която прозираше през ефирния плат на туниката ѝ. Зарови глава в ароматната вдлъбнатинка на слабините ѝ и я обсипа с целувки през леката материя на дрехата.

— Съблечи я — прошепна дрезгаво той. Дланите му докоснаха гладката повърхност на ханша ѝ и се вкопчиха в прозирация плат.

Ариана понечи да се подчини, но точно в този миг някой почука шумно на вратата. Тя се изтръгна от унеса, сепната от внезапното прекъсване, и бавно се върна в реалността.

— Милорд, нося ви послание. — Гласът от другата страна на вратата звучеше настоятелно.

— Върви си, освен ако посланието не е от краля — извика Лайън с глас, който сигурно щеше да накара и най-храбрия рицар да се

разтрепери. Човекът отвъд вратата обаче явно бе замесен от друго тесто.

— Умолявам ви, милорд, спешно е.

Лайън се изправи и отвори вратата с такъв трясък, че човекът отвън се осмели само да пхне тънкото листче хартия в процепа, а после се обърна и побягна, сякаш дяволът го следваше по петите. Лайън затръшна грубо вратата. Водена от любопитство, Ариана застана до него и надзърна в бележката. Успя да види само равен почерк и инициалите на Забрина, преди Лайън да ѝ обърне гръб и да скрие написаното от погледа ѝ.

— Какво има? — попита Ариана.

Той сгъна внимателно бележката, пхна я в джоба на туниката си и едва тогава се обърна да я погледне. Изглеждаше разгневен.

— Случило се е нещо важно и се налага незабавно да изляза. Изчакай ме. Ще продължим започнатото по-късно.

— Изглежда лейди Забрина започва да губи търпение — вметна хладно Ариана.

— Лека нощ, милейди — отвърна Лайън, без да потвърди или отрече подозренията ѝ. Ариана остана сама, вторачена в нямата врата. После внезапно се протегна, грабна каната с вино и я запрати в стената. Кърваво червената течност се разля и попи в дебелия килим на пода.

* * *

Лайън почука дискретно на стаята на Забрина и вратата веднага се отвори. Тя го стисна за ръката, придърпа го вътре и затвори вратата зад гърба му.

Лайън я изгледа хладно.

— Надявам се да имаш добро обяснение за това, Забрина. Какво би могло да е толкова важно, за да ме извикаш по никое време от спалнята ми?

— Да не съм прекъснала нещо? — попита със сладка усмивка Забрина. — Обещавам, че няма да съжаляваш.

— Ще видим. Казвай, каквото имаш да ми казваш. Късно е вече.

— Седни, скъпи мой. — Тя го настани в грамадното, меко кресло, и му подаде препълнена чаша с вино. — Защо първо не утолиш жаждата си?

Лайън отпи широка глътка и остави чашата настрани.

— Какви са тези номера, Забрина? Достатъчно ми напакости на масата тази вечер.

Забрина въздъхна продължително.

— Уверявам те, че няма никакъв номер. Разполагам с информация, която несъмнено ще представлява интерес за теб.

Лайън я погледна невъзмутимо.

— Давай направо, нямам време за игрички.

— Дори ако в игричките е замесена малката ти съпруга?

С бързината на лъв, той стисна ръката ѝ в желязна хватка.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Лайън, моля те, нараняваш ме.

Той веднага я пусна, но лицето му остана заплашително. Посегна към чашата и отпи още една глътка вино, за да уталожить гнева си.

— Би ли обяснила думите си?

Забрина погледна празната чаша, усмихна се и подхвана:

— Ти знаеш, разбира се, че имам високопоставени приятели в кралския двор.

— Да. — Той присви очи, опитвайки се да отгатне какво е намислила този път.

— Тази вечер дочух нещо, което си мисля, че трябва да знаеш.

Лайън чакаше безмълвно.

— Лорд Едрик Блекхийт заговорничи с шотландския крал Малкълм срещу Уилям. В момента е тук, за да се опита да убеди саксонските барони да се присъединят към каузата му.

— Това не ме изненадва — пророни мрачно Лайън. — Но защо ми казваш това? Защо не отиде при Уилям с подозренията си?

— Ти си прекият съюзен на лорд Едрик, нали?

— Да, така ми каза Уилям.

— Затова реших да кажа първо на теб. Тази вечер го чух да разговаря с един саксонски благородник, когото не искам да предавам. Той е мой специален приятел — намигна му весело Забрина. — Ако кажа на краля, той ще иска да узнае имена и несъмнено ще поиска главата му.

— Значи искаш да спася своя любовник, но не и лорд Едрик?

— Едрик е предател. Веднага щом приключи съветът на старейшините, той ще отиде право при Малкълм в Шотландия да му даде имената на онези саксонски благородници, на които може да разчита, когато нападне Англия. Казвам ти това, защото е замесена и твоята съпруга.

— Мислиш, че Ариана е предател? — пророни дрезгаво Лайън.
— Защо?

— Е, може би не е чак предател — отвърна Забрина, — но чух лорд Едрик да казва на моя приятел, че скоро двамата с лейди Ариана ще бъдат заедно, както винаги са искали. Очевидно жена ти знае за плана на Едрик и е негов съучастник. В противен случай щеше да ти каже, че Едрик заговорничи под носа на краля със саксонските благородници.

Лайън се почувства така, сякаш земята току-що се бе отворила да го погълне. Дали Забрина казваше истината? Наистина ли Ариана възнамеряваше да го напусне и да тръгне с Едрик? Главата му се завъртя, а клепачите му натежаха. Толкова много ли го мразеше Ариана? Господи... Опита се да се изправи, но краката му сякаш бяха от тесто. Какво ставаше с него?

Забрина веднага се озова до него и Лайън се опря на нея, за да се задържи изправен.

— Явно новината за измяната на жена ти те е впечатлила много. Ела и полегни. Аз ще ти помогна да забравиш тази невярна кучка, за която те ожени Уилям.

Гласът на Забрина сякаш идваше от много далече. На него ли се случваше всичко това? Цялото му тяло трепереше, а главата му беше замаяна. Очите му се затвориха в мига, в който Забрина го отпусна на леглото. Чуваше гласа ѝ, но не можеше да различи и думичка от онова, което му казваше.

— Проклет да си, Лайън, не ми погаждай този номер! — крещеше гневно Забрина. — Онзи химик ми каза, че отварата само ще те възбуди, а не че ще те докара до безсъзнание. — Тя продължи да го разтърсва с всички сили, но Лайън вече нито я чуваше, нито я усещаше. Сигурно беше сипала твърде много от отварата във виното му. Забрина въздъхна отчаяно, съблече се, а после с известно усилие успя да съблече и него. Известно време стоя до леглото, възхищавайки

се на стройното му, силно тяло, а после се настани до него и постави ръцете му около себе си, притискайки се в мускулестите му гърди. Сигурна беше, че когато се събуди, Лайън с нетърпение ще подхване страстната любовна игра, на която и двамата се бяха наслаждавали неведнъж.

Сънят не спохождаше Ариана. Непрекъснато си представяше Лайън в стаята на Забрина, виждаше ги интимно прегърнати, а той я целуваше по същия начин, по който бе целувал нея, на същите места. Никога преди Ариана не се беше чувствала толкова унижена. Забрина трябваше само да повика Лайън, и той се втурваше в обятията ѝ. Тази жена нямаше никакъв морал. Точно когато бе започнала да изяснява чувствата си към съпруга си — норман, той за пореден път ѝ бе демонстрирал колко малко означава тя за него. Трябваше да послуша Едрик. Трябваше...

Предпазливо почукване по вратата и дрезгав шепот изтръгнаха Ариана от мислите ѝ.

— Ариана, отворете бързо. Едрик е.

Едрик! Ако някой го видеше до вратата ѝ и кажеше на Лайън, Едрик беше мъртъв. Ариана побърза да му отвори, а той огледа предпазливо коридора, преди да влезе в стаята ѝ.

— Какво има, Едрик? Случило ли се е нещо? Имате ли представа какво ни чака, ако Лайън дойде и ви намери тук? Той може да се върне всеки момент. Откъде знаехте, че съм сама? За бога, нима си търсите смъртта?

— Успокойте се, Ариана. Лорд Лайън няма да се върне скоро.

Ариана смръщи вежди.

— Откъде знаете?

Той се усмихна язвително.

— Видях го преди малко да влиза в стаята на лейди Забрина, а тя има репутацията на жена, която знае как да забавлява един мъж. Признавам, че никога не съм изпробвал уменията ѝ в леглото, но идеята ми се струва интригуваща. Предполагам, че лорд Лайън дълги часове ще се радва на компанията ѝ.

— Какво искате, Едрик? — попита Ариана, твърде разстроена от думите му, за да бъде вежлива. Едрик само бе потвърдил онова, което тя отдавна подозираше. Лайън бе отишъл при Забрина, макар да

знаеше, че собствената му съпруга е готова и нетърпелива да му се отдаде. Беше излязъл от общата им спалня, без да се обърне назад, без дори да се замисли за чувствата ѝ.

— Скоро напускам Лондон. Боя се, че не е далече времето, когато Уилям ще се досети, че заговорнича в полза на Малкълм. Ако някой от саксонските благородници, с които говорих, реши да каже на краля, несъмнено ще увисна на въжето заради предателство към короната.

— О, Едрик, трябва да тръгнете незабавно. Някои от саксонските лордове, които дойдоха за срещата на старейшините, подкрепят Уилям. Ще се върнете ли в Блекхийт?

— Не, заминавам за Абернети. Елате с мен, Ариана. Епископът на Малкълм ще анулира брака ви и ще бъдете свободна да се омъжите за мен. Не мога да ви оставя тук, с Лайън.

Ариана се отдръпна, видимо обезпокоена.

— Не мога! Той е мой съпруг.

— Колко пъти ще трябва да ви унижи онова копеле, за да дойдете на себе си най-сетне? Искате ли да видите с очите си как той спазва брачните обети? Елате! — Той я хвана за ръката и я дръпна към вратата. — Ще ви покажа в чия стая прекарва нощите си вашия съпруг.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, Едрик огледа тъмния коридор, който бе съвсем безлюден по това време на нощта, и я поведе след себе си. Само светлината от факлите по стените осветяваше пътя им към стаята на Забрина, която се намиреше на същия етаж, само няколко врати надолу след свивката на коридора. Внезапно Едрик спря, направи ѝ знак да мълчи и я изтика пред себе си. После отвори безшумно вратата, без да се изненадва от факта, че е оставена отключена.

— Тази развратница дори не я е грижа кой ще ги види заедно. Вижте — прошепна той в ухото ѝ, — не е ли това великият Лайън Нормански, в леглото със своята гола държанка?

Ариана се опита да извърне очи, но не можа. Не беше трудно да разпознае едрият силует на Лайън на мъждивата светлина на свещите. Изглеждаше красив дори в съня си. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато видя Забрина, притисната към Лайън, а голите ѝ бедра проблясваха меко в тъмнината. Преди да извърне очи от потискащата гледка, Ариана не пропусна да забележи, че Лайън плътно е обгърнал

Забрина с ръцете си. Тя потисна риданията и тичешком избяга в стаята си. Едрик я следваше по петите.

— Ариана, не исках да ви нараня — каза той, когато я настигна. — Лорд Лайън не ви заслужава. Елате с мен, милейди. Да се срещнем отвъд клетките за соколи утре, след вечеря. Ще взема коне и провизии за дългото пътуване.

В Ариана се бореха несигурност и гняв. Лайън не заслужаваше нейната вяръност. И все пак той беше неин съпруг — пред бога и пред хората. Господи! Имаше нужда от време, за да помисли.

— Аз... не знам. Оставете ме сама. Трябва да помисля.

Той целуна горещо ръката ѝ.

— Ще ви чакам утре вечер, зад клетките на соколите.

Ариана се плъзна като сянка в стаята си и се облегна безпомощно на вратата, опитвайки се да забрави какво бе видяла в стаята на Забрина. Трябваше ли да се изправи срещу Лайън и да му каже какво е видяла? Не, той щеше да я обвини, че нарочно го е шпионирала. Трябваше ли да избяга с Едрик и да се опита да започне нов живот в Шотландия, без Лайън? Щеше ли съпругът ѝ да тръгне след нея? Тази мисъл извика горчива усмивка на устните ѝ. Лайън сигурно щеше да се радва да се отърве от нея.

Ариана съблече припряно дрехите си и се хвърли в леглото, придърпвайки одеялото над главата си, за да приглуши раздиращите я ридания.

Лайън повдигна сънливо глава, уверен, че се намира в стаята си. Чувстваше се объркан и някак дезориентиран. Погледът му се плъзна към прозореца и забеляза кървавата зора, която бавно обагряше небето на изток. Лайън простена. Странно, но не можеше да си спомни кога си е легнал снощи. Сигурно виното на краля беше по-силно, отколкото му се стори. Той се раздвижи предпазливо и почувства лекото телце върху себе си. Меко, женско тяло. Топло и приятно тяло, при мисълта за което на устните му изгря усмивка, а слабините му се размърдаха предупредително.

За бога! Нима снощи бе любил жена си, без дори да си спомня?

— Ариана...

Името ѝ се откъсна беззвучно от устните му, а ръцете му потърсиха меките извивки на тялото ѝ.

В този момент Забрина се пробуди и се протегна безсрамно под търсещите ласки на ръцете му.

— Господи, Лайън, откога чакам да се събудиш. Беше толкова отдавна... толкова отдавна... Люби ме, мой силен и страстен лъве, моля те, люби ме.

— Забрина! — Лайън скочи като опарен, а главата му остро се възпротиви на рязкото движение. Той отхвърли грубо Забрина и припряно се надигна. — Какво, за бога, правиш в моето легло?

— Това е моето легло, скъпи. — Закачливата ѝ усмивка не успя да възвърне спомените му, нито пък да подобри настроението му.

— И как, по дяволите, съм се озовал тук?

— Ти сам дойде в стаята ми, не помниш ли?

Лайън смръщи вежди, опитвайки се да се концентрира.

— Да, бележката. Ти ме повика. Твърдеше, че имаш да ми казваш нещо важно.

— Да, за лорд Едрик. Спомни ли си вече?

— Да, спомням си — отвърна бавно Лайън. — Но не помня нищо след това.

— Сигурно виното е било твърде силно, скъпи. Но не чак толкова силно, че да приспи сетивата ти. Беше страхотен, Лайън. — Тя изпусна престорена въздишка на удоволствие. — Едва не умрях от наслада. — Докато говореше, Забрина се опитваше да го обърне по гръб и да се качи отгоре му. — Искане ми се отново да вкуся от това удоволствие.

Лайън грубо я отблъсна и стана от леглото, вторачил в нея поглед, пълен с презрение.

— Ако съм те любил, щях да го запомня. Какво си сложила във виното, Забрина?

— Обвиняваш ме несправедливо, скъпи — премигна невинно тя. — Сигурно просто виното ти е дошло в повече. Но не се притеснявай, това не попречи на представянето ти.

— Стига! — сръза я Лайън и започна да събира дрехите си. — Не искам да те слушам повече.

— Ами лорд Едрик? Какво ще стане с измяната, която той и жена ти готвят на крал Уилям?

— Ще се погрижа за това — отвърна хладно Лайън. Главата го болеше толкова силно, че не можеше да мисли трезво. По-късно, след

като обмислеше внимателно всичко, което му бе казала Забрина, щеше да си оправи сметките с нея. Ако стореше нещо, преди фактите да са се избистрили в ума му, щеше да разруши и малкото, което бяха постигнали в отношенията си двамата с Ариана.

Ариана се мятеше неспокойно в леглото през цялата нощ в търсене на някакъв изход от тази ситуация, но единственото, което ѝ хрумваше, беше очевидното решение — да напусне съпруга си. Тъкмо бе заспала, когато Лайън се върна. Тя изглеждаше толкова примамливо невинна в сравнение с предизвикателната красота на Забрина, че му се прииска и да я люби още сега, докато не започнеш да го моли за милост. Но не го направи. Вместо това, придърпа един стол до леглото и седна да я гледа, докато спи. Питаше се дали двамата с Едрик наистина заговорничат заедно. Дали тя знаеше, че Едрик е шпионин на Малкълм? Нима собствената му съпруга го смяташе за глупак?

Лайън започваше да проумява, че бе сгрешил, като се опита да накара Ариана да ревнува. Не беше честно от негова страна. Бог му бе свидетел, че той вече не желаше Забрина, както мъж желае жена. Беше твърде омагьосан от собствената си съпруга, за да пожелае друга жена. Не беше предвидил, че ще стане така, не бе очаквал да изпитва такива нежни чувства към малката вещица с хаплив език. Но тя някак бе успяла да го омагьоса. Никога нямаше да я остави да си отиде, никога!

В този момент Ариана се пробуди и отвори очи, почувствала нечие присъствие.

— Лайън! — Тя ахна от изненада и приседна в леглото, прикривайки с одеялото голите си гърди. — Какво правиш тук?

Сините му очи проблеснаха в сумрака.

— Тази стая е и моя, забрави ли?

— Изненадана съм, че още го помниш — отвърна хладно тя.

— Какво трябва да означава това?

— Приятно ли прекара нощта с лейди Забрина?

— Защо мислиш, че съм бил със Забрина?

— Недей да подценяваш моята интелигентност. Тя те повика, и ти веднага хукна към леглото ѝ.

Лайън прокара пръсти през тъмните си коси, докато търсеше най-подходящите думи.

— Не бях точно със Забрина тази нощ.

Ариана го изгледа с открита неприязън.

— Беше ли в леглото на Забрина или не? Успя ли да се възползваш от прелестите ѝ?

— Отговорът не е толкова прост, колкото ти се струва. Бях в леглото ѝ, но не съм се възползвал от прелестите ѝ в смисъла, който влагаш.

Ариана обаче чу само признанието му, че е прекарал нощта в леглото на Забрина. Поне не бе направил опит да я лъже за нещо, което бе видяла сочите си.

Лайън не беше глупак и не пропусна да забележи неприязненото ѝ отношение към него.

— Ариана... — Името ѝ се изтръгна от устните му като накъсана въздишка. — Ти си моя. Никой мъж никога няма да те притежава, освен мен. Дори не си помисляй да ме напуснеш.

Ариана огледа изпитателно лицето му. Дали Лайън не подозираше, че Едрик я е помолил да избяга с него?

— Забрави Едрик Блекхийт. Той планира да извърши коварно предателство. От това няма да излезе нищо добро. Кажи ми какво знаеш за намеренията му.

Очите ѝ се разшириха.

— Нищо. Не знам абсолютно нищо.

— На мен обаче ми казаха друго.

— Любовницата ти греши. Тя ти каза, нали? — Ариана се питаше откъде Забрина бе научила, че Едрик е дошъл в двора да търси подкрепа за крал Малкълм.

Лайън вторачи поглед в лицето ѝ, а очите му блестяха от желание. Той се премести на леглото и посегна да проследи с пръсти меката извивка на бузата ѝ. Ариана се скова, но не се отдръпна, и това му даде увереност да задълбочи милувките си. Пръстите му се спуснаха надолу, по гордата извивка на шията ѝ, преминаха по нежната вдлъбнатинка на ключицата ѝ, и накрая се спряха на щръкналите ѝ зърна. Дланите му се разтвориха, за да вкусят изцяло сладката им топлина; помилва ги, и ласката му беше лека и изкусителна. Ариана простена рязко от удоволствие. Той си играеше с тялото ѝ като с добре настроен инструмент, знаеше къде точно да я докосне, за да извика най-голяма наслада.

Погледът му се установи на устните ѝ, извиквайки във въображението му сцени на страст и неустойчиво удоволствие. Устните ѝ бяха доста пълни, но му прилягаха отлично. Необичайните ѝ зелени очи, водопадът от сребристи коси, разпръснати по раменете и гърба ѝ, високите, ясно изразени скули — всичко у нея я правеше уникална сред всички останали жени. Неговата жена!

Ариана понасяше мълчаливо подробния му оглед. Боеше се да говори, да помръдне, за да не разруши магията, увиснала помежду им. Самият въздух сякаш сдържаше дъха си. Лайън се взираше в устните ѝ толкова напрегнато, че тя си представи как я целува, как езикът му нахлува в устата ѝ, а после се стрелва да вкуси сладостта на гърдите ѝ.

Тя почувства лекия допир на устните му върху нейните. Беше като допир на огнена стихия. Внезапно останала без дъх, Ариана вдиша жадно. Устните ѝ пареха от целувката му, и топлината се простираше надолу към гърлото ѝ. Ръката му се отърка в напрегнатите зърна на гърдите ѝ, и по гръбнака ѝ пробяга гореща тръпка. Защо му позволяваше да прави това с нея? Този мъж прескачаше от легло в легло с лекотата, с която се хранеше или дишаше.

— Н-недей. Не ме докосвай. Объркваш ме.

— Ти си моя съпруга, Ариана. Желая те. — Той я тласна назад на меката повърхност на леглото, издърпа одеялото от неподвижните ѝ пръсти и отпусна силното си тяло върху нейното.

— Да не би любовницата ти да не те е задоволила? — Гласът ѝ трепереше от гняв — не само към Лайън, но и към самата нея. В този момент го желаше повече от всичко на света. Това беше отблъскващо и унижително, особено след като знаеше, че току-що е преспал с любовницата си.

— Не съм правил любов със Забрина — повтори Лайън.

Ариана понечи да му отвърне, че е лъжец, но той превзе устните ѝ с дълга, зашеметяваща целувка. Все повече я обземаше паника, докато езикът му проникваше през зъбите ѝ и нахлуваше в устата ѝ. Целуваше я, сякаш не можеше да ѝ се насити. И изведнъж искрата на страстта му премахна всички бариери, които Ариана бе издигнала срещу този мъж. Ако трябваше да го напусне още днес, щеше да вкуси за последен път неописуемото удоволствие, което откриваше в обятията му. Искаше да го почувства в себе си, ласките му да докоснат сърцето ѝ и да я заразят със страстта му.

Тя затвори очи и се притисна към него. Бързата ѝ капитулация изненада Лайън. Той бе очаквал Ариана да се бори с него, да се разгневи, а тя му се отдаваше изцяло. Ръцете му се свиха конвулсивно около крехкото ѝ телце и в този миг той осъзна, че не познава уютно кътче от това. Нуждата да притежава тялото и душата ѝ се превръщаше в болест, от която той нямаше желание да се излекува. Беше се оженил без любов за едно дете, а сега държеше в ръцете си жена, която го бе омагьосала.

Нямаше нужда Ариана да му казва, че го желае. Тялото ѝ копнееше за допира му. Усещаше твърдия му член, опрян в меката ѝ плът. Тя посегна и го докосна. Лайън едва не падна от леглото.

— Почакай — простена той. — Нека се освободя от дрехите.

С няколко сръчни движения той свали туниката, бричовете и ботушите си, и се изправи пред нея, мъжествен и горд в своята голота. Надникна дълбоко в загадъчните бездни на очите ѝ, а после взе ръката ѝ и я постави върху пулсиращия си член. Пръстите ѝ се склучиха около него. Тялото и сърцето му сякаш експлодираха.

Постепенно Ариана набра смелост. Тя докосваше с благоговение твърдата повърхност на члена му, милваше набръчканите торбички отдолу, и вкусваше с връхчето на езика си солената кожа на гърдите му.

— Господи, достатъчно!

Ариана трепна от изненада, щом ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, а устните и езикът му ги последваха, спирайки се да помилват гърдите ѝ, да близнат зърната ѝ, да изучат сладкия аромат на меката ѝ женственост. Слабините ѝ потръпваха от напрегнато, непоносимо удоволствие. После устните му намериха меката плът между бедрата ѝ, а връхът на езика му разтвори нежно крехките венчета. Ариана простена и вплете пръсти в косите му, а топлината на езика му проникна в гънките на женствеността ѝ.

Стаята се завъртя шеметно наоколо ѝ; дъхът се изтръгваше от устните ѝ на пресекулки, а тялото ѝ се надигаше да посрещне дръзките набези на езика му.

— Лайън, моля те, не мога да понеса повече това!

Влажната ласка на езика му бе единственият отговор, който получи. А после беше късно за всякакъв отговор. Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, покосено от чудовищна вълна. Лайън изчака да замрат и последните тръпки, а после се надигна и нахлу в нея с мощен тласък.

Едва си налагаше да се контролира, за да ѝ достави отново удоволствие, преди да излее семето си.

Ариана прокара длан по гърба му. Кожата му беше топла и мека на допир. Тя прокара пръсти по лицето му, сякаш искаше да запечата завинаги в паметта си твърдата извивка на челюстта му.

— Малката ми, сладка Ариана. Правиш ме толкова щастлив — прошепна Лайън през стиснати зъби.

Само една тънка нишка го делеше от мига, в който щеше да експлодира в нея. Ариана докосна устните му. Той внимателно отмести пръстите ѝ и зацелува лудешки лицето ѝ, устните ѝ, шията ѝ, а тласъците му ставаха все по-забързани и ритмични. А щом почувства, че тялото ѝ се свива напрегнато под него, бедрата му се задвижиха почти истерично, политайки на крилете на страстта.

— Ела с мен, любов моя. Да, точно така. Не спирай да се движиш. Да!

Той я превземаше с мощни тласъци. Краката ѝ се надигнаха и обгърнала ханша му, за да го поемат по-навътре. Плътта ѝ беше гореща ѝ хлъзгава, пулсираща, докато накрая не се сви и потръпна около члена му. Устните ѝ зашепнаха меко в ухото му. И тогава Лайън обгърна ханша ѝ и я притисна към себе си, сякаш искаше да се слее завинаги с нея. Тялото му се скова, замря, и от устните му се изтръгна нейното име. Останаха така, неподвижни, докато светът не спря да танцува около тях и не се установи в нормалните си багри и форми.

Ариана отвори очи и изчака мъглата да се разпръсне. Лайън все още беше потънал дълбоко в нея, а очите му, приковани в лицето ѝ, изглеждаха тъмни и напрегнати. Той се раздвижи лекичко между бедрата ѝ. Чувстваше наоколо собственото си семе и не му се излизаше от копринената мекота на сладкото му убежище.

— Може би в този миг сме дали живот на нашето бебе — прошепна той и целуна жадно устните ѝ.

Моля те, господи, само не това, помоли се безмълвно Ариана. Не и сега, когато планираше да го напусне. Защото сега тя вече знаеше, че обича от все сърце този невероятен мъж и не би могла да го дели с друга жена.

— Ако е рекъл господ — промърмори тя и извърна очи, за да не разкрие пред Лайън, че го мами. При други обстоятелства би била най-щастливата жена на света да роди и отгледа детето на Лайън, макар да

знаеше, че той ще иска да го възпитат според норманските традиции, във вяроност към Завоевателя.

Лайън неохотно се изтърколи от нея и посегна към дрехите си.

— Почини си. Още е много рано. Аз ще се изкъпя. Уилям свиква днес нова среща на старейшините и се налага да присъствам.

Той си извади чисти дрехи от раклата и се обърна да я погледне. Очите му бяха тъмни и неопроцаващи.

— Когато се върна, ще поговорим за Едрик и плановите му срещу Уилям. Не мога да отида при краля и да му докладвам за някакви слухове срещу хора, които го подкрепят, освен ако не разполагам с доказателства.

— Искаш от мен да предам свой сънародник?

— Аз съм твой съпруг. Длъжна си да бъдеш лоялна преди всичко към мен.

— Аз пък съм твоя съпруга, но ти ме предаде на лейди Забрина.

— Казах ти вече, че не съм спал с нея — отвърна с леко отегчение Лайън.

— Но аз... ви видях.

— Видяла си ни? Господи! Шпионираш ли ме?

Ариана вирна упорито брадичка.

— Да.

Лайън присви очи и Ариана трепна от страх, но не можеше да сведе глава пред него. Не и сега.

— Трябваше да знам дали ти и Забрина... Надникнах в стаята й през нощта и те видях да лежиш до нея.

— Шпионирала си ме! — повтори мрачно Лайън, а погледът му не вещаеше нищо добро. — Не си ми имала доверие.

— Така е. А трябваше ли?

— Колкото и аз мога да вярвам в теб — отвърна той и си спомни инцидента с отровата. — Още сега ще се закълнеш във вяроност пред мен. Веднага!

— Няма да се кълна във вяроност пред никой норман!

Той я изгледа унищожително.

— Ако ме предадете, ще съжалявате за това, милейди.

След като я предупреди, Лайън се обърна и напусна с трясък стаята.

— Сбогом, Лайън — прошепна през сълзи Ариана. — Сбогом,
любов моя.

Ариана влезе в салона силно разстроена, тъй като все още не беше решила дали да напусне Лайън. Ако го напуснеше, имаше вероятност никога повече да не види Крагмер. Едрик ѝ беше казал, че много рицари от Север са се присъединили към Малкълм, краля на Шотландия. Но това не беше гаранция, че така обединени те ще са достатъчно силни да отблъснат Завоевателя вън от територията на Англия. Уилям Завоевателя беше опитен боец и невероятен тактик. С хора като Лайън Нормански до себе си, той беше изключително труден противник.

Залата не беше толкова препълнена, колкото предната вечер. Повечето барони бяха все още на съвещание при Уилям и затова на масата за обяд присъстваха само техните рицари и няколко жени. Ариана си избра отдалечено място, където трудно да бъде забелязана, но за съжаление една от жените веднага я видя и се отправи към нея.

— Лейди Ариана, какво щастие е за мен, че ви заварвам сама.

Забрина се настани удобно до Ариана. Тя се обърна към нея с престорена усмивка и каза:

— Така се надявах да поговоря с вас насаме!

— И през ум не ми минава за какво толкова бихме могли да говорим — отвърна хладно Ариана.

— Вижте, милейди, и двете прекрасно знаем, че бракът ви с лорд Лайън не е по любов. Той ви изостави да вехнете в онзи манастир, без да го е грижа за вашето състояние. Той не мислеше за вас и почти не ви споменаваше през всичките тези години.

— А нима е било необходимо да ме споменава при положение, че вие удовлетворявахте всичките му желания?

— Точно така! — отвърна Забрина със задоволство. — Двамата с Лайън сме в близки интимни отношения от много години и аз не виждам никаква причина да преустановим нашата връзка, само защото Уилям е заповядал вие да сте жената, която да роди наследника на

Лайън. Носите ли вече детето му, лейди Ариана? — Виолетово-синият ѝ поглед се плъзна внимателно по стройната фигура на Ариана.

Ариана пребледня. Тя, разбира се, се досещаше защо Лайън най-после я беше прибрал от манастира, но този директен въпрос я свари неподготвена. Нима целият кралски двор вече знаеше, че Лайън я използва като кобила за разплод?

— Не, не мисля!

Забрина чакаше напрегнато, притаила дъх, и след като чу отговора на Ариана, въздъхна облекчено.

— За Лайън сигурно е голямо бреме, че трябва да спи с вас.

— Той ли каза това? — попита Ариана.

— Не, но не е необходимо човек да е пророк, за да разбере, че самата вие не можете да търпите вашия съпруг норман. Вероятно затова лорд Лайън ме покани да го придружа в Крагмер. — Това беше чиста лъжа, но Забрина и за миг не се поколеба да я произнесе. Тя силно го ревнуваше от Ариана. Ако познаваше Лайън, преди крал Уилям да беше отредил Ариана за негова жена, Забрина щеше да намери начин да убеди краля, че е по-подходяща съпруга от тази бледа, боязлива девойка.

Очите на Ариана се разшириха от изненада. Наистина ли Лайън щеше да отведе своята любовница в собствения ѝ дом? Нямаше да посмее. А ако все пак посмееше? Той така или иначе правеше каквото си пожелае. Ако искаше любовницата си в Крагмер, със сигурност нямаше и за минута да се колебае дали е редно да я води там или не.

— И така да е — каза Ариана с хладно презрение, — но не очаквайте да сте добре дошла в този дом. Учудвам се, че Уилям все още не ви е намерил съпруг.

Забрина се усмихна лукаво и отвърна:

— Уилям трябва да избере за мен мъж, който да ми бъде верен и едновременно с това да защитава обширните ми имоти. В момента кралят има пълен контрол над земите и имуществото ми и до голяма степен те са му от полза. Защо трябва да бърза да загуби богатствата, които тези земи произвеждат? Все някой ден ще се появи достоен мъж за мен, но дотогава съм напълно свободна да поддържам връзка с когото пожелае. Лорд Лайън е невероятен любовник и аз нямам никакво намерение да се откажа от него.

Искряща руменина се плъзна по лицето на Ариана. Нямаше ли тази жена капчица срам? Нима тя желаше да дойде с Лайън в Крагмер и да го поделя със съпругата му? И в този момент Ариана се закле, че ако Забрина дойдеше в Крагмер по заповед на Лайън, тя нямаше да е там, за да я посрещне.

— Струва ми се, че не съм чак толкова гладна! — каза Ариана и стана рязко от масата.

Това беше самата истина. Храната засядаше в гърлото ѝ и ако не тръгнеше веднага, щеше да повърне на масата. Но когато стигна до вратата, тя видя Лайън и още няколко благородници да влизат в залата. Идваха направо от залата за съвещания. Сърцето ѝ се сви, щом видя как Забрина се изправи и отиде да посрещне Лайън, с походката на куртизанка и усмивка на долна развратница. Лайън я придърпа към себе си и я прегърна през кръста. Огорчена, Ариана се извърна и се затича към своята тиха и спокойна стая.

Лайън забеляза Ариана в момента, в който влезе в залата. Бяха преустановили заседанието за кратко, за да могат да обядват. Той видя как тя се изправи от масата и се насочи към витото стълбище, но не забеляза Забрина, която се беше забързала към него. В мига, в който Ариана спря на входа и се обърна към него, Забрина се престори, че залита и отвлече вниманието му. Инстинктивно ръката му се плъзна около тънката ѝ талия и я задържа. Когато отново потърси с поглед Ариана, тя беше изчезнала по каменното стълбище. Той отблъсна Забрина, а лицето му се сгърчи в страховита гримаса.

— Какво правиш, по дяволите? Не ти ли стига, че снощи ме упои?

Очите ѝ се разшириха в престорена изненада и тя отвърна:

— За бога, Лайън, никога не бих сторила подобно нещо? Снощи виното беше силно, а ти беше много уморен. Безброй пъти си идвал при мен след бурни пиршества. Този път едва ли е било по-различно.

— Наистина ли мислиш така? — попита безизразно Лайън. Гласът му бе спокоен, дори прекалено спокоен, помисли си Забрина и отстъпи крачка назад. — Ариана не е глупачка. Нито пък Уилям. Днес на съвещанието Уилям ми каза, че е намерил подходящ съпруг за теб. Каза също, че бракът ви ще е изгоден за всички ни.

Забрина пребледня.

— Съпруг! И кой е той? Кажи ми името му!

— Уилям не го сподели с мен. Той ще те информира за всичко. Изглеждаше доволен от избора си. Освен това беше категоричен, че трябва да сложим край на нашата връзка. Каза ми още, че отсега нататък не ни препоръчва да поддържаме други отношения, освен невинно приятелство. Аз имам съпруга, а ти ще имаш съпруг, комуто дължиш вярност и лоялност.

Забрина очакваше да чуе подобно нещо и въпреки това се ядоса. От първия ден, в който срещна Лайън, тя желаше да се омъжи за него, но така и не успя да измисли начин да го раздели с Ариана Крагмер. Нямаше възможност да ѝ причини каквото и да било, защото тя беше на сигурно място в манастира „Сейнт Клер“. Затова Забрина се задоволи да бъде любовница на Лайън. Единственото, което ѝ оставаше бе надеждата Ариана да се разболее и да умре преди кралят да сгоди нея, Забрина, за друг. Но съдбата ѝ беше отредила друго. Уилям нареди на Лайън да прибере младата си булка от манастира, да я отведе вкъщи и да създадат семейство.

— Нима наистина мислиш, че ще се оставя на Уилям да ръководи живота ми и ще се задоволя с някой друг, освен теб? — пророни дрезгаво Забрина. — Това съвсем не е краят, скъпи!

С тези думи тя се обърна рязко и бързо се отдалечи с грациозната и величествена походка на кралица.

Когато вечерта Терса отиде в стаята на господарката си, за да види дали не се нуждае от нещо, я свари да опакова багажа си. Момичето изгледа невярващо Ариана и колебливо я попита:

— Къде ще ходите, милейди? Да не се връщаме в Крагмер?

— Аз... не мога да ти кажа — отвърна Ариана, без да я погледне в очите.

— О, милейди. Няма да направите нещо глупаво, нали? Моля ви, кажете ми, че няма да предприемете нищо, без да го обмислите добре!

Ариана спря да приготвя багажа си и погледна момичето, а в очите ѝ се четеше меланхолия и непоносима болка.

— Не мога да остана повече тук, докато лорд Лайън съвсем явно демонстрира отношенията си със своята любовница. Не мога смирено да приема, че съпругът ми предпочита да споделя леглото си с друга жена.

Ариана беше обмислила всичко внимателно. Ако Забрина наистина дойдеше в Крагмер, тя нямаше да остане и секунда повече там. За нищо на света нямаше да търпи унижението да бъде заместена от любовницата на съпруга си. Едрик ѝ беше предложил изход от тази мъчителна ситуация, и макар това да не беше най-доброто решение, тя нямаше друг избор.

— О, милейди! Лорд Лайън не би...

— Напротив, Терса, така е. Лорд Лайън не ме иска, и аз изпитвам същото към него. Той ще бъде щастлив, ако се отърве от мен.

Терса я погледна недоверчиво.

— Ще опаковам останалата част от дрехите ви, за да могат да ги пратят в Крагмер. Кога ще тръгнем?

Ариана поклати глава.

— Няма да пътувам за Крагмер. И ще бъде по-добре, ако ти не идваш с мен.

— Да не идвам с вас! Вероятно се шегувате, милейди. Да не би вече да не сте доволна от мен, както преди? Може би вече сте си намерила друга прислужница, която да поеме моите задължения?

Ариана сграбчи Терса за ръцете и я дръпна на леглото.

— Това, което ще ти кажа, не трябва да излиза иззад стените на тази стая. Заклевах ли се, че ще пазиш тайна?

Терса се вгледа уплашено в господарката си.

— Да, милейди, заклевам се.

— Лорд Лайън е помолил лейди Забрина да дойде в Крагмер. Разбираш, че не бих могла да понеса това. Не смятам да стоя в Крагмер, докато Лайън разгулничува с любовницата си под носа ми.

— Не мога да повярвам, че лорд Лайън е постъпил така. Та това е вашият дом! Какво ще правите? Къде ще отидете?

— Лорд Едрик ми предложи да замина с него надалеч — отвърна Ариана. Тя не спомена нищо за Шотландия, нито за анулирането на брака ѝ с Лайън. Съмняваше се, че ще поиска да отмени брака си, след като веднъж се озове в Шотландия.

— Надалеч! Ще изоставите лорд Лайън? Но вие го обичате, милейди. Не можете да го напуснете заради лорд Едрик!

— Не! Никога не съм обичала Лайън! — тръсна глава Ариана и притисна с длани лицето си, което внезапно доби ярко червен оттенък. Нима чувствата ѝ бяха толкова очевидни?

— Можете да отричате колкото поискате, милейди, но аз знам истината. Лорд Едрик е привлекателен мъж, но не може да стъпи и на малкия пръст на лорд Лайън. Белтан каза, че Лайън Нормански е най-смелият рицар на земята. Знае ли лорд Лайън, че не сте безразлична към него?

— Че не съм безразлична ли? Не, не знае — изсмя се Ариана. — Лъжеш се, Терса. Не изпитвам нищо към Лайън, също както и той не се интересува от нищо друго, освен от своя крал, коня си и любовницата си. Той ще се почувства наистина облекчен да се отърве от мен.

— Вие не мислите трезво, милейди — не се предаваше прислужницата. — Ако заминете с лорд Едрик, само ще развържете ръцете на лейди Забрина. А лорд Лайън ще бъде силно огорчен, ако го напуснете.

Огорчен е твърде меко казано, помисли си тъжно Ариана. Лайън ще бъде абсолютно вбесен. Несъмнено щеше да я намрази и да поиска от краля да прекрати брака им.

— Знам какво трябва да сторя — каза, окончателно взела своето решение. — А ти пази моята тайна.

— Не може да тръгнете сама. Ще дойда с вас.

— Благодаря ти, но наистина ще е по-добре да останеш. Сигурна съм, че не желаш да напуснеш сър Белтан. Вярвам, че той изпитва дълбоки чувства към теб. Аз ще бъда в безопасност с Едрик. Познаваме се от дълги години. Някога бях негова годеница.

Терса се разкъсваше от колебание. Мисълта да се раздели със сър Белтан ѝ причиняваше болка, но не можеше да допусне Ариана да тръгне на дълъг път сама с мъж, който не беше неин съпруг.

Ариана веднага разбра дилемата, пред която беше изправена върнатата ѝ прислужница.

— Аз ще се оправя, Терса, наистина. Не се притеснявай. Моля те единствено да не казваш нищо нито на сър Белтан, нито на лорд Лайън, поне докато не се отдалеча достатъчно от Лондон.

Терса преглътна уплашено. Достатъчно бе лорд Лайън да я погледне в очите и тя да разкрие всичко, което знае.

— Вземете ме със себе си, милейди, моля ви. Ще опетните репутацията си, ако пътувате сама с лорд Едрик. Освен това —

подхвърли тя смутено, — ако лорд Лайън реши, ще изкопчи истината от мен, и то още днес.

Ариана знаеше, че Терса говори самата истина. И въпреки това не искаше да въвлича девойката в неприятности.

— След като тръгна, ти веднага се прибери в стаята си и не се показвай, освен ако нямаш друг избор. Престори се, че си болна или неразположена, само и само да не се видиш с Лайън и сър Белтан. Ще направиш ли това, заради мен?

Терса се съгласи, макар и сама да не вярваше, че ще успее.

— Така да бъде, милейди. Кога заминавате?

— Довечера, след вечерната молитва. Лорд Лайън сигурно ще играе шах с приятелите си до късно през нощта. След това ще отиде при любовницата си. Ако имам късмет, той няма да открие че съм изчезнала чак до утре сутрин или дори до вечерта, ако кралят му възложи някакви задачи. През цялото това време ти трябва да си в леглото, преструвайки се на болна.

— Сигурна ли сте, милейди? Може лорд Лайън да предпочете да дойде при вас, а не при любовницата си.

Ариана горчиво се засмя.

— Това е абсолютно невъзможно. Лейди Забрина го е обсебила изцяло.

— Нека бог е с вас, милейди.

— Желая ти щастие, Терса — отвърна тъжно Ариана.

Лайън наблюдаваше тревожно Ариана по време на цялата вечеря, учуден от неестествената ѝ скованост и нежеланието ѝ да разговаря с него. Вярно, че когато се видяха за последно тази сутрин, не бяха в добри отношения, но преди това бяха по-близки и от любовници. Господи, тя беше невероятна. Отговаряше на ласките му диво, несдържано и спонтанно. Може би се боеше от разговора за лорд Едрик. Нима се страхуваше от съучастието на своя сънародник в заговора срещу Уилям?

— Много си мълчалива тази вечер — каза Лайън и ѝ предложи да отпие от общата им чаша.

Ариана пое чашата без да каже дума и отпи солидна глътка от ароматното френско вино, неизменна част от трапезата на Уилям.

— Какво трябва да кажа? — попита тя и внимателно остави чашата на масата.

— Истината — отвърна Лайън. — Свързан ли е лорд Едрик с предателите?

Тя вторачи поглед масата, избягвайки да го погледне в очите.

— Няма откъде да знам. По-добре попитай Едрик.

— Добре — отвърна кисело Лайън. — Може би наистина така ще е най-добре.

— Сигурно смяташ да прекараш и тази нощ с любовницата си? — попита Ариана, полагайки неимоверно усилие гласа ѝ да звучи безгрижно.

Лайън я погледна замислено.

— А ти къде искаш да прекарам нощта?

Тя сви рамене.

— За мен е без значение — отвърна тя. Не можеше да му каже, че само би я улеснил, ако ѝ признаеше, че ще посети Забрина довечера, независимо от болката, която изпитваше при мисълта за Лайън в обятията на любовницата му.

Лайън се вгледа в съпругата си. Чудеше се дали тя ревнуваше или наистина ѝ беше все едно. Надяваше се да е първото, защото с всеки изминал ден се привързваше все повече и повече към непокорната малка вещица, за която Уилям го бе венчал. Надяваше се отношенията им да потръгнат, след като се върнеха в Крагмер, далеч от Лондон и от всички нормани, които тя така ненавиждаше. Ако Ариана му дадеше този шанс, искрата, която беше припламнала в него, можеше да прерасне в изгаряща страст. Дори и сега той усещаше почти неконтролируемо желание да я отнесе нагоре по стълбите и да прави любов с нея, безкрайно, неуморно... Тези чувства бяха твърде нови за него и той не можеше да ги обясни с думи.

— Щом за теб е без значение — отвърна безизразно той, — тогава по-добре не ме чакай тази вечер. — Той не ѝ каза, че ще отиде при Забрина през нощта, но изразът на лицето ѝ му подсказа какво си мисли тя. Ариана обаче грешеше. Довечера му предстоеше среща на четири очи с Уилям, двамата щяха да разговарят и да играят шах до малките часове на нощта. Именно тази нощ щеше да каже на краля, че възнамерява да отпътува със съпругата си до седмица. Нямахше

търпение да отидат в Крагмер. А там щеше да направи всичко възможно да накара Ариана да забрави за Едрик Блекхийт.

Лайън се извини учтиво и стана от масата веднага щом като приключи с храната. Ариана го проследи с очи, докато не се изгуби от погледа ѝ. Само минута след това се появи Едрик, огледа се и след като не видя никой наблизко, се приближи до нея и прошепна в ухото ѝ:

— Тази вечер, милейди. Ще ви чакам зад клетките със соколи. И моля ви, не ме разочаровайте.

След кратката си среща с Едрик, Ариана поговори известно време с кралица Матилда, и когато реши, че моментът е настъпил, напусна залата, без да направи впечатление на някого. В просторния салон имаше цяла тълпа от хора и Ариана беше сигурна, че никой не е забелязал оттеглянето ѝ. Никой не я видя и по-късно, когато се върна обратно по стълбите и необезпокоявана излезе навън. Докато вървеше към клетките на соколите, тя забеляза няколко души във вътрешния двор на замъка. Те бяха облечени в топли дрехи и носеха пълни торби. Ариана прошепна гореща молитва наум и се отправи към отдалечените сгради. Постепенно различи в далечината два коня. Когато се приближи достатъчно, Едрик пристъпи напред към нея и я поздрави.

— Радвам се, че дойдохте — прошепна той, придърпа я в тъмнината и взе чантата ѝ. — Конете са готови. Нека ви помогна да се качите на коня си. — Той я повдигна с лекота и ѝ помогна да се закрепил на седлото.

— Как ще преминем през охраната, без да бъдем забелязани?

— За всичко съм се погрижил, милейди. Една скрита задна врата е оставена тази нощ отключена. Пантите ѝ се добре смазани и няма да издадат нито звук. Какво казахте на лорд Лайън?

— Нищо. Той е при любовницата си.

— Аха. При прекрасната лейди Забрина. Тя ще отвлича успешно вниманието му, докато ние се отдалечим достатъчно. Оттук — каза той, хвана юздите на конете и ги поведе в тъмнината.

Никой не ги спря, докато преминаваха покрай кулата на Уилям и после през задната порта. Далече от двореца, далече от лорд Лайън, помисли си Ариана, прободена от внезапно съжаление. Всяка стъпка я отдалечаваше от мъжа, който обичаше, мъжа, който я убиваше с безразличието си, мъжа, който мислеше много повече за своята любовница, отколкото за собствената си съпруга.

Колкото повече се отдалечаваха от двореца на Уилям, толкова повече Ариана се раздираше от угризения за онова, което беше извършила. Това, че бягаше от съпруга си с друг мъж, беше твърде безотговорна постъпка. А сега Лайън сигурно щеше да обвини нея за всичко и да помоли крал Уилям да анулира техния брак. Тази мисъл ѝ се стори съкрушителна.

Вече бяха достигнали покрайнините на града, когато Ариана осъзна грешката си и си помисли, че трябва да е била луда да избяга с Едрик. Беше толкова разстроена от връзката на Лайън и Забрина, че изобщо не обмисли решението си.

— Едрик, почакайте! — извика Ариана и дръпна поводите.

— Какво има, милейди? — Той се обърна назад, приближи се към нея и хвана юздите на коня ѝ, за да го успокои. — Градът остана зад нас. Не се страхувайте. Ще отсядаме в домовете на сигурни хора по време на нашето пътуване на север. Никой няма да ни предаде.

— Вие не разбирате — отвърна Ариана, останала без дъх. — Аз... не мога да тръгна. Правя огромна грешка. Независимо от всичко, което стори Лайън, аз съм негова съпруга. Само страхливец може да избяга. И какво... Какво ще стане, ако нося в утробата си неговото дете?

Едрик присви гневно устни.

— Трябваше да убия онова копеле, преди да ви оскверни.

— Той не ме е осквернил, Едрик. Аз съм негова съпруга вече пет години.

— О, да! Негова съпруга! — измърмори горчиво Едрик. — Бременна или не, Малкълм ще нареди на своя епископ да анулира брака ви и тогава ще бъдете свободна да се омъжите отново. А ако вече носите детето на Лайън Нормански, обещавам да го отгледам като свое собствено.

Без да дочака отговор, той дръпна юздите на коня ѝ и продължи по пътя си.

— Едрик, умолявам ви. Промених решението си. Не искам да ходя в Шотландия. Аз принадлежа на Лайън и трябва да остана в Англия.

Този път не можеше да допусне да я подведат да направи нещо, за което после да съжалява. Опитът ѝ да отрови Лайън беше най-жестоката грешка в живота ѝ. И това, което правеше в момента, беше

почти толкова лошо. Ако имаше малко късмет, щеше да успее да се върне в двореца на Уилям, преди Лайън да открие отсъствието ѝ.

— Прекалено късно е, милейди — каза твърдо Едрик. — Не мога да ви позволя да тръгнете обратно. Искам ви за своя съпруга, Ариана. Нищо не може да промени решението ми. Вие бяхте моя годеница много преди Лайън да пристигне в Англия.

Те препуснаха в галоп по пътя и отговорът на Ариана се изгуби в пространството, заглушен от тропота на конски копита и воя на въздушната струя в ушите им. Наоколо беше тъмно като в рог, а конете препускаха с бясна скорост, и Ариана безпомощно си помисли, че ако направи опит да скочи от коня, ще се убие. Единственото, което ѝ оставаше, беше да се държи здраво и да се моли за живота си. Надяваше се Едрик да дойде скоро на себе си и да чуе молбата ѝ да я върне обратно в Лондон, при Лайън.

В мислите ѝ цареше пълен хаос, докато препускаше стремглаво в непрогледната нощ. Питаше се защо бе повярвала на злъчните думи на Забрина, защо ѝ бе позволила да я прогони от собствения ѝ дом. Чувстваше се излъгана, предадена, наранена. Как беше възможно Лайън да демонстрира такава нежност и любов към нея и едновременно с това да покани Забрина да го придружи в Крагмер? Вероятно само една жена не му беше достатъчна.

Вече бе напълно убедена, че трябваше да остане в Лондон. Тя трябваше да бъде при съпруга си, да настоява той да се откаже от Забрина, а не да слуша Едрик. Харесваше Едрик като приятел, но в никакъв случай като съпруг или любовник. Не искаше бракът ѝ с Лайън да бъде анулиран. Защо не можа да преглътне гордостта си и да се бори за това, което желае от сърце? А бог ѝ беше свидетел, че тя желаше Лайън. Беше се влюбила в съпруга си против волята си. Беше допуснала да обикне един норман, един мъж, който дойде със Завоевателя и заграби дома ѝ, владенията ѝ и сърцето ѝ.

Дали Лайън щеше да я разбере и да ѝ прости? Дали изобщо тя щеше да успее да се върне? Очевидно Едрик беше твърдо решен да я отведе в Шотландия, но тя щеше да стори всичко по силите си, за да се върне при Лайън.

На зазоряване Едрик каза:

— Отдалечихме се достатъчно и можем да спрем. Наблизо е имението на мой приятел и там можем да прекараме деня. Докато

стигнем Шотландия, ще пътуваме само нощем.

Ариана не разбра името на владението, в което се отбиха, а Едрик не си направи труда да ѝ каже.

Изтощена до предела на силите си, Ариана се отправи към свободната спалня, която ѝ предоставиха. Едрик остана да говори на четири очи със саксонския благородник, който явно беше един от дисидентите, участващи в конспирацията срещу Уилям.

В стаята на Ариана почти веднага донесоха пълен поднос с храна, и тя се наяде до насита. Въпреки изтощението, веднага започна да крои планове как да се измъкне незабелязана и да се върне в Лондон, веднага след като малко се посъвземе и освежи. Знаейки, че вероятно ще се наложи да открадне кон, Ариана потисна чувството на вина. Отчаяните решения изискват отчаяни мерки. За съжаление, всичките ѝ планове се провалиха в мига, когато посегна да отвори вратата. Някой я беше заключил отвън.

Малко след зазоряване, Лайън влезе тихо в спалнята, която споделяше с Ариана. Уилям беше в добро настроение и не го остави да се оттегли, докато на източния хоризонт не проблеснаха първите лъчи на зората. Кралят позволи на Лайън да отпътува с жена си за Крагмер след седмица, и му възложи внимателно да следи ситуацията в Нортумбрия. Саксонските лордове Едуин и Моркар все още надигаха глава и отказваха да се подчинят.

— В граничните земи има опасност от въстание — сподели Уилям с Лайън. — Крал Малкълм е неуморен, и този път е обединил силите си с обезвластените саксонски барони. Има вероятност Едрик Блекхийт да го подкрепи и да се присъедини към него. Ти си единственият човек, на който мога да се доверя, Лайън.

Лайън се колебаеше дали да каже на Уилям това, което бе научил снощи от Забрина, но се отказа. По всичко личеше, че кралят вече знае какво се случва на север. Ако споменеше за разговора си със Забрина, това несъмнено би засегнало и Ариана, а това беше последното му желание.

— Знаете, че съм ви верен до гроб, Ваше величество — отвърна пламенно Лайън, — и очаквам с нетърпение вашите заповеди.

— Отивай да спиш, Лайън. Страхувам се, че те задържах твърде дълго. — Те стиснаха приятелски ръцете си и се разделиха.

Лайън влезе на пръсти в спалнята си, за да не събуди Ариана. През деня щеше да има достатъчно време да ѝ каже, че се връщат в Крагмер след седмица. Запалената свещ пръскаше оскъдна светлина по леглото и непокътнатите завивки. Лайън видя празното легло и се закова на място. Погледът му обходи припряно стаята, доколкото позволяваше светлината, извика приглушено Ариана, но отговор не последва. Лайън вдигна свещта и претърси внимателно тъмните ъгли на стаята.

— Господи! — Думата се изтръгна от устните му като задавено ридание. Къде, за бога, беше отишла Ариана? Знаеше, че тя му е ядосана, но къде ли би могла да иде? Терса трябва да знае, помисли си Лайън и излетя от стаята.

— Имам треска, милорд — провикна се Терса иззад заключената врата, щом Лайън я събуди минути по-късно. — Страхувам се да не ви заразя.

— Не ме е страх от настинки — прогърмя гласът на Лайън. — Кажи ми къде е отишла жена ми? Вътре при теб ли е?

Терса се радваше, че Лайън не може да я види как трепери отвъд заключената врата.

— Господарката отдавна спи, милорд.

— Не е вярно. Изобщо я няма в спалнята.

— Не съм я виждала от часове, откакто ме освободи и ме прати да спя. Моля да ме извините, милорд, но не се чувствам добре. Аз... не знам нищо повече...

Лайън се съмняваше Терса да е толкова невинна, колкото се преструваше. И все пак, ако наистина беше болна, не беше редно да я притеснява с въпроси. Не, по-скоро щеше да преобърне кулата и цялата крепост, но щеше да открие Ариана.

Лайън претърси целия замък, но не успя да открие Ариана или да разбере къде е изчезнала. Не му оставаше друго, освен отново да потърси Терса, но взе със себе си и Белтан. Този път обаче не спря да барабани по вратата, докато слугинята не му отвори. Момичето изглеждаше бледо и много уплашено.

— Отново те питам, Терса, къде е съпругата ми? — Лайън вече беше извън кожата си от притеснение. Очевидно Ариана беше тръгнала към Крагмер, защото не беше взела със себе си никой от

свитата им, а тя не беше глупачка и никога нямаше да тръгне на такъв дълъг път сама и незащитена.

Терса местеше смутено поглед от Лайън към Белтан. Не искаше да лъже никой от тях, но трябваше да спази обещанието, което даде на своята господарка. Момичето сведе очи към земята и пророни:

— Не знам нищо, милорд.

Лицето на Лайън потъмня от ярост. Вече бе готов на всичко, за да изтръгне истината от тази жена. Белтан, който отлично познаваше горещия нрав на Лайън и същевременно беше загрижен за Терса, дръпна господаря си настрана и прошепна в ухото му:

— Нека аз да опитам, милорд. Терса ще проговори пред мен. Ще я убедя, че трябва да ни каже къде да открием господарката й.

Лайън погледна Белтан.

— Добре. Опитай. Обясни й колко важно е да открием лейди Ариана. Ако и ти не успееш да я убедиш, ще се наложи да използвам сила.

Белтан пребледня. Момъкът не беше безразличен към Терса и не искаше да я види наранена. Лайън се отправи към коридора, а верният му рицар се върна при Терса, която стоеше на вратата и трепереше като подплашена кошута.

— Трябва да ни кажеш какво знаеш — прошепна настойчиво Белтан. — Лорд Лайън претърси всички стаи в замъка, без да открие лейди Ариана. Ти знаеш къде е тя, нали?

Терса поклати отрицателно глава.

— Терса, не искам лорд Лайън да те нарани. Той е готов да изтръгне от теб истината със сила, ако продължиш да твърдиш, че не знаеш нищо. — Белтан я прегърна нежно и приглади косата й назад. — Може господарката ти да е в опасност. Нали не искаш да й се случи нещо лошо?

— Разбира се, че не — отвърна Терса с треперещ глас. Когато ръцете на Белтан я притискаха с толкова обич, й беше трудно да мисли трезво. — Сигурна съм, че господарката ми е в безопасност.

— Как можеш да бъдеш сигурна?

— Лорд Едрик винаги би я защитил, дори с цената на живота си.

В момента, в който думите се изплъзнаха от езика й, Терса закри устните си с ръце. Не искаше да предава господарката си, но нежният поглед на Белтан явно бе сломил волята й.

— Едрик? — прошепна като ехо Белтан. — Лейди Ариана е с лорд Едрик? — повтори отчетливо той и думите му стигнаха до Лайън.

Ледена тръпка премина по тялото на норманския рицар. Значи правилно бе подозирал, че Ариана предпочита Едрик.

— Каж ми всичко, което знаеш, Терса! — отсече Лайън сурово. Чертите на лицето му бяха сковани от ярост и обида, а погледът му беше студен и непоколебим.

Терса го погледна и се вцепени от ужас. Беше обещала на Ариана да запази тайната ѝ, но как би могла да се противопостави на разгневения лорд Лайън? Терса се съмняваше че изобщо някой, бил той мъж или жена, би могъл да запази самообладание под заплашителния поглед на Лайън Нормански.

— Вярно е — раздвижи момичето побелелите си устни. — Лейди Ариана избяга с лорд Едрик.

Лайън присви юмруци и гневно изруга.

— Ще убия този мерзавец! Накъде тръгнаха?

Терса преглътна мъчително и поклати глава.

— Хайде, Терса, — подкани я Белтан. — Не бива да криеш нищо от лорд Лайън. Ако му кажеш истината, той няма да те нарани.

Терса плахо облиза устните си и отвърна:

— Не мисля, че тя искаше да тръгне, милорд. Останах с впечатлението, че вие сам я подтикнахте да го стори.

— Аз? Аз съм я подтикнал да избяга? — удиви се Лайън.

— Да! — отвърна Терса, вече събрала кураж. — Тя сподели с мен, че вие сте поканил лейди Забрина да ви придружи в Крагмер.

— Това не е вярно! Лейди Забрина е излъгала. Трябва да открия Ариана и да изясним всичко веднъж завинаги. Къде я отведе лорд Едрик?

— Не знам, милорд, кълна се, че не знам.

— Ще го убия! — пророни Лайън с убийствено спокойствие. — Лорд Едрик е напуснал Лондон с жена ми. — Той продължи да крачи напред-назад пред краля. Лицето му беше потъмняло от гняв и от някакво друго чувство, раздиращо и трудно определимо. — Сигурно вече знаете, че лорд Едрик замисля предателство.

— Успокой се, Лайън, и ми разкажи какво се е случило. Нима лорд Едрик е отвлякъл съпругата ти?

Лайън порумения и извърна очи.

— Както добре знаете, сър, Ариана не изпитва добри чувства към норманите. Бракът ни не беше съвсем безметежен. Ариана е поддържала връзка с лорд Едрик през всичките години в манастира, без мое знание. Сигурно помните, че преди време те бяха сгодени. Лорд Едрик все още иска Ариана за своя съпруга.

Дълбоко замислен, Уилям прокара ръка по брадата си.

— Значи мислиш, че жена ти доброволно е тръгнала с Едрик?

— Не съм казал подобно нещо — тръсна глава Лайън. — Ариана е... много уязвима. Да я доведе в двореца не беше добра идея. В едно обаче съм напълно сигурен... И аз имам вина за това, че е избягала. Лейди Забрина е доста решителна и упорита, а аз исках да накарам Ариана да ревнува. Сега осъзнавам грешката си. Ариана е горда жена и държи на своето достойнство.

Уилям изгледа изпитателно Лайън и присви очи:

— Нима не те предупредих да спреш да си пилееш семето с твоята любовница и да се съсредоточиш върху съпругата си, за да се сдобиеш с наследник? Мислиш ли, че не съм забелязал връзката ти със Забрина, откакто се върна в Лондон? Добре знаеш, че не допускам неморално поведение в двореца.

Лайън спря да крачи нервно и се обърна към краля.

— Не съм изневерявал на Ариана, откакто сме консумирали брака си. Казах на Забрина, че всичко между нас е свършило, но тя

сякаш отказва да приеме очевидното. Неведнъж ѝ обясних, че нямам намерение да посещавам повече леглото ѝ.

По устните на Уилям пробяга усмивка, а обичайното му сурово изражение се разведри. Изглежда Лайън казваше истината.

— Мога ли да разбирам от думите ти, че не си безразличен към съпругата си?

— Разбирайте го както желаете! — изръмжа Лайън, защото не искаше да признае нещо толкова лично, което не беше признал и пред себе си дори.

Усмивката не напусна лицето на Уилям.

— Разбирам — отвърна провлачено той. — Къде смяташ, че лорд Едрик е отвел лейди Ариана?

— В Блекхийт, вероятно, макар да е глупаво от негова страна. Имението му няма да издържи на една атака от страна на моите рицари. Имам ли вашето разрешение да го убия, щом го намеря?

Уилям отмести погледа си от Лайън.

— Не, имам други планове за лорд Едрик. Той ми е нужен на север. Лорд Едуин и лорд Моркар са обединили силите си и възнамеряват да ме прогонят от територията на Англия. Първо ще въстанат в Нортумбрия. Вероятно и Малкълм ще ги подкрепи.

— На лорд Едрик не може да се има доверие — възпротиви се Лайън — Той вече демонстрира своята нелоялност.

— Той ми се закле във вярност — настоя Уилям.

— Саксонските му корени са прекалено дълбоки. Заменете го с норман, на когото ще можете да имате доверие.

Уилям сякаш се замисли над предложението на Лайън, но поклати отрицателно глава.

— Не. Едрик има много лоялни последователи сред останалите лордове в граничните земи. Нуждая се от тяхната подкрепа. Ако сменя Едрик, може да се стигне до бунт. В момента имам достатъчно неприятности в граничните земи и не желая да си навличам повече.

— Може би Едрик също има връзка с тези неприятности — вметна Лайън.

— Може и така да е, но аз вече имам план как да го върна на своя страна. Възнамерявам да го даря с огромни владения и заможна съпруга. Тя е млада, привлекателна и страстна жена.

— О, господи! Нали нямате предвид... Говорите за Забрина, разбира се!

— Да, точно нея имам предвид. Земите и богатството ѝ са огромни. Средствата от тези земи обогатяват имуществото ми, откакто я взех под моя опека, но сега трябва да мисля за Англия. Удостоявам лорд Едрик с голяма чест и не допускам, че би могъл да ми откаже.

Уилям беше по-хитър и от самия дявол, помисли си Лайън и потисна усмивката си. Кой мъж би отказал Забрина и огромната ѝ зестра? Лорд Едрик не беше богат човек. Имението му беше на половината на Крагмер. Лайън предполагаше, че една от причините лорд Едрик да желае Ариана за своя съпруга, е да увеличи имотите си. При все това мисълта, че Едрик ще бъде награден, вместо да бъде наказан, съвсем не се понрави на Лайън.

— Простете ми, Ваше величество, но не мога да се съглася с намеренията ви. Лорд Едрик е трън в очите ми, откакто го познавам. Той заговорничеше срещу мен още в Крагмер и използваше Ариана като пионка в ръцете си. Ако тогава не беше проговорила съвестта на жена ми и ако една стара вещица на име Надея не ме беше предупредила, сега щях да съм мъртъв.

— В такъв случай, готов съм на компромис — каза Уилям след кратък размисъл. — Ако Едрик Блекхийт е наранил по някакъв начин съпругата ти, позволявам ти да му потърсиш сметка в смъртоносен дуел. Ако ли не, информирай го за годежа му с лейди Забрина и стани свидетел на брака им.

— Свидетел на брака им? — избухна Лайън и постепенно осъзна пълния смисъл на думите на Уилям. — Искате да кажете да взема... Не, Ваше величество! В никакъв случай!

— Да! — отвърна Уилям и поклати глава. — Ще вземеш лейди Забрина със себе си в Блекхийт. Очаквам от теб да обуздаеш страстта си към нея, затова настоявам именно ти да я придружаваш до там. За лорд Едрик ще е по-трудно да откаже на предложението ми, ако лейди Забрина е с теб и очаква венчавката да се състои незабавно. Брачният договор вече е подготвен. Веднага ще информирам булката за своето решение.

— Това съвсем няма да ѝ хареса — предрече Лайън. На мен също, помисли си той, но не го изрече на глас. Не че го беше грижа за кого ще се омъжи лейди Забрина. Онова, което го влудяваше, беше че

не може да убие лорд Едрик. Но ако саксонецът наранеше Ариана или се опиташе да я насили, щеше го убие — със или без разрешението на краля. Освен това, сигурно щеше да изпрати Ариана обратно в манастира, ако узнаеше, че тя доброволно му се е отдала. Мисълта за Ариана в прегръдките на друг мъж го разяждаше.

— Да се омъжа за Едрик Блекхийт! — избухна Забрина. Очите ѝ представляваха малки кълба виолетов огън. — Не!

Уилям остана неподвижен.

— Защо не? Той е млад, здрав и безспорно привлекателен мъж.

Тя хвърли унищожителен поглед към Лайън, който стоеше безмълвно до Уилям. Лайън се приготви да изслуша отмъстителната ѝ реч. Не се наложи да чака дълго.

— Вие сте виновен за това, лорд Лайън! Вие сте подтикнал краля да вземе това решение. Аз нямам никаква вина за това, че скъпоценната ти жена е избягала с друг. Сам сте си виновен.

Лайън стисна ядно зъби, но не каза нищо. Не беше редно за един джентълмен да засрамва дама пред краля.

— Решението да се омъжите за лорд Едрик е лично мое — каза твърдо Уилям. Забрина познаваше отлично несдържания нрав на краля и предпочете да държи езика си зад зъбите. Беше наясно, че ако го ядоса с думите си, може да си изпати жестоко. — Брачният договор вече е съставен, подписан и подпечатан.

— Знае ли лорд Едрик с каква чест го удостоявате? — попита саркастично Забрина. — Ако не греша, той е избягал със съпругата на лорд Лайън. — Тя погледна високомерно Лайън, сякаш искаше да подчертае, че той не е в състояние да се справи със собствената си съпруга.

— Не! — отвърна Уилям. — Но ще разбере веднага след като лорд Лайън го открие. Надявам се, че предложението ще му допадне. Имам нужда от подкрепата му на север.

Повече отколкото предполагаш, помисли си Забрина. Имаше заговор в двореца и до голяма степен в него бяха въввлечени бароните от Севера и от граничните земи.

— Любопитно ми е да видя каква ще е реакцията на лорд Едрик, когато научи за годежа ни.

— Вие ще научите първа, милейди — отвърна Уилям с официален тон. — Ще придружите лорд Лайън до Блекхийт. Ще можете лично да присъствате, когато годежът ви бъде оповестен, и моето желание е да организирате брачната церемония незабавно.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете, Ваше величество? — попита лейди Забрина. Ако трябваше да пътува с Лайън, нямаше да е чак толкова зле, колкото ѝ се стори в първия момент. Така щеше да има на разположение много дни, през които да обработи Лайън. Ако успееше отново да го примами в леглото си, вероятно той нямаше да се съгласи след това да я отстъпи на лорд Едрик. Освен това, Едрик желаше Ариана. Вероятно щяха да се съгласят на известна замяна, така че всички да бъдат доволни.

— Това е всичко, лейди Забрина. След колко време ще бъдете готова да отпътувате?

— След няколко дни, Ваше величество. Трябва да свърша доста неща тук, в двореца, и да опаковам багажа си.

— Искам да тръгнем незабавно, Ваше величество — възпротиви се ожесточено Лайън. — Съпругата ми е със лорд Едрик и се боя за живота ѝ.

— Не вярвам лорд Едрик да нарани жена ти, Лайън — каза Уилям, след като внимателно обмисли ситуацията. — Смятам, че между вас са възникнали някои недоразумения. Лейди Ариана познава лорд Едрик от детството си и му има доверие. Без съмнение тя очаква с нетърпение да тръгнеш след нея. Няколко дни забавяне ще бъдат само в твоя полза. Ще ѝ бъдеш още по-скъп, когато пристигнете в Блекхийт.

— Ако изобщо са в Блекхийт — промърмори Лайън, недоволен от решението на Уилям. Помисли си, че кралят възприема ситуацията прекалено повърхностно. Беше твърде вероятно Едрик да отведе Ариана в Шотландия, където английските закони нямаха никаква сила.

— Едрик, умолявам ви да ме освободите — каза Ариана с нарастващо ожесточение.

През първия ден от пътуването, когато откри, че са я заключили в стаята ѝ, се беше почувствала смъртно обидена. Оттогава Едрик сякаш отказваше да проумее какво му говори. Когато на следващата вечер тя отказа да се качи на коня си, той гневно я вдигна и грубо я

настани на седлото. А когато Ариана се опита да скочи, Едрик я завърза с въже. Така яздиха през целия път.

— Едрик, помислете разумно! Оставете ме да си ида! — молеше се Ариана през цялото време, но той продължаваше да се преструва, че изобщо не я чува.

— Правя го за ваше добро, Ариана, ще видите. Сега сте ядосана, но когато бракът ви с лорд Лайън бъде анулиран, ще се оженим и всичко ще дойде на мястото си. Много скоро Завоевателят и Лайън ще бъдат отблъснати от територията на Англия.

— Тогава Англия ще бъде управлявана от крал Малкълм — отвърна злъчно Ариана — Това ли искате?

Едрик я погледна изненадан. Всъщност, той очакваше Англия да се върне в ръцете на саксонците.

— Все още е по-добре, отколкото да ни управляват нормани.

Ариана не отвърна нищо. Вече не беше толкова сигурна, че норманите са вредна напасть за Англия. Дълги години Англия беше владяна и управлявана от датчаните. През 1052 г. крал Едуард сам бе предложил короната на херцог Уилям Нормански. После обаче без всякакво обяснение бе отстъпил трона си на Харолд, син на граф Годуин. А след смъртта на Едуард, разгневен задето бе изгубил Англия така несправедливо, Уилям навлезе на английска територия, разгроми войските на Харолд при Хейстингс и предяви претенции към английската корона.

На Ариана ѝ беше трудно да го признае, но Уилям успя да наложи единно управление на цяла Англия. Той беше суров и безпощаден с тези, които не му се подчиняваха, но едновременно с това беше справедлив към всичките си поданици.

— Развържете ме, Едрик!

Той я погледна с известно съчувствие.

— Скоро, милейди, но не сега. Вероятно ще ви оставя да яздите без въжето, когато стигнем Блекхийт и моите се присъединят към нас. Едва тогава ще съм сигурен, че няма да ми избягате.

В съзнанието на Ариана се зароди нова надежда за бягство. Блекхийт беше близо до Крагмер. Ако намереше начин да извести своите хора, те щяха да я освободят и да я пазят от Едрик, докато не се появи Лайън. Но дали изобщо Лайън щеше да я потърси? Прибързаността ѝ винаги ѝ навличаше неприятности. Може би

съпругът ѝ щеше да реши, че с нея си навлича само неприятности и бързо да я забрави. С лейди Забрина до себе си, той нямаше кой знае каква нужда от съпруга. Наистина ли му беше съвсем безразлична? Само да можеха да започнат всичко отначало!

Лайън започна трескава подготовка на хората и оръжията си. Нямаше търпение да напуснат града. Очакваше само Забрина да натовари багажа си в колата, с която щеше да ги следва на известно разстояние. Но съдбата не беше на негова страна. Часове преди да тръгнат, той беше повален от мистериозна болест. Заразата тръгна от замъка на Уилям и за съвсем кратко време превзе целия град. Първо започна с треска, която периодично беше прекъсвана от стомашни спазми, придружени с жестоко повръщане. Дори след като симптомите утихнеха, жертвите на странната болест оставаха почти без сили. Дори обръщането в леглото представляваше непосилна задача. За Лайън се грижеше лично лекарят на краля.

Състоянието му започна да се подобрява чак след седмица. Но когато Лайън се почувства достатъчно добре, за да се държи изправен на седлото, се разболя Забрина. Болестта не пропусна никого, включително и кралското семейство. Изминаха цели три седмици, докато Лайън и Забрина успяха да тръгнат на север.

С всеки изминал ден Ариана все повече се страхуваше, че Лайън наистина я е забравил. Пътуваха от доста време, защото яздеха само нощем. Лайън разполагаше с достатъчно време, ако се беше опитал да ги настигне. Когато пристигнаха в Блекхийт, Ариана видимо се оживи. Тя искрено се надяваше, че ще успее да изпрати известие в Крагмер. Но и този път късметът ѝ изневери. След няколко часа почивка те отново се отправиха на път. В пътуването им към Абернети ги придружиха рицарите на Едрик.

Лайън препускаше неуморно с една единствена мисъл в главата. Беше все още слаб и блед, но почти беше възвърнал силите си. Единственото, което го интересуваше, беше да открие Ариана.

Беше изминал почти цял месец, откакто тя избяга с Едрик и за това време можеше да се е случило всичко. Дали тя наистина обичаше

саксонския лорд, питаше се Лайън. Дали изобщо се сещаше за своя съпруг?

Беше ли се отдала на Едрик Блекхийт?

— Лорд Лайън, — провикна се Забрина, докато язدهа. — Ако не наредите да спрем и да починем, ще издъхна от изтощение. Имайте милост. Все още се възстановявам от тежката болест и не мога да понеса този безумен бяг.

През целия път Лайън се стремеше да игнорира Забрина. Той нямаше ни най-малка представа за плановете ѝ отново да го прелъсти. Ако знаеше какви са намеренията ѝ, със сигурност щеше да направи всичко възможно да стои настрана от нея.

Лайън спря коня си и даде знак на своя ескорт от дванадесет доверени рицари да спрат. Знаеше, че Забрина е права. Някои от неговите рицари също бяха преболедували и изглеждаха доста изтощени.

— Наблизо трябва да има имение. Ще помолим да останем там през нощта. Лорд Дентън ще ни приеме на драго сърце, когато научи, че с нас е красивата лейди Забрина — каза шеговито Лайън, но вътрешно знаеше, че това е самата истина. Болестта не беше оставила и следа върху прекрасното лице на Забрина.

Лорд Дентън беше възрастен ерген. Той прие радушно лорд Лайън в дома си. Предостави на Лайън и Забрина специални спални, а рицарите настани при своите воители. След обилната вечеря играха шах и пиха от разкошното вино, което им предложи възрастният лорд. Скоро Лайън се оттегли в стаята си. Забрина цяла вечер флиртува с лорд Дентън, докато най-сетне не се отправи към леглото си. Лайън се ядоса, когато Дентън спомена между другото, че лорд Лайън е истински щастливец да пътува в компанията на очарователната лейди Забрина. Освен това сподели с Лайън, че им е предоставил свързани спални. Тогава Лайън реши, че вратата помежду им трябва задължително да бъде заключена.

Лайън влезе в спалнята си със свещ в ръка. Той бързо заключи общата врата и се съблече. Когато обаче се отпусна в леглото, усети ясно диханието на човек. Трябваша му няколко секунди да осъзнае, че не е сам в леглото. Той можеше да усети всяка прекрасна извивка на тялото, чиято топлина усещаше до себе си. Лайън изстена от възбуда. Беше минало толкова време, откакто не беше спал с жена.

— Ах, милорд, толкова време мина от последният път! — каза Забрина и прокара ръката си надолу по корема му. Тя започна нежно да милва твърдия му член и потръпна от удоволствие, когато усети как той трепна в ръката ѝ. — Нека ти доставя малко удоволствие, скъпи. Знаем какво харесваш най-много.

Тя започна да целува с влажните си устни тялото му, надолу и надолу, докато езикът ѝ не докосна слабините му. Той изстена и се опита да я отблъсне.

— Не, скъпи, искам да направя това за теб. Нима жена ти е готова да те задоволи по този начин? Толкова си мъжествен и надарен, любими мой!

Той усети как устните ѝ го поеха и засмукаха дълбоко. Само секунда след това беше вече изцяло на нейно разположение, пленен безпомощно като нощна пеперуда от огън. Изведнъж в съзнанието му изплува образът на Ариана. Тя му се усмихваше, омайваше го с чаровното си излъчване, с красивото си лице, с изящното си тяло. Златистите ѝ коси украсяваха прекрасното ѝ лице и сякаш образуваха ореол над главата ѝ. Устните и бяха пурпурно червени и блестящи, а очите ѝ — зелени като чудни смарагди.

Той си спомни неповторимото излъчване на тези очи, изгарящи от страст или от гняв, и разбра, че никоя друга жена не е в състояние да го плени така, както Ариана. Сега осъзна, че държи на нея много повече, отколкото предполагаше. Дори и да обичаше Едрик, тя беше негова съпруга и той щеше да си я върне. Лайън възвърна решителността си и отблъсна Забрина настрана.

— Махай се от тук, Забрина, преди да съм загубил търпението си. Ако някога отново опиташ да направиш подобно нещо, ще те ударя. Бих посъветвал и съпруга ти да го прави по-редовно, за да те сложи на място.

— Скъпи, не знаеш какво говориш! Нали не смяташ да ме преотстъпиш на лорд Едрик?

— Такава е волята на Уилям!

— Едрик има лейди Ариана, а ти имаш мен. По този начин всички ще сме доволни. Това е най-добрата развръзка.

— Добра за кого? Не се заблуждавай, Забрина, Ариана е тази, която желая. Ще е най-добре да свикнеш с мисълта, че ще се омъжиш

за Едрик Блекхийт. Връщай се в спалнята си. Не желая да стоиш повече в стаята ми.

Във виолетовите ѝ очи проблесна заплашителна искра.

— Отблъскват ли ме, милорд?

— Да. Аз съм женен, а скоро и вие ще бъдете омъжена.

Тя се изправи от леглото. Бледото ѝ голо тяло ясно се очерта в тъмнината на стаята.

— Това, че сте женен, не е било пречка за вас досега. Но когато Ариана роди детето на Едрик, ще съжалявате, че сте предпочел невярната си съпруга пред мен — каза Забрина и излезе разгневена от стаята.

Лайън усети остра болка от думите ѝ и дълго мисли върху тях. Беше напълно възможно Едрик да е отвел Ариана в леглото. Със сигурност вече много пъти бе имал възможността да го стори. Беше минало твърде много време, откакто избяга с нея. Лайън отново прокле болестта, която го задържа в двореца на Уилям и го принуди да изгуби ценно време. Независимо от това какво се беше случило, Ариана му принадлежеше и той се закле никой друг мъж да не я притежава. Някак дълбоко в себе си той беше сигурен, че тя няма да го предаде и няма да допусне до себе си друг мъж. Ако някой я принуди да го стори насила, той щеше да отмъсти.

Три дни по-късно, Лайън и неговите рицари, готови за битка, нахлуха в Блекхийт без да срещнат каквато и да било съпротива. В двора имаше няколко крепостни селяни, които ги наблюдаваха уплашено. Когато Лайън се насочи към тях с намерението да им зададе няколко въпроса, те се разбягаха ужасени. Най-после се появи сенешалът на замъка, който изглеждаше видимо притеснен.

— Къде е господарят ти? — попита Лайън.

— Не е тук, милорд — отговори разтреперан човекът насреща.

— Знаеш ли кой съм аз? — продължи Лайън и надигна шлема от главата си, за да може човекът да види лицето му.

— Разбира се, че знам! Кой не познава Лайън Нормански!

— Да, това съм аз! — отвърна Лайън, — Сега ми кажи къде отиде господарят ти и имаше ли с него една жена?

Лорд Едрик почти не разполагаше с време, когато напусна Блекхийт. Беше успял само да предупреди своя сенешал да очаква лорд Лайън и му беше възложил задачата да го задържи колкото се може повече. Но макар сенешалът на замъка да беше верен поданик години наред, той не искаше да рискува живота, си като, излъже Лайън Нормански.

Той навлажни пресъхналите си устни. Думите му убягваха, докато стоеше безпомощен пред прочутия воин.

— Лорд Едрик не сподели плановете си, милорд.

Лайън го скова със суровия си поглед.

— Ако ти е мил животът, ще ми кажеш всичко, което знаеш.

— Лорд Едрик остана в Блекхийт само няколко часа, милорд. После продължи на север. — Той направи кратка пауза, погледна уплашено Лайън и продължи: — Чух го да споменава, че иска да се присъедини към крал Малкълм в Абернети.

— Имаше ли с него една жена? — попита отново Лайън.

— Да! — прошепна едва доловимо човекът. Краката му трепереха от ужас. Той се молеше с пялото си сърце Лайън Нормански да не стовари гнева си върху него. Страхуваше се за себе си и за своето семейство. Ако знаеше, че Лайън никога не наказва хората неоснователно или заради грешките на другите, сигурно щеше да диша много по-спокойно.

Лайън и Белтан си размениха недвусмислени погледи.

— Продължаваме ли към Абернети, милорд?

— Да, — отвърна Лайън, — веднага се отправяме натам. — В гласа му се доловиха мрачни нотки. — Ще прекараме нощта в Крагмер, и бездруго ни е на път.

Той даде знак на рицарите си да тръгват. Отдалечиха се величествено от Блекхийт с грохот на копита и брони.

— Не ви очаквахме в Крагмер, милорд — изненада се Кийн, когато Лайън врълетя неочаквано в залата. Когато видя лейди Забрина да стои от едната му страна, той свъси неодобрително вежди. Изчака известно време и като Ариана не се появи, Кийн попита:

— Нещо не е наред ли? Къде е господарката?

— Добър въпрос, Кийн — отвърна Лайън. — Появявала ли се е лейди Ариана в Крагмер в скоро време?

Любопитството на Кийн прерасна в паника.

— Не, милорд. Не съм виждал лейди Ариана, откакто заминахте заедно за Лондон — каза Кийн и хвърли недвусмислен поглед на Забрина. Той нямаше никакво намерение да крие неодобрението си, задето Лайън бе довел чужда жена в дома на неговата господарка.

— Бихте ли желал да подготвим стая за вашата... гостенка, милорд?

— Да. Няма да останем дълго в Крагмер. Пътуваме за Шотландия. Погрижете се лейди Забрина да се чувства удобно и ни пригответе провизии. Ще продължим пътя си утре призори.

— Дамата ще ви придружи ли или ще остане в Крагмер, докато се върнете?

— Лейди Забрина ще дойде с нас, Кийн. Покажи ѝ банята и изпрати камериерка да ѝ помогне.

— Да, милорд — отвърна Кийн и се обърна към Забрина — Последвайте ме, милейди.

Лайън побърза да се отдалечи, преди Забрина да се е опитала да го въвлече в разговор, и се отправи към покоите си. В момента, в който прекрачи прага, той осъзна, че не е сам в спалнята. Лайън се огледа наоколо, а ръката му инстинктивно се плъзна към сабята. Изведнъж се появи Надая, сякаш изплува от нищото, и впери мрачен поглед в него.

— Какво ѝ сторихте, милорд? Ариана никога не би ви напуснала, ако нямаше основателна причина.

Лайън се намръщи и отвърна:

— Откъде знаеш, че Ариана е напуснала Лондон? Имаш ли вести от нея?

— Не, милорд. Нито съм чувала нещо за лейди Ариана, нито пък съм я виждала. Тя се появи във виденията ми. Вие сте я отблъснал от себе си и сега тя страда много, постоянно плаче за вас.

— Какви глупости дрънкаш, вещице? — изръмжа Лайън — Ариана избяга с лорд Едрик.

— Предупреждавах я, милорд, — продължи Надая, без да обръща внимание на гнева на Лайън. — Казах ѝ да пази сърцето си от чувства към вас.

— Какво още ѝ каза? — попита Лайън привидно спокойно, но Надая знаеше какво чувства той в момента.

— Казах й, че Крагмер има нужда от вас, и това си е самата истина. А сега искам да ви предупредя за нещо, милорд.

Очите й се изцъклиха и вещицата заговори с далечен, монотонен глас. Тръпки побиха Лайън.

— Ариана вече не ви принадлежи. Тъмните сили са срещу вас. Виждам предателство, кръвопролитие и... може би смърт. Ако оживеете, ще узнаете какво означава любовта, но ще се простите завинаги с честта си.

Лайън свъси вежди.

— Ако оживея? Какво исках да кажеш с това, че Ариана вече не ми принадлежи? Говори, старице! Искам да ми разтълкуваш смисъла на твоите видения.

Тялото на Надая се разтърси в ужасен гърч и тя падна безчувствена на земята.

Лайън отвори вратата и повика Кийн, без да спира да ругае. Той не се появи веднага и Лайън хукна надолу по стълбите да търси помощ. Даде нарежданията си на първата прислужница, която се отзова, и се затича обратно нагоре по стълбите към Надая. Искаше да разпита старицата веднага, след като дойдеше в съзнание. Когато обаче влезе в покоите си, Надая беше изчезнала.

На следващата сутрин, придружен от дузина добре въоръжени рицари и лейди Забрина, Лайън отпътува за Абернети.

Гъста, непрогледна мъгла се спускаше от река Тай и затъмняваше слънцето. По лицето на Ариана се появиха блестящи капчици влага. Вълнистите пипала на мъглата обвиха дрехите и косата ѝ и тя постепенно се предаде на нерадостните си мисли. Минаха седмици, откакто с Едрик пристигнаха в Абернети. Крал Малкълм заедно с Едгар Ателинг, англосаксонският наследник на английския трон, ги приветстваха възторжено. След инвазията на Уилям, Едгар и сестра му Маргарет бяха напуснали Англия. През 1069 г. Малкълм се беше оженил за Маргарет.

В Абернети бяха и саксонските лордове, които пристигнаха в Шотландия, за да обединят силите си и да се присъединят към Малкълм. Шотландският крал отдавна мечтаеше да разшири териториите на царството си и да завладее Англия. Затова сега той даваше убежище на тези бежанци, които му обещаваха в замяна скорошно реализиране на мечтата му.

Ариана стоеше пред прозореца на своята стая, зареяла поглед в реката. Беше загубила надежда, че Лайън ще дойде за нея. Вероятно я е намразил, след като го изостави по този начин. Сега осъзнаваше, че е постъпила неразумно, както често ѝ се случваше и преди. Дори когато беше дете, майка ѝ постоянно я укоряваше за импулсивния ѝ нрав, но тя беше прекалено упорита и своеволна, за да се промени. Монахините в манастира също се бяха опитали да усмирят непокорната ѝ натура, но не стигнаха далече. Напротив — тя стана още по-непокорна и необуздана. В манастира често ѝ напомняха, че е изоставена съпруга на мъж, който ни най-малко не се интересува от нея. Ако тогава не бе повярвала изцяло на това твърдение, то сега със сигурност вече вярваше.

Ако Лайън я желаше, той несъмнено щеше да я последва в Шотландия без дори да се замисли, мислеше си Ариана и отчаянието ѝ нарастваше със всеки изминал ден. Очевидно той беше щастлив, че се е отървал от нея. Сега Ариана отлично осъзнаваше, че е допуснала

няколко сериозни грешки, една от които беше, че повярва на лъжите на Забрина.

— Ариана, отворете вратата. Едрик е. Нося добри новини.

Ариана се намръщи пред затворената врата. Единствената новина, която искаше да чуе, беше че е свободна да се върне у дома.

— Ариана, отворете. Току-що разговарях с краля.

Ариана въздъхна с чувство на отегчение и отвори вратата на уютната си спалня.

— Какво има, милорд? Да не би да сте дошъл да ми кажете, че мога да се върна в Англия?

— Знаете, че за нищо на света не бих ви пуснал да си идете, милейди — отвърна пламенно Едрик и я изгледа с чувство на явно тържество. — Прочетете това! — Той разгъна пергамента и го задържа така, че да може погледът ѝ да пробяга по думите. — С този документ бракът ви с Лайън е анулиран. Подписан е от епископа на Малкълм. Вече нищо не ни спира, можем да се венчаем веднага.

Ариана се отдръпна уплашена назад.

— Този документ може да е валиден в Шотландия, но не и в Англия. Не желая да се омъжа за вас, Едрик.

— Преди време бяхте съгласна да станете моя съпруга, дори няхахте търпение да се оженим.

— Истината е, че нашите бащи ни сгодиха в ранна детска възраст и аз няхах нищо против, но тогава не съм имала ни най-малка представа за тези неща. Сега съм омъжена жена и съм се заклела пред бога да бъда вярна на Лайън. Бракът ми е консумиран и не може да бъде анулиран.

Едрик я погледна твърдо.

— За мен е без значение дали сте преспала с норманското копеле или не — вие бяхте отредена да станете моя съпруга. И точно както Уилям отмени годеча ни и ви даде за съпруга на Лайън, сега Малкълм отменя брака ви и ви дава на мен. Ако лорд Лайън държеше на вас и искаше да останете негова жена, щеше да ни последва в Шотландия. Но явно лейди Забрина е напълно достатъчна на безстрашния Лайън Нормански.

Лицето на Ариана пламна от унижение. Тя знаеше, че Едрик казва истината и сърцето ѝ се сви от болка. Може би пък щеше да е по-добре ако се омъжи за Едрик. Познаваше го от детските си години и

можеше да му има доверие. Но от друга страна, никога нямаше да може да го обикне, тъй както обичаше Лайън. Никога нямаше да го желае така, както желаше Лайън. В обятията на Лайън се чувстваше като в самия рай и дори само при мисълта, че никога повече няма да изпита горещите му ласки, сърцето ѝ се гърчеше от болка и обида.

— Малкълм ще обяви годежа ни довечера — продължи Едрик, сякаш не забелязваше какво ѝ причинява. — Годежът няма да бъде дълъг и отегчителен. До две седмици ще бъдем съпруг и съпруга. — Той сграбчи раменете ѝ и я придърпа към себе си. — Не бъдете тъжна, Ариана. Знаем, че двамата ще се разбираме добре. Ще се отнасям към вас с почитта и любовта, които заслужавате. Не трябва да се погубвате заради едно норманско копеле.

— Едрик, умолявам ви, оставете ме да се върна при Лайън! Ако наистина изпитвате чувства към мен, няма да ме принуждавате да се омъжвам за вас. Аз вече си имам съпруг!

Едрик я погледна язвително.

— Господи! Вие го обичате! Очаквах повече от вас, милейди. Нима нямате капчица гордост? Той парадира с любовницата си пред вас, а вие все още се чувствате привързана към него? Не, Ариана, молбите ви няма да променят решението ми. Довечера ще се сгодим. Самият крал Малкълм ще ни благослови и ще води церемонията. Той направи и невъзможното, за да анулира брака ви с лорд Лайън, и аз съм му благодарен за това.

— Не се чувствам добре, милорд. Бих искала да остана сама — отвърна Ариана и се обърна към прозореца, за да скрие сълзите си. Едрик ѝ отправи загрижен поглед и безшумно напусна стаята.

Ариана се чувстваше отчаяна. Нима жената няма никакви права, запита се горчиво тя. Нима не може сама да решава как и с кого да прекара живота си? Мислите ѝ не спираха да се лутат безпомощно, и един въпрос не ѝ даваше мира: Къде е Лайън? Тя безмълвно се молеше той да дойде за нея. Сега повече от всякога се нуждаеше от него.

Изведнъж гъстата мъгла иззад стъклото на прозореца сякаш се разсея и Ариана забеляза неясни фигури в далечината. Тя се вгледа внимателно и се опита да различи силуетите. В единия от конниците разпозна Лайън. От едната му страна беше сър Белтан. Добре въоръжени, те решително препускаха напред. Ариана инстинктивно усети, че целта им е Абернети. Тя ги наблюдаваше внимателно и

изведнъж различи сред тях жена. Лейди Забрина! Ариана простена и падна безчувствена на пода.

След известно време тя дойде на себе си и си припомни всички подробности от това, което беше видяла. Мислено проследи всеки болезнен детайл. Лайън идваше в Абернети и лейди Забрина беше с него. Ариана не можеше да проумее защо Лайън е взел със себе си и своята любовница. Тя се изправи бавно от пода. Нима я беше довел, за да ѝ се подиграва? Или може би да ѝ докаже, че няма повече нужда от нея? Да ѝ покаже безразличието си? Презрението си? Мили боже, как щеше да го понесе?

Лайън най-после забеляза стените на Абернети в далечината и се усмихна мрачно. Питаше се как ли ще го посрещне съпругата му, когато пристигне. Във всеки случай не с отворени обятия, предполагаше той. Независимо от това, той щеше да направи всичко възможно да си я върне. Дори и да не иска, той знаеше как да я научи да живее без любовника ѝ. Ако Малкълм откажеше да му даде Ариана, Лайън щеше да изпрати вестonosец при Уилям, който в момента подготвяше армията си да нападне Шотландия. Уилям и бездруго възнамеряваше да осуети плановете на Малкълм да завладее Англия.

Завоевателя не беше глупав. Той добре знаеше какво се крои на север и дори беше споделил с Лайън, че възнамерява да потуши заговора. Уилям се беше заклел, че Едгар Ателинг никога няма да седне на английския трон. Нито пък Малкълм Шотландски.

— Искам да говоря с теб! — каза Забрина, която яздеше до Лайън.

— Слушам те! — отвърна ѝ рязко той.

— Това, което виждаме в далечината, е Абернети, нали?

— Да.

— Умолявам ви, любими, в името всичко онова, което някога означавах за теб, не ме давай на Едрик Блекхийт. Има много по-подходящи мъже за мен. Ако ме изпратиш обратно в Лондон, вероятно ще успея да убедя Уилям да размисли. Отведи ме в Крагмер и остави жена си на лорд Едрик — те заслужават да останат заедно. Ще бъда много по-щастлива да остана с теб в Крагмер, та било то и без благословията на краля.

— Забрина, Уилям нареди да се омъжиш за лорд Едрик! — отвърна решително Лайън. — Поисках от краля разрешение да убия този мръсник, но той ми отказа това удоволствие. Вместо това реши да го възнагради със заможна съпруга и богати имоти. Идеята не ми допадна, но въпреки това проумях каква е целта на Уилям. Той се нуждае от подкрепата на Едрик на север, за да запази граничните територии.

— Едрик веднъж вече доказа нелоялността си — напомни му Забрина.

— Все още не е късно да вземе правилното решение. Уилям се надява да го спечели на своя страна, като му предостави земи, богатства и красива съпруга. Бих предпочел да убия Едрик, но ще се подчиня на желанието на Уилям, освен ако Едрик не е наранил по някакъв начин Ариана. Тогава и за миг няма да се поколебая и ще убия копелето.

Слънцето се беше прекатурило ниско на запад, когато Лайън достигна до портите на Абернети. Щом наближиха достатъчно, стражите ги спряха. Лайън събщи на висок глас името си и заяви, че идва с мир и носи съобщение от крал Уилям. И тъй като Англия и Шотландия официално не бяха във война, Лайън беше приет в Абернети, макар и не особено радушно. Лайън подаде юздите на коня си на прислугата и дръзко влезе в огромната зала. Там вечеряха кралят, кралицата и всички придворни. Той прекрачи прага на входната врата, направи няколко крачки и спря. Погледът му обходи внимателно залата, докато не откри Ариана.

По време на вечеря Ариана не обърна внимание на приглушения шепот, който се носеше около нея. Тя нямаше никаква представа какво е предизвикало необичайната суетня в шотландския двор. Когато обаче в залата влязоха двама непознати и хората впериха погледи в тях, Ариана се обърна и срещна изгарящия поглед на Лайън. Очите им се задържаха само за миг, а после устните на Лайън се извиха в хищническа гримаса и погледът му се насочи в друга посока.

Ариана сподавено възкликна и се изправи, за да отиде при него. Едрик обаче я сграбчи за ръката със силната си длан и я принуди да седне обратно.

— Не се прави на глупачка! — просъска той в ухото ѝ. — Да не си сляпа? Той води със себе си и любовницата си. Това нищо ли не ти

говори?

Малкълм продължи да седи невъзмутимо до кралицата, само даде някои разпореждания на своя сенешал. Веднага след това управителят на замъка се отправи към Лайън и любезно го поздрави.

— Кой сте вие и от къде идвате, милорд? Имате ли някакви общи дела с крал Малкълм?

— Аз съм Лайън Крагмер! — каза високо Лайън, така че да го чуе Малкълм — А това е лейди Забрина. Нося вест от Уилям, краля на Англия.

— Добре дошъл, лорд Лайън — каза Малкълм сърдечно и направи знак на Лайън да се приближи. — Седнете удобно и вечеряйте с нас. Ще се срещнем по-късно в покоите ми и тогава ще ми кажете новините, които ми носите.

Малкълм не се изненада, защото очакваше могъщия Лайън Нормански да дойде за своята съпруга. Затова и беше направил всичко възможно епископът да анулира брака между Лайън и Ариана колкото се може по-бързо. Малкълм беше подготвен, че разгневеният Лайън ще поиска съпругата си обратно, но беше дошъл твърде късно. Анулирането на брака им беше в сила и сега лейди Ариана беше годеница на лорд Едрик.

Лайън намери две места на масата за себе си и за Забрина. В залата отново се възцари обичайната атмосфера по време на вечеря. Лайън внимателно беше избрал местата, на които се настаниха. Оттук имаше поглед върху цялата зала и можеше да наблюдава Едрик и Ариана. Макар да създаваше впечатлението, че яде с удоволствие и нищо друго не го интересува, той не спираше да наблюдава тайно Ариана. Тя му се стори доста бледа, но очевидно беше в добро здраве и нямаше видими следи от наранявания.

Най-после вечерята приключи и крал Малкълм тропна по масата, за да привлече вниманието. Очевидно беше, че възнамерява да съобщи нещо важно и поданиците му впериха погледите си в него в очакване да чуят новината.

— Вдигам тост — каза кралят и се изправи на крака. Всички в залата се изправиха, следвайки примера на Малкълм. — Обявявам годеща на лейди Ариана и лорд Едрик. Нека техният брачен съюз бъде дълъг и плодотворен. — Той повдигна чашата си и шумно отпи от нея.

Ариана беше в центъра на вниманието. Множество чаши бяха вдигнати във въздуха в нейна чест. Лайън беше шокиран и все още не можеше да реагира. Ариана усети, че не издържа повече. Стана от мястото си и хукна навън от залата, сякаш дяволът тичаше по петите ѝ. Дори когато се затвори в спалнята си, тя все още виждаше пред себе си нескритото презрение в очите на Лайън. Ако трябваше да бъде откровена, тя нямаше причина да го обвинява. Така искаше да може да го види насаме и да му обясни безумната си постъпка. Преди да реагира така глупаво, тя трябваше да се убеди, че думите на Забрина са истина и да го попита. И ако Лайън наистина я презираше, защо все пак беше дошъл в Шотландия?

Ариана нервно се разхождаше из стаята, погълната от мрачните си мисли. Дали Лайън щеше изобщо да ѝ повярва, че тя не желаше бракът им да бъде анулиран? Или може би той вече беше спокоен, че се е отървал от нея? Господи, само да можеше да го види, да поговори с него, да му обясни колко е била наранена. Да му признае, че е искала да запази честта си и затова е постъпила така глупаво. Не можеше да му каже, че го обича. Но поне можеше да го убеди, че никога не е искала анулиране на брака им, а още по-малко да се омъжи за Едрик.

Лайън сякаш беше изпаднал в шок и не можеше да помръдне от мястото си. Той видя как Ариана избяга от залата, без да може да реагира. Стори му се толкова разстроена, толкова тъжна, че му се прииска да скочи, да побегне след нея и да я утеши. Желаше да я притисне до сърцето си и да ѝ докаже, че е достоен за любовта ѝ повече от Едрик. Новината за годежа им го изненада много. Сега трябваше да я мрази, но чувствата му към нея бяха съвсем различни. Тя се опита да го отрови, напусна го заради друг мъж, а той все още я желаше. Той погледна унищожително към Едрик. Беше сигурен, че Ариана го обича. А Уилям дори му беше забранил да го убие.

Лайън крачеше неспокойно в приемната на Малкълм и чакаше обещания разговор. Той носеше със себе си брачния документ, удостоверяващ годежа между лейди Забрина и лорд Едрик, подписан лично от крал Уилям. Заедно с това носеше и официално писмо, без да знае какво е неговото съдържание. Предполагаше, че е свързано с намеренията на Малкълм да разшири границите на Шотландия, като заграби английски територии.

— Негово величество ще ви приеме. Моля, заповядайте.

Лайън се сепна. Беше потънал така дълбоко в мислите си, че дори не бе разбрал кога е влязъл пратеникът на краля.

— Благодаря — отвърна той и влезе през широко отворената врата, без дори да почука. Малкълм се беше разположил удобно на стола си. Лайън не забеляза никъде в стаята кралица Маргарет и предположи, че набожната жена е някъде другаде и произнася вечерните си молитви.

— О, милорд Лайън. Очаквах ви. Дойдохте да разговаряме за лейди Ариана Крагмер, нали?

— Да, сър. Дойдох за своята съпруга.

— Тя вече не е ваша съпруга.

— По чия заповед? — попита Лайън подигравателно.

Малкълм видимо се разгневи, но съумя да овладее тона си.

— Моят епископ одобри и подписа документ, с който анулира брака ви. Указът е подпечатан с моето кралско клеймо и е напълно легален.

Очите на Лайън придобиха мрачно изражение, а чертите на лицето му се изопнаха.

— Указът може да е легален в Шотландия, но не и в Англия.

Малкълм се усмихна иронично.

— Та ние сме в Шотландия, милорд. Сгодих лейди Ариана за Едрик Блекхийт. Кралица Маргарет подготвя великолепно празненство по този случай. Ако имате намерение да останете тук до две седмици, ви каня да се присъедините към пиршеството.

— О, господи! — извика гневно Лайън. Той не предполагаше, че нещата ще се развият толкова бързо. Ако проклетата болест не го беше повалила на легло, щеше да пристигне тук значително по-рано и бракът им нямаше да бъде анулиран. Той трябваше отново да обмисли ситуацията и да действа своевременно. Вече нямаше смисъл да показва на Малкълм документа за годежа на лейди Забрина и Едрик Блекхийт. Ситуацията беше излязла от контрол. Единственото, което му оставаше беше да занесе документа на Едрик и да се моли той да вземе правилното решение.

— Казахте, че ми носите новини от крал Уилям — припомни му Малкълм. Той изглежда нямаше търпение да се отърве от видния нормански рицар.

— Да — отвърна Лайън и посегна към джоба си. Той извади внимателно сгънатото писмо до Малкълм, без да докосне указа за годежа на Забрина и Едрик, и го подаде със замах. — Ще отнеса вашия отговор на крал Уилям, когато си тръгна.

Малкълм прочете съобщението, което беше кратко и ясно. В изблик на ярост, той скъса писмото и го хвърли пред себе си.

— Вашият крал ми предлага да му се подчиня. Аз, кралят на Шотландия! Това е оскърбително! Вървете си, няма да изпратя отговор. Трябва ли да напомням на Уилям, че половината английски барони се присъединиха към мен? Разполагам с достатъчно голяма армия да отблъсна Уилям от териториите на Англия. Отговорът ми е не! Никога няма да сведа глава пред норманското копеле.

Лайън се поклони и побърза да напусне покоите на Малкълм. Малкълм явно се подготвяше трескаво за нападение. Трябваше бързо да изпрати послание на Уилям да очаква атака от север. Той откри сър Белтан при своите рицари в гарнизона. Придърпа го настрана и бързо му разясни ситуацията. Възложи му да извести Уилям по най-бързия начин. Белтан и още двама рицари потеглиха веднага.

Когато Лайън се върна в салона, един от подчинените на Малкълм го очакваше.

— Стаята ви е готова, милорд.

В този момент Лайън забеляза Едрик, който стоеше пред камината, загледан мрачно в чашата си.

— Все още не съм готов да се оттегля в покоите си. Донеси ми кана вино. Ще се присъединя към лорд Едрик.

— Да, милорд. Името ми е Гун. Когато решите ме повикайте и аз ще ви заведа до спалнята ви.

— Благодаря ти, Гун — отвърна Лайън и бавно се отправи към огромната камина. Той седна на масата точно срещу Едрик.

Едрик вдигна поглед от чашата си.

— Какво ви забави толкова много, милорд? Очаквах ви доста по-рано. Радвам се, че дойдохте в най-подходящия за мен момент, за да чуете оповестяването на годежа ми с лейди Ариана. Скоро тя ще бъде моя съпруга.

Лайън се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Това ще стане само през трупа ми.

— Щом се налага.

Лайън седеше, вперил непоколебимо поглед в Едрик, и не даваше ни най-малка проява на яростта, която бушуваше в сърцето му. Той попита с привидно спокоен тон:

— Вероятно невинната ми съпруга вече е споделила леглото ви?

Едрик скочи, едва сдържайки яростта си.

— Не бих постъпил с Ариана по този начин. Аз я обичам.

— Хм, не съм толкова сигурен! — отвърна Лайън, но повярва на думите на Едрик.

— Това пък какво трябва да означава?

Лайън бръкна в джоба си и извади указа за годежа на лорд Едрик с лейди Забрина, подпечатан лично от Уилям.

— Успокойте се, лорд Едрик, и прочетете този документ внимателно. От него ще разберете колко много ви цени крал Уилям. Аз съвсем не изпитвам към вас подобни чувства, но обещах да ви връча лично този указ. Ако зависеше от мен, бих ви убил.

Едрик погледна недоверчиво сгънатия пергамент.

— Какво е това?

— Прочетете го. Мисля, че ще ви допадне.

Едрик приближи крехкия лист хартия до огъня, за да може да вижда по-добре, и започна да чете. Когато приключи, той погледна недоверчиво към Лайън. Беше видимо изненадан.

— Не мога да повярвам, че Уилям ме сгодява за най-богатата вдовица по неговите земи. И най-красивата. Боже мой! За лейди Забрина мечтае всеки мъж!

— Да, така е! Желанието на Уилям е колкото се може по-скоро да се ожените за лейди Забрина. Аз трябва да бъда свидетел на сключването на вашия брачен съюз.

Едрик го изгледа изпитателно и попита:

— И какво се очаква сега от мен? Да съм признателен за щедростта на Уилям? А какво ще стане с лейди Ариана? Трябва да се откажа от нея ли?

— Ариана никога не е била ваша, за да се отказвате от нея — отвърна натъртено Лайън.

— Тя дойде с мен по собствено желание. А и вече не е ваша съпруга.

— Аз ще се разбера с Ариана. Единственото, което се иска от вас, е да приемете годежа с лейди Забрина и ще получите огромните й

богатства и земи. След брака си с нея ще бъдете един от най-богатите и силни барони на територията на цяла Англия.

— И ще трябва да се закълна във вярност на норманския крал.

— Да не би да предпочитате да наречете Малкълм крал на Англия? Или може би Едгар Ателинг? Единият е твърде жаден за власт, а другият — прекалено слаб.

Едрик мълча толкова дълго, че Лайън се побоя дали няма да откаже. Най-накрая той обърна пламтящия си от любопитство поглед към Лайън и попита:

— Нима любовницата ви вече не ви задоволява?

— Забрина отдавна не е моя любовница. Това, което се случи между нас, беше преди доста време. И за ваше сведение, тя ме задоволяваше отлично.

Едрик преглътна звучно и се наведе към Лайън.

— Казват, че лейди Забрина е съвършена в леглото.

В очите на Лайън се появи задоволство. Уилям беше прав за Едрик. Мисълта да притежава едновременно лейди Забрина и огромните ѝ богатства очевидно го блазнеше много.

— По мое мнение, лейди Забрина ще ви направи щастлив във всяко отношение. Тя притежава чудна дарба и знае точно как да достави удоволствие на един мъж.

Едрик потръпна от вълнение. Трябваше да признае, че годежът с жена като Забрина можеше да му отвори много врати. Знаеше, че предложението, което Уилям му прави, е твърде щедро и не трябва да го изпуска. Осъзнавайки предимствата, Едрик се почувства приятно възбуден и силно заинтригуван. Мислите му препуснаха към невероятните възможности, които се очертаваха пред него. За съжаление обаче, той вече беше сгоден за лейди Ариана. Не му се искаше да я остави в ръцете на това норманско чудовище. Освен това, Малкълм разчиташе на неговата подкрепа.

— Предложението ме изкушава, но вече съм сгоден за лейди Ариана — промърмори Едрик неуверено. Не му беше лесно да отхвърли такова щедро предложение, направено от норманския крал, но знаеше какво се очаква от него в замяна. Завоевателя се нуждаеше от подкрепата му на север и не жалеше средства да го върне обратно на своя страна.

— Значи отказвате? — възкликна Лайън, видимо изненадан. — По-добре не ми отговаряйте сега. Помислите си. Обмислите добре какво би означавало това за вас и се постарайте да вземете правилното решение. Предупреждавам ви, независимо от това какво решите, не си помисляйте, че можете да притежавате Ариана. Тя е моя. — Лайън рязко се изправи. — Желая ви лека нощ, милорд. Това беше един доста дълъг ден за мен.

Ариана продължаваше да се разхожда нервно из спалнята си. От време на време спираше и вторачваше поглед във вратата, сякаш очакваше всеки момент Лайън да връхлети при нея и да потърси отговор за случилото се. Но той не идваше и това я тревожеше. Знаеше, че Лайън има среща с крал Малкълм след вечеря и се чудеше дали разговорът им е бил свързан с нея. Хрумна ѝ, че Лайън може и да е доволен от анулирането на брака им или пък е прекалено ядосан и не желае дори да я види. За собствено успокоение Ариана беше решила на всяка цена да намери начин да обясни на Лайън, че няма нищо общо с машинациите на Едрик и че анулирането на брака им е против нейното желание.

Да, тя го напусна доброволно, но беше осъзнала грешката си и опита да се върне. Намеренията ѝ обаче бяха осуетени от Едрик, който си беше въобразил, че е влюбен в нея. От нощта, в която избяга, тя не беше спирала да мисли за Лайън и в крайна сметка осъзна, че го обича от цялото си сърце. Вече знаеше, че не трябваше да бяга от Лондон, а да остане и да се бори с лейди Забрина за любовта на своя съпруг.

Ариана отново се натъжи при мисълта, че Забрина беше дошла с Лайън в Абернети. Какво ли означаваше това? Нима беше накарал любовницата си да прекоси половин Англия, само за да ѝ се надсмее? Ако желанието му беше да я нарани, то той несъмнено беше успял.

Колкото повече Ариана обмисляше ситуацията, толкова повече се объркваше. Вече нямаше никаква представа защо Лайън беше дошъл тук. Ако не я искаше, защо беше бил път чак до Шотландия? Не ѝ бе нужно кой знае какво въображение, за да си представи как сега Забрина лежи в леглото му, може би само през няколко стаи от нейната. Тя присви очи, за да облекчи болката си, и се опита да измисли начин да разговаря с Лайън насаме. Щом той не идва при нея, значи тя няма друг избор, освен сама да го потърси. Едва ли щеше да ѝ

е толкова лесно да го открие. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта, че може да го свари в леглото със Забрина, но трябваше да го приеме, ако искаше да разговаря с него.

Ариана отвори решително вратата и надникна в мъждиво осветения коридор. Тъкмо се канеше да прекрачи прага на стаята си, когато дочу нечии тежки стъпки откъм стълбището. Тя притвори вратата и надникна любопитно иззад процепа. Някакъв мъж спря на площадката над стълбището и се огледа, сякаш за да се ориентира, преди да се насочи в противоположната посока.

Въпреки че не видя лицето му, Ариана разпозна Лайън по величествената му фигура — едър, строен и невероятно мъжествен. Очите ѝ жадно поглъщаха силните му рамене, елегантната талия и релефните, добре оформени бедра. Без да си даде време да обмисли, Ариана направи крачка напред в коридора и извика:

— Лайън!

Той се беше отправил към спалнята си и спазваше насоките, които му даде Гун. Не спираше да мисли как да избави Ариана от собственото ѝ безразсъдство. Беше така потънал в мислите си, че съвсем слабо долови приглушения женски вик. Спря и се обърна бавно. Вгледа се в тъмния коридор и различи сянката на жена. Първо помисли, че това е поредния опит на Забрина да го съблазни, но щом се вгледа по-внимателно, сърцето му се преобърна от вълнение. Жената, която стоеше в тъмнината пред него, имаше блестяща руса коса, която се разпиляваше по раменете ѝ като сребърен облак. Лайън разпозна Ариана.

— Ариана... — прошепна той и след като се съвзе от изненадата, пристъпи бавно към нея. — Ти ли ме повика?

— Да, милорд, аз... — отвърна тя и замълча объркана. Не знаеше откъде да започне. — Трябва да говоря с теб. Спешно е. Обещавам да не те задържам много. Предполагам, че лейди Забрина те чака и затова ще се постарая да бъда кратка.

Лайън повдигна вежди.

— Предположението ти е невярно — отвърна провлачено той и приближи към нея с тихи, някак зловещи стъпки. Ариана се отдръпна уплашена. — Страхуваш ли се от мен, Ариана?

— Да... всъщност не. Не знам. Трябва ли да се страхувам?

— Вероятно. Защо ме напусна? Толкова ли лошо се държах с теб? Не помня да съм те ударил или нагрубил.

Ариана сви рамене и отмести погледа си настрана.

— Това е дълга история, но все пак, бих искала да ти обясня.

Лайън погледна към полуотворената врата на стаята ѝ.

— Добре — отвърна той и я хвана за ръката. Въведе я в спалнята ѝ и заключи вратата. — Нямам търпение да чуя какво имаш да ми казваш.

Ариана плахо овлажни с език устните си, преди да започне. Лайън не можеше да откъсне поглед от нея. Беше като хипнотизиран от красотата ѝ. С възнение си припомни сладостта и топлината на устните ѝ.

— Нима дойде чак до Абернети заради мен, Лайън? И ако е така, защо доведе със себе си и любовницата си?

В погледа на Лайън проблесна задоволство.

— Мислех, че искаш да ми разказваш Ариана, а не да задаваш въпроси. Да не би да си се отдала вече на лорд Едрик? Това ли искаш да ми обясниш?

— Не! — тръсна глава Ариана. — Не те напуснах заради Едрик.

— Тогава защо го направи?

— Защото не можах да понеса мисълта лейди Забрина да дойде с нас в Крагмер. Аз съм твоя съпруга и не бих могла да преживея унижението да живееш едновременно с мен и с любовницата си. Затова и избягах. По-късно осъзнах, че не съм постъпила правилно. Трябваше да остана и да се преборя с лейди Забрина за твоята любов и внимание, които ми принадлежат. — Тя беше благодарна, че Лайън никога няма да разбере колко ѝ коства това признание.

Лайън я гледаше изумен.

— Какво те накара да мислиш, че съм поканил Забрина да ни придружи в Крагмер? Мислиш ли, че бих продължил връзката си с нея, след като те отведох от манастира и те направих господарка на Крагмер?

Обзета от силни емоции, Ариана почувства слабост и се постара да диша дълбоко, за да не припадне. Някой лъжеше и тя се молеше от все сърце това да не е Лайън.

— Добре ли си? — попита я той, доловил неравномерното ѝ дишане.

— Да — промълви тя — Ако не си имал намерението да поканиш лейди Забрина в Крагмер, тогава защо продължи да споделяш леглото ѝ? Не бързай да отричаш, Лайън, защото ви видях със собствените си очи.

— Исках да те накарам да ревнуваш, Ариана, но всъщност не съм спал със Забрина. Онази нощ отидох в стаята ѝ с единственото намерение да разговарям с нея и нищо повече. Вероятно тя ме е упоила, без да знае колко силно е било лекарството, което ми е дала, защото съм загубил съзнание. Събудих се в леглото ѝ и в момента, в който събрах сили да се изправя, напуснах стаята ѝ.

Ариана го погледна недоверчиво.

— Мога ли да ти вярвам? Звучи твърде невероятно.

— Когато ме помоли да ти повярвам, че не си смятала да ме отровиш, аз ти повярвах, Ариана. Сега те моля за същото.

— Но тогава аз ти казах самата истина — отвърна тя разгорещено.

— Аз също ти казвам истината. Никога не бих довел Забрина в Крагмер, защото не искам да те оскърбя. А и вече не се нуждая от любовница. Имам съпруга.

— Съпруга — повтори замислено Ариана. В този момент повече от всичко ѝ се искаше да му повярва. И тогава си спомни, че вече не е негова съпруга. Тя го изгледа изпитателно. — Нима си забравил, че вече не съм твоя съпруга? Ти се забави твърде дълго и това позволи на Малкълм да сложи край на брака ни. Освен това, все още не си ми обяснил защо си довел със себе си и Забрина. — В гласа ѝ се долавяше болка и горчивина.

Лайън присви устни, а сините му очи решително срещнаха погледа ѝ.

— Ти си моя съпруга, Ариана. И никакви разпореждания няма да те разделят от мен.

Той я сграбчи за раменете и я придърпа нежно към себе си. Сведе глава към нея и сля устните си с нейните в отдавна жадуваната целувка.

— Желая те, Ариана. Никоя друга жена не ме интересува от мига, в който те видях в манастира. Официално сме женени от пет години и сме споделяли едно легло по взаимно съгласие. Нищо не може да промени това.

Останала безмълвна, Ариана наблюдаваше унесено Лайън.

— Но аз се опитах да те отрова — напомни му тя.

— Да.

— И ... избягах от теб с друг мъж.

— Да, така е. Знам, че обичаш Едрик, но аз ще променя това и ще те накарам да го забравиш.

Думите му я изумиха. Откъде му беше хрумнало, че обича Едрик?

— Но според краля аз вече не съм твоя съпруга.

— Напротив. Ти си моя и възнамерявам да го докажа — отвърна дрезгаво Лайън.

А после я целуна отново и тя му повярва.

О, несравним екстаз! Целувката на Лайън започна като нежен повей, за да прерасне в страстно обсебване. В прегръдките му Ариана се почувства готова за нов живот. Съвсем доскоро тя беше отчаяна и мислеше, че никога повече няма да преживее подобна страст. В слабините ѝ избухна вихър от емоции. Почувства шеметно главозамайване, погледът ѝ се премрежи от удоволствие, а тялото ѝ тръпнеше от нужда. Дишаше дълбоко и учестено. Усещаше мъжествения аромат на неговата възбуда, породена от неистовата страст, която Лайън изпитваше към нея.

Той прокара език по устните ѝ и тя отвори уста, готова да го поеме. Лайън изстена от възбуда, побърза да приеме безмълвната ѝ подкана и потъна в сладките дълбини на устните ѝ. На лицето му беше изписано остра, безмилостна страст. Ариана притвори очи и безропотно се отпусна в ръцете му.

През копринената ѝ туника той почувства как зърната ѝ набъбват, готови да посрещнат ръцете му. Късчето плът между краката му заплашително се втвърдяваше и се притискаше в корема ѝ. Ариана почувства как между краката ѝ се разлива лека влага. Шумоленето на дрехите ѝ, които Лайън повдигаше жадно, се сля със сподавените му стонове. Тя го погали нежно по врата и той потрепна. Придържайки полата ѝ нагоре с едната си ръка, той прокара другата между краката ѝ. Пръстите му срещнаха влажните гънки на нейната женственост и това сякаш го влуди. Устните му отново превзеха с ярост нейните.

— О, скъпа, — прошепна той в ухото ѝ, — ти си така възбудена и готова за мен!

С едно ловко движение, от което дъхът ѝ секна, Лайън разкопча бричовите си, притисна я към стената и проникна в нея. Толкова отчаяно копнееше да се слее с нея, че нямаше време да я разсъблича или да я отнесе до леглото. Ариана простена, обзета от несравнима наслада.

Лайън се вцепени.

— Нараних ли те? — прошепна той.

— Не, мили, не спирай.

Обгърна я със силните си ръце и обсипа лицето ѝ с целувки.

— Мечтаех за това през всички онези самотни дни и нощи, докато пътувах насам. Не можех да спра да мисля за теб, за тялото ти, за страстта ти, за това как пламенно ми се отдаваш и какво блаженство е да прониквам в теб.

— Нима си бил сигурен, че отново ще ме имаш?

— Не, не бях.

Той се движеше бавно и стенеше приглушено при всеки нов спазъм на удоволствие, което се разливаше по тялото му. Изведнъж изчезнаха всички прегради и задръжки, сякаш светът се преобърна наоколо им. Той повдигна ханша ѝ и тласъците му станаха по-дълбоки и учестени.

Ариана усещаше как членът му нараства в нея. Краката му трепереха, а дишането му се учестяваше. Тя почувства как тялото ѝ реагира на силните тласъци. В един момент той я изпълни до краен предел и я доведе до несравним екстаз.

Усещането беше невероятно, диво, зашеметяващо, прекрасно. Тя загуби контрол върху тялото си. Лайън напрегна мускулите си до краен предел, притисна я силно до стената и извика името ѝ. Те се вкопчиха здраво един в друг, сякаш света около тях се люлееше бясно. Ариана се опита да стъпи на крака, когато усети лепкавата течност по бедрата си, но Лайън я притисна и прошепна:

— Още не. — Той проникна в нея още няколко пъти, наслаждавайки се на конвулсиите на тялото ѝ, и се усмихна, когато Ариана се притисна силно към него. — Бих искал да запазим този момент завинаги.

След известно време той се отдръпна от нея с неохота. Отнесе я до леглото и бавно я разсъблече.

— На светлината на огъня тялото ти изглежда така, сякаш е от злато — каза ѝ той, без да сваля поглед от нея. Наблюдаваше я така, сякаш е крехко цвете, сътворено да му доставя наслада. Той се освободи припряно от дрехите си и се отпусна до нея в леглото.

Ариана впери премрежения си поглед в него. Доставяше ѝ удоволствие да наблюдава гладкото му мускулесто тяло, силните му ръце, широките му рамене, тънката му талия, добре оформените му

бедра. Погледът ѝ се спря върху стар белег на ребрата му. Тя посегна и го погали.

Ръката му се плъзна и обгърна нежната ѝ длан.

— Това е рана от стара битка. Отдавна вече е зараснала.

— Белегът е голям, вероятно раната е била доста сериозна — прошепна тя. Той беше толкова млад, а имаше толкова следи от рани, помисли със страхопочитание Ариана и погледът ѝ се спря върху друг белег на бедрото му.

— Нищо сериозно. Моето призвание е да участвам в битки. Сражавал съм се рамо до рамо с крал Уилям в Нормандия, Мейн и Анжу. А после дойде и битката при Хейстингс.

В очите му проблесна познатата страст. Лайън докосна гърдите ѝ нежно, почти благоговейно. Пръстите му накараха зърната ѝ да набъбнат отново. Той сведе глава и засмука първо едната ѝ гърда, а после другата. Ариана потръпна почувствала влагата на грапавия му език да преминава по зърната ѝ. Тя изстена от удоволствие. Опита се да проумее страстта си към този войнствен норман, но и този път се провали. Любовта не можеше да бъде проумяна. Тя се пораждаше от нищото. Това чувство беше напълно лишено от логика и обяснение. И едновременно с това никой не беше в състояние да живее без него.

Лайън изпитваше дълбока, погубваща страст към Ариана. Всяка частица на тялото му беше устремена към нея. Осъзнаваше, че не трябва да се предава напълно на изгарящото го желание, защото рискуваше да загуби здравия си разум. Сега трябваше да насочи вниманието си в друга посока и да измисли как да измъкне Ариана от кашата, в която се беше забъркала. Но в същото време я желаше толкова силно, че не можеше да намери в себе си сили да стане от леглото и да напусне спалнята ѝ. Повече от всичко искаше да я обладее, сякаш не го беше направил само преди няколко минути.

— Искам те отново, скъпа — прошепна Лайън дрезгаво. Той рязко стана от леглото, а Ариана промърмори нещо в знак на протест. — Връщам се само след секунда — обеща ѝ той.

Върна се почти веднага, стиснал в ръката си мокра кърпа. Той отново се отпусна до нея и леглото простена от тежестта му.

— Какво правиш? — попита го Ариана.

— Направих малка пакост и възнамерявам да си я почистя — отвърна Лайън и се усмихна по хлапашки. Той разтвори нежно

коленете ѝ и почисти лепкавата течност от бедрата ѝ.

— Можех да го направя и сама! — възропта Ариана, пламнала от свян.

— Нека аз, мила, нека аз... Ето, готово. — Той я почисти внимателно и хвърли настрана парчето плат. След това бавно наведе глава и докосна с устни онова тайно кътче между бедрата ѝ, което беше обект на неговите копнежи. — Толкова си красива. Никога няма да се уморя да те гледам — прошепна Лайън. Когато обаче отново сведе глава да изследва всяко късче плът по тялото ѝ, Ариана не се съдържа и извика от удоволствие.

Сладкият ѝ вкус го подлуди. Загубил всякакви предразсъдъци, той се плъзна надолу към краката ѝ, разтвори коленете ѝ и започна горещо да я целува между бедрата. Ариана беше почти обезумяла, когато най-после устните му докоснаха онова място, което неистово се нуждаеше от неговото внимание. Тръпки пронизаха тялото ѝ.

— Боже мой — простена Лайън и пръстите му се впиха силно в бедрата ѝ. Дишането на Ариана беше толкова учестено, сякаш тя се бореше за всяка глътка въздух. Възбудата ѝ нарастваше с всяка изминала секунда.

— Милост, милорд — дрезгаво изстена Ариана, останала без дъх. — Имайте милост.

Той я погледна за момент, усмихна ѝ се и се върна обратно към приятното си занимание. Продължи да обхожда с език и със зъби плътта, сгушена между бедрата ѝ, източник на нейната чувствителност. В ласките му нямаше милост, нямаше прошка, а устните и ръцете му уверено я водеха към нов екстаз. Ариана се предаде и сподавено извика от удоволствие. Тръпки преминаха през цялото ѝ тяло и тя почувства безкрайно облекчение. Когато и последната конвулсия напусна тялото ѝ, той се изправи и я погледна с премрежен поглед. Ариана отново се възхити от величествената му фигура.

— Докосни ме, мила — думите му, макар и изпълнени с нежност, прозвучаха не като молба, а като заповед. Ариана веднага се подчини.

Тя го пое с топлите си длани и започна да гали нежната като кадифе кожа. Усещаше напрежението на члена му в ръцете си и се наслаждаваше на начина, по който контролираше цялото му тяло. Без да спира да движи ръцете си, Ариана бавно се наведе. Тя не можа да

устои на желанието да поеме с устните си ситните, блестящи капчици появили се на върха на члена му. Когато усети допира на мекия ѝ език, Лайън потръпна.

— О, мила! — извика той — Господи! Спри, за бога! Искам да свърша в теб, а не да излея семето си върху леглото.

Изцяло отдаден на страстта, си той я сграбчи за кръста и я намести върху себе си.

— Поеми ме, скъпа! Доведи ме до края! — Чертите на лицето му издаваха пламенното желание, завладяло тялото му. Вените на врата му бяха изпъкнали от напрежение.

Завладяна от страст, Ариана не се възпротиви и се подчини на молбата му. Остави се да я водят инстинктите. Застанала на колене, тя плъзна ръка към слабините му и му помогна да проникне в нея. Ариана започна да се движи бавно нагоре-надолу. Със сподавен стон той я придърпа към себе си и я целуна. Тя потръпна при допира на грапавия му език. Движенията ѝ се учестиха. Тя го яздеше диво, доставяйки удоволствие и на него, и на себе си. Лайън не спираше да я целува по устните, шията и зърната. Когато напрежението достигна до най-високата си точка, тя се задвижи още по-бързо и пое в себе си цялата му възбуда.

С дрезгав вик Лайън избухна дълбоко в нея. В първия момент той се сепна, защото си помисли, че ѝ е причинил болка. Когато обаче видя, че тя не спира да се движи, в стремежа да достави същото удоволствие и на себе си, Лайън се успокои. Той се отдаде с цялото си същество на екстаза, овладял тялото му.

— Това беше наистина великолепно — прошепна Ариана, след като овладя дишането си.

— Да, наистина! — отвърна дрезгаво Лайън. — Нима това не доказва, че все още си моя съпруга?

— Доказва само това, че ти си опитен в нещо, в което аз едва навлизам. Просто не можах да се сдържа.

— Нито пък аз, скъпа — отвърна искрено Лайън. — Ти си моя съпруга, Ариана. Лорд Едрик е истински глупак, ако си мисли, че може да те притежава.

— Не искам лорд Едрик за свой съпруг. И не го обичам.

Откровеността ѝ порази Лайън. Макар да говореше тихо, тя изглеждаше убедена в това, което казва. Признанието ѝ наистина го

изненада. Лайън беше дълбоко убеден, че Ариана обича Едрик Блекхийт. Той огледа изпитателно лицето ѝ. Свещта обливаше със светлина прекрасните ѝ черти. Макар и по-бледа от обикновено, тя му се струваше невероятно красива. Зелените ѝ очи пазеха тайни, до които той искаше да се докосне. Нима наистина не обичаше Едрик?

— Не си играй с мен, Ариана. Познавам те добре. Ти никога не би избягала с Едрик, ако не го обичаше. Ти му позволи да те убеди да сипеш отрова в храната ми, направи го без да се замислиш и за малко не ме уби.

— Кълна се в името на Светата Дева, милорд, че секунди преди да отпие от отровното вино, аз осъзнах грешката си и ви попречих да отпие от чашата.

— Лайън. Името ми е Лайън. Искам да чувам как го произнасяш!

— Не се опитах да те отрова, защото обичам Едрик, ми... Лайън. Направих го, защото ти ме принуди да стигна до такова глупаво решение. Защото си норман, защото отне всичките ми имоти и владения! — В гласа ѝ се долавяше вълнение. — Избягах от теб, защото се интересувах много повече от Забрина, отколкото от мен. Знаех че ме желаеш физически, също както те желая и аз, но исках нещо повече от това да бъда сексуално задоволявана от съпруга си. Нуждаех се от вярност, преданост и... любов...

— Господи, Ариана, нима ме обичаш? — попита Лайън развълнуван.

— Бих могла да те обикна, Лайън, и няма да е никак трудно. Но все още страхувам да ти отдам сърцето си. Лайън Нормански безпощадно разбива женските сърца. Знам това.

— Но ти не ми остави никакъв избор, мила.

— Нима ще отречеш, че доведе лейди Забрина в Шотландия, за да споделя с теб самотните нощи по дългия път?

Лайън осъзна, че е крайно време да сподели със своята съпруга истинската причина да доведе лейди Забрина в леговището на крал Малкълм.

— Не е това, което си мислиш, Ариана. Уилям сгоди Забрина за Едрик, преди да тръгна от Лондон. Заповяда ми да я доведе при нейния годеник и да стана свидетел на сватбената им церемония.

Ариана се вцепени.

— Забрина и Едрик? — Тя веднага разбра каква е причината за този годеж. Уилям искаше да привлече отново на своя страна лорд Едрик. Беше ясно, че Завоевателя има нужда от подкрепата му на север. Не трябваше да си гений, за да се досетиш каква е целта на Уилям. — Едрик знае ли?

— Да, вече му казах.

— А той какво отговори? — попита Ариана и сърцето и замря в очакване. Тя нямаше представа дали указът, с който Малкълм анулира брака им, е валиден и в Англия, но ако Едрик се съгласеше да се ожени за Забрина и да присвои обширните ѝ владения, имаше голяма вероятност тя да остане съпруга на Лайън.

— Вярвам, че лорд Едрик ще обмисли сериозно предложението на Уилям. Ако се съгласи, крал Малкълм ще е принуден да отмени годежа ти с Едрик. Забъркала си голяма каша, Ариана. Трябваше да те оставя да се оправяш сама, но не мога. Странно, но за мен е много важно какво се случва с теб и как се чувстваш. — Лайън отчаяно се стараеше да не употреби думата любов, защото се страхуваше, че Ариана ще му се изсмее.

Ариана беше шокирана. Нима това, което чу, беше истина? Или може би слухът ѝ я мамеше? Ако Лайън наистина се интересуваше от нея, това беше едно добро начало. Сега вече щеше да ѝ бъде по-лесно да преглъща униженията. Може би все пак чувствата му щяха да прераснат в любов. Но тя трябваше да се убеди, че той ѝ казва истината.

— Не си играй с мен, Лайън. Не е нужно да утешаваш чувствата ми с лъжи.

— Не те лъжа, мила. Господ ми е свидетел, че няма причина поради която да се интересувам от теб, но въпреки това не мога да контролирам емоциите си, що се отнася до теб.

Ариана премигна недоверчиво.

— Нима не съм ти дала основание да ме уважаваш?

— Та ти никога не си прикривала лошото си мнение за всички нормани. Обвини ме, че съм откраднал земите и владенията ти. Нарече ме копеле и какво ли още не.

— Ти ме изостави да вехна в манастир, нали? Аз наистина те мразех, преди да те опозная. Но сега... — Ариана се поколеба да

признае чувствата си. Не ѝ се искаше да отдаде сърцето си на този мъж, който така лесно можеше да го разбие. — Много съм объркана.

Лайън се опита да прикрие разочарованието си. Беше се надявал на много повече от това, но след като и той самият не можеше да признае пред нея чувствата си, щеше да се бори да спечели сърцето ѝ. Щеше да ѝ докаже любовта си, когато се убедеше, че тя го обича повече от Едрик Блекхийт. Той я слушаше внимателно през цялото време, но така и не усети в думите ѝ нещо повече от страст и сексуално желание.

Ще ме обикнеш, Ариана, помисли си Лайън.

— Заспивай, скъпа — каза ѝ той. — Ще се нуждаем от сили и здрав разум, ако искаме да се измъкнем от тази ситуация. Малкълм може да ме заподозре в шпионаж и да ме хвърли в тъмница. Трябва да действаме бързо и хитро.

— О, Лайън, мислиш ли, че е възможно? — попита притеснено Ариана и още повече се ядоса на това, което беше направила. Ако не беше избягала, сега нямаше да се налага Лайън да рискува живота си заради нея.

— Не се тревожи, скъпа. Пошегувах се. Ще лежа до теб докато заспиш и след това ще си тръгна. Няма да е в наша полза, ако ни открият заедно. Особено докато Едрик не реши да приеме предложението на Уилям и да се ожени за Забрина.

Лайън притвори очи и продължи да притиска Ариана в прегръдките си. Но умората постепенно го завладя и той заспа дълбоко.

През това време Забрина чакаше, притаена в коридора, Лайън да излезе от стаята на Ариана. Беше изминало доста време, откакто го видя по-рано вечерта да влиза при съпругата си. Беше крачила нервно из стаята си в очакване на Лайън. Трябваше за последен път да се опита да го подмами в спалнята си и да го прелъсти. Не след дълго, тя чу стъпките му по каменното стълбище и откряна леко вратата на стаята си.

В момента, в който се показва навън, Забрина чу как Ариана го извика. Малко след това двамата влязоха в стаята ѝ. Забрина го чака до ранни зори и когато той не се появи, реши да надзърне в стаята на Ариана. Натисна леко бравата и видя, че не е заключена. Промъкна се тихо и не се изненада, когато видя Лайън и Ариана да спят прегърнати

в леглото. На лицето ѝ разцъфна злокобна усмивка, която не предвещаваше нищо добро за двамата любовници. Забрина излезе на пръсти и безшумно се върна в стаята си.

Вратата се отвори внезапно със силен трясък. Лайън отвори очи, но все още беше твърде замаян от дълбокия сън, за да може да реагира. Ариана също се пробуди и се сепна уплашено, като видя, че навън вече е ден, а Лайън все още лежи до нея и двамата са чисто голи. Тя плъзна поглед към вратата, където стоеше Едрик и ги наблюдаваше със смъртоносен поглед. Зад Едрик стоеше Забрина и не сваляше жаден поглед от голото тяло на Лайън. Ариана посегна към завивките, сграбчи ги и прикри голотата си.

— Какво правите с моята годеница? — изкрещя Едрик и плъзна ръка към сабята си.

Лайън се протегна и се усмихна доволно.

— Имате предвид моята съпруга, лорд Едрик? От кога е престъпление един мъж да спи със законната си жена?

— Откакто бракът ви с лейди Ариана беше анулиран.

Лайън се свъси застрашително вежди.

— Докато кралят на Англия не разтрогне брака ни, Ариана е моя съпруга и нищо не може да промени това — отвърна той и плъзна собственически ръка по голата талия на Ариана. Едрик изглеждаше изумен. — А вие, лорд Едрик, достигнахте ли вече до някакво решение? Знаете, че ако се омъжите за лейди Забрина, ще станете много богат и могъщ човек в Англия.

— Струва ми се очевидно, че лорд Едрик не иска мен — възрази Забрина. — Приемете неизбежното, милорд. Нека лорд Едрик вземе Ариана. Тогава Уилям няма да има нищо против вие да се омъжите за мен.

— Нима аз нямам право на мнение? — намеси се Ариана разгорещено. — Не желая да се омъжа за лорд Едрик. Никога не бих си позволила да се любя с лорд Лайън, ако не се чувствах негова съпруга.

— Вероятно и крал Малкълм ще има какво да каже по въпроса — отвърна Едрик. — Време е да се оттеглим, милейди, и да обсъдим това с краля — каза Едрик на Забрина и ѝ подаде ръката си.

В интерес на истината, колкото повече Едрик наблюдаваше Забрина, толкова повече се убеждаваше, че за него ще е най-добре да

се омъжи за тази богата и красива вдовица. Този брак щеше да му донесе много възможности и привилегии. Но той беше настоявал прекалено упорито пред Малкълм да анулира брака на Ариана и сега не смееше да му каже, че е променил решението си. Господи, каква каша, мислеше си Едрик.

— Какво мислиш, че ще стане сега? — попита Ариана, все още притиснала завивките към себе си.

— Ще ми се да знаех — отвърна Лайън, обмисляйки какво може да им стори Малкълм. — Сега е най-добре да тръгвам. Предлагам ти да се изкъпем и след това да се срещнем долу в залата. До тогава Малкълм ще е осведомен за недискретното ни поведение и вероятно ще е взел някакво решение как да ни накаже. — Той я целуна нежно по устните и ѝ прошепна. — Бъди готова за всичко, моя любов.

Лайън беше извикан в покоите на крал Малкълм около час, след като се раздели с Ариана. Той тъкмо се беше изкъпал, когато при него дойде Гун и донесе съобщението от краля. Лайън се облече набързо и тръгна към покоите на Малкълм. Подготвен за най-лошото, Лайън влезе при Малкълм с обичайния си маниер, без да се поклони на шотландския крал.

Малкълм стоеше до своето писалище и четеше внимателно някакъв документ. Преди да удостои с вниманието си Лайън, той подписа документа и го постави настрана.

— Седнете, милорд. Не ми е приятно да ви гледам прав.

Лайън се подчини и седна срещу Малкълм. Погледна го предпазливо и каза:

— Искали сте да разговаряте с мен, Ваше величество. За какво става въпрос?

— Очевидно поставяте под въпрос легитимността на указа, с който анулирах брака ви с лейди Ариана. Искам лично да потвърдя, че тя не е вече ваша съпруга, милорд. Тя е сгодена и след две седмици ще се ожени за лорд Едрик Блекхийт. Лорд Едрик и лейди Забрина бяха при мен рано тази сутрин — преди утринната молитва. Това, което ми разказаха, беше наистина шокиращо. — Той прикова застрашителния си поглед в Лайън. — Носите ли в себе си указ за годещ между лорд Едрик и лейди Забрина, подписан от крал Уилям?

— Да сър — отвърна Лайън без капчица колебание. Той знаеше, че Малкълм така или иначе ще научи за това съвсем скоро.

— Така... — Малкълм почеса брадичката си замислено. Чудеше се как да извлече изгода от тази ситуация. — Трябва ли да разбирам, че нямате намерение доброволно да дадете лейди Ариана на лорд Едрик?

— Точно така, Ваше величество. — Лайън нямаше ни най-малка представа какво му е замислил кралят, но инстинктивно усещаше, че няма да му допадне.

— Не разполагате с достатъчно воители да се сражавате, лорд Лайън — предупреди го Малкълм, — и сте изцяло зависим от моята милост.

Лайън обаче знаеше, че Уилям вече настъпва към Абернети, за да се изправи срещу Малкълм, и отвърна:

— Да, Ваше величество, така изглежда.

Малкълм присви очи и попита твърдо:

— Какво сте готов да пожертвате, милорд?

— Да пожертвам нещо ли, Ваше величество? Добре знаете, че не съм готов да правя компромиси нито с честта, нито с брачните си обети.

— Знам, но от това зависи дали ще задържите съпругата си. Бих могъл да отменя указа и да възстановя брака ви с лейди Ариана.

Лайън не хареса тона, с който Малкълм му направи това предложение.

— На каква цена бихте възстановили брака ми?

Малкълм се усмихна едва забележимо.

— Всъщност, искам съвсем малко. Присъединете се към мен и се бийте на моя страна. С Лайън Нормански до себе си ще завладее Англия и ще прогоня от територията ѝ норманите чак до морето. Когато саксонските барони научат, че Лайън Нормански се бие на моя страна, ще изоставят Уилям и ще се присъединят към нас.

— И какво ще спечеля аз, ако приема това предложение?

— Ще си върнете лейди Ариана. Ще отменя указа си за анулиране на брака ви и незабавно ще разтрогна годежа ѝ с лорд Едрик.

— И в замяна на това искате от мен да предам своя крал? — Отвърна Лайън с непроницаемо изражение, едва сдържайки гнева си.

Малкълм сви безразлично рамене и отвърна:

— Щом така поставяте нещата.

Лайън инстинктивно сви ръцете си в юмруци.

— Предложението ви ми се струва доста добре обмислено. Искате от мен да избирам между честта си и съпругата си.

— Мога да бъда много щедър към вас, милорд. Мога да ви дам земи, по-обширни и по-богати от Крагмер. Шотландия е красива страна. Няма да съжалявате, ако приемете предложението ми. А веднага щом разширя границите на Шотландия, ще ви върна Крагмер и ще ви даря всяка друга територия, която пожелаете. Помислете за това, лорд Лайън, и бъдете готов с отговора си до вечерта. Ще ви чакам в покоите си след вечеря.

Лайън стана, поклони се и напусна стаята. Той се страхуваше да каже нещо, защото знаеше, че няма да може да овладее гнева си. Малкълм беше прекалено самоуверен, за да му предложи подобно нещо. Наистина ли очакваше от него да предаде Уилям? Лайън се закле, че ще намери начин да задържи Ариана и едновременно с това да остане верен на своя суверен.

Когато Лайън влезе в залата, всички присъстващи престанаха да разговарят. Той усети върху себе си множество погледи и разбра, че почти всички в Абернети вече знаят какво му е предложил кралят. Стори му се невероятно новината да се е разнесла толкова бързо, докато не видя Забрина да разговаря с група рицари. След известно време разговорите в залата се възобновиха и той седна, за да обмисли положението. Не след дълго Забрина се настани до него.

— Струва ми се, че се забъркахте в ужасна каша, милорд — подразни го тя. — Всички в двореца вече знаят какво ви е предложил Малкълм. Хората правят облози. А аз вече знам какъв ще бъде вашият отговор.

Лайън я погледна мрачно.

— Добре ме познавате, милейди.

— Така е — отвърна надменно Забрина. — Познавам ви много добре, милорд. Мисля, че никога няма да предадете Уилям, още по-малко заради тази вещица, за която сте женен. Ще предпочетете да я видите как се омъжва за лорд Едрик, но не и да се подчините на Малкълм.

— Права си, Забрина — отвърна без колебание Лайън. — Бих предпочел да умра, но не и да предам Уилям. От много време се сражаваме заедно и аз се чувствам привързан към него.

— И аз така си помислих — изчурулика злостно Забрина — Едрик ще се ожени за Ариана, а ти ще си свободен да се ожениш за мен.

— Ако такава е божията воля — отвърна Лайън, но съвсем не мислеше, че ще стане така. Да се ожени за Забрина беше толкова примамливо за него, колкото да отиде доброволно в ада. Но още по-ужасно му се струваше да види как собствената му съпруга се омъжва за друг.

За съжаление Ариана не можеше да прочете мислите му. Тя беше влязла в залата малко след като Лайън седна да вечеря. Ариана видя как Забрина седна до него и реши да се присъедини към тях. Нямаше никакви угризения да го стори, след като Забрина сама ѝ се беше натрапила при последния им разговор. Но без да иска, тя дочу разговора им и не можа да повярва на ушите си. Не беше очаквала от Лайън да предаде своя крал, но в никакъв случай не допускаше, че толкова бързо ще се съгласи да я замени с друга жена. А Лайън явно възнамеряваше да стори точно това.

— Свободен си да се ожениш за лейди Забрина още утре, щом това е твоето желание — каза Ариана и зелените ѝ очи хвърляха ядни пламъци.

Забрина и Лайън се обърнаха едновременно. Забрина дори не се опита да прикрие доволното си изражение, а Лайън не успя да реагира от изненада. О, проклет късмет!

— Седнете до мен, милейди — покани я Лайън.

— Не съм гладна, милорд, а и не искам да ви се натрапвам.

— Моля те, Ариана — настоя Лайън. — Трябва да поговорим, а не знам дали ще имаме друга възможност. Кажете ми първо какво чу от разговора ни със Забрина?

Ариана присви горчиво устни.

— Достатъчно, за да разбере, че Малкълм те кара да избираш между мен и Уилям.

— Малкълм иска от мен да му се подчиня, Ариана. Ако се съглася, той ще отмени указа за анулиране на брака ни и ще разтрогне годежа ти с лорд Едрик. Ако откажа, ще те омъжи за Едрик до две

седмици. Иска да се присъединя към него и да се сражавам срещу Уилям.

Ариана разтвори широко очи в почуда. Тя знаеше, че Лайън Нормански никога няма да предаде своя крал заради една жена. Вероятно Лайън се интересуваше от нея, но със сигурност не толкова много, че да пожертва честта си. Той беше достоен и горд мъж. Не можеше да се закълне във вярност просто така. Беше лоялен към Уилям и нищо не можеше да промени това.

— Да, мисля, че разбирам — едва успя да промълви Ариана. Тя наистина го разбираше и едновременно с това сърцето ѝ се свиваше от болка.

— Радвам се, че разбираш — намеси се Забрина. — Познавам Лайън по-добре от теб и съм сигурна, че той никога няма да се подчини на Малкълм. По-скоро би оставил лорд Едрик да се ожени за вас.

— Остави ни, Забрина. Искам да разговарям с Ариана насаме — нареди Лайън. Той отлично знаеше, че Забрина е злобна вещица и само търси възможност да причини болка на Ариана.

— Както желаете, милорд — отвърна любезно Забрина, елегантно се изправи и бързо се смеси с тълпата.

— Не мога да се подчиня на Малкълм — каза Лайън и погледна Ариана в очите. — След малко трябва да му кажа какво съм решил. Отговорът ми може да бъде само един и ти го знаеш.

Ариана сведе очи и впери поглед в ръцете си.

— Знам. И не те обвинявам. Малкълм не ти даде никакъв шанс. Ти си верен на Уилям и нищо не може да промени това.

Лайън знаеше, че това, което казва Ариана, е самата истина.

— Довери ми се, Ариана. Ще намеря начин да се измъкнем от тази ситуация.

— Страхувам се, че докато това стане, аз вече ще бъде съпруга на лорд Едрик. Може да не те познавам толкова добре, колкото лейди Забрина, но съм напълно убедена, че ти не си изменник. След като си принуден да избираш между мен и честта си, сигурно е какво ще избереш. А сега, ако ме извиниш, искам да се кача в стаята си. Наистина не съм гладна.

— Ариана... — извика Лайън.

Тя напусна залата без да се обърне, а Лайън се почувства така, сякаш е най-нещастният човек на земята.

— Надявам се, че сте премислил мъдро — каза крал Малкълм, когато се изправи срещу Лайън по-късно вечерта. Те бяха в кралските покои, и за учудване на Лайън, Едрик също беше тук.

— Помолих и лорд Едрик да присъства, защото вашето решение засяга и него.

Лайън отправи унищожителен поглед към Едрик. Трябваше да убие този човек, още когато бе разбрал, че той все още желае Ариана.

— Не беше трудно да взема решение — обърна се Лайън към Малкълм. — От години съм верен на Уилям, и нищо няма да промени това.

Малкълм стовари юмрук върху масата и скочи като ужилен.

— За бога, човече, предложих ти да ти върна съпругата, към която явно изпитваш силни чувства. Обещах да ти дам земи и богатство, а ти продължаваш да третираш щедростта ми с презрение. Това ли е последната ти дума?

— Да, Ваше величество — отвърна решително Лайън.

— Така да бъде. Можете да се върнеш в Англия веднага щом отпразнуваме сватбата на лорд Едрик и лейди Ариана. И не забравяйте да вземете лейди Забрина със себе си. Кралица Маргарет не я харесва. Бои се, че тази жена може да всее разврат в двора с безсрамното си поведение.

Лайън и Едрик станаха да си вървят едновременно. Крал Малкълм им направи знак с ръка, че са свободни.

— Жалко, че не приехте щедрото предложение на Уилям — обърна се насмешливо Лайън към своя противник — Двамата с лейди Забрина определено си подхождате. Сега обаче някой друг късметлия ще се възползва от земите и богатството ѝ, да не говоря какво приключение е да притежаваш нея самата. Нима не чухте, че Ариана не ви желае?

— Да — отвърна кисело Едрик. — Но скоро ще промени мнението си. Тя нямаше нищо против да се омъжи за мен, преди

Уилям да я даде на вас.

— Ариана беше щастлива като моя жена, включително и в леглото. Може би дори носи моето дете. И ако е така, нищо на този свят няма да ме спре да си взема онова, което ми принадлежи.

— Не смятам да обмислям такава възможност предварително. — Едрик изгледа насмешливо Лайън. — А може би семето ви е дефектно, защото не съм забелязал лейди Ариана да нараства.

— Бих могъл да ви обявя дуел за тези думи — каза Лайън, макар да знаеше, че няма да го направи. Трябваше да се владее, ако искаше да измъкне и двамата им с Ариана от тази каша.

— Така е, но няма да го направите — отвърна уверено Едрик. — Защото, ако случайно ме убиете, Малкълм несъмнено ще поиска главата ви или ще ви хвърли в тъмницата под крепостта. — Той присви очи, сякаш внимателно обмисляше нещо. — Честно да ви кажа, милорд, при други обстоятелства не бих се поколебал да се възползвам от брак с лейди Забрина. Но вече съм обещал подкрепа на Малкълм.

— В такъв случай, запомнете, Едрик Блекхийт — подхвана Лайън с мрачна решимост, — че никога няма да притежавате Ариана Крагмер. Тя е моя. И ако някой друг мъж се опита дори да я докосне, ще го убия. — С тези думи Лайън се обърна и се отдалечи по коридора.

Ариана дълго време се молеше да я споходи някакво видение, но то все не идваше. Когато ставаше въпрос за собствения ѝ живот, рядко я спохождаха видения, но тя продължаваше да се надява на някакъв знак, че животът на Лайън няма да е застрашен, след като откаже да се покори на Малкълм. Беше стояла с часове, вторачена в празното пространство, молейки се за някакво видение, но получи само смътни предчувствия. Нямахше откъде да знае, но нещо в сърцето ѝ подсказваше, че Лайън по-скоро би умрял, отколкото да премине на страната на Малкълм.

Изтощена до крайност, Ариана осъзна, че тази нощ ще е повече от невъзможно Лайън да се промъкне в стаята ѝ. Малкълм бе поставил страж до вратата ѝ, само за да не може да я посещава бившият ѝ съпруг. Досега Лайън сигурно бе съобщил на Малкълм, че няма да мине на негова страна. Ариана се боеше, че шотландския крал е приел тежко вестта, макар да не мислеше, че Малкълм би си позволил да

нарани Лайън, защото би рискувал гнева на Уилям. А никой не искаше да си навлече гнева на Уилям Нормански.

Всъщност, Ариана дори не беше сигурна дали Лайън ще иска да я види отново, след като бе избягала по такъв начин от него в салона. Гордостта ѝ не ѝ позволи да остане след разговора, който бе дочула между него и Забрина. Звучеше така, сякаш Лайън нямаше търпение да се отърве от нея, за да вземе за жена отдавнашната си любовница. А сега Ариана проклинаше проклетата си гордост, която не ѝ позволи да остане. Поне да беше изслушала обяснението му, а тя бе избягала, сякаш я гонеше самият дявол. Снощи в ръцете на Лайън бе изживяла нещо невероятно. Сега, когато гневът ѝ бе отминал, ѝ се струваше невероятно той да предпочита лейди Забрина пред нея. Лайън я бе помолил да му се довери, а тя бе позволила емоциите да я подведат, вместо да се вслуша в думите му. Беше твърде импулсивна, твърде невъздържана.

Ариана въздъхна печално и се приготви да си ляга. Тъкмо понечи да съблече роклята си, когато някой почука предпазливо. С разтуптяно сърце, тя пристъпи към вратата. Беше сложила резето отвътре. След инцидента през последната нощ, едва ли някога щеше да забрави да заключи отново.

— Кой е?

— Лайън. Отвори бързо.

Лайън! Пръстите ѝ се засуетиха с резето. Миг по-късно Лайън прекрачи прага и внимателно затвори вратата зад гърба си. Той също бе научил своя урок.

— Опасно е да идваш тук — надигна истерично глас Ариана. — Къде е пазачът? Не мога да повярвам, че си минал покрай поста.

— Разбира се, че не съм. — Лайън се ухили. — Той реши просто да си затвори очите. Човекът е търговец и няма нищо против да заобикаля правилата, ако това ще му донесе полза.

— А ти си го възнаградил за любезността — довърши Ариана: — Защо дойде?

— Трябва да поговорим.

— Да — съгласи се тя. — Страхувах се за теб. Как прие Малкълм отказа ти да преминеш на негова страна?

— Зле. Само страхът му от Уилям го възпря да ме хвърли в тъмницата. Той обаче е непреклонен, че ти ще се омъжиш за Едрик

Блекхийт след по-малко от две седмици.

— В такъв случай лейди Забрина ще остане най-щастлива от този брак. От разговора, който дочух, разбрах че нямаш търпение да се ожениш за любовницата си и да докопаш земите ѝ, когато се освободиш от мен.

— Това, което си чула, не беше нищо, освен опит да успокоя гордостта ѝ. За нея е голям удар да узнае, че нито Едрик, нито пък аз искаме да се оженим за нея. Забрина е жена с доста високо мнение за себе си. Вярва, че никой мъж не може да устои на чара и богатството ѝ.

— И аз трябва да повярвам, че само си я успокоявал?

— Щях да ти обясня, ако ми беше дала възможност. Забрина е отмъстителна кучка. Не ми се мисли на какво е способна, ако види, че никой не я желае. Трябва да ми вярваш, Ариана. Няма да стоя и да гледам как ставаш съпруга на друг.

Ариана се хвърли в обятията му и потърси комфорта, който той ѝ предлагаше. Лайън я притисна горещо към себе си и зашепна в ухото ѝ думи на собствения си език, непонятни за нея. Беше топъл и силен, изтъкан от мускули, и Ариана почти забрави какво имаше да му казва.

Внезапно тя се изтръгна от прегръдката му.

— Лайън, може би трябва да се подчиниш на крал Малкълм. — В гласа ѝ се долавяше отчаяние.

— Знаеш, че не мога, Ариана. — В очите му се четеше разбиране и съчувствие. — Да не си имала ново видение? Знаеш, че не вярвам много в такива неща.

— Не, беше само предчувствие, Лайън. Чувствам, че те грози опасност, но не знам откъде идва тя.

— Един рицар винаги е в опасност. За мен това е начин на живот. Не мога да направя това, което искаш от мен, Ариана.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— И ще ме оставиш да се омъжа за Едрик?

— Не, никога! Искам само да ми се довериш, скъпа. — Той отново я притисна към себе си и обсипа устните ѝ с целувки.

Ариана се отпусна в ръцете му и долови успокоителните удари на сърцето му.

— За всичко съм виновна аз, Лайън. Не трябваше да бягам от Лондон с Едрик. Молих го да ме остави да се върна, но той отказа.

Дори ме завърза за седлото и поставяше пазач пред вратата ми, когато спирахме да пренощуваме.

Лайън сякаш се вцепени.

— Завързал те е за седлото? — Очите му проблеснаха като ледени късчета.

— Истината е, че не ме нарани сериозно. Моля те, Лайън, забрави за Едрик. В момента се боя за теб.

Той я целуна отново — жадно и продължително, а после я отдалечи от себе си.

— Не мога да остана при теб тази вечер, скъпа, макар да ми се иска. Опитай се да не ядосваш Малкълм. Ще намеря начин да се измъкнем от тази бъркотия.

— Остава ни твърде малко време — отвърна унило Ариана. — По-малко от две седмици. Моля те, подчини се на Малкълм, дори ако това означава по-късно да нарушиш обета си. Толкова много ли искам от теб?

— Никак не е малко, Ариана. Искаш да се отрека от честта си. Не мога да направя това, скъпа, дори заради теб.

Ариана вдигна безпомощно рамене.

— Върви тогава. Няма какво повече да си кажем.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя упорито се бореше с тях. Как би могъл Лайън да ѝ помогне? Та той имаше само неколцина рицари и упорития си нрав.

— Все ще измисля нещо — каза той с мрачна решимост. После внезапно се обърна и напусна стаята ѝ.

Лайън седеше от часове над халбата си с бира, потънал в мрачни мисли. Събитията от последните дни не вещаеха нищо добро. В деня след като отказа да премине на страната на Малкълм, верните му рицари бяха оковани и хвърлени в тъмница. Явно разтревожен от славата на Лайън на непобедим боец и властен лидер, Малкълм бе решил, че ще е най-добре да се отърве от личната му охрана, докато не види лорд Едрик и лейди Ариана женени и консумирали брака си. Това беше коварен ход, който Лайън не бе очаквал.

Уви, той нямаше достатъчно пари, за да подкупи цялата армия на Малкълм, и затова се оказа съвсем сам във вражеската обител. Лорд Едрик от своя страна направи всичко възможно да го държи далече от

Ариана. Понеже не вярваше на хората на Малкълм, всяка вечер той поставяше някой от доверените си рицари пред вратата на Ариана и така направи невъзможни нощните визити на Лайън.

Времето летеше, а подготовката за сватбеното тържество напредваше под зоркия поглед на кралица Маргарет. Салонът бе педантично почистен и полиран, след като смениха старите дървени дъски с нови. Килимите бяха грижливо изпрани и пренаредени. Цяла армия от слуги бяха ангажирани с ястията за голямото тържество.

Вечерта преди венчавката всички се събраха в салона за предварителното тържество. С пламнали очи, Лайън гледаше как Ариана влиза в помещението, хванала Едрик под ръка, облечена в прелестна кадифена рокля, поръбена с хермелин. Дрехата беше искрящо зелена, препасана с колан, украсен с филигран. Сребристите ѝ коси бяха скромно прибрани под копринен воал, придържан от златна диадема, обсипана с перли. За миг тя отпрати към Лайън поглед, пълен с отчаяние, и отмести очи. За един кратък миг бе разбрала всичко. Сега нищо не можеше да я спаси.

Ариана знаеше, че Едрик не е жесток човек, не беше дори отмъстителен. Знаеше, че той ще е внимателен с нея, но не го обичаше. И ако Едрик бе склонен да признае истината, той също не я обичаше. Ариана го бе видяла по какъв начин гледа лейди Забрина през последните дни — сякаш умира от глад, а тя е апетитно късче месо. Може би някога бе искал Ариана да стане негова съпруга, но сега тя беше сигурна, че е съгласен с този брак, само за да угоди на Малкълм. Неведнъж беше опитала да го убеди, че този брак ще донесе само беди и за двама им, но той не искаше и да чуе, само повтаряше, че изпълняват волята на семействата си.

Предбрачното тържество се превръщаше в същински гуляй. Дивите шотландци вдигнаха безброй тостове за булката. Повикаха акробати и музиканти да им осигуряват забавления. С напредването на нощта, все повече от рицарите на Малкълм заспиваха направо върху масите. Лайън почти не пи. Той се взираше в халбата си с бира като човек, който ще умре призори. През цялото време се опитваше да измисли нещо, което да ги измъкне от тази каша, но спасителната идея така и не се появяваше. Докато хората му гниеа в тъмницата, той беше с вързани ръце. Само в едно нещо беше абсолютно сигурен: не можеше да остави жената, която обича, да се омъжи за друг.

Малкълм не изпускаше Лайън от погледа си. Засега планът му да го оплете в мрежите си видимо успяваше. Беше време да пристъпи към решителния ход.

Кралят на Шотландия стана, удари чашата си в масата и провъзгласи на висок тон:

— Току-що ми хрумна една прекрасна идея. — Той потърси с поглед Едрик и Ариана сред тълпата и им направи знак да излязат отпред.

Ариана се олюля на краката си и погледна Лайън за кураж. Понеже знаеше, че венчавката ще се състои призори, тя все още се надяваше, че той ще стори някакво чудо и ще я спаси от гибел. Малкълм обаче сложи край на всичките ѝ надежди със следващите си думи:

— Пратете да повикат свещеника! Това тържество трябва да завърши подобащо. — Той погледна крадешком към масата на Лайън. Повечето рицари в салона си мислеха, че е пиан, но Малкълм не беше глупак и отлично съзнаваше какво върши. — Искам лорд Лайън да присъства на брачната церемония. — Онези в салона, които бяха достатъчно трезви да проумеят думите му, вдигнаха шумна наздравица.

След миг изникна и свещеникът, небръснат и сънен.

— Викали сте ме, Ваше величество?

— Да, отче. Време е за венчавка. Лорд Едрик и лейди Ариана просто нямат търпение да се бракосъчетаят.

Приглушеният вик, изтръгнал се от устата на Ариана, привлече вниманието на свещеника. Булката изглеждаше бледа като смъртта и божият човек неволно изпита съжаление към нея.

— Мисля, че е редно да почакаме до утре, Ваше величество, и да стъкмим прилично тържество.

— Не, отче, тази вечер. Можете да започнете церемонията.

— Трябва да си взема книгата, Ваше величество.

— Няма нужда, сигурно знаеш думите наизуст. Кажи ги и да приключваме с това.

Видимо притеснен, свещеникът подхвана по памет кратката церемония, която щеше да събере Едрик и Ариана в свещен съюз.

Внезапно Лайън скочи на крака. Ариана беше негова съпруга! През целия си живот бе живял по законите на честта, но без Ариана

честта му не струваше и пукната пара.

— Стига! Спрете венчавката!

Малкълм се усмихна доволно. Беше планирал отлично този момент. И въпреки това му се струваше удивително колко ниско може да падне един мъж заради някоя жена.

— Почакайте, отче — нареди той. — Изглежда лорд Лайън има да ни каже нещо.

Лайън прекрачи напред с решително изражение.

— Да. Спрете венчавката незабавно и ще направя всичко, което поискате. Само спрете този фарс и аз ще падна на колене пред вас и ще ви призная за свой господар. Аз съм съпруг на лейди Ариана и такъв ще си остана.

— Ваше величество, ами аз? — попита преbledнял Едрик. Той имаше унижителното чувство, че Малкълм е планирал този ход от самото начало. Да примами лорд Лайън Нормански и да го откъсне от Уилям Завоевателя беше успех, който щеше да остане в анализите на историята.

Малкълм махна пренебрежително към Едрик.

— Ще ти намеря достойна саксонска наследница. Обещавам ти, че ще останеш доволен от избора ми. — После шотландският крал отново насочи вниманието си към Лайън. — Коленичете пред мен, лорд Лайън, и сложете ръцете си в моите.

Лайън пристъпи напред, и всяка крачка го приближаваше към пълната гибел на честта му. Надяваше се Уилям да разбере, че не смята наистина да го предаде. Щеше да каже каквото трябва, но думите нямаше да докоснат сърцето му. И все пак онова, което щеше да извърши, го отвращаваше. Щеше да изрече клетва пред Бог и пред хората. Нямаше значение, че всъщност няма намерение да спази обета си; тази клетва беше удар по гордостта му. Дано поне Господ му простеше, защото той едва ли щеше да си прости.

Лайън дори не погледна към Ариана, докато коленичеше пред Малкълм и полагаше ръцете си в неговите.

— Лорд Лайън Нормански, заклевате ли се да ми бъдете верен до гроб? Обещавате ли да ми помагате винаги, когато ви повикам, и да ми се подчинявате във всичко?

Ариана имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Заради нея Лайън щеше да престъпи клетвата си към Уилям и да се подчини на

човек, когото нито харесваше, нито му вярваше. Само да я беше погледнал, да ѝ беше дал някаква надежда, че няма да я мрази до края на живота си за това, което бе принуден да стори заради нея!

— Кълна се! — пророни Лайън с пресипнал глас и Ариана разбра, че той вътрешно кърви.

— Станете, лорд Лайън, вие вече сте един от нас. — Гласът на Малкълм се надигна, за да стигне до всички присъстващи в салона. — Искам всички да знаят, че в този момент провъзгласявам за невалидно анулирането на брака между лорд Лайън Нормански и лейди Ариана Крагмер. Вследствие на това, годежът между лейди Ариана и лорд Едрик Блекхийт също е невалиден, защото се основава на незаконен документ.

Лайън се изправи сред хор от пиански тостове. Малкълм изглеждаше доволен от себе си. Може би щеше да загуби Едрик Блекхийт, но бе уловил далеч по-едра риба. Вярно, че преди време беше щастлив да примами Едрик за своята кауза, но дори само името на Лайън всяваше страх и респект. Лайън беше прочут боец и безмилостен воин, и Малкълм очакваше днешният ден да допринесе много за великата му кауза. Сега редиците на неговата армия щяха да укрепнат и той щеше да влезе, триумфално в Англия, и да я провъзгласи за неделима част от Шотландия.

Най-после Лайън погледна Ариана. Очите му бяха пусти и празни, сякаш не гледаше в нея, а през нея. Ариана долавяше разрушителните му емоции, но не можеше да стори нищо, за да му помогне.

— Искам да освободите хората ми от тъмницата — каза Лайън, отново насочил вниманието си към Малкълм. — Сега нямате причини да не ми вярвате.

Малкълм мълча толкова дълго, че Лайън си помисли, че ще му откаже. Той дълго време се вира в лицето на новия си рицар, докато накрая махна към Гун.

— Освободете рицарите на лорд Лайън от тъмницата и се погрижете да им осигурите всичко, което пожелаят.

Гун се поклонил и се втурна да изпълнява повелята на краля.

— А вие, лорд Лайън, вече можете спокойно да отведете съпругата си в леглото. Сега тя е ваша, по всички закони на бога и държавата.

Все още с мрачно лице, Лайън хвана Ариана за ръката и я изведе от салона, без да обръща внимание на циничните коментари, които ги последваха. Той не забави крачка нито за миг, докато я водеше по тясното каменно стълбище към общата им вече спалня. Все още не беше проронил и дума, и тя също предпочиташе да запази мълчание. Изражението на лицето му я плашеше. Очите му сякаш бяха късчета от самия ад. Щом влязоха в спалнята, той дръпна внимателно резето и опря гръб на вратата.

— Лайън...

Сякаш не я чуваше, той пристъпи към прозореца и вторачи поглед в мастилено черното, обсипано със звезди небе.

Ариана си помисли, че изобщо не я е чул, и повтори колебливо името му. Раменете му потръпнаха, но Лайън не ѝ отговори, нито пък се обърна да я погледне. Пред нея стоеше човек, когото не познаваше и не беше виждала никога преди. Разтревожена от странното му поведение, Ариана започна трескаво да се съблича. Когато стигна до долната си туника, той все още стоеше като статуя до прозореца и се вираше в нощното небе. Ариана пристъпи несигурно към него.

— Няма ли да дойдеш в леглото?

Лайън се обърна и се втренчи безизразно в очите ѝ, сякаш бе изненадан да я види там.

— Какво каза?

— Не си ли изморен? Ела в леглото, скъпи. Не чу ли крал Малкълм? Отново сме съпруг и съпруга. Това, което направи за мен, изисква голяма смелост. Смелост, каквато малцина притежават.

Думите ѝ сякаш най-после достигнаха до него.

— Смелост! И ти наричаш смелост това, че изгубих честта си? Не, Ариана, тази вечер ти стана свидетел на моята слабост. Ти си моята слабост и моето падение. — Моята любов и моят живот, допълни мислено той.

Пламенните му думи извикаха сълзи в очите ѝ. Лайън я мразеше, виждаше го в очите му, които настойчиво отказваха да я погледнат. Тя посегна към него.

— Лайън!

— Недей!

Ръката ѝ се отдръпна като опарена.

— Какво?

— Не ме докосвай. Не мога да го понеса.

— Моля те, Лайън, не изпитвай омраза към мен.

— Да те мразя? Не, мразя самия себе си. Трябваше да предпазя сърцето си от теб. Ти си моята страст и моята гибел. Аз съм воин, обучен съм да се водя от разума и меча, а не от сърцето си. Всеки рицар е длъжен да обича бога, своя крал и своята страна. Аз вече не съм достоен да бъда рицар.

Макар да я бе помолил да не го докосва, Ариана все пак посегна към него. Той се скова и понечи да се отдръпне, но тя не му позволи. Ръцете ѝ обгърнала врата му и тя се притисна към него, отпуснала глава на силните му гърди. Ритъмът на сърцето му се учести. Внезапно Лайън я обгърна с ръце и я притисна към себе си с такава сила, че дъхът ѝ спря. А после от гърлото му се изтръгна странно ридание и Лайън зарови глава в косите ѝ.

— Мили боже! Какво направих, Ариана? Какво ужасно нещо сторих?

Болката му докосна сърцето ѝ. Ариана не знаеше друг начин да го успокои, освен да му дари любовта си. Тя го придърпа решително към леглото. Лайън приседна и я взе в скута си.

— Люби ме, Лайън — помоли го Ариана с пресипнал глас. — Позволи ми да утеша мъката ти.

— Как би могла да облекчиш мъката ми, след като ти си причината за нея? — отвърна ядно Лайън. В момента, в който думите се откъснаха от устните му, вече му се искаше да не ги беше изричал. Не можеше да обвинява Ариана за собствената си слабост. Не можеше да я вини, задето я обича повече от честта си на боец. Дали изобщо някога щеше да си прости? Лайън понечи да се изправи. Знаеше, че не може да я люби сега, не и сега, когато беше толкова заслепен от презрение към самия себе си.

— Моля те, Ариана, не искам това от мен. В момента не съм способен на нежност, а не искам да те нараня.

Ариана обаче беше достатъчно проникателна да се досети, че единственият начин да стигне до сърцето му, да го откъсне от тягостните мисли, е да насочи вниманието му в друга посока. Затова преди съпругът ѝ да стане и да избяга от брачното ложе, тя се хвърли върху него и го повали на леглото. Не спираше да се притиска към него, докато не почувства как силното му тяло се отпуска под тежестта

й, а устните му омекват до нейните. Това обаче не беше достатъчно, защото лицето му все още бе мрачно, а очите му бродеха обречено из стаята.

— Искаш да те любя, така ли, Ариана? — предаде се накрая Лайън. — Така да бъде, но помни, че съм те предупредил. Защото едва ли ще ме харесаш в тази светлина.

Ариана понечи да отговори, но устните ѝ бяха обездвижени с брутална целувка. Тя почувства как ръцете му разкъсаха тънката ѝ туника, за да стигнат до голата ѝ плът, и за миг изпадна в паника. Лайън беше три пъти по-едър и силен от нея и в това състояние несъмнено можеше да я нарани. Внезапно осъзнала грешката си, Ариана се опита да се изтръгне от ръцете му. Но воден от гнева, Лайън беше вече неудържимо възбуден и нямаше път за връщане назад.

Той се просна отгоре ѝ и зацелува плътните ѝ устни, докато подпухнаха, а щом се измори от устните ѝ, потърси гърдите ѝ и загриза грубо зърната ѝ. Тялото му беше тежко и стегнато от възбуда, а членът му пулсираше агресивно, притиснат в корема ѝ.

Лайън се възползваше безжалостно от тялото ѝ и отчаяно се стремеше към облекчението. Замайна от грубите набези на ръцете му, Ариана смътно съзнаваше, че не е искала точно това, макар сама да го беше предизвикала.

— Почакай, Лайън, не искам да стане така.

Той повдигна глава и ѝ отправи сардонична усмивка.

— Предупредих ви, лейди, но вие не ме послушахте. Аз съм роден боец и нежността не винаги ми се удава.

Ръцете му се вкопчиха болезнено в бедрата ѝ и повдигнаха ханша ѝ, а устните и пръстите му се впиха в меката плът между краката ѝ. Ариана се сгърчи и извика. Лайън се отпусна върху ѝ с цялата си тежест и нахлу в нея с нетърпелив тласък, а по лицето му се четеше едновременно болка и екстаз. Ариана потисна с усилие надигащото се в гърлото ѝ стенание. Бе поискала Лайън да я люби, но не беше очаквала това. Знаеше, че не иска да я нарани, но я използваше като предмет за утоляване на страстта си. Сега за него тя беше просто една жена, с която да облекчи мъката си от загубената чест. Вярно, че я бе предупредил, но, мили боже, тя съвсем не бе очаквала това.

— Господи, Лайън, умолявам те, имай милост!

Отчаяните нотки в гласа ѝ явно най-после стигнаха до съзнанието му, защото той надигна глава и я погледна, сякаш я виждаше за първи път. Когато осъзна какво е сторил, Лайън отпусна сломено глава на гърдите ѝ и тягостно въздъхна.

— Прости ми, Ариана. Ти си последният човек на света, който бих искал да нараня. Жестоко е да те наказвам за своята слабост.

И тогава я целуна с цялата си нежност, и се раздвижи в дълбините на тялото ѝ с познатата настойчивост. За нейно облекчение, Лайън отново беше човекът, когото бе обикнала. Той я доведе бавно до върха, съсредоточен изцяло върху нейните нужди и нейното удоволствие. А когато почувства как тялото ѝ се сви и потръпна под него, даде воля и на своя екстаз. После я притисна в обятията си и я държа така, опивайки се от близостта ѝ, докато светът около тях не придоби обичайните си форми и багри. Уви, никое блаженство не можеше да трае вечно. Лайън въздъхна тъжно и се отдръпна от прегръдката на Ариана.

Той се облече набързо, почти без да я погледне, а след това се обърна и вяло пророни:

— Съжалявам.

После бавно се отправи към вратата.

— Лайън, къде отиваш? — Гласът ѝ бе пресипнал от тревога.

— По-добре ще е да остана сам. В момента не ме бива много за компания.

— Не ме оставяй така. Скъпи, не искам да ме мразиш!

Той я погледна и ѝ се усмихна, но някак неуверено и печално.

— Дори не знам какво чувствам. Вярно е, че изпитвам омраза, но към самия себе си. Предадох Уилям, за да бъда с теб, а сега дори не съм сигурен, че ще ти бъда добър съпруг.

Сега по-силно от всякога Лайън изпитваше болка от загубата, гърчеше се в агония, задето се беше отрекъл от всичко, към което се стремеше през целия си живот, и разбра, че не би могъл да живее с тази мисъл.

Ариана имаше чувството, че цялата вселена се стовари върху крехките ѝ рамене, когато Лайън затвори безшумно вратата след себе си. Веднага щом той се изгуби от погледа ѝ, тя избухна в сълзи. Искаше ѝ се никога да не беше срещала Лайън Нормански. Заради нея той бе предал доверието на своя крал и се бе лишил от честта си.

В залите отекна шум, който не беше характерен за този ранен утринен час. Ариана се събуди с убеждението, че нещо не е наред. Тя скочи от леглото в момента, когато Лайън се втурна в стаята.

— Облечи се бързо, Ариана. Уилям и неговата армия пристигат.

Ариана имаше много въпроси към него, но той изчезна така бързо, както се беше появил. Уилям, помисли си тя, докато намяташе дрехата си, и се втурна към прозореца. Сърцето ѝ почти замря, когато видя многобройната армия, разположена зад могъщия воин, който достигна до Абернети с величието на завоевател. Тя проследи как Малкълм, заобиколен от своята лична стража, препусна напред да посрещне Уилям. Въпреки старанието си, тя не успя да прогони натрапчивия страх от появата на Уилям.

Без да чака да види какво ще се случи, Ариана се втурна надолу по стълбите. По пътя към вътрешния двор имаше толкова много хора, че ѝ се наложи да се бори, за да си извоюва място в тълпата. Огледа се за Лайън, но не го видя. Не успяваше и да надникне над главите на хората, за да разбере какво се случва в тази прохладна, мъглива утрин отвъд портите на крепостта.

След задълбочени преговори с Уилям, Малкълм се завърна в крепостта. В очите му се четеше поражение и Ариана се чудеше какво се бе случило между Завоевателя и краля на Шотландия. Тя не се изненада, когато видя Малкълм, последван от Уилям да се отправят към външния двор на замъка, заобиколени от личната им стража.

Двамата владетели влязоха в голямата зала. Ариана бе избутана навътре от тълпата. Уилям свали своя шлем; лицето му излъчваше твърдост и безпощадна решителност. На насъбралото се множество той се стори суров, корав човек — свиреп воин, безкомпромисен владетел, енергичен водач. Ариана го познаваше като непреклонен човек, чиято решителност и страховит нрав не допускаха и най-незначителното посегателство срещу собствените му желания. Характерът му беше такъв, тъй като бе потомък на викинги — на

пирати и военачалници, които първоначално плячкосвали, а по-късно населили северозападна Франция.

Уилям последва Малкълм към подиума и се обърна с лице към претъпканата зала. Ариана беше изненадана когато видя Лайън, изправен от едната страна на Уилям, тъй като не го беше забелязала до този момент. Хората утихнаха в очакване Завоевателя да заговори, предусещайки, че ще станат свидетели на събитие, което ще се помни с векове.

Уилям повдигна ръката си и бавно посочи към Малкълм.

— Поклонете се пред мен, Малкълм Шотландски! Подчинете се или сам ще отговаряте за последствията. Ако откажете, ще поведе своята армия през вашите земи и ще посея смърт и разрушения навсякъде, откъдето мина. Вашите поданици са ни свидетели, че вие ще се закълнете да не разполагате войските си в Англия. Шпионите ми ме информираха за намеренията ви да разширите границите си, заграбвайки английски територии. Аз няма да допусна това да се случи.

Малкълм не беше подготвен да се сражава с могъщата армия на Уилям. Страхуваше се от суровата реакция на Завоевателя, в случай че му откаже, и затова незабавно падна на колене пред него и отдаде своята почит. Поставайки ръцете си в тези на Уилям, Малкълм изрази подчинението си и се закле да бъде васал на краля на Англия.

— Като ваш господар, искам да изпратите своя син Дънкан в двореца в Англия, като гарант за вашето поведение. Това няма да продължи дълго, ако се окажете верен поданик.

Малкълм пребледня.

— Но, Ваше величество, Дънкан е моят наследник!

— Точно така! Хубаво е добре да го запомните. Къде е лорд Едрик?

— Тук съм Ваше величество — отвърна Едрик, пристъпи напред и се поклони пред Уилям.

— Всички ваши машинации се провалиха. Какво мислите за годежа си с лейди Забрина? Предлагам ви много повече, отколкото заслужавате. — Навъсенният му поглед не предвещаваше нищо добро за Едрик.

Едрик не се отмести от мястото си и не трепна пред великия Завоевател. В отговора му не се долавяше и капка колебание:

— Това несъмнено е много щедро предложение, Ваше величество, и аз го приемам с благодарност.

Едрик съвсем не беше глупав. Той нямаше друг избор, освен да последва примера на Малкълм — да отдаде своята почит и да се подчини на Завоевателя. Беше му се случвало и преди, и благодарение на това беше запазил правата върху своите земи. Дали Уилям щеше да му прости, че веднъж вече бе престъпил обета към своя господар, питаше се Едрик, или може би щеше да накаже предателството му със смърт. Той постави ръцете си в тези на Уилям и се закле във вярност.

Уилям потърси погледа на Едрик, като се колебаеше дали да го приеме отново за свой васал или да заповяда да го убият. Беше много ядосан, но в края на краищата реши да не бърза. Можеше да дойде време, когато да има нужда от услугите на лорд Едрик.

— Вие и вашите рицари ще се върнете в Лондон с моята армия — заповяда Уилям, — а по-късно, когато имам време за това, ще реша каква да е съдбата ви. Годежът ви с лейди Забрина ще бъде достатъчно наказание засега — отбеляза той със задоволство.

Трепереща от възмущение, Забрина пристъпи напред. Тя направи набързо реверанс и каза:

— Простете ми, Ваше величество, но аз не желая да се омъжа за лорд Едрик.

Уилям отхвърли нейния протест, като махна вяло с ръка.

— Крайно време е да се сдобиеете със съпруг, милейди. Ако аз реша да се омъжите за лорд Едрик, то така и ще стане.

Лицето на Забрина се разкриви в грозна гримаса и тя изгледа свирепо Лайън. Ариана погледна тъмната саксонка и в миг разпозна опасността в очите ѝ. Тя зачака със затаен дъх.

— Лорд Едрик не е единственият присъстващ, който ви предаде, Ваше величество. Погледнете внимателно лорд Лайън, защото той вече не ви е верен.

Лайън замръзна на място. Единственото му желание в този момент беше земята под краката му да се разтвори и да го погълне.

Уилям изгледа за кратко Лайън, а после отново прикова поглед в Забрина.

— Какви глупости бълвате, милейди? Никой не е по-лоялен към мен от Лайън Нормански. Той е доказвал своята преданост безброй пъти.

— Вашият предан васал се закле във вярност на крал Малкълм Шотландски, така че вече не е лоялен към вас, Ваша милост — отбеляза злостно Забрина.

Уилям се обърна рязко към Лайън, безпощаден в гнева си. Той можеше да разбере саксонец като Едрик да престъпи клетвата си за вярност, но не и един от норманските му рицари, и в никакъв случай не и Лайън Нормандски — човек, на когото би доверил живота си.

— Какво ще кажете в своя защита, лорд Лайън? Подчинихте ли се на Малкълм? Наистина ли предадохте моето доверие? Бих ви простил всичко друго, но не и това!

Лайън коленичи пред Уилям. Когато заговори, думите му бяха ясни и изпълнени със отчаяние.

— Няма да ви лъжа, Ваше величество. Аз наистина се заклех във вярност на Малкълм Шотландски. — Гордостта му не би допуснала да защитава честта си с излишни обяснения. Той бе готов да поеме вината за това, което стори. Усещаше инстинктивно, че Уилям не е в настроение да слуша извинения. Малкълм му предостави възможност и той направи своя избор, независимо дали беше правилен или не. Ариана му принадлежеше. За съжаление, привързаността му към собствената му съпруга стана причина да загуби почитта на Уилям. Това той никога нямаше да може да прости на себе си, а също и на нея.

Уилям поклати невярващо глава. Изражението на лицето му беше смесица от гняв и тъга. В крайна сметка надделя яростта. Тъй като Лайън не каза нищо в своя защита, нито помоли за прошка, Уилям прие неговата постъпка като преднамерено предателство, фактът, че един нормански рицар е приел да служи на друг, а не на своя крал, беше толкова необясним, колкото и достоен за презрение.

— Махни се от очите ми, Лайън! Пращам те в изгнание в Крагмер. Ще останеш там докато не те повикам в двореца в Лондон, за да понесеш наказанието си.

С приведена глава, Лайън се изправи на крака и бавно се отдалечи от човека, който някога го считаше за свой близък приятел и предан защитник. Преди да стигне до вратата, той вдигна поглед и потърси в тълпата Ариана.

Ариана стоеше наблизко и чу всичко. Тя все още не можеше да повярва на ушите си. Лайън беше приел всички обвинения на Уилям, без да произнесе и една дума в своя защита. Не беше никак честно.

Никой не беше така лоялен към Уилям, както Лайън. Той се закле във вярогност към Малкълм заради нея и това му костваше доверието на Уилям. Заради нея пострада и честта на Лайън. Неговото страдание не беше по-малко от нейното. Тя загуби своя съпруг. Никога не беше виждала такова изражение на лицето му — сурова ярост и невероятна болка. Тя усещаше, че гордостта на Лайън е прекалено голяма, за да си позволи да прости на себе си или на нея.

Сълзи потекоха по бузите ѝ, когато чу как Уилям изобличи Лайън и го изпрати на заточение в Крагмер. Преглъщайки вината си, тя погледна към Лайън, който се отдалечаваше от Завоевателя. Бучка заседна в гърлото ѝ, когато той вдигна главата си и я погледна. Тя тръгна като на сън. Краката ѝ се подкосиха, когато се доближи до мъжа си, който я призова с очите и сърцето си. Раменете ѝ хлътнаха под тежестта на отчаянието. Тя беше на негова страна и го подкрепяше, независимо дали той искаше или не.

— Стой! — извика Уилям. Гласът му беше толкова остър и безпощаден, колкото и коравосърдечната му същност. — Лейди Ариана ще ме придружи в Лондон като заложница. Тя ще остане в двореца, докато реша какво ще бъде наказанието ти.

Вестта шокира Лайън, но единственото, което го издаде, бяха изкривените мускулчета на челюстта му. Това беше единствената проява на човешка емоция, която се изтръгна от него. Той се загледа в Уилям, като прикриваше мислите си и без да предложи нищо в своя защита.

Ариана дишаше тежко, видимо потресена от реакцията на Уилям. Щом Лайън отказваше да се защити, тя щеше да говори от негово име.

— Ваше величество... — Макар да беше развълнувана, гласът ѝ беше ясен и висок.

Уилям се обърна към нея и повдигна вежди.

— Искате да кажете нещо, милейди?

Ариана се доближи до Уилям, преди Лайън да прозре какво възнамерява да направи съпругата му.

— Умолявам ви, Ваша милост, — подхвана тя, — обвинихте лорд Лайън несправедливо. Имам обяснение за действията на моя господар.

Уилям се намръщи, а думите ѝ не го впечатлиха ни най-малко.

— За своя съпруг ли говорите, милейди? Никога не съм смятал, че лорд Лайън Нормански се крие зад гърба на жена си.

Лайън пристъпи напред, унижен и с наранена гордост. Погледна язвително Ариана и това я накара да замълчи.

— Сам отговарям за себе си и постъпките си, Ваше величество. Затова моля да извините моята съпруга, която си позволи да се намеси в моя защита.

— Съвсем не съм в настроение да слушам оправдания, ако изобщо има такива — отвърна сърдито Уилям. — Когато съм в подобро разположение на духа, ще изпратя пратеници за теб и може да изслушам обясненията ти. Каквото и да кажеш сега, няма да промени решението ми. Лейди Ариана остава с мен, докато реша как да постъпя. Не се страхувай — Матилда ще се грижи добре за нея.

— Тръгвам при изгрев слънце — каза твърдо Лайън. Ариана понечи да се възпротиви, но той я изгледа предупредително. После се обърна и излезе решително от залата. Когато се скри от погледа ѝ, Ариана се почувства така, сякаш светлината в живота ѝ я бе напуснала.

По-късно Лайън потърси компанията на своите рицари в гарнизона, които отпиваха мрачно от халбите си с бира и обсъждаха наказанието, което Уилям бе разпоредил. Лицата им бяха угрижени. Лайън беше все още там, когато през портите препусна вестносец, сякаш дяволът го гонеше по петите. Това събуди любопитството му. Лайън пристъпи към вратата и веднага разпозна вестносеца — беше един от свитата на Уилям. Той приветства своя другар и пристъпи напред да го посрещне.

— Какво не е наред, сър Гавин? — попита Лайън, който не пропусна да забележи окаяното състояние на верния рицар и бързоногия му жребец.

— Възникна проблем — отвърна мъжът, превит от изтощение. — Маркизите на Уелс са се обединили и атакуват крепостта в Честър. Има огромна опасност крепостта да падне в ръцете им. Войските на Уилям отчаяно се борят да отблъснат врага. Уилям е все още тук, нали? Господи, дано не съм го изпуснал.

— Ще намериш Уилям в салона — каза Лайън, видимо развълнуван от новините. Ако Уилям тръгнеше да отбранява Честър, това щеше да бъде първата битка, в която ще влезе без Лайън до себе

си. Внезапно друга мисъл се прокрадна в главата на Лайън и той се отпрати към гарнизона, за да съобщи на сър Белтан какво е научил.

— Мислите ли, че Уилям ще пожелае да тръгнете с него? — попита Белтан с надежда. Като опитен воин, той разбираше какво е усещането да те оставят настрана от бойните действия.

— Не! Уилям не би променил решението си, докато е в това лошо настроение. Има вероятност — продължи той замислено, — създамата се ситуация да повлияе в моя полза.

Белтан не успя да проследи мисълта на Лайън и повдигна въпросително вежди.

— Какво означава това, милорд?

— Слушай ме добре, Белтан! Сега ще ти разкрия всички подробности. — Докато Лайън разясняваше своя план на Белтан, рицарят зяпна от учудване. След като Лайън приключи, на устните на Белтан заигра усмивка.

— Оставете това на мен, милорд. Ще отида да проверя дали войниците са готови да отпътуват.

Лайън кимна в знак на съгласие и напусна гарнизона. Докато стигне до портите, Уилям и неговото обкръжение се втурнаха навън. Лайън наблюдаваше от разстояние как те се качиха на конете си. Очевидно Уилям не желаше да губи време и правеше всичко възможно да стигне час по-скоро в Честър. Лайън беше изненадан да види сър Едрик, въоръжен и възседнал коня си, а рицарите му в бойните редици на Уилям. Той не успя да види нито Ариана, нито Дънкан, сина на Малкълм, и предположи, че Уилям ще остави някои от своите рицари да придружат зложниците до Лондон. Когато Уилям препусна през портите и се присъедини към своята армия, Лайън се усмихна с мрачно задоволство.

Ариана нямаше ни най-малка представа какво се случваше във външния двор на замъка. Тя чу безредиците от стаята си и се доближи до прозореца. Поглеждайки навън, видя Уилям, придружен от своите рицари, да напуска замъка. Ариана забеляза, че и Едрик е с него и дава припрени нареждания на своите рицари да се присъединят към войската на Уилям. Ариана търсеше с поглед Лайън, но не успя да го зърне сред войните, яздещи до краля.

Какво не беше наред? Ариана се тревожеше още повече от мисълта, че остава в Шотландия след заминаването на Уилям. Дали беше променил решението си да вземе заложници? Къде беше сега Лайън? Дали вече се беше отправил към Крагмер? Защо не беше се сбогувал с нея, преди да отпътува? Той беше пожертвал толкова много заради нея и сега ѝ се струваше невъзможно да я остави без всякакво обяснение. Мисълта, че може би я обвиняваше за всичко, ѝ причини ужасна болка. Неговата гордост беше жестоко наранена и вероятно Лайън нямаше да откликне на любовта ѝ отново.

Отмествайки поглед от прозореца, Ариана въздъхна изтощено и потърси в пространството образа на своя любим. Тя се загледа в танцуващите пламъци в камината, а пред очите ѝ беше само непреклонният израз на Лайън. Ариана се почувства безкрайно самотна, както никога досега. Тя се сепна, когато чу силно потропване на врата на своята стая. Първата ѝ мисъл беше, че въпреки всичко Лайън не я е изоставил и тя се втурна да отвори вратата. Ала радостта ѝ беше кратка, защото на прага стоеше един от рицарите на Уилям. Мъжът се поклони, изразявайки своето уважение, и заговори.

— Аз съм сър Гуейн, предводител на кралската стража. Крал Уилям ми нареди заедно с войниците си да придружа вас, лейди Забрина и наследника на крал Малкълм до Англия. Ако не възразявате, милейди, ще тръгнем утре след утринната молитва. Облечете се добре и си вземете топли дрехи, защото пътуването ще бъде дълго.

— Не разбирам. Какво се случи с крал Уилям? Защо тръгна така бързо? И къде е лорд Лайън?

— Избухнало е въстание, милейди — отвърна капитанът. Той не виждаше причина да обсъжда политическата ситуация с една жена. — Колкото до лорд Лайън, той ще замине за Крагмер, както заповяда крал Уилям. Моите войници и аз носим отговорност той да стигне дотам. След като лорд Лайън и неговите рицари напуснат Абернети, ще се върна за вас. Имате ли да кажете още нещо?

— Не — отвърна унило Ариана и думата заседна на гърлото ѝ. Никак не ѝ се искаше да отива в Лондон. Не желаше да се разделя с Лайън. Независимо от това, че той не можеше повече да ѝ бъде съпруг, независимо от това, че я обвиняваше за случилото се, тя все още го обичаше много. Беше готова да изтърпи яростта му, студеното му отношение, само да можеше да останат заедно.

Ариана затвори вратата и се върна до огъня. Дните ставаха все по-студени, зимата приближаваше. Ариана вече копнееше за Крагмер. Как искаше Надая да беше тук, за да ѝ даде съвет. Имаше моменти, в които не се нуждаеше от съвета на една вещица, но сега не беше така. Погълната от мъката си, Ариана не чу лекото прищракване на резето и почти безшумните стъпки. Постепенно усети нечие присъствие в стаята и се послуша. Обърна се бавно, тъй като беше с гръб към вратата.

Лайън се беше облегнал на вратата и наблюдаваше как Ариана стои сгучена и мрачно гледа огъня. Изглеждаше толкова красива, че сърцето му замря. Главата ѝ беше наведена. Непокорни кичури коса се спускаха около слепоочията и лицето ѝ. Сребристите ѝ къдрици блестяха и в отражението на огнените отблясъци изглеждаха като нежен ореол. В този момент той изпита силно желание да я притежава. Беше на ръба на отчаянието. Защо да се отчайва, помисли той, та нали в крайна сметка тя беше причината да загуби своята чест и достойнство. Наранената гордост му забраняваше да я обича. Това беше най-голямото наказание за Лайън — да послуша разума, а не сърцето си. Всичко, което той притежаваше, и всичко, което представляваше, дължеше единствено и само на Уилям, и той му се отблагодари, като го предаде. И всичко това заради една жена. Ариана...

Тя се обърна и го видя.

— Лайън... — долната ѝ устна затрепери, докато чакаше той да отговори.

— Милейди — отвърна ѝ студено той. Ако се опиташе да се преструва, че е загубил интерес към нея, вероятно щеше да успее да разпръсне насъбралите се в гърдите му чувства и да изпълни своето решение. — Вземи това — каза той и ѝ подаде някакъв пакет.

— Какво е това? — Тя търсеше по лицето му следи от нежност, но от ледено-сините му очи струеше само студенина.

— Облечете се, милейди. Препоръчвам ви по-дебели дрехи — подплатена блуза и туника. Добре е да си вземете допълнителен чифт обувки и едно по-топло наметало.

— Не разбирам. Да не би да искате да пътувам до Лондон, преоблечена като мъж?

— Като паж, Ариана — като мой паж. И няма да пътуваш към Лондон.

— Но... сър Гудейн ме предупреди да бъда готова, за да тръгнем след утринната молитва.

Лайън отиде до огъня, за да стопли ръцете си.

— Имам други планове. Възнамерявам до те отведа в Крагмер.

— Крагмер! — възкликна Ариана. — Ами Уилям? Ами сър Гудейн? Нима Завоевателя е променил решението си да ме отведе в двореца в Лондон като заложница?

Най-после той я погледна, а в очите му се четяха безброй емоции.

— Не, Уилям не е променил решението си. Той отпътува веднага, след като разбра, че маркизите са нападнали Честър. Отпътува със своята армия, за да защитят крепостта.

— Но какво ще стори той, когато разбере, че не си се подчинил на неговата заповед? Как ще постъпи сър Гудейн, след като установи, че съм заминала без негово разрешение? Страхувам се за теб.

Лайън погледна лицето ѝ и тайно се прокле, че ѝ дава напразни надежди. Осъзнаваше, че никога повече няма да бъде неин съпруг, но и не можеше да приеме тя да отиде в Лондон и да бъде покварена в развратния дворец, който и Уилям не можеше да контролира. Искаше да я вземе със себе си, макар и да разбираше, че присъствието ѝ ще бъде за него едно постоянно мъчение. Ако беше малко по-мъдър, щеше да я остави на грижите на Уилям и тя щеше да бъде далеч от погледа му, без да му напомня всеки миг за изгубената чест.

— Уилям няма да направи нищо. Прекалено е зает. Сър Гудейн е получил заповед да отведе сина на Малкълм в Англия като заложник. Няма да се бавят, за да те търсят. Наследникът на краля има много по-голямо значение за тях от съпругата на един барон. Трябва да се вземе под внимание и лейди Забрина. Вероятно — каза той обнадеждено, — Уилям ще размисли и отново ще ме приеме в свитата си, още преди да разбере, че не си пристигнала в Лондон. И друг път съм го виждал в толкова лошо разположение на духа. Настроенията му се променят бързо и като цяло здравия разум не го напуска, дори когато е ядосан.

— Моля се да си прав — отвърна Ариана колебливо. Тя не вярваше настроението на Уилям да се оправи скоро.

— Ще се върна за теб преди изгрев слънце!

— Какво ще стане, ако някой от охраната на Уилям се противопостави на нашето заминаване?

— Няма — отвърна твърдо Лайън. — Никой освен моите довереници не знае, че аз нямам паж. Откакто един младеж, който служеше при мен на този пост, загина трагично, аз се отказах от паж. Когато се качим на конете и отпътуваме от Абернети, никой няма да се усъмни. Сър Гуейн отговаря за спазването на заповедите, дадени от Уилям, и за него е важно да види мен и свитата ми да напускаме Абернети.

Ариана го наблюдаваше през сълзи.

— Лайън, аз... не знам какво да кажа. Ти загуби толкова много, заради мен. Защо правиш това? Защо?

Лайън усети, че губи контрол, като забеляза блестящите капчици, натезжали върху дългите мигли на Ариана.

— Господи, моля те, помогни ми, защото сам не мога да се справя с това! — процеди през зъби Лайън. Това съвсем не беше отговорът, който Ариана търсеше, но беше всичко, на което той бе способен. И дума да беше казал повече, означаваше да направи компромис. За да убеди себе си и нея в своята твърдост и безчувственост, той я дръпна грубо към себе си, целуна я студено и я отблъсна настрана. Преди Ариана да осъзнае какво означава тази целувка, той излезе от покоите ѝ.

Ариана се беше приготвила и чакаше от часове. Тя не можа да мигне цяла нощ. Беше облечена с туника и наметало от дебел тъмен плат, подплатено с кожа, за да бъде по-топло. Тя неспирно поглеждаше към прозореца, независимо от това, че беше още много рано. Зората едва се прокрадваше като сив дух на западния хоризонт. Лайън трябваше да е вече тук, мислеше Ариана и притеснението ѝ постепенно се засилваше.

Тя се втурна напред, когато Лайън отвори вратата и влезе в стаята ѝ. Беше облякъл доспехите си и носеше шлема си под мишница. Наметалото му беше небрежно прикрепено на раменете. Той я огледа с безмълвно одобрение, кимна ѝ със задоволство и ѝ даде знак да го последва. Тя тръгна след него мълчаливо през мрачния, студен коридор. Тихо преминаха през каменното стълбище и се озоваха в залата, където на сламени постели пред горяща камина спяха неколцина мъже.

— Сложи си качулката — каза ѝ Лайън с притаен глас. По негова заповед Ариана заобиколи спящите мъже и излезе от крепостта.

Излизането им обаче не остана незабелязано. Докато преминаваха задния двор на замъка, където ги очакваше Белтан, сър Гуейн се появи изневиделица от мрака и им препречи пътя.

— Почти се съмна, милорд.

— Така е! — съгласи се Лайън. — Тръгвам, сър Гуейн, така както заповяда Уилям.

Сър Гуейн погледна към насъбралите се рицари, а после насочи погледа си към Ариана. За да разсее любопитството на Гуейн, Лайън каза:

— Наложил се да измъкна пажа си направо от леглото. Ленивият момък би проспал и утринната молитва, ако му позволя.

— Не го виня — промърмори сър Гуейн и придърпа по-плътно наметалото си. — Толкова е студено, че човек направо може да замръзне. Вървете тогава, милорд, и нека бог да е с вас!

Лайън не помръдна, докато сър Гуейн не се отдалечи достатъчно. Веднага след това сграбчи Ариана през кръста, вдигна я и я постави върху оседлания ѝ кон. Той яхна своя жребец и всички препуснаха през портите и се отправиха на път без повече препятствия. Ариана, заобиколена от рицарите, следваше Лайън неотлъчно. Внезапно, докато яздеха по пътя, той грабна юздите на коня ѝ и се впусна в галоп. Ариана се вкопчи в гривата на животното, молейки се да не падне.

Препускаха изнурително цяла сутрин, като спираха за кратко, за да напоят с вода конете. Времето ставаше все по-студено и въпреки това имаха късмет — през целия ден не заваля нито дъжд, нито сняг. По обяд спряха да похапнат от оскъдните хранителни припаси, които сър Белтан беше задигнал от кухнята предната нощ. Когато Лайън даде знак, че трябва да тръгнат отново, Ариана едва се изправи на крака. Той се приближи и ѝ помогна да се качи на коня.

— Опасявам се, че не трябва да се бавим, милейди! — каза той и ѝ помогна да се качи на седлото. — Няма да се успокоя, докато не стигнем Крагмер. Съмнявам се сър Гуейн да ни последва, но въпреки това не искам да рискувам. Ще се справиш ли?

— Ще се справя, не се тревожи за мен. Не е необходимо да се бавим повече. Нямам търпение да стигнем в Крагмер, както и ти. Ще

изтърпя всичко друго, но не и да отида заложница в Лондон. Няма да мога да живея в тази норманска крепост.

— Моля се само да не дойде ден, в който да съжаляваш за постъпката си — отвърна Лайън с мрачен тон. Ариана надникна дълбоко в очите му и кръвта ѝ се смрази от онова, което видя там. — Може би щеше да си по-щастлива в Лондон. В Крагмер мога да ти обещавам само моята защита и нищо повече.

— Засега това ми е достатъчно, Лайън — прошепна тъжно Ариана. — Може пък някой ден да спреш да ме обвиняваш, задето загуби честта си.

Лайън пристъпи по-близо до нея и тя усети топлината на тялото му.

— Ариана, аз... — Каквото и да възнамеряваше да ѝ каже, то остана неизказано, след като Лайън се обърна на пета и се отдалечи решително от нея.

Направиха лагер в безжизнената пустош, за да прекарат нощта. След като изядоха малкото останала храна, Ариана се сгуши в одеялото си и се опита да заспи. Но беше толкова студено, че цялото ѝ тяло се тресеше.

Легнал наблизко, Лайън наблюдаваше как Ариана се бори със студа и се опитва да заспи. Видя я как трепери под одеялото и сърцето му се сви.

Ариана се чувстваше ужасно. Мислеше си, че би дала всичко, за да спре да трепери и да си почине поне за минутка, когато усети топлина. Лайън я обви с ръце, тя потръпна от вълнение и се сгуши в неговите обятия. Постепенно се затопли и се унесе в дрямка с измамното чувство, че всичко е наред.

— Заспивай — каза приглушено Лайън. — Треперенето ти не дава мира на никой от нас да заспи. — Гласът му звучеше така, сякаш предпочита да е навсякъде другаде, но не и до нея.

Лайън усещаше топлината на тялото на Ариана, заслушан в равномерното ѝ дишане. Той благодари на небесата, че тя спеше и не можеше да усети неговата възбуда, нито да разбере как се измъчва в този момент заради нея. Защо бе орисан да страда безмълвно заради тази жена, която обичаше, а не можеше да си го позволи?

След пет мъчителни денонощия преминаха границата и се озоваха в Нортумбрия. Премръзнала и на ръба на изтощението, Ариана копнееше за удобно легло, кана ябълково вино, ароматизирана и топла вана. Беше дотолкова потънала в мрачните си мисли, че когато приближиха, тя почти не забеляза кулите на Крагмер, възвисяващи се отвъд хълмовете.

— Пред нас се простира Крагмер, милейди — обади се Лайън с надеждата това да я разведри.

— У дома — едва промълви Ариана. — У дома — повтори тя, без да сваля поглед от далечните кули на така жадуваната крепост.

Малко по-късно те преминаха моста и приближиха до крепостта. Кийн, Терса и Надая ги очакваха на входа, за да ги посрещнат.

— Добре дошли у дома — поздрави ентусиазирано Кийн.

— Радваме се да ви видим отново у дома — каза Терса срамежливо.

— Така е — съгласи се Надая, а погледът ѝ беше съсредоточен върху дребната фигурка до Лайън. — Нали ви предупредих, милейди? — Изричайки тези загадъчни слова, тя се обърна и изчезна в далечината.

Лайън остави Ариана в залата, обградена от хора, които се тълпяха около нея и развълнувано я поздравяваха за добре дошла. Той се върна бързо в задния двор на замъка, за да види своите рицари и конете, а Ариана се почувства още по-тъжна, усещайки необичайната му студенина и желанието му да я избягва. Безмилостната извивка на челюстта му и острите, неумолими черти на устните му доказваха желанието му да се освободи от досадното ѝ присъствие.

Ариана се нуждаеше от време да размисли и да реши какво да бъде бъдещото ѝ отношение към Лайън. Любовта ѝ към него далеч надвишаваше гордостта ѝ. В името на Лайън тя беше готова да направи всичко необходимо, само да спечели любовта му.

— Милейди, вероятно сте капнала от умора — каза Терса, забелязала странното настроение на Ариана. — Желаете ли да си вземете гореща вана веднага или първо предпочитате да починете?

— Гореща вана — отвърна Ариана без колебание. — Но нямам нужда от помощта ти. — Тя забеляза, че погледът на младото момиче е постоянно устремен към вратата и знаеше, че девойката е нетърпелива да зърне Белтан. — Иди да посрещнеш сър Белтан. Вероятно нямаш търпение да го видиш!

Терса се усмихна срамежливо.

— Да така е, милейди. Не съм го виждала, откакто двамата с лорд Лайън ме доведоха от Лондон тук, в Крагмер. Веднага след това те отпътуваха за Шотландия.

— Тогава отивай да го поздравиш, Терса. След като го посрещнеш както подобава, ще ме намериш в покоите ми.

— Благодаря ви, милейди — отвърна Терса, направи реверанс и се отправи към двора на замъка да търси сър Белтан.

Ариана се усмихваше доволно на път за банята, преминавайки през кухненските помещения. Една от прислужниците я последва, за да ѝ помогне при пренасянето на кофите с вода, които се грееха на огнището. След като напълниха ваната с необходимото количество

гореща вода, Ариана отпрати прислужницата. Разсъблече се бързо и със задоволство се отпусна във ваната. Затвори очи и се отдаде на приятната топлина, наслаждавайки се на лукса да се потопи изцяло в гореща вана, а не да се къпе с кани хладка вода. В този момент благославяше баща си, задето бе отделил цяло помещение за баня, и се опитваше да не мисли за нищо друго.

Напълно изтощен, Лайън отвори врата на банята и замръзна. Съвсем не очакваше да завари тук Ариана. Предполагаше, че тя почива в покоите си след дългото изморително пътуване. Очите ѝ бяха затворени и му се стори, че е заспала. Искаше му се да излезе тихо от банята, да затвори вратата и да забрави това, което видя, но краката отказаха да се подчинят на решението му.

Водата едва покриваше заоблените гърди на Ариана. Лайън втренчи поглед в тялото ѝ. Той ясно видя бледорозовите ѝ, набъбнали зърна, съблазнителната извивка на пъпа ѝ, гладката кожа на корема ѝ. Постепенно отмести погледа си върху сребристите ѝ къдрици, които безмълвно го зовяха изпод водата. И макар да не му се искаше, гледката мигом го възбуди. Трябваше да се насили, за да не съблече дрехите си и да се присъедини към нея във ваната.

Водата започна да изстива. Ариана се протегна лениво и посегна към сапуна. В този момент тя забеляза Лайън и се втренчи в него с широко отворени очи. По смутеното му лице разбра, че я наблюдава от доста време.

— Свършвам след малко — промърмори тя и едва тогава забеляза, че той беше махнал доспехите си и се беше разсъблякъл. — Има място и за двама ни, ако искаш да се присъединиш към мен.

Дрезгавият ѝ глас извади Лайън от унеса. Трябваше да прочисти гърлото си преди да заговори.

— Няма да е редно.

— Защо? Да не би да се страхуваш от мен? Или може би ме мразиш до дъното на душата си?

Лайън присви устни и се изпъна като струна.

— Не се боя от никоя жена. А колкото до омразата... — Той присви раменете си многозначително. — Това е много силна дума. Не изпитвам нищо към вас, милейди.

Ако Ариана имаше и най-малка представа колко много му костваше да произнесе това, щеше да бъде шокирана. Дори когато

Лайън изричаше жестоките думи, тялото му се смущаваше от близостта ѝ.

— Тогава ела при мен — отвърна предизвикателно Ариана. — Ако не изпитваш нищо към мен, няма смисъл да ме избягваш.

— Именно — отвърна сухо Лайън, докато сваляше ризата си. Знаеше че навлиза в опасни води, но не можеше да не отвърне на предизвикателството ѝ.

Лайън се надяваше Ариана да свали погледа си от него, докато събува панталоните си, но остана излъган. Тя го наблюдаваше дръзко, а зелените ѝ очи се присвиха замислено. Лайън се бореше със силното желание да последва естествените си инстинкти. Вместо това той бавно влезе във ваната, стараейки се да не се докосне до нея. Но и в това се провали. Бедрата му се допряха до нейните, докато се потапяше във юдата. Той се дръпна като опарен.

— Позволи ми да ти измия гърба — каза благо Ариана. Само лекото потрепване на гласа ѝ издаваше копнежа ѝ по този мъж, когото обичаше от все сърце.

— Не, аз...

Думите му заглъхнаха, след като тя бавно го обърна с гръб към себе си, взе гъба и сапун и затърка яростно гърба му. Удоволствието да чувства ръцете ѝ върху тялото си извика ситни капчици пот по челото му. На гърлото му заседна задавен стон и Лайън прехапа езика си, за да не пророни и звук. Когато най-после Ариана изплакна гърба му, той почувства значително облекчение и се успокои, че изпитанието е приключило. Но за свое най-голямо удивление откри, че то едва сега започва. Макар че ръцете на Ариана вече бяха далеч от тялото му, гърдите ѝ се притискаха настойчиво в гърба му. Той се вцепени за миг и се отдръпна рязко настрана.

— Нима се опитваш да ме съблазниш?

— Да.

— Само си губиш времето.

— Лайън, моля те, не ме мрази.

— Не изпитвам нищо — повтори той. — Вече не съм същият човек, който изгуби честта си заради страстта си към теб. Като твой съпруг те защитих и не позволих на Малкълм да те омъжи за сър Едрик. Не ти дължа нищо повече.

— О, Лайън, нима трябва да пренебрегна гордостта си и да моля за любовта ти?

Той се обърна и я погледна, разтърсен от емоции, които отчаяно се опитваше да отхвърли.

— Не мога да променя чувствата си, Ариана. Не мога да ти бъда съпруг със съзнанието, че предадох своя крал заради теб. Как очакваш да те обичам, след като не мога да обичам дори себе си самия?

— Може би все пак трябва да се опитаме. — Искаше ѝ се да изкрещи колко много го обича, но се страхуваше, че Лайън само ще ѝ се изсмее.

— Не.

— Да. — Тя протегна ръка да го докосне и прокара пръсти по устните му. Те омекнаха при допира ѝ, и Ариана придърпа лицето му, притискайки устните си към неговите в сладка, изкусителна целувка.

Лайън нямаше да устои дълго на настойчивите ѝ ласки, затова сграбчи дланите ѝ ги задържа като преграда помежду им.

— Защо правите това, милейди? Не ви ли казах, че не ви желая вече? Нямате ли гордост?

— Преди време бях по-горда от всяка друга жена на света. Сигурно помниш, че изпитвах омраза към всички нормани, включително и теб. И все още не храня топли чувства към тях, но някои неща се промениха. Ти стана мой съпруг. Уилям ме принуди да се омъжа за теб. Дължиш ми повече от целувка.

— Нима? А вие какво ми дължите, милейди? Аз предадох Уилям заради вас. Независимо колко беден е един човек, никой не може да му отнеме неговата чест. Уви, аз изгубих завинаги честта си. Ако привързаността ми към вас не беше толкова силна, все още щях да съм верният рицар на Уилям. Трудно е да простиш, когато някой направи компромис с честта и гордостта си. Затова кажете ми, Ариана, след всичко това вие какво ми дължите?

— Мога да ти предложа само себе си — отвърна Ариана и извърна унило глава, защото знаеше, че любовта ѝ не беше достатъчна в замяна на изгубената му чест.

Той стисна още по-силно ръцете ѝ и я придърпа към себе си, така че устните им почти се докоснаха. Погледът му я смразяваше. А после я целуна студено, без капчица нежност.

— Това ли искате, милейди? — попита той и грубо се изсмя. — Все още мога да ви доставя удоволствие, ако това желаете.

Ариана се отдръпна ужасена.

— Не...

— Да. — Целуна я той отново, а ръцете му се плъзнаха грубо по гърдите ѝ, притискайки зърната ѝ с твърдите си пръсти. — Това харесва ли ти? — той започна да притиска грубо зърната ѝ, докато Ариана не простена. Прокара езика си около ореола на едната и гърда и след това я засмука.

Пръстите му се спуснаха надолу по корема и бедрата ѝ, достигайки до блестящите перлени гънки на нейната женственост. Ариана рязко се сгърчи и по пода се разля вода. Лайън пъкна безмилостно пръстите си в нея и тялото ѝ се сви конвулсивно. Сините му очи горяха, докато наблюдаваше как изражението ѝ се променя под бързите тласъци на пръстите му.

Ариана сякаш се откъсна от тялото си, чувстваше се така, сякаш наблюдаваше от разстояние как Лайън неумолимо я води към върха. Внезапно ѝ хрумна, че той не смята да се присъедини към нея в мига на страстно удоволствие. Откъсвайки се от онова, което правеха с нея устните и ръцете му, тя се овладя и се опита да отблъсне пръстите му.

— Лайън, не искам така. Искам да те почувствам в себе си.

В очите му заблестя опасен пламък, а зъбите му се оголиха в грозна гримаса.

— Напротив, лейди, искахте точно това. — Пръстите му проникнаха още по-дълбоко в нея. Самият той беше толкова болезнено възбуден, че се побоя да не изхвърли семето си в горещата вана.

Сякаш хиляди иглички преминаха през тялото на Ариана. Гърбът ѝ се изви, а сребристорусите ѝ къдрици се разпиляха по ръба на ваната. Тя прошепна името му, обгърната от топли, шеметни вълни. Когато Лайън отдръпна ръцете и устните си от нея, Ариана затвори очи. Щом го погледна отново, в погледа ѝ кипеше безумен гняв.

— Копеле!

— Винаги съм бил такъв, милейди!

Той се надигна от ваната и ѝ обърна гръб, но не преди Ариана да види набъбналия му член. Сърцето ѝ се сви от болка. Нима съпругът ѝ смяташе да излее своята похот върху някоя девойка в крепостта? Или щеше да отиде в селото да търси удоволствия?

Лайън изтърпя стоически болката, причинена от ерекцията, но болката в сърцето му беше по-страшна. Ариана вече имаше основателна причина да го мрази. Той искаше да я накаже, задето го доведе дотам да се нуждае от нея толкова отчаяно, че да предаде своя крал. Може би наказанието му беше прекалено жестоко за нея, но в сравнение с неговата болка беше нищо. Да, той беше копеле във всяко едно отношение. Човек, който няма чест, не заслужава любов и не може да обича.

Лайън се обличаше припряно, когато почувства погледа на Ариана върху ръцете си и сърцето му се преобърна.

— Няма да ви притеснявам повече, милейди.

Ариана се гърчеше в агония. Той стоеше в сумрака на стаята — висок, силен и невероятно красив. Беше я наранил и унижил, но ако легнеше с друга жена, тя щеше да умре. Лайън можеше да отрича колкото поиска, но Ариана знаеше, че той не е безразличен към нея. Ако не беше така, щеше да позволи Едрик да се ожени за нея и да запази честта си. Защо ще рискува да си навлече гнева на Уилям, ако не изпитваше нищо към нея?

— А кого ще притеснявате, милорд — някоя благоразположена млада слугиня?

Той се извъртя и впери поглед в нея.

— Има ли значение за теб? Нима не съм само едно норманско копеле?

— Да, така е. И винаги съм го знаела. Може би си забравил, че дадохме обет пред свещеник да се откажем от всички останали. Смятам да те накарам да спазваш своя обет, Лайън от Крагмер.

— И какво? — отвърна Лайън с непроницаемо изражение. — Искаш от мен да живея като монах? — Ако трябваше да бъде откровен, той изобщо не можеше и да погледне друга. Но щеше да е пълен глупак, ако ѝ признаеше чувствата си, особено сега, когато помежду им стоеше неговата гордост.

— Не е необходимо да живееш като монах — отвърна Ариана и го изгледа продължително изпод спуснатите си ресници. — Аз съм твоя съпруга.

— Моя съпруга! — извика Лайън. — Как бих могъл да забравя! Та нали затова загубих честта си. Ти ме омагьоса, Ариана. Превзе ума

и тялото ми. Искам да забравя това, което стори с мен и това, което направих заради теб.

Горчивината в гласа му я остави безмълвна. Думите му съвсем не бяха признание в любов. Можеше да предполага, че Лайън мрази всичко, свързано с нея. Тя му напомняше, че безвъзвратно бе загубил благоразположението на Уилям. И все пак, той ѝ признаваше, че не е безразличен към нея, а това поне беше нещо. При Лайън нищо никога не беше просто — мъжът, за когото я бяха омъжили против волята ѝ, и който бе обикнала от все сърце.

Ариана се потопи в обичания ритъм на живота в Крагмер. Трябваше да се приготвят свещи, да се опуши и осоли месо, да се консервират последните летни плодове и зеленчуци. Освен това, Ариана предприе и цялостно почистване на замъка, като затрупа себе си и прислугата с доста работа.

Докато в замъка кипеше трескава дейност, Лайън се опитваше да прекарва повече време навън със своите рицари, да участва в забавленията им и да ходи на лов. Не изпускаше състезанията по стрелба с лък, а също и посещенията в селото. Често придружаваше съдебния пристав при неговите обиколки за събиране на данъци и дори се включваше в преговорите, ако се наложи. На вечеря сядаше на обичайното си място до Ариана, ядеше тихо, пиеше прекалено много. Поглъщаше я с поглед, но почти не ѝ говореше. Ариана нямаше представа къде прекарва нощите си, защото той нито веднъж не потърси общото им брачно ложе.

Две седмици след завръщането им в Крагмер Ариана разбра, че носи в утробата си дете от Лайън. Като се събуди една сутрин, тя започна да повръща мъчително. Това не беше достатъчно доказателство, но скоро Надая потвърди съмненията ѝ. Ариана виждаше старицата за първи път след завръщането си от Шотландия. След мъчителните спазми Ариана вдигна глава и видя Надая да стои до нея с чаша студена вода и кърпичка за лицето. Старицата ѝ подаде водата и кърпата и Ариана ги пое с благодарност. Мистериозната поява на вещицата отдавна вече не я учудваше.

— Знае ли Лайън, че ще има дете?

Ариана не се изненада, че Надая вече знае за бременността ѝ, независимо от това, че самата тя сега научаваше.

— Дори аз не знаех до този момент. Освен това се съмнявам, че Лайън изобщо го е грижа. Сигурно знаеш, че почти не съм го виждала, откакто се завърнахме в Крагмер.

— Великият Лайън е горд човек, милейди. Вие представлявате опасност за него. Трудно му е да разбере чувствата си. Само вижда какво му навлече привързаността му към вас.

— Опасност? Аз? О, не, Надая, аз не означавам нищо за него. Той иска тялото ми, сам ми го призна. Но е твърдо решен да се бори с повика на страстта си. Лайън не ме желае с разума си. Как искаш да му кажа за бебето, щом той отхвърля майката?

— Какво ще сториш тогава? Лайън и бездруго скоро ще разбере.

— Ще отида в манастира — отвърна Ариана, сякаш внезапно я бе споходило просветление. — Никой няма да ме върне, ако им даря парче земя. Ще се отдам на вярата и ще отгледам детето си в манастира „Сейнт Клер“.

— Празни приказки, момичето ми! Това е глупава идея. Не можеш да дариш земя, която принадлежи на съпруга ти, а игуменката няма да те приеме, ако не си платиш. Не, милейди, ще трябва да търпиш Лайън, да живееш под неговия покрив и да отгледаш неговото дете.

Ариана присви упорито устни.

— Не и ако той не ме иска!

Устните на Надая се изопнаха, а погледът ѝ се зарея в празното пространство.

— Виденията ми разкриват много неща, милейди. Тъмен спектър заплашва лорд Лайън. Ще се наложи да се преборите със смъртта, преди да намерите истинско щастие — предрече тя с поглед, прикован в нещо, което Ариана не можеше да види. — Бъди нащрек, Ариана, защото виждам голяма опасност на далечно бойно поле. Виждам смърт. Но ти имаш силата да победиш жестоката жетварка.

Пророчеството на вещицата едновременно уплаши и обърка Ариана. Как можеше Лайън да се сблъска със смъртта на бойното поле, след като беше заточен в Крагмер и нямаше право да влиза в схватка под никакъв предлог?

Когато Надая проговори отново, гласът ѝ вече звучеше нормално, а очите ѝ бяха загубили странния си блясък:

— Кажете на лорд Лайън за детето му, милейди. Ако изчакате, може да стане прекалено късно.

— Предричаш зла участ — недоверчиво рече Ариана. — Защо тогава моите видения не са ме предупредили досега?

— Дали не са, милейди? Спомнете си онзи първи ден, в който Лайън се появи на вратата ви.

Ариана пребледня. Ясно си спомняше тъмния спектър на смъртта, който бе видяла около Лайън. Надая кимна утвърдително.

— Знаех си, че ще си спомниш. Предупредих те и това е всичко, което мога да направя.

— Не съм имала видения от много седмици — отвърна вяло Ариана. — Спохождат ме само смътни предчувствия и нищо конкретно. Мислиш ли, че съм изгубила способностите си?

— Какво мисля аз няма никакво значение. Важно е това, което виждам. Желая ви приятен ден, милейди.

Ариана премигна и докато отвори очи, Надая беше изчезнала. Проклета жена! Появяваше се и изчезваше по свое желание и винаги идваше, за да предскаже ужасни неща или да предупреди за беди. Защо поне веднъж досега вещицата не предрече нещо хубаво? Или поне да говореше ясно, а не с познатите заобикалки.

Ариана не успя да стане от леглото дълго време, приведена над легена с мътна стомашна течност. Спазмите продължиха дълго и бяха изтощителни. Когато след половин час Терса се появи в покоите ѝ с кана студена вода и чаша бира, Ариана се чувстваше по-слаба от малко коте.

Терса хвърли бърз поглед върху своята господарка и бързо се приближи до нея.

— За бога, милейди, какво има? Болна ли сте? Да повикам ли някой лечител?

Ариана поклати отрицателно глава и се опита да успокои момичето.

— Не се безпокой, Терса, нищо ми няма — просто леко неразположение. Вече се чувствам много по-добре.

Терса погледна господарката си колебливо.

— Сигурна ли сте, милейди? Какво мога да сторя за вас?

Ариана се насили да се усмихне.

— Не, нямам нужда от нищо. Затова пък можеш да ми разкажеш как вървят нещата между теб и сър Белтан.

По устните на Терса се разля сияйна усмивка и симпатичната прислужница се преобрази в истински привлекателна жена.

— Белтан ще поиска разрешение от лорд Лайън да се ожени за мен. Моля се господарят да няма нищо против.

— Не мисля, че има някаква причина лорд Лайън да откаже — каза Ариана, но думите ѝ прозвучаха неубедително. Лайън беше толкова непредсказуем в последно време, че дори тя не можеше да бъде сигурна в това какъв отговор ще им даде.

— Дано да сте права, милейди, и въпреки че Белтан не е съвсем сигурен, аз мисля, че лорд Лайън ще се съгласи. Може и да реши, че Белтан е прекалено добра партия за мен. Но аз го обичам, милейди. Умолявам ви, поговорете с лорд Лайън, да не отказва на молбата на Белтан.

— Съмнявам се, че думите ми ще имат тежест пред моя съпруг — отвърна Ариана тъжно и прокара ръка по празната половина на леглото.

— Моля ви, милейди — настоя момичето. — Сигурна съм, че ще ви послуша. Белтан смята, че лорд Лайън е безумно влюбен във вас.

Ариана се сепна и погледна Терса недоверчиво. Лайън безумно влюбен в нея? Нима Белтан бе останал с такова впечатление? По-скоро ѝ се струваше, че Лайън не може дори да понася присъствието ѝ.

— Ще направя каквото мога — каза тя най-после, защото не искаше да разочарова девойката, която ѝ служеше толкова предано.

— Благодаря ви, милейди. Да ви помогна ли да се облечете?

— Не, възнамерявам да остана в леглото още малко.

Терса се опита да не издаде учудването си. Ариана съвсем не беше от хората, които обичат да се излежават до късно в леглото. Имаше толкова много за вършене в замъка, че обикновено господарката ѝ от ранни зори се залавяше неуморно за работа. Девойката излезе от стаята умислена.

Лайън стана бавно от импровизираното си легло до огнището и седна до масата. Съвсем скоро се появи прислужница с кана бира в ръка.

— Добро утро, милорд.

— Добро утро — промърмори Лайън безразлично и се зачуди какво му е доброто. Нищо не се беше променило. Всяка сутрин той се излежаваше в леглото си, колкото се може повече. Копнееше да зърне жена си и да срещне с погледа си прекрасните ѝ зелени очи. А всяка вечер с мъка се удържаше да не нахлуе в спалнята ѝ и да я люби до полудя. Той презираше постъпката си и се отвращаваше от себе си все повече и повече. Все по-трудно му ставаше да стои далеч от жената, която го беше пленила и беше причина той да загуби доверието на своя крал. И въпреки всичко, той страстно желаше нейното тяло, душа и любов.

Лайън отпи глътка бира и остави каната обратно на масата. Прислужницата веднага я допълни. Скоро донесе и подноса със закуската. Той бутна настрана чинията със студено месо и сирене, без дори да погледне нея. Явно не беше преценил добре разстоянието, защото чинията се строполи с трясък на пода.

Къде ли е тя, трескаво мислеше Лайън. До това време на деня той обикновено успяваше да види Ариана, която задължително минаваше през залата, за да отиде на църква или улисана в домакинските си задължения. С периферния си поглед той долови движение по стълбите. Обърна се рязко и видя Терса да влиза. Изчака още малко и след като Ариана не се появи, той махна на Терса да се приближи.

— Какво ще желаете, милорд? — попита Терса срамежливо, развълнувана от мисълта, че може би Белтан вече е говорил с господаря си.

Лайън сложи край на мечтите ѝ с грубия си тон:

— Къде е господарката ти?

— Все още е в леглото, милорд.

— В леглото? Да не би да е болна? — В гласа му се долавяше загриженост. Знаеше, че Ариана не е човек, който ще се излежава без причина при толкова работа наоколо.

Терса обмисли отговора си. Тя не беше сигурна дали Ариана е болна, но ако беше, съпругът ѝ имаше право да знае. Всички в замъка бяха разбрали, че между тях нещо не е наред. Те дори спяха отделно. Ако не кажеше на лорд Лайън за неразположението на своята господарка, той можеше да ѝ се ядоса. Тя сведе очи пред вторачения му поглед.

— Попитах те нещо, Терса. Болна ли е господарката ти?

— Не знам. Може и да е болна, но не пожела да сподели с мен нищо.

Лайън видимо се успокои, но изразът в очите на Терса все още го безпокоеше.

— Каж ми истината Терса.

— Господарката ми се стори прекалено бледа тази сутрин — сподели момичето. — Каза ми, че има обикновено стомашно неразположение. Има ли още нещо, милорд?

— Не, връщай се към задълженията си.

Терса побърза да излезе, оставяйки Лайън да размишлява над думите ѝ. Ако Ариана беше болна, той трябваше да знае. Реши да изчака до вечерта и ако Ариана му се стори зле, да повика някой лечител.

Ариана си възвърна обичайното настроение и апетита чак към обяд. Тя обядва с удоволствие, като през цялото време се чудеше къде е Лайън и дали изобщо се храни редовно. Но когато денят започна да избледнява, тя отново почувства странна слабост. Привечер отново усети колики в стомаха и се притесни да не ѝ прилошее на масата пред Лайън и рицарите му. Скоро след това тя влезе в залата, чувстваше се значително по-добре и нямаше търпение да вечеря. Не беше забравила обещанието, което даде на Терса, и възнамеряваше да говори с Лайън за желанието на сър Белтан да се ожени за девойката.

Мрачното настроение на Лайън не се беше променило през деня, даже се бе влошило. Той не можа да се успокои, докато не видя с очите си Ариана. Когато тя влезе в залата, се почувства облекчен, сякаш огромна тежест се смъкна от плещите му. Тя изглеждаше прекрасна, както винаги. Беше толкова красива, че Лайън едва успя да откъсне погледа си от нея.

Беше облечена с бледорозова туника, украсена със скъпоценни камъни. Сребрилата ѝ коса беше прибрана на кок, прихванат със златна мрежичка. Главата ѝ беше покрита с бледорозов воал. Когато се запъти към мястото си до него, той се поклони вежливо и умишлено отмести погледа си от нея, за да не се смути още повече. Когато обаче Ариана се отпусна на стола до него, Лайън забеляза неестествената ѝ бледност.

Известно време се хранеха без да разговарят, споделяйки общи блюда, както беше прието. След като тя приключи с вечерята, той се обърна към нея и потърси погледа ѝ.

— Надявам се, че се чувствате добре, милейди — загрижено попита той.

— Нима за вас това има някакво значение, милорд?

— Само чудовище би могло да не се интересува от здравето на жена си. Просто съм загрижен.

— Добре съм, както виждате — отвърна Ариана.

— Да, така изглежда. Радвам се да го чуя.

— Сър Белтан говори ли с вас за Терса? — попита тя, опитвайки се да смени темата на разговора. Едва ли щеше да има друг шанс да го попита.

— Да, днес.

— Какво му отговорихте?

— Още нищо. Обмислям неговото желание. Сър Белтан е от благородно потекло, а Терса е дъщеря на обикновен земевладелец.

— Мисля, че е добре да го обсъдим, преди да дадете окончателен отговор — настоя Ариана. — Обещах на Терса да се застъпя за нея.

Лайън я прониза с проницателния си поглед.

— Добре, ще имам предвид вашето мнение. — А после, с присъщата си невъзмутимост, Лайън отново се зае с вечерята си.

Ариана пламна от гняв и стана рязко от масата.

— Явно съм твърде изморена. Лека нощ, милорд.

Лайън не искаше да бъде груб с Ариана. Освен това, нямаше нищо против намеренията на Белтан и Терса. Той вече бе решил да даде благословията си за техния брак. Причината да изглежда толкова навъсен беше лошото му настроение, което не го напусна през целия ден. Сега съжаляваше, че не сподели решението си за Белтан и Терса с Ариана. Реши, че след като се подкрепи с чудното вино на крагмерските винари, ще отиде при нея и ще ѝ разкрие намеренията си. Измина цял час, преди Лайън да стане, олюлявайки се, от мястото си, и да се отправи към покоите на Ариана.

След като напусна залата и влезе в спалнята си, Ариана се съблече и остана по долната си снежнобяла туника. Седна до запаления огън в камината и зачака Терса. Нямаше и най-малка

представа какво да отговори на девойката за решението на Лайън, защото той така и не разкри пред нея как възнамерява да постъпи. Затова пък ясно бе показал, че не желае да обсъждат тази тема. Ариана беше приятно изненадана от загрижеността му за нейното здраве, но след като му каза, че е добре, той отново бе престанал да я забелязва. Една част от нея се питаше как ли ще реагира Лайън, когато узнае, че ще става баща. Имайки предвид мрачното му настроение напоследък, Ариана предположи, че той няма да обърне особено внимание на вестта. Освен това тя знаеше, че съпругът ѝ не желае да има деца от тази, която обвиняваше за изгубената си чест.

Едва доловимо потропване на вратата прекъсна размишленията на Ариана. Съвсем сигурно, че това е Терса, тя не се обърна, а вяло махна с ръка на прислужницата си да влиза.

— Съжалявам, Терса, но не успях да разбера нищо от лорд Лайън, а още по-малко да повлияя върху решението му. Той изобщо не се интересува от моето мнение.

— Грешите, милейди.

Ариана се сепна и рязко се обърна. Изненада се да види Лайън, застанал плътно зад нея. Стоеше толкова близо до нея, че беше достатъчно да се протегне, за да го докосне.

— Лайън, аз... Помислих си, че е Терса.

— Срецнах Терса в салона, преди да се кача. Предполагам ще се зарадваш да узнаеш, че току-що ѝ дадох благословията си да се омъжи за сър Белтан. Тя веднага се запъти да му съобщи за моето решение. Позволих си волността да ѝ кажа, че тази вечер няма да имаш нужда от услугите ѝ.

— Благодаря ти, че ми каза — отвърна признателно Ариана. — Сигурна съм, че ще бъдат много щастливи заедно.

Погледът му се плъзна жадно по тялото ѝ. Очите му я поглъщаха. От светлината на пламъците туниката ѝ изглеждаше почти прозрачна и разкриваше всяка извивка от тялото ѝ. Можеше ясно да види гърдите ѝ, дръзко набъбналите ѝ зърна, примамливата вдлъбнатинка на пъпа ѝ. Погледът му се спусна надолу, към засенченото кътче между краката ѝ. Устата му пресъхна и Лайън с усилие преглътна стона, надигнал се в гърдите му. Усети силна болка в слабините, причинена от нарастващата възбуда.

Наблюдаваше толкова внимателно и съсредоточено, че Ариана неволно потръпна. Тя облиза устните си и напрегнатия му поглед настойчиво проследи движението на езика ѝ. Ариана отново потръпна. Накрая почувства, че не може да понася повече напрегнатия му поглед, затова пристъпи колебливо напред и посегна към него.

— Лайън...

Гласът на Ариана го изтръгна от унеса, в който беше изпаднал. Той овладя тялото си и възвърна разума си.

— Лека нощ, милейди. Дойдох само да ви съобщя, че не беше необходимо да се застъпвате пред мен за Терса, тъй като вече бях решил да дам съгласието си за този брак.

Той се обърна бавно, неохотно, сякаш не искаше да я остави сама. Запъти се към вратата с мудни, сковани движения. Ариана сдържа дъха си, когато Лайън посегна към бравата. От устните ѝ се изтръгна задавен стон, щом той спря и внезапно се обърна, а след миг Лайън вече беше до нея, притискаше я в прегръдките си и топлината на тялото му я изгаряше.

— Проклета да си, Ариана! — промълви той през стиснати зъби. — Ти ме омагьоса. Господ да ми е на помощ, защото аз не мога да си помогна.

Лайън я отнесе на леглото и от гърдите му се изтръгна стон — от облекчение или проклятие, трудно беше да се каже. Устните му се сляха с нейните. Изумена от неочаквания изблик на страст, Ариана се отпусна в обятията му. Тялото му се спускаше надолу по нейното, устните му поглъщаха нейните. Сега най-последно притежаваше тялото ѝ и нямаше сила, която да го откъсне от нея. Само шеметният копнеж да я притежава насочваше тялото му и управляваше ударите на сърцето му. Лайън прокара ръце по раменете ѝ, сграбчи туниката ѝ и я разкъса на две, разкривайки извивките на тялото ѝ за гладните си устни и длани.

Той се отдръпна от нея само за миг, колкото да се освободи от дрехите си, преди отново да я притисне в обятията си. Ариана усещаше с всичките си сетива силата на мъжественото му тяло и жаждата, която го изгаряше. А после всякакви мисли се изпариха от съзнанието ѝ, щом устните му се впиха в нежната, копринена кожа на гърдите ѝ, а пръстите му потърсиха влажната плът между бедрата ѝ. Лайън целуваше ненаситно заоблените ѝ гърди, а езикът му безспирно танцуваше около зърната ѝ. Лайън постепенно се спусна надолу по корема ѝ и се спря на вдлъбнатината на пъпа ѝ. После надигна ханша ѝ с двете си ръце, раздалечи с нозе коленете ѝ и впи устни в меката ѝ плът.

Ариана потръпна от възбуда, когато усети езика му върху вътрешната страна на бедрото си, приближавайки към лъскавия триъгълник светли къдрици. Лайън милваше ритмично копринената кожа на бедрата ѝ, докато Ариана не почувства, че не може да издържи повече. Тя вплете пръсти в тъмните му коси и намести главата му на онова място, което отчаяно копнееше за допира му. Устните му се впиха в перлените гънки на нейната женственост.

Всеки влажен допир на езика му изтръгваше дрезгав стон от устните ѝ; всяка премерена ласка на устните му караше нозете ѝ да потръпват, а тялото ѝ да вибрира от чувственост. Напрегната до

крайност, Ариана надигна ханша си да поднесе плътта си по-плътно за порочните му милувки. Отдаваше му се изцяло, вплела пръсти в косите му, шепнейки името му със задавен глас. Миг по-късно тя вече беше на върха, сблъсквайки се с най-наситения екстаз, който някога бе изживявала.

По тялото ѝ все още преминаваха слаби контракции, когато Лайън повдигна глава и се плъзна нагоре. Той беше върху нея, когато очите им се срещнаха, и Ариана усети неговата всепоглъщаща страст. Тя не почувства угризения на съвестта, когато той сведе лицето си към нейното и потърси устните ѝ. Ръцете ѝ пламенно се плъзгаха по изваяните мускули на ръцете, гърба и раменете му, по дългите, копринени къдрици на тъмната му коса. Тя усещаше все по-силно топлината и силата на голото му мъжко тяло. Дланите му милваха гърдите ѝ, устните засмукваха еластичната кожа на зърната ѝ. Ореолите на гърдите ѝ бяха настръхнали от възбуда и Лайън разбра, че сега е моментът да я обладае.

Ариана се движеше конвулсивно под влияние на устните му, несъзнателно свиваше и отпускате ръцете си в завивките на леглото. Усещаше как горещите му устни страстно смучат зърната ѝ. Чувстваше възбудата му между бедрата си и беше готова за него. Желаше той да проникне в нея и имаше чувството, че ще умре ако той не го направи сега. Ариана сграбчи раменете му, впи бедрата си в него и страстно го притегли към себе си. Лайън обаче продължи да дразни безпощадно сетивата ѝ, плъзгайки се по нея, отново и отново, докато в един момент и двамата не достигна до предела на своята възбуда.

— Лайън... — прошепна тя, а името му се изтръгна от устните ѝ като отчаян вопъл.

— Да — отвърна дрезгаво Лайън. — Знам какво желаш. Нали това искаш? — Той сви краката си и проникна дълбоко в нея, изумен от топлината на тесния проход между краката ѝ.

Ръцете на Ариана трепереха, докато вливаше пръсти в раменете му. Почувства как той нараства в нея, как пулсира и я изпълва до краен предел. Кръвта му кипна от задавените ѝ стонове, всеки мускул по тялото му се напрегна до крайност. Телата им се движеха в синхрон, отдадени на ритмичните тласъци, устремени към онзи върховен момент, когато най-последно щяха да се освободят от насъбралата се

страст. Лайън полагаше нечовешки усилия да отдалечи този момент колкото е възможно повече.

Ариана притвори очи, склучи ръцете и нозете си около силното му тяло и замря, мълчаливо отдадена на екстаза. Имаше чувството, че душата ѝ ще се отдели от тялото, докато Лайън продължаваше да се движи неуморно, в очакване на върховния момент. Той затвори очи, отметна глава назад и притаи дъх, а по тялото му блеснаха безброй ситни капчици пот. Накрая извика и направи един последен тласък, преди да остави удоволствието да го завладее напълно.

Все още възбудени, с тела влажни от потта, те се вкопчиха един в друг, задъхани и пламнали от споделената страст. Ариана беше обвинила краката си около таза му и сякаш отказваше да го пусне. Последните тръпки на оргазма вече замираха, когато усети как членът на Лайън се смалява в нея. Съвсем скоро той се отдръпна от нея и се изправи. Ариана се почувства празна, обзета от странно чувство за пустота. Опасяваше се, че Лайън ще съжали, задето не бе успял да се контролира в нейно присъствие, и ще я обвини, че се е възползвала от благородните му намерения.

Той легна на леглото до нея и закри очите си с ръце. Изглеждаше толкова уязвим, че ѝ се прииска да се протегне и да го погали, да го утеши със своята любов. Влажни кичури коса бяха полепнали по напрегнатите му слепоочия и Ариана разбра, че в момента съпругът ѝ води упорита битка със съвестта си. Внезапно той отмести ръце от очите си и се обърна към нея. Тя се изчерви от резкия поглед, който ѝ отпрати, и се запита какво да каже, за да го успокои. Отчаяно желаше да сподели с Лайън, че носи в утробата си тяхното дете, но нещо в очите му ѝ подсказваше, че сега не е подходящият момент.

— Надявам се, че сега сте доволна, милейди — каза той с язвително пренебрежение. — Дадох ви онова, което желаете, и загубих и малкото, което беше останало от достойнството ми.

— Вие го желаете не по-малко от мен, милорд.

Лицето на Лайън се сви в болезнена гримаса.

— Да, така е. За съжаление, не мога да го отрека. Дълго време се съпротивлявах на опитите ти да ме съблазниш, но уви, не съм издялан от камък. Може би трябваше да напусна Крагмер, за да устоя на изкушението.

— Не може да напускаш крепостта! — извика Ариана и уплашено го сграбчи за ръката. — Уилям те изпрати на заточение тук.

— Вярно е — промърмори Лайън и се изправи на крака. — Отсега нататък ще бягам от изкушението, като не се виждам с теб насаме.

На светлината на гаснещата свещ Ариана виждаше изсечения профил на Лайън, който се обличаше припряно. За нея беше едновременно мъчение и удоволствие да го наблюдава, тъй като осъзнаваше, че тялото му горещо се нуждае от нея, а разумът му напълно я отхвърля. Тя се изправи от леглото и стъпи на треперещите си крака. Протегна ръка към него в мълчалива молба. Лайън се отдръпна, опитвайки да се пребори с хипнотичната сила на нейното привличане. Ако само го докоснеше, щеше да го лиши от последното късче достойнство, които му беше останало. Когато тя посегна, Лайън задържа ръката ѝ да се предпази. Целия трепереше от вълнение и се бореше със себе си да ѝ устои.

— Лайън...?

— Не са доближавай до мен, Ариана. Нямам какво повече да ти дам.

Ариана си пое дълбоко въздух, опитвайки се да прикрие болката и обидата си.

— Върви тогава. Не желая нищо повече от теб — промърмори тя със заплашителен тон. — Задоволи прищявката си и се възползва от тялото ми, без да предложиш нищо в замяна на своята похот. Все ще намеря начин да преживея и без твоето внимание. Махай се от очите ми, Лайън Крагмер.

Лайън притвори очи за кратко, за да прикрие болката си. Когато ги отвори отново, студенината и решителността му се бяха възвърнали.

— С удоволствие, милейди! — Той ѝ се поклонил иронично и напусна покоите ѝ.

Ариана закрачи нервно из стаята си, погълната от своите мисли и гняв. Уви, трескавото движение не можеше да бъде разрешение за нейната дилема. Тя обичаше Лайън с цялото си сърце, но той правеше всичко възможно връзката им да не оцелее. Ако продължаваше по същия начин, между тях нямаше да остане нищо. Изтощена, най-после Ариана си легна и се унесе в неспокоен сън.

На следващата сутрин се събуди мрачна и потисната. След като изпразни съдържанието на стомаха си до краен предел в едно гърне, тя се отпусна в леглото и зачака гаденето ѝ да премине. Когато дойде Терса, господарката ѝ вече се чувстваше значително, по-добре. Но тъй като не беше скрила добре гърнето, Терса го видя и промълви уплашено:

— Отново не сте добре, милейди. Знае ли за това лорд Лайън? Повикахте ли вече някой лецител?

— Няма нужда — отвърна натъртено Ариана. Да опази бременността си в тайна от Лайън беше едно, но да се опитва да заблуждава прислужницата си беше съвсем друго. — Знам какво ме измъчва, Терса.

Тонът, с който говореше Ариана и мрачното изражение на лицето ѝ подсказаха на Терса каква е причината за стомашното неразположение на господарката ѝ.

— Очаквате дете от лорд Лайън! — Прислужницата плесна с ръце, приемайки новината с голяма радост. — Лорд Лайън трябва да е много развълнуван.

— Все още не съм му казала.

— О, милейди, вие...

— Не, Терса, ти нищо не разбираш. Лайън не желае да има нищо общо с мен. Той не спира да ме обвинява, задето загуби честта си. Предполагам, че сър Белтан ти е разказал какво се случи в Шотландия. — Терса кимна в знак на съгласие. — Лорд Лайън се закле във вярност на крал Малкълм, за да ме спаси от Едрик.

— Но милейди, той ще омекне веднага, щом разбере за детето си. — Момичето въздъхна замечтано. — Сигурно ви обича безумно, щом е пожертвал толкова много заради вас.

Ариана дрезгаво се изсмя.

— Лъжеш се, Терса. Наранената му гордост го направи злопамятен и жесток. Сега той ме мрази.

Терса погледна недоверчиво, особено след като вече беше забелязала разхвърляното легло и отпечатъка на главата на Лайън върху възглавницата до Ариана. Не беше необходимо да разкрива мислите си пред Ариана, тъй като изражението на лицето ѝ говореше повече от всякакви думи.

— Не е това, което си мислиш, Терса. Лорд Лайън съвсем не се интересува от мен. Просто е потентен и здрав мъж и идва при мен само да задоволи плътските си желания. А след това не може да понася нито себе си, нито мен. Това е ужасно бреме. Не искам Лайън да остане с мен единствено в името на нашето дете.

— Ще говоря с Белтан. Може би той...

— Не! Няма да казваш на никого, включително и на сър Белтан. Мога ли да разчитам на твоята дискретност, Терса?

Прислужницата неохотно се съгласи да пази тайната.

— Обещавам ви, милейди. Но това не ми харесва.

Лайън не се появи на вечеря. Ариана изобщо не го видя през следващите два дни. На третата вечер той се появи, кимна вежливо и зае мястото си до нея. В очите му нямаше и следа от трепета и страстта, които бяха споделили само преди няколко ноци. Лайън вечеряше бавно и не проявяваше особен интерес към храната. Ариана направи няколко опита да го заговори, но той ѝ отговаряше сухо и разсеяно, и скоро съпругата му изостави опитите си да подхване сносен диалог. Тя привърши набързо с вечерята си и се отправи към спалнята си.

Лайън проследи крадешком оттеглянето на Ариана, възхитен от нежната извивка на гърба ѝ и едва доловимото полюшване на бедрата ѝ. С цялото си същество желаше тази жена. Беше прекарал последните три ноци в гарнизона, заедно със своите рицари. Искаше да избяга от неустойимото привличане на Ариана и примамливия аромат на тялото ѝ, с който се сблъскваше всеки път, когато минеше покрай нея. Желаше я. Той страдеше и едновременно с това се мразеше заради слабостта си. Лайън изгледа мрачно празната си чаша, направи знак да му долеят вино и жадно я пресуши.

— Милорд, може би ще е по-добре да отидете при нея — посъветва го Белтан и седна до него. — Какъв смисъл има да се измъчвате?

— Какво знаеш ти, Белтан — отвърна Лайън с горчивина. — Ти се човек на честта. Върви при твоето момиче. Само кажете кога ще е сватбата и ще ви уредя свещеник.

Белтан стана бавно и се отдалечи. Очевидно Лайън не беше склонен да обсъжда проблемите си. Белтан се чувстваше благодарен,

че връзката му с Терса е далеч по-проста и стабилна от брака между Лайън и Ариана.

Лайън изпи още две чаши вино. След това сграбчи празната кана и я запрати на пода с гръм и трясък. После решително стана от масата и отправи нагоре по каменните стълби.

Ариана лежеше в леглото си и спеше дълбоко. Тя не чу, когато вратата на стаята ѝ се отвори, нито последвалите стъпки и шума на падащи по земята дрехи. Не усещаше присъствието на високия едър мъж, впил замъгления си поглед в нея, нито тежестта на тялото му в леглото до себе си.

Ариана не усещаше нищо, докато ръцете му не се впиха в тялото ѝ и устните му не докоснаха нейните. Тогава се събуди и подскочи от уплаха. Опита се да протестира, но думите ѝ се загубиха в дълбините на неговите устни.

Той я люби с дива страст, без думи. Напусна я едва на зазоряване, когато тя заспа в прегръдките му. На следващия ден той с нищо не показва, че я бе посетил през нощта в стаята ѝ или че я беше любил с неистово желание. Неговите тайни нощни посещения продължиха и дори зачестиха. Срещаха се като двама непознати, страстно нуждаещи се един от друг, търсещи плътски удоволствия в дебрите на нощта, неспособни да се борят със страстното желание да слоят телата си...

Всяка нощ Ариана очакваше да чуе стъпките му и когато той не се появи, се проклинаше за глупостта си. Лайън не я искаше и единственото, което му бе нужно от нея, беше тялото ѝ. Но когато той се появи, тя не го отхвърляше, а напротив — приветстваше го нетърпеливо, молеше се най-после да е дошъл подходящият момент да му каже за детето му. Но моментът все не беше подходящ и тя пазеше своята тайна дълбоко в сърцето си.

В един влажен и мразовит ден, в Крагмер пристигна пратеник на краля. Конският тропот прониза тишината. Вестносецът премина през моста и щом наближи замъка, даде знак вратите да бъдат отворени в името на краля. Лайън веднага нареди да се вдигнат портите и излезе навън да посрещне изтощения пратеник, помогна му да слезе от коня и го придържаше докато влязат в залата. Той настани вестносеца пред запалената камина да се стопли. Услужлив слуга му

подаде халба с бира, докато кралският служител подаваше на Лайън навит на руло и запечатан документ. Господарят на Крагмер се приближи по-близо до светлината, прочете съобщението два пъти и го хвърли в пламтящата камина.

Белтан наблюдаваше господаря си в очакване. Нямаше търпение да научи какво е толкова важно за краля, че да изпрати вестonosец да премине през половин Англия в това лошо време. Когато Лайън най-после вдигна глава от писмото, в очите му проблясваше издaiническа влага. Белтан отклони погледа си към пламтящия огън. Когато Лайън заговори, в гласа му се долавяха нотки на гордост и достойнство, което не се беше случвало откакто Уилям го изпрати на заточение в Крагмер.

— Уилям се нуждае от мен. Бунтовниците са завладели крепостта. Доверието му в мен е възстановено и той ми прощава за всичко сторено, включително и това, че доведох Ариана в Крагмер. Завоевателя моли мен и моите рицари да се присъединим към него и да му помогнем. — По устните му се разля широка усмивка. — Отново имам доверието на крал Уилям, Белтан. Моят крал се нуждае от мен. Възвърнах своята чест и достойнство. Предупреди хората ми да бъдат готови и призови всички мъже от селото, които знаят как да боравят с оръжие. Тръгваме преди зазоряване.

Ариана беше дошла точно навреме, за да чуе думите на Лайън. Сърцето ѝ трепна от радост, защото знаеше колко означава това за него, колко важно е доверието, което му гласува Уилям. И въпреки това, тя не спираше да мисли за това, как покровителството на Уилям ще се отрази на взаимоотношенията със съпруга ѝ. Сега бяха любовници нощем и съвършено непознати денем. Ситуацията беше отчайваща. Знаеше, че не може да отлага още дълго да каже на Лайън за бебето, но не можеше да му го събщи, докато единственото му чувство към нея беше плътската похот. От цялото си сърце желаше той да я обикне така пламенно, както го обичаше тя.

Лайън се обърна и видя Ариана да стои наблизо. Той нямаше време да осмисли как прошката на Уилям ще се отрази на брака им, но не се сдържа и ѝ се усмихна.

— Ще идеш да помогнеш на краля — каза Ариана и думите ѝ приличаха повече на становище, отколкото на въпрос.

— Значи си чула?

— Отиваш на битка — промълви Ариана и в този миг осъзна, че може да го изгуби завинаги.

— Уилям ми прощава за всичко. Бог чу молитвите ми. Познавам краля отлично. Той има страховит нрав, но умее да прощава. Сега се нуждае от бързата ми сабя. За първи път не съм до него да пазя гърба му.

Ариана внезапно си спомни за пророчеството на Надая и усети как краката ѝ се подкосяват. Обхвана я панически страх. Надая знаеше, че Лайън ще тръгне на война и предсказа неговата гибел. Но вещицата каза още, че само тя, Ариана, може да спаси живота му. Но как? Единствения начин да го предпази от смъртта, беше да го помоли да не тръгва. Тя обаче отлично знаеше, че и най-отчаяната ѝ молба не е в състояние да го спре.

— Ариана, чу ли какво ти казах? Тръгваме преди зазоряване. Ела, бих искал да поговоря с теб насаме. — Той я хвана за ръка и внимателно я поведе по стълбището към общата им спалня. Когато обаче се обърна да затвори вратата, очите на Ариана помътнях, съсредоточени в нещо невидимо и слепи за света около тях.

Виждаше Лайън в центъра на бойното поле, свирепо размахващ своя меч рамо до рамо с Уилям, срещу яростната атака на бунтовниците от Уелс. Лайън бранеше пламенно своя крал и се биеше като демон. Ариана извика сподавено, когато видя как вражеско острие се насочи към незащитената част от доспехите му и се заби в тялото му със страшна сила. Тя наблюдаваше ужасена как Лайън пада на колене. Друго острие го прободде за втори път, преди да се строполи по очи върху замръзналата земя. Той лежеше неподвижно като мъртвец. После мъглата го обгърна и Ариана не можа да види нищо повече.

Лайън наблюдаваше, обзет от ужас, как Ариана изпада в транс пред очите му. Очите ѝ бяха широко отворени, изцъклени и сякаш гледаха през него. Тя изкрещя сподавено и Лайън разтърси раменете ѝ, за да се съвземе. В този момент очите ѝ се преобърнаха и Ариана се строполи безчувствена на пода. Лайън изруга приглушено, вдигна я ловко на ръце и я отнесе на леглото. Ариана обаче все още не помръдваше и страхът му прерасна в паника.

— Терса! — извика Лайън с такъв неподправен ужас, че прислужницата се втурна бързо към стаята.

— Какво има, милорд? — Момичето едва си поемаше въздух. Когато видя Ариана да лежи безжизнено на леглото, се спусна с вик към нея. — О, господи! Какво се е случило?

— Не знам — отвърна Лайън с дрезгав глас. — Тичай да намериш вещицата. — Само тя може да помогне.

— Тук съм, милорд. — За пореден път Надая изникваше от нищото в критичен момент и изненадваше всички с присъствието си.

— За бога, жено, винаги ли се шляеш наоколо?

Надая подскочи като ужилена.

— Не се шляя, милорд. Появявам се само тогава, когато има нужда от мен. Преценявам точно кога да дойда и това вероятно ви озадачава, но аз виждам неща, които другите не могат, и се появявам точно преди някой да ме призове. — Тя се отправи към леглото, където Ариана лежеше отпусната и бледа.

— Какво става с жена ми, вещице? — попита напрегнато Лайън.

Надая хвана ръката на Ариана и напипа пулса ѝ. След това приближи главата си до сърцето ѝ. Когато надигна глава, в очите ѝ се четеше тревога.

— Сърцето ѝ бие, милорд, но много слабо. Никога не съм виждала господарката да лежи толкова дълго безчувствена, след като видението е отминало.

Без да даде на Лайън възможност да я разпитва повече, старицата се обърна рязко към Терса и тихо ѝ нареди какво да стори. Прислужницата кимна и излезе бързо от стаята. След няколко минути тя се върна с шепа перушина в ръката си. Надая взе перушината и започна да я пуска върху горящата свещ. С махане на ръката си се опита да насочи дима от изгорялата перушина към носа на Ариана. Но дори и непоносимо лютата миризма не свести Ариана, и Надая свъси мрачно вежди.

Лайън едва успяваше да прикрие ужаса си. Това, което виждаше, не се подчиняваше на здравия разум. През целия си живот беше вярвал само в Господ и отхвърляше всичко останало. Но сега с очите си видя как Ариана получи видение и не можеше да отрече дарбата ѝ. Питаше се какво толкова е видяла, за да изпадне в това състояние.

— Ще се оправи ли, жено?

— О, милорд, вижте! Тя идва в съзнание — каза Надая с искрено облекчение.

Лайън се наведе над нея, нетърпелив да види с очите си, че Ариана е добре. Той изрече наум благодарствена молитва, когато тя отвори очи и го погледна. Първоначално не го позна, но след като постепенно дойде на себе си, Лайън с облекчение разбра, че в зелените ѝ очи проблясва познатата топлота.

Първия човек, който Ариана видя, след като дойде в съзнание, беше Лайън. Тя се опита да му се усмихне, но не успя. Видението все още владееше съзнанието ѝ и не ѝ даваше мира. Трябваше да предупреди Лайън колкото се може по-скоро. Ариана се протегна и го докосна нежно по бузата. Той хвана ръката ѝ и я притисна нежно към лицето си. Удиви се, като усети колко е студена и как силно трепери.

— Какво видя Ариана? — попита я той с приглушен глас.

Ариана въздъхна безмълвно.

— Кажете ми, Ариана, какво те изплаши толкова?

Тя не се осмеляваше да му каже, че е видяла неговата смърт. Лайън нямаше да ѝ повярва, но въпреки това се молеше поне да я изслуша. Уилям беше помолил за неговата помощ и така Лайън беше възвърнал честта си. Дори и да знаеше, че го очаква сигурна смърт, той щеше да се присъедини към своя крал и да влезе в битката.

— Обещайте, че ще се вслушате в думите ми, милорд! — прошепна тя настоятелно. — Пазете гърба си в битката.

Лайън свъси вежди. Той усещаше, че Ариана не му доверява всичко, което е видяла.

— Винаги внимавам, Ариана. Ако смъртта ме застигне на бойното поле, поне ще умра достойно. Благодаря на Господ, че Уилям най-после осъзна, че никога не бих приел покровителството на друг владетел, ако нямам основателна причина за това. Той вече е готов да приеме обяснението и извинението ми. Вестта, която днес получих от него, ме върна към живота.

— А ще промени ли тя нашите отношения, милорд? — попита Ариана, затаила дъх в очакване на неговия отговор.

Едва сега Лайън осъзна, че не са сами и всяка дума, която си кажат, ще се разнесе отвъд стените на крепостта. Той се извърна рязко и даде знак на Надая и Терса да напуснат стаята. Терса излезе веднага, без да каже и дума. Надая обаче впи поглед в Лайън и не помръдна от мястото си.

— Какво има пък сега, жено?

— Искам да ви предупредя за нещо, милорд — отвърна Надая. — Наистина трябва да се вслушате в думите на съпругата си. Пазете гърба си в битката, макар че не вярвам това да ви помогне. Съдбата ви отдавна е отредена от тъмните сили.

— Не! — проплака Ариана и ехото ѝ се разнесе из цялата стая. — Ти каза, че аз притежавам силата да го спася. Какво трябва да направя?

— Боже господи! Какви ги говорите вие двете? — извика Лайън.

Надая не обърна внимание на въпроса му, вторачила напрегнат поглед в уплашената до смърт Ариана. В очите ѝ блестеше странна светлина. Тя се приближи до Ариана и прошепна в ухото ѝ:

— Да, вие притежавате силата, милейди. Но няма да можете да му помогнете, ако не знаете как да я използвате. За съжаление, понякога дори и аз не виждам нещата толкова ясно, колкото ми се иска.

— Или ще ми обясниш всичко, стара вещице, или по-добре се махни от очите ми — заповяда грубо Лайън. Трябваше да свърши толкова неща преди да тръгне, а до изгрева не оставаше много. Страхуваше се, че няма да има достатъчно време да обясни на Ариана как се е чувствал през всичките тези дни и какво всъщност е изпитвал към нея. Копнееше да ѝ разкрие своите искрени чувства, които беше таил дълбоко в сърцето си, докато оплакваше съдбата си и изгубената си чест.

Невъзмутима пред гнева на господаря си, Надая бавно се отправи към вратата. От старостта беше прегърбена почти до земята и всяко движение ѝ причиняваше болка. Преди да излезе от стаята, тя се обърна и погледна изпитателно Ариана. С дрезгав глас ѝ даде последен съвет:

— Кажете му сега, милейди. Кажете му, защото ако не го сторите сега, може би няма да имате втора възможност.

Лайън гледаше замислено към вратата, опитвайки се да проумее какво бе имала предвид старата вещица. Но Ариана знаеше. Тя много добре разбра за какво говори вещицата.

— Старицата говори толкова несвързано — промърмори Лайън ядосано. — Имаш ли представа какво искаше да каже?

— Понякога дори и аз не мога да я разбера — излъга Ариана. Тя не посмя да го погледне в очите, защото щеше да се издаде.

Ариана полежа още известно време в леглото. Когато понечи да се изправи, Лайън ѝ подаде ръката си. Тя я пое с благодарност, защото все още се чувстваше твърде слаба. Испита удоволствие при допира със силната му, топла ръка.

— Ти знаеш какво имаше предвид Надая — каза настойчиво Лайън. — Виждам го в очите ти. Да не би и двете да сте имали едно и също видение?

Ариана сведе очи и погледна ръцете си. Тя вече беше предупредила Лайън да се пази. Какво повече можеше да му каже? Че го очаква смърт на бойното поле? Би било твърде жестоко от нейна страна да го накара да се тревожи за нещо, което можеше и да не се случи. И понеже той все още не беше показал с каквото и да било, че чувствата му към нея са се променили, тя предпочиташе засега да не му казва за бебето. И все пак, в момента Лайън очакваше тя да му каже нещо, и то бързо. Ариана избра по-лесния път.

— Напълно си прав. Онова, което видях, беше ужасяващо, но не е задължително то да се сбъдне.

Лайън стисна ръката ѝ и я поведе към креслото. Накара я да седне, а той коленичи на пода до нея.

— Кажи ми истината, Ариана.

— Видях как загиваш от фатален удар на бойното поле — прошепна тя. — Смъртоносен удар. Видях как се сгромолясваш безжизнен на земята.

Лайън сякаш се вцепени.

— Какво още видя?

Тя тръсна глава.

— Нищо!

— И вещицата ли е видяла смъртта ми?

— Да. Но Надая е видяла и още нещо, което аз не съм — добави бързо Ариана. — Тя каза, че аз притежавам силата да те спася.

— Ти? — учуди се Лайън.

— Признавам, че звучи невероятно, но щом Надая е видяла нещо, то трябва да е истина. — Изведнъж лицето на Ариана просветна. — Сега разбирам! Ще дойда с теб в Честър! Ще пазя гърба ти по начина, по който ти пазиш Уилям. — Тя енергично се изправи на краката си. — Нека побързаме, Лайън. Нямаме никакво време за губене, ако искаме да тръгнем преди зазоряване.

Смелите думи на Ариана накараха сърцето му да трепне от възмущение, каквото не беше изпитвал седмици наред. Той не познаваше любовта преди да я срещне и изобщо не вярваше в силата на това чувство.

Ариана не беше като другите жени. Тя имаше куража да устоява на трудностите, беше упорита, страстна и любяща. Нуждаеше се от нея със същата сила, както се нуждаеше от храна и вода. Не познаваше никоя друга жена, която да е толкова смела, че да защити своя съпруг. Но макар да беше безкрайно горд от своята съпруга, Лайън не можеше да допусне тя да се жертва заради него, при положение, че отлично умееше да се пази и сам.

— Не, Ариана. Оценявам жеста ти и смятам, че е достоен за възхищение, но наистина не е необходимо. Съумявал съм да се браня от врага и без твоя помощ в продължение на много години. Ще се справя и сега. Ти няма да идваш с мен в Честър. Ще останеш тук, в Крагмер, където ще си в безопасност.

Ариана изправи гордо рамене и зелените ѝ очи го заляха с яростна вълна.

— Как смееш да се подиграваш с добрите ми намерения! Може да не е сигурно, че виденията ми ще се сбъднат, но това не ти дава право да ги отхвърляш. Надея каза, че аз съм единствената, която може да те спаси. Не можеш да ми забраниш да го сторя. Нямам причина!

— Имам всички причини на света, Ариана. Ти си моя съпруга. Страхувам се да не ти се случи нещо лошо. Ако е писано да загина, то нека поне да знам, че ти си на сигурно място. Всички тези страхове са напразни, защото аз нямам никакво намерение да умирам. Внезапно открих, че има прекалено много неща, заради които си заслужава да живея. Чакай ме, Ариана. Като се върна, искам да разговаряме за толкова много неща. Неща, които до сега отказвах да призная пред който и да било, освен пред себе си.

Той я хвана през кръста, придърпа я към себе си и я обви с ръцете си. Говореше искрено, уверено, с копнеж. Изражението на лицето му разкриваше колко силно се вълнува.

— Обещай ми, че няма да се опиташ да ме последваш — каза той и ръцете му я притиснаха още по-силно. — Обещай ми, че няма да направиш някаква глупост. Ти наистина притежаваш силата да ме

спасиш, точно както каза Надая. Можеш да го направиш, като дадеш покой на мислите ми.

Ариана мълча толкова дълго, че Лайън се изплаши какъв ще бъде отговорът ѝ. Тя едва сдържаше сълзите си, обидена че Лайън бе отхвърлил помощта ѝ. Знаеше, че съпругът ѝ си има други грижи и нелепата проява на слабост няма да го зарадва. В крайна сметка, тя с неохота даде съгласието си да не предприема нищо в негово отсъствие и отправи безмълвна молитва към бога това да не се окаже най-голямата грешка в живота ѝ. Лайън видимо се успокои, след като изтръгна обещанието ѝ. И в този момент Ариана реши, че е крайно време да му каже за тяхното дете. Щеше да е жестоко от нейна страна да го остави да отиде на война без да знае, че ще става баща.

— Лайън, преди да тръгнеш, искам да споделя с теб нещо важно. Мисля, че новината ще те направи щастлив.

— Ти вече ме направи щастлив — прекъсна я Лайън, стремейки се да задържи мига, в който бяха по-близки от всякога.

— И все пак смятам, че трябва да знаеш...

— Не, Ариана — отвърна той и нежно притисна устните ѝ с пръст. — Ще ми кажеш, когато се върна. И двамата си дължим обяснение, но нека го отложим за по-късно. Хората ми очакват моите заповеди. Трябва да раздам оръжията и да наредя да съберат провизии. Уилям се нуждае от мен и аз трябва да побързам.

— Прав си, разбира се. Това може да почака. Върви при Уилям, любими. Ще очаквам с нетърпение твоето завръщане.

— Ще се върна, мила, повярвай ми.

Твърдото му обещание не успя да успокои страховете ѝ, но Ариана се постара да прикрие емоциите си. Лайън я притисна в обятията си и жадно я целуна, и в този момент ѝ се прииска да повярва, че всичко ще бъде наред, но видението продължаваше да терзае съзнанието ѝ. Когато обаче Лайън я отпусна на леглото и за кратко телата им се сляха — в този миг Ариана се отдаде на измамното чувство, че всичко ще свърши добре.

— Недей да ставаш — прошепна Лайън, когато Ариана се надигна от леглото заедно с него, два часа преди зазоряване. — Искам да те запомня точно така — отпусната в леглото и в очакване за мен. Лицето ти поруменяло от любов, а устните ти подпухнали от моите целувки. Искам да ти кажа толкова много неща, но уви, сега нямам време това.

— Защо чака толкова дълго? — попита с упрек Ариана. — Всички тези седмици можехме да бъдем безумно щастливи, ако не беше позволил на гнева да управлява сърцето ти.

— Знам, че ти е трудно да ме разбереш, Ариана. Ти не си мъж. Имаш име и принадлежиш към своето семейство. През целия си живот аз не съм имал нищо друго, освен честта и гордостта си. Спечелих ги на бойното поле, като се биех за своя крал и пазех неотлъчно гърба му. Тогава се появи ти. Нямах намерение да се женя, но го направих, за да удовлетвори желанието на Уилям. Това не значи, че не съм оценявал Крагмер. Тези земи винаги ще бъдат част от сърцето ми. И тогава изведнъж открих, че честта ми е в опасност, застрашена от жена, която ме презира. Ти самата никога не си прикривала факта, че мразиш всички нормани. И въпреки това, въпреки всичко, когато се стигна дотам да избирам — да те преотстъпя на Едрик или да се подчиня на Малкълм — аз избрах теб за сметка на честта си. Ти изобщо не можеш да си представиш какво ми причини това.

— Но аз не съм те молила за това — напомни му Ариана.

— Не беше необходимо. Аз сам взех това решение. Това го направи още по-разрушително за мен. Дори и да исках, не можех да постъпя другояче, защото не бях способен да ти устоя.

— Лайън, аз...

— Недей, скъпа, сега няма време за повече обяснения. Трябва да вървя. Ще обсъдим спокойно всичко, когато се върна.

— Да, когато се върнеш — отвърна Ариана през сълзи. *Ако се върнеш*, добави мислено тя със свито сърце.

Наблюдаваше го как се приготвя на светлината от свещите. Любуваше се на силните му бедра, докато той обличаше припряно бричовите си, а после туниката и меката риза, върху които постави кованата си ризница. Тя знаеше, че доспехите му го очакват в гарнизона, където сър Белтан ще му помогне да се пригответ за битката. Те щяха да обмислят предварително всички клопки, които може да им поднесе врагът, и да решат какво оръжие ще използват. Когато Лайън беше напълно готов, той се обърна и я погледна за момент. Внезапно се отпусна на колене и я целуна с цялата си страст. Устните ѝ се изкривиха болезнено, когато той затвори врата след себе си.

— Бог да е с теб, любов моя — прошепна тя в празната стая.

Два часа по-късно Ариана стоеше сгъшена на ледения вятър в укреплението и гледаше как Лайън и неговите рицари излизат през портите. Той беше толкова внушителен в своите доспехи. Изглеждаше величествен и непобедим, а същевременно така уязвим на ясната светлина на неприветливото утро. Стори ѝ се, че той се обърна и я видя, но не беше съвсем сигурна. Ръката ѝ опипа все още плоския ѝ корем и от устните ѝ се изтръгна задавен стон. Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта, че детето ѝ може никога да не види своя баща. Тя се молеше да получи отново видение и да разбере как може да спаси Лайън, но знаеше, че когато най-силно се нуждае от виденията си, те не я спохождат.

— Тук е твърде студено, милейди. Трябва да мислите за бебето.

Ариана позна гласа на Надая и я потърси с поглед.

— Защо постоянно ме преследваш, Надая? Какво има този път? Да не би да си дошла, за да ми кажеш как да спася лорд Лайън?

— Ще разберете, милейди, когато му дойде времето — отвърна загадъчно старицата. — Междувременно трябва да мислите за своя син. Детето на Лайън ще наследи тези земи, затова трябва да го опазите на всяка цена.

Ариана се вгледа замислено във възрастната жена.

— Откъде знаеш, че детето ми ще бъде момче? Никой не може да предскаже това.

Надая впери изцъклен поглед в пространството.

— Ще имате син, милейди, и той ще стане велик човек. Хората ще го уважават и почитат така, както сега почитат баща му — лорд Лайън. — Тя хвана Ариана под ръка и я поведе по каменното стълбище надолу. — Елате, милейди, трябва да се приберете на топло.

Ариана спря рязко, обърна се с лице към старицата и попита:

— А какво ще стане с лорд Лайън, Надая? Ще се върне ли тук да отгледа детето си?

Надая сви рамене и отвърна:

— Ако е рекъл бог, милейди.

Дните минаваха и Ариана усещаше все по-силно тежката отговорност за обширните владения, която сега падаше върху раменете ѝ. Все още ѝ прилошаваше всяка сутрин. Сега, когато Лайън го нямаше да се грижи за всичко в Крагмер, тя разчиташе до голяма степен на Кийн, който ѝ помагаше с присъщата си проникателност и находчивост. Терса също беше до нея и компанията ѝ донякъде я разтоварваше. Но девойката постоянно тъгуваше за сър Белтан, както Ариана за Лайън, и не минаваше ден без сърцата им да тръпнат от тревога за любимите мъже.

Ариана не беше забравила ужасяващото видение и всяка нощ се молеше съпругът ѝ да се завърне жив и здрав. Нямаше търпение да му каже за детето им. Вече нямаше значение за нея дали той я обича толкова страстно, както тя него. Със сърцето си усещаше, че Лайън не е безразличен към нея, но показваше чувствата си по свой собствен начин. Той почти ѝ го бе признал през онази последна нощ, но времето не му стигна. През кратките часове, които прекараха заедно, те сляха ненаситно телата си и се отдадоха на своите копнежи, без да мислят за нищо.

Ариана не се тревожеше за това колко време ще отсъства Лайън ѝ дали кампанията на Уилям срещу бунтовниците ще се увенчае с победа. Единственото, което беше важно за нея, беше Лайън да се върне у дома жив и здрав. Колкото по-дълго мислеше за видението си, толкова повече се страхуваше. Ако Надая не я беше предупредила изрично да пази детето си, тя щеше да пренебрегне желанието на Лайън и да отпътува за Честър. Сигурно все някак щеше да го предпази от неизвестния убиец, който зърна във видението си, ако можеше да е до него.

Чувстваше огромна празнота в сърцето си. Дните ѝ се струваха дълги и безрадостни. Но въпреки това Ариана се стараеше да се храни добре и да почива редовно в името на своето дете. Лайън ѝ липсваше постоянно и се питаше дали и той изпитва същото.

Когато Лайън пристигна в Честър, времето беше хубаво. Уилям го посрещна сърдечно и това му даде сили. Кралят се държеше с Лайън значително по-приветливо, отколкото последния път в Абернети. Беше имал достатъчно време да размисли за постъпката на верния си рицар и голяма част от гнева му вече се беше изпарила. След като Лайън обясни причините, поради които се беше наложило да приеме покровителството на Малкълм, Уилям обяви, че му прощава всичко. Кралят изрази и благодарността си към Лайън затова, че му се беше притекъл на помощ.

— Ако някой се опита да ми отнеме Матилда, вероятно ще постъпя по същия начин — призна замислено Уилям. — Прощавам ви, лорд Лайън, защото се нуждая от вас, и защото не е същото когато яздя в битка, а вие не сте до мен. Тези проклети уелсици ме измориха ужасно. Така и не успях да ги отблъсна от крепостта. Страхливците напускат укреплението си през нощта, когато всички спят, и нападат моите воители без предупреждение. След това се връщат в укрепленията си, преди да успеем да реагираме. Те са ужасно хитри и коварни.

— Какви са плановете ви, Ваше величество?

— Ще обсадим цялата околност. Ще разрушим всичко на километри от тук. Къщи, ниви, църкви, цели села, ако се наложи — докато капитулират. Ако не се предадат обаче ще бъдат принудени да гледат отдалеч своите разрушени домове и опустошени земи, докдето им стига погледа.

Лайън пребледня. Той знаеше колко безпощаден е Уилям. Беше участвал във всички битки редом със своя крал и добре помнеше страховитите метежи из цяла Англия. Завоевателя беше готов на всичко, за да подчини бунтовниците.

— Ела — подкани го Уилям. — Да отидем в палатката ми. Искам да ми разкажеш как е жена ти. Може би вече имате или очаквате дете? Матилда ме дари с четирима прекрасни синове. Очаквам не по-малко и от лейди Ариана. Сигурен съм, че тя желае да те дари с наследник, задето се грижиш така добре за нея.

— Напоследък не се грижех много добре за нея — призна сконфузено Лайън. — След като се заклех във вярност към Малкълм, не можех да понеса мисълта, че съм загубил честта си и я обвинявах за това, което направих в името на... — той направи пауза и с мъка произнесе думата, която беше на устата му, — ... любовта.

— За мен е удоволствие да чуя, че изборът ми на съпруга за теб е бил сполучлив — засмя се Уилям. — Все още ли изпитваш влечение към лейди Забрина?

— Не бих казал, че думата влечение описва точно чувствата ми към лейди Забрина — отвърна ядно Лайън. — Тя е коварна жена и постоянно причинява неприятности. Учудвам се, че преди не съм го забелязвал. Все още ли смятате да я ожените за лорд Едрик?

— Лорд Едрик ми беше много полезен, докато теб те нямаше — отвърна замислено Уилям. — След като надеждата за бунт го напусна окончателно, той доказа своите възможности многократно. И все пак, още не съм му простил изцяло за заговора с Малкълм и бягството му на север с твоята съпруга. Да го ожения за Забрина е подходящо наказание за неговите престъпления срещу короната. Какво ще кажеш за това?

Лайън се изсмя отсечено.

— Съгласен съм, Ваше величество. Това е наказание, което не бих пожелал никому. Но, ако нямате нищо против, аз ще се въздържа да изказвам оценки за лорд Едрик, докато не се убедя, че е женен и не може повече да застрашава брака ми. Не е тайна за никого, че моята съпруга винаги е предпочитала своите сънародници пред норманите.

Когато след известно време Лайън се върна при своите войници, той им разясни каква е ситуацията в Честър и им разказа какво възнамерява да предприеме Уилям. Белтан изяви желание да щурмуват замъка, друг рицар предложи да прокопаят тунел под стената, трети — да построят катапулт и да обстрелват стените с камъни, докато поддадат. Всички предложения бяха добри, но все пак, окончателното решение беше на Уилям.

В крайна сметка бунтовниците отказаха да предадат крепостта, с което сами решиха съдбата си. Те наблюдаваха слисано от парапетите на замъка как армията на Уилям започна поголовни разрушения на земите им. Войските палеха, грабежа и опустошаваха всичко, което срещаша по пътя си. Видяха как народът им панически бяга от войните

на Уилям и най-после осъзнаха, че Завоевателя е готов на всичко, за да потуши бунта. Не им оставаше нищо друго, освен да напуснат крепостта.

Една сутрин, малко след зазоряване, те напуснаха укреплението и се насочиха към врага. Уилям инстинктивно усещаше, че това не е измамен ход, а истинска атака. Бунтовниците имаха намерение да го отблъснат и да свалят обсадата.

Уелсците бяха избрали най-благоприятното време от денонощието за атака. По-голямата част от армията на Уилям беше разположена далеч от крепостта и изпълняваше повелята на своя крал да разрушава всичко, каквото срещне по пътя си. Само шепа бойци бяха останала с Уилям, сред които бяха Лайън и Едрик. Уелсците излязоха от укреплението си и се насочиха към бойното поле, където по нареждане на Уилям бяха разположени воините на Лайън, готови да защитават до смърт своя крал.

Бароните от земите между Англия и Уелс бяха последните, които се съпротивляваха на инвазията на Уилям по територията на цяла Англия. Когато настъпеше мигът и той ги подчинеше, нямаше да остане никой, който да вдигне оръжие срещу него. Сега Англия почти изцяло принадлежеше на Завоевателя, и той трябваше да преодолее и последната съпротива веднъж завинаги. Само тогава битката на норманите за Англия щеше да приключи.

Двата вражески отряда се срещнаха при равнинната местност, която на север граничеше с дълбока река, а на юг с необятна планинска верига. Без подкрепата на по-голямата част от войниците си, армията на Уилям бе по-малобройна от врага. Независимо от това, той поведе битка с твърдото намерение да постигне триумф. Сега, когато Лайън пазеше гърба му и Едрик се сражаваше смело на негова страна, Уилям беше твърдо решен да спечели битката.

Лайън се хвърли смело в боя с жестоко настървение. Той имаше горещото желание да се докаже още веднъж пред Уилям — така щеше да даде покой и на собствената си съвест. Сражаваше се ожесточено с врага и така утвърждаваше лоялността си към краля. Докато се биеше редом с Уилям, отблъсквайки смъртоносните вражески удари, Лайън си помисли за Ариана. Беше усетил отчаяното ѝ желание да признае пред нея своите чувства, своята любов.

Лайън се страхуваше, че Ариана никога няма да може да го обикне истински, защото дълбоко мразеше норманите, но сега повече от всякога се чувстваше решен да промени това. Единственото, което знаеше със сигурност, беше че тя не е напълно безразлична към него, защото му го беше доказала безброй пъти. И несъмнено изпитваше страст към него. Любеха се диво, всеотдайно и без морални задръжки, и това им беше така нужно, както и въздуха, който дишаха. Това беше основата на тяхната връзка, а той сам трябваше да намери пътя към нейното сърце.

Лайън погледна към Уилям. Кралят се отбраняваше сам срещу атаките на двама плещести уелсци, чиито оръжия жестоко свистяха във въздуха, готови да му нанесат смъртоносен удар. Без да се замисля за собствената си безопасност, Лайън нанесе внезапен удар на своя противник и го повали на земята, а после без да губи време се нахвърли яростно върху другите нападатели. Лайън забеляза как към първите двама се присъединиха още двама уелсци и обградиха него и Уилям в смъртоносен капан. Лайън се промуши напред, за да отбие фатален удар, насочен към краля, и сръчно изпрати врага си в ада.

Уилям нямаше време да изрази благодарността си, но Лайън знаеше, че кралят е силно впечатлен от навременната му намеса. Беше както в добрите стари времена, помисли си Лайън, когато се биеше редом със своя крал и пазеше гърба му. Той обаче си наложи да не разсъждава повече и насочи всичките си усилия към един сръчен уелсец, който ожесточено нападеше Завоевателя.

С периферното си зрение Лайън видя мъжа да се приближава към краля, размахвайки меча си диво и необуздано. Когато Лайън успя да се отърве от своя противник, вече бе твърде късно да обезоръжи или убие коварния уелсец, който посегна да забие оръжието си в незащитената част от тялото на Уилям. В желанието си да го спаси, без да мисли за себе си, Лайън се хвърли срещу Уилям и пое удара, предназначен за краля. Широкото острие на меча попадна под ръката на Лайън, където доспехите бяха най-слаби. Вражеският удар проби ризницата и дрехите му и се заби в плътта.

Мечът проникна дълбоко в тялото му и Лайън падна на колене, обзет от крещяща, пареща болка. Уелският войн нададе кръвожаден, триумфиращ вик, изтегли меча си от тялото на Лайън и се приготви да

нанесе смъртоносния си удар в напълно незащитената шия на норманския рицар.

Лайън видя как мечът лети към врата му, но не затвори очи. Беше готов да посрещне смъртта, да се сблъска без страх с мига, в който душата ще се отдели от тялото му и ще полети към великия създател. Очите му се разшириха неимоверно, съсредоточени да запечатат последния му миг живот. Усети острието на меча върху врата си, почувства горчивия привкус на смъртта и изкрещя с всички сили името на своята любима Ариана.

Той спря да усеща напрежение върху врата си. Дори не разбра, че Едрик е успял да отклони удара на уелсеца в последния момент и да го убие. Последното, което Лайън си помисли, беше че смъртта му е неминуема. С молитва на устните си, той най-сетне прие нерадостната си съдба, затвори очи и зачака Господ да го прибере.

Ариана изкрещя и се преви надве от болка. Тя веднага разбра, че раздиращата агония, в която изпадна, няма нищо общо с детето, което носеше в утробата си. От устните ѝ се изтръгна втори писък. Всички в залата я наблюдаваха уплашено, без да знаят какво се случва с нея, объркани какво да предприемат. За щастие Терса се оказа наблизо и се спусна към Ариана, за да ѝ помогна.

— Какво има, милейди? Какво ви боли?

— Доведи веднага Надая! Побързай, Терса, искам я тук колкото се може по-скоро.

— Ще я доведа, милейди, веднага след като стигнете стаята си.

— Аз ще отведа господарката в покоите ѝ — каза Кийн, хвана под ръка Ариана и я поведе към спалнята ѝ. — Ти тичай да намериш старата вещица, както ти наредиха.

Вълни от разкъсваща болка разтърсваха Ариана все по-силно и по-силно. Нямаше част от тялото ѝ, която да не я боли. Кийн забеляза, че състоянието ѝ се влошава и не пожела да я остави сама. Той я наблюдаваше уплашено, без да знае как да ѝ помогне. Той въздъхна с облекчение, когато влязоха Терса и Надая. Вещицата му даде знак да напусне стаята и той се подчини покорно. Никой не искаше да спори със старата Надая.

— Какво има, милейди? — попита загрижено вещицата. — Да не би нещо с детето?

— Не — едва прошепна Ариана от болка. — Лайън е. Нещо лошо става с него. Нима не усещаш? Не си ли имала скоро видения? Лайън Нормански е мъртъв. Господи, няма да мога да го понеса.

Терса извика и се отпусна на най-близкия стол, а Надая погледна замислено Ариана и се намръщи.

— Сигурна ли сте, милейди?

— Усетих съвсем точно момента, в който Лайън беше повален — промълви тя и присви очите си от разтърсващата болка. — Как е възможно да не го усещаш?

— Вие сте единствената, която може да го усети, милейди, единствената, която го обича толкова силно, че да усети смъртта му. Ала не ми се вярва Лайън да е мъртъв.

— О, господи, така ми се иска да ти вярвам, Надая. Но болката е прекалено силна, за да я отхвърля. Трябва да отида в Честър и да се убедя с очите си какво става — занарежда Ариана като обезумяла. — Надявах се, че ти ще ми помогнеш. Надявах се, че поне ти знаеш какво се случва в Честър. Винаги си била в състояние да ми дадеш съвет, защото предварително знаеш какво ще се случи. Защо сега не можеш да ми кажеш какво става с Лайън?

За пръв път Надая наистина нямаше какво да каже. Тя знаеше, че Лайън ще се сблъска със смъртта в Честър и беше предупредила Ариана. Но сега не можеше да каже дали той е мъртъв или не.

— Трябва да останете в Крагмер — настоя старицата, — в името на вашето дете. Третият месец е най-опасен за бебето.

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш, Надая? — проплака Ариана.

— Мога да ви кажа, че Лайън е жив. Вероятно е смъртно ранен и е много близо до смъртта, но все още диша.

— Но как бих могла да го спася, щом се намира толкова далеч? Ти разбираш от лекове много повече от мен.

— Този път вашите лекове са по-ефикасни от моите, милейди. Ще се убедите в това, когато му дойде времето. Сега не мога да ви помогна повече.

— Господи — извика отчаяно Ариана. — Тогава какво ще правя?

— Нищо, милейди. Можете само да чакате — отвърна ѝ Надая.

— Не бива да се тревожите, милейди — каза Терса, имайки предвид състоянието на Ариана. — Няма да се отрази добре на детето.

Не сме получили никакво известие от Честър и вие не можете да бъдете сигурна, че лорд Лайън е смъртоносно ранен. Може причината за вашата криза да се крие другаде, в бебето например.

Ариана не отговори, но добре знаеше, че причината далеч не беше бебето. Тя се обърна към Надая с желанието да ѝ зададе още въпроси, но за нейна изненада, вещицата отново беше изчезнала.

През следващите няколко дни Ариана просто не беше на себе си. Сковаващ страх бе обсебил мислите ѝ. Все още изпитваше болка, макар и не така силна, както преди. Постоянно очакваше нещо да се случи, без сама да знае какво. Спеше малко и неспокойно, и съвсем отказа да се храни. Надая не се появи повече. Отсъствието на вещицата точно през тези дни ѝ се стори много подозрително. Ариана постоянно се молеше да я споходи видение или да се случи някакво чудо, но напразно.

Всеки ден Ариана се изкачваше на укреплението на замъка и с часове наблюдаваше празния хоризонт, докато студът не проникнеше през дебелиите ѝ дрехи и не я подсетеше да се прибере. Един ден, докато стоеше на обичайното място, вперила поглед в гъстата сива мъгла, покрила пустите полета, Ариана усети, че очите ѝ се замъгляват от умора, а през тялото ѝ преминаха тръпки от студ. Тя реши, че е време да се върне в замъка. Но тъкмо се канеше да се обърне и да поеме надолу по стълбите, когато видя в далечината да препускат няколко конника. Устните ѝ зашепнаха гореща молитва, докато наблюдаваше как приближават. Когато стигнаха до моста, Ариана се стурна надолу по заледените стълби да заповяда да вдигнат портите.

Кършейки нервно ръце, тя стоеше в двора и чакаше шестимата конници да преминат моста и да влязат през портите. Веднага забеляза, че един кон носеше двама души. Ариана мигом позна човека, провиснал на гърба му. Беше Лайън. Белтан беше зад него и го придържаше на седлото. Когато мъжете свалиха шлемовете си, Ариана се изненада да види Едрик сред хората на Лайън.

— Милейди — пророни Белтан със сподавен глас, докато сваляше Лайън от седлото на коня. — Ужасно съжалявам.

Ариана едва успя да потисне отчаян вопъл при вида на кръвта, напоила туниката на Лайън. Някой беше свалил доспехите му и беше направил превръзка, но очевидно не беше много вещь в този занаят.

Тя се вгледа отчаяно в Белтан, без да го попита за това, което мислеше. Той прочете въпроса в очите ѝ и отговори:

— Все още е жив, милейди, но е смъртоносно ранен.

— Отнесете го бързо в леглото — нареди Ариана. — Някой да повика Надая. — Кийн побърза да изпълни нареждането ѝ, а Ариана последва Белтан и рицарите, които понесоха Лайън нагоре по стълбите. — По-внимателно — повтаряше тя, опитвайки се контролира емоциите си и да не покаже слабост пред воините на Лайън.

Тя не забеляза Едрик, който ги последва чак до спалнята.

— Направих, каквото можах, лейди Ариана — промълви Едрик, — но за съжаление не съм лечител.

Изненадана, Ариана попита:

— Вие ли превързахте раните на Лайън?

— Да. Той е тежко ранен, Ариана. Дори не вярвах, че ще оживее толкова дълго. Препускахме ден и нощ, за да го доведем в Крагмер колкото се може по-скоро.

— За да умре сред близки — промълви горчиво Ариана.

Едрик не оспори думите ѝ.

— Такова беше желанието на Уилям. Той настоя лорд Лайън да бъде доведен незабавно в дома си. Лайън спаси живота на краля.

— Знаех, че ще постъпи така. Никога не съм се съмнявала.

Тя се приведе над Лайън, изплашена от смъртната му бледност. Дългият път от Честър не му се беше отразил добре. Лицето му имаше пепеляв оттенък, а дишането му беше съвсем слабо. Откакто го бяха докарали, той не беше надигнал клепачите си. Лежеше неподвижно като мъртвец и Ариана едва сдържаше риданията си. Тя свали превръзката, откри раната му, а при вида ѝ се олюля на краката си и за малко не загуби съзнание. Раната беше огромна, дълбока и пълна с лепкава гной, а в единия си край кървеше. Вражеският меч беше проникнал дълбоко в горната част на гърдния му кош, през мишницата на дясната му ръка. Ариана забеляза, че има и друга рана на врата, но не така дълбока и сериозна. Тя започна да я почиства с влажна кърпа, докато чакаше Надая.

Съвсем скоро се появи и вещицата. Тя носеше в едната си ръка кошница с лечебните си билки. Постави я на нощното шкафче и веднага се захвана за работа. Поиска да ѝ донесат гореща вода и тъй

като Ариана не желаше под никакъв предлог да се отдели от Лайън, помоли сър Едрик да се погрижи.

Надая поклати глава, видимо обезпокоена.

— Положението е много сериозно, милейди. Ще направя каквото е по силите ми.

— Ще умре ли? — попита Ариана с треперещ глас.

— Засега е трудно да се каже.

— Лайън трябва да живее. Не бива да умре. Та той дори не знае, че ще става баща.

— Предупредих ви, милейди — отвърна укорително Надая. — Трябваше да му кажете, преди да тръгне. Сега замълчете. Трябва да се погрижа за раната.

Ариана застана от едната страна на старата жена, така че да вижда какво прави, но без да ѝ пречи. Надая първо почисти раната от кръвта с отвара от билки. След това се зае с премахване на гнойта от забралата рана. Ариана не можа да издържи на гледката и обърна главата си настрана. След като успя да се справи с по-голяма част от инфекцията, Надая постави пресни семена от копър в отворената рана и я заши. След това наложи компрес върху раната и направи чиста превръзка.

Докато Надая се занимаваше с раната, Лайън не даде никакви признаци, че усеща нещо. След като приключи с първата, Надая се зае със втората рана на врата му, като обясни, че не е опасна. Почисти я добре и я намаза я със специален мехлем от невен.

— Засега не мога да направя нищо повече — каза тя накрая.

— Та той едва диша — прошепна уплашено Ариана. — Усеща ли болка? Защо още не се е събудил?

— Може и никога да не се събуди, милейди. Твърде късно се погрижихме за раната. Сега тя е забрала и гнойта е проникнала в кръвта му.

Ариана изправи рамене и вирна брадичка. Нямахше да позволи Лайън да умре! Не, тя беше напълно решена да го запази жив.

— Той няма да умре, Надая! Чуваш ли ме? Той няма да умре! Ще стоя неотлъчно до него и ще се боря за живота му. Аз притежавам силата да го спася и ще го сторя. Ще направя всичко каквото трябва, но няма да допусна той да умре.

Тя не погледна Ариана в очите, за да не ѝ дава празна надежда.

— Ще приготвя чай от корени на валериана и ще ви го изпратя, милейди. Той е силно успокоителен. От него господарят ще спи дълбоко и няма да чувства никаква болка. Ще му давате от чая по малко от време на време. Ако получи треска от възпалението, ще донеса чай от върба и той ще го облекчи. Нищо повече не мога да сторя. Вие трябва да използвате своята сила, за да изтръгнете Лайън от прегръдките на смъртта.

— Аз не притежавам никаква сила! — извика Ариана. Влудяваше я мисълта, че не знае какво да стори, за да спаси Лайън.

— Помислете добре, милейди. Силата, която притежавате, е най-могъщата способност, известна на хората. Сега тръгвам, но ако имате нужда от мен, ще разбере и ще дойда.

Когато Надая излезе, Ариана коленичи пред Лайън, взе в ръцете си наранената му длан и я притисна силно до гърдите си.

— За какво говореше старата вещица, милейди? — попита Едрик. — Каква е силата, която притежавате?

Ариана се сепна. Беше забравила, че Едрик е още тук.

— Уви, не притежавам никаква сила. Ако притежавах, щях да я използвам и моят любим да оздравее.

— Изглеждате изтощена, Ариана. Защо не отпочинете малко? Оставете някой от слугите да стои до лорд Лайън.

Ариана се вгледа в Едрик с подпухнали, зачервени от плач очи. Тя почти не беше спала от деня, в който усети раздиращата болка и със сърцето си разбра, че Лайън е ранен. От тогава не беше спряла да се тревожи и да се пита какво се е случило. Сега, когато той беше тук и беше така близо до смъртта, тя не би го изоставила за нищо на света.

— Не, не мога. Искам да ме види, когато отвори очи.

— Ако отвори очи — вмъкна Едрик. — Аз ще остана в Крагмер, за да ви помагам.

— Благодаря ви, лорд Едрик — отвърна смутено Ариана. Точно сега ѝ беше трудно да мисли за каквото и да било друго, освен за това как да спаси Лайън. Чувстваше се ужасно безпомощна, защото не можеше да проумее думите на Надая. Защо проклетата вещица винаги говореше толкова неясно?

Едрик излезе от стаята и остави Ариана сама с Лайън. През нощта състоянието му почти не се промени. Ариана махна компреса и го замени с нов, който Надая ѝ изпрати заедно с другите билки.

Даваше му по малко чай от валериана и разтриваше гърлото му, докато го погълне изцяло. Тя доближи ухото си до гърдите му и се вслуша в слабия, но ритмичен пулс. Цяла нощ Ариана плака, моли се и не спря да мисли как да спаси своя любим. Тя се молеше отчаяно на господ и на всички светци. По някое време най-сетне заспа, поставила главата си на гърдите му.

От време на време Лайън чуваше гласове около себе си, но не виждаше нищо, освен тъмнина. Мислеше си, че това са небесните ангели и искаше да разтвори обятията си и да ги приветства, но не можеше да помръдне. Той се опита да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха залепнали. Странно, помисли той, никога не си беше представял смъртта така — да не може да се движи и да вижда. Винаги си беше мислил, че ще срещне Господ с брилянтен плащ, обграден от райска светлина, а около него ще пърхат ангели и херувими. Усещаше някаква приятна влага по лицето си, която по странен начин го успокояваше. Той се усмихна и отново потъна в безпаметност.

Сълзите на Ариана капеха по лицето на Лайън. Когато Терса се върна в стаята на болния, откри Ариана, коленичила от едната страна на Лайън, безпомощно отпуснала глава на гърдите му.

— Трябва да си починете, милейди. Можете да навредите на бебето, ако седите тук, без да почивате и без да се храните.

— Не мога да се храня, Терса, когато виждам Лайън толкова близо до смъртта.

— Тогава поне си починете. Аз ще остана тук с него и ще ви повикам, ако дойде в съзнание.

— Не, няма да го оставя.

— Тогава ще ви донеса поднос с храна. Така не може да продължавате. — Момичето се обърна и понечи да напусне стаята, но изведнъж се сети нещо и се спря. — За малко да забравя. Лорд Едрик иска да говори с вас.

Ариана се намръщи. Бе забравила, че Едрик остана в замъка.

— Не искам да се виждам с него точно сега.

— Знаете ли, че лорд Едрик е спасил живота на лорд Лайън? — попита Терса. — Белтан ми разказа как лорд Едрик е видял лорд Лайън да пада на колене, покосен от вражеска сабя, и е убил нападателя му точно преди да съсече главата на лорд Лайън. Вторият удар на врага със сигурност е щял да го убие.

Ариана веднага си спомни за раната на врата на Лайън. Този удар наистина би бил фатален. Явно без намесата на Едрик, Белтан щеше да донесе у дома изстинал труп. Ариана дължеше благодарност на Едрик.

— Кажи на лорд Едрик, че съм готова да се видя с него. Изпрати го тук, защото не искам да се отделям от Лайън дори за миг.

— Добре, милейди. Ще ви подготвя поднос с храна, докато говорите с лорд Едрик.

След няколко минути Едрик влезе в спалнята и се насочи към леглото. Ариана се изправи, за да го посрещне. Тя се опита да му се усмихне и му подаде ръка.

— Разбрах, че трябва да ви поднеса благодарностите си, задето сте спасил живота на моя съпруг.

Едрик задържа ръката ѝ и я погледна дълбоко в очите.

— Не ми благодарете още, Ариана. Моя е заслугата лорд Лайън да е все още сред живите, но само Господ знае докога. Очевидно е, че все още се намира между живота и смъртта.

Думите му отново я извадиха от равновесие от очите ѝ бликнаха сълзи.

— О, Едрик, най-много от всичко ме е страх, че Лайън ще умре. Какво ще правя без него?

Прочел мъката в очите ѝ, Едрик я притисна към себе си и ѝ предложи приятелско рамо, на което да поплаче. Ръцете му ѝ донесоха известна утеха и Ариана овладя сълзите си.

— Толкова силно ли го обичате? — попита Едрик и в гласа му прозвуча тъга. Беше му отнело много време, но в крайна сметка проумя, че Ариана обича своя съпруг. Едрик беше отраснал с Ариана и винаги беше смятал, че тя му принадлежи. Още докато бяха невръстни деца, родителите им бяха сключили договор, по силата на който те трябваше да се оженият, когато пораснат. Ако не беше Завоевателя и склонността му чрез бракове да урежда политическите проблеми, Ариана сега щеше да бъде негова съпруга.

— Обичам го от цялото си сърце — изплака тя.

— Не знаех. Винаги съм смятал, че ти и аз... затова и те отведох в Шотландия и настоявах да се омъжиш за мен. Ако Завоевателя не те беше дал за съпруга на лорд Лайън, би ли ме приела за свой съпруг?

— Щях да те приема, Едрик. Приятели сме от деца. Ти беше единственият, който не ме забрави през всичките тези години, докато бях в манастир. Единственият, който се интересуваше от мен. Но това беше преди да срещна Лайън и да го обикна. Ако той беше настоял да споделя леглото му когато се оженихме, когато бях още дете, щях да го намразя до края на живота си. Той явно е знаел това и е осъзнал, че ще е по-добре и за двамата ни да ме прати в манастир. За щастие, пораснах и помъдрях, и омразата ми към норманите с времето намаля.

— За мен това е без значение, милейди. Ще остана в Крагмер. Ако лорд Лайън не оцелее, ще поискам ръката ви преди Уилям да ви даде на друг.

Лайън се размърда неспокойно. Гласовете им го смутиха. Той се бореше с безпомощното си тяло и се мъчеше да отвори очи. За миг сетивата му се изостриха и той едва-едва надигна клепачи. Когато погледът му се избистри, видя Ариана в обятията на лорд Едрик. Едрик шепнеше нещо. Концентрирайки и последното мускулче на изтощеното си тяло, Лайън се опита да долови думите му и чу Едрик да предлага на Ариана да се оженят след смъртта му.

Болката, която го прониза в този момент, беше непоносима. Ариана винаги беше желала Едрик за свой съпруг, помисли си той с тъга, и сега вече можеше да го има. Лайън беше сигурен в това, защото повече от всякога усещаше смъртта до себе си. Тази мисъл го съкруши и желанието му за живот го напусна. Той отново затвори очи и се отпусна в очакване на жестоката жетварка.

На Ариана ѝ беше необходимо известно време, за да реагира на думите на Едрик. Тя се отдръпна рязко от прегръдките му и каза решително.

— Не, ако не мога да имам Лайън, не искам никой друг мъж. Няма да мога да обичам никой друг така, както обичам него. Освен това, в утробата ми расте неговото дете.

Удивен, Едрик не прикова поглед в нея.

— Носиш детето на Лайън?

— Да. Момче е. Ако Господ ми отнеме Лайън, аз сама ще отгледам сина му и ще скърбя за съпруга си до края на дните си.

— Детето ти ще има нужда и от баща. Ожени се за мен, когато... ако — поправи се той, — ако лорд Лайън умре. Аз ще отгледам неговия син като свой собствен. Кълна се в честта си.

Този разговор за смъртта на Лайън не се отрази добре на Ариана. Тя не искаше, а и не беше в състояние да мисли за смъртта му. Макар и едва да дишаше, той беше жив и всичко останало беше в божиите ръце. Тя самата беше готова на всичко, за да спаси живота му и нямаше да се откаже до последно.

— Лайън няма да умре! — заяви тя с глас, който не вещаеше нищо добро за всеки, който се опиташе да спори с нея. — Няма да умре, — повтори тя, този път по-тихо. — Няма да му позволя. Дълбоко съм ти благодарна, че си спасил живота му, Едрик. Никога няма да го забравя.

Ариана се обърна отново към леглото на съпруга си, а Едрик излезе безшумно от стаята, потресен от силата на любовта ѝ. Ако любовта на една жена можеше да спаси човек, лорд Лайън със сигурност щеше да оживее.

Ариана отново се съсредоточи изцяло върху своя безжизнен любим и извика от ужас, щом забеляза неестествената бледност на лицето му и неравномерното му дишане. Очевидно състоянието му се влошаваше. Тя изтича от стаята и се втурна да търси Терса. Когато откри прислужницата, веднага я изпрати да доведе Надая. След няколко мъчително дълги за Ариана минути вещицата се появи, като охкаше и пуфтеше, сякаш беше тичала през целия път.

— Какво има, милейди? Да не би състоянието на лорд Лайън да се е влошило?

— Да, Надая, боя се, че е съвсем близо до смъртта. Погледни го. Едва диша и лицето му съвсем загуби цвета си. Цялото му тяло трепери от студ, а главата му сякаш изгаря.

Надая смръщи вежди.

— Нищо не разбирам. Състоянието на лорд Лайън беше много тежко, когато го доведоха в Крагмер, но съвсем не беше толкова близо до смъртта, колкото е сега. Какво се е случило?

— Нищо. Лорд Едрик беше тук, разговаряхме няколко минути и той си тръгна. Когато се обърнах към Лайън, забелязах че състоянието му е започнало да се влошава. Какво да правя, Надая? Не мога да допусна той да умре. Кажи ми как да го спася!

Надая беше вторачила поглед в Ариана, но очите ѝ сякаш блуждаеха в пространството. Когато заговори, гласът ѝ звучеше така, сякаш има просветление.

— Аха! Мисля, че ситуацията започна да ми се прояснява, милейди. Трябва по-внимателно да се вгледате в себе си и да откриете силата, която притежавате, за да спасите съпруга си от лапите на смъртта. Търсете отговора в сърцето си. Само вие можете да го откриете. Вие сте тази, която трябва да му вдъхне воля за живот. Аз направих всичко, което е по силите ми. Той се нуждае от нещо по-силно от медицината.

— Моля те, господи, помогни ми! — проплака Ариана и падна на колене до леглото. — Дай ми сили да се преборя за живота на своя съпруг! — Главата ѝ се отпусна върху гърдите на Лайън, а устните ѝ

продължиха да се движат, произнасяйки горещи молитви. Когато след време Ариана надигна глава, видя че Надая бе изчезнала.

Ариана затвори очи и затърси някакъв отговор в сърцето си, както я посъветва Надая. Първоначално не виждаше и не чувстваше нищо, освен собственото си страдание. След това усети неконтролируема ярост. Проклинаше съдбата за това, че ѝ даде шанса да обича, а сега ѝ го отнемаше. С невероятни усилия тя успя да се абстрахира от болката и яростта. И тогава усети, че това, което управлява съзнанието, тялото и душата ѝ, е едно единствено чувство.

Любов.

Чиста любов. Истинска любов. Вечна любов.

Тя отвори очи и се усмихна през сълзи.

Отмести влажните кичури коса от потното чело на Лайън и осъзна, че той няма и най-малка представа колко много го обича тя, защото никога досега не му го беше казвала. Реши веднага да поправи грешката си. Някак си усещаше, че сега той може да чуе думите ѝ, и затова започна да шепне в ухото му. Разказа му всичко, което беше на сърцето ѝ.

— Обичам те, скъпи. Ти си моето сърце, моята душа, целия ми живот. Не бих могла да живея без теб. Искам нощем да те чувствам до себе си. Първото нещо, което искам да виждам всяка сутрин, щом отворя очите си, е твоето лице. Искам да отгледам твоите деца и да остареея с теб. Не ме изоставяй Лайън, бъди смел. Ти си единственият смисъл на живота ми.

Лайън не даде никакви признаци, че е чул страстните слова на Ариана. Очите му все още бяха затворени, а дишането — слабо и неравномерно. Но Ариана не се предаваше. Единствената сила, която владееше, беше силата на любовта.

— Чуй ме, Лайън — помоли го Ариана с цялото си сърце. — В утробата си нося твоето дете. Синът ти има нужда от баща. Нима ще ме оставиш да отгледам нашето дете сама? То беше заченато с много любов и като всяко малко същество заслужава да расте близо до баща си. Ако ме чуваш, Лайън, моля те, мигни с очи. Дай ми някакъв знак, че се бориш за живота си.

Лайън усещаше някакъв шум в ухото си и искаше той да спре, защото нарушаваше спокойния му преход от света на живите към царството на мъртвите. Вече беше толкова близо, че усещаше

благодатното сияние на бога. Трябваше да направи само още една крачка, за да премине границата и да остави зад гърба си страданието и болката. И Ариана. Тя беше единственото нещо поради, което все още го задържаше тук. Само мисълта за нея го спираше да направи последната крачка.

Шумът, който долавяше в ухото си, постепенно премина в глас. Нежен женски глас, в който се надигаха нотки на паника. Лайън искаше да чуе думите и напрегна сетивата си. Постепенно успя да различи гласа на Ариана. Вниманието му се изостри. Чу как тя каза, че го обича, че се нуждае от него и че не може да живее без него. Чу я също да казва, че носи в утробата си неговото дете. В този момент душата му пое в обратна посока и обърна гръб на смъртта, която му се струваше така примамливо блажена само преди няколко минути.

Ариана усети учестения му пулс с дланта си и вторачи обнадеждено поглед в лицето му. Тя извика от радост, когато Лайън размърда клепачите си. Това беше първият признак на живот, откакто Белтан го доведе в Крагмер.

— Лайън, чуваш ли ме?

Устните му се раздвижиха и тя се приближи съвсем близо до него, като напъргаше слух, надяваше се и се молеше той да проговори. В този момент той отвори очи и я погледна. Радостни сълзи обляха лицето ѝ. Той опита да вдигне ръка, сякаш искаше да я погали, но беше твърде слаб. Тя хвана ръката му и я докосна до устните си. Той вплете пръсти в нейните и очите му се навлажниха от сълзи.

— Ариана... — прошепна той едва доловимо. Тя прочете името си по устните му и сълзите бликнаха неконтролируемо от очите ѝ.

Поднесе чаша вода към устните му, надигна главата му и му помогна да пие. Той отпи малко и мъчително преглътна. Когато Ариана остави чашата на масата и се обърна към него, той бе вторачил поглед в нея с напрегнато изражение.

— Любовта ти към мен по-силна ли е от тази към лорд Едрик? — Този път гласът му прозвуча ясно, макар да беше твърде слаб.

— Да, любими, обичам те със цялото си сърце. Трябва да оздравееш. Моля те, направи го заради мен.

Лайън искаше да ѝ вдъхне надежда и да я успокои. Раздвижи устните си и се опита да се усмихне.

— Как бих могъл да не оздравея, след като очаквам син? Каза, че ще бъде момче, нали така?

Ариана се усмихна през сълзи.

— Да, син. Значи си ме чул?

— Да. Беше много настоятелна. Колкото и да ми се искаше, не можех да избягам от гласа ти.

— Благодаря на бога за това — въздъхна Ариана с облекчение.
— Надявам се, че се радваш. За бебето, искам да кажа.

Той притвори очи, изтощен от дългия път обратно към света на живите. Бе рискувал да се приближи съвсем близо до смъртта.

— Дори не мога да ти опиша колко се радвам.

— Уморен си, скъпи — каза Ариана. — Сега по-добре поспи. После ще говорим.

Той отвори очи.

— Притежаваш велика сила, Ариана. Успя да ме върнеш от дверите на отвъдното. — Той искаше да ѝ каже, че от момента, в който чу гласа ѝ, със сърцето и душата си разбра колко много я обича. Искаше да ѝ разкрие чувствата си без задръжки и без въпроси, но беше все още твърде слаб.

Внезапно Ариана осъзна какво е имала предвид Надая, като ѝ каза, че само тя е способна да спаси Лайън. Възраждащата сила на любовта беше по-силна от всяко лечение. Тя обичаше Лайън повече от собствения си живот и затова думите ѝ успяха да достигнат до него, когато беше в безсъзнание.

— Силата, която притежавам, се дължи на любовта, която изпитвам към теб.

— Моята любов към теб е също толкова силна — отвърна Лайън. Той беше много изтощен и думите му едва се чуваха, но Ариана разбра неясния шепот и сърцето ѝ трепна от вълнение.

— Ти ме обичаш? Обичаш ме истински?

Преумората взе връх над емоциите на Лайън и той потъна в дълбок, здравословен сън. Естествения цвят на лицето му се беше възвърнал и челото му вече беше хладно на допир. Ариана се изправи на крака и отпрати благодарствена молитва към бога.

— На себе си трябва да благодарите, милейди.

Ариана се сепна от изненада.

— Уплаши ме, Надая. От колко време си тук?

— Достатъчно дълго.

— Той ме обича, Надая. Лорд Лайън ме обича.

— Прекалено много време отне и на двама ви да проумеете тази проста истина. Вашата любов спаси живота му. Без нея щяхме да го загубим. Той беше близо, милейди, съвсем близо.

— Да, знам това — отвърна Ариана с разтреперан глас. — Ще бъде ли вече всичко наред?

Надая се доближи до леглото и прегледа раната на Лайън.

— Треската му е отминала и няма и следа от инфекцията, милейди. Вие му дадохте смисъл да живее, а сега собствената му воля ще довърши останалото. Той ще живее — каза уверено вещицата. — А сега е време и вие да си починете, ако искате да родите здраво бебе.

Лайън тъкмо бе започнал да се възстановява и Ариана се зарадва, че е преодоляла трудностите, когато изникна нов проблем. Две седмици след като Лайън дойде на себе си, в Крагмер пристигна лейди Забрина. Новината, че Лайън е смъртоносно ранен, бе достигнала бързо до Лондон и тя беше решила да дойде в Крагмер и да се погрижи за него. Тъй като Уилям все още не се беше върнал от Честър, тя на своя глава беше предприела това дълго пътуване. Никой от охраняващите я войници не беше успял да я разубеди. Когато пристигна в Крагмер, тя се втурна нагоре по стълбите и започна да търси Лайън от стая в стая.

Ариана си почиваше в една от спалните. Сега, когато Лайън беше по-добре, тя се отделяше от леглото му за кратко без да се страхува, че нещо ще се случи в нейно отсъствие. Терса, която стоеше през това време с Лайън, беше отишла до кухнята да му приготви нещо за ядене. Лайън се събуди малко след като Терса излезе от стаята. В този момент при него нахлу лейди Забрина.

— Лайън, о, Лайън, знаех си, че си жив — каза тя и се наведе над него, като почти го задуши с тежкия се парфюм. — Дойдох да се погрижа за теб и да ти помогна да оздравееш, любов моя.

— Не е трябвало да се тревожиш, Забрина — отвърна Лайън, сякаш развеселен от случката. — Жена ми се грижи много добре за мен. А и доколкото си спомням, последния път, когато се разделихме в Абернети, съвсем не бяхме в приятелски отношения.

— Ужасно съжалявам за неприятностите, които ти създадох, Лайън. Аз те обичам и винаги ще се интересувам от теб. Бях част от живота ти много по-дълго, отколкото лейди Ариана.

— Не е така. Ожених се за Ариана, преди да срещна теб.

— Но тогава ти не споделяше леглото си с нея — напomini му Забрина. — Аз бях тази, която се грижеше за теб и ти осигуряваше комфорт и удоволствия.

— Така беше, но с това приключихме много отдавна, Забрина. Разбери веднъж завинаги, че аз обичам жена си. Ако не беше тя, сега щях да съм на онзи свят.

В този момент в стаята влезе Ариана. Тя замръзна на мястото си, щом видя Забрина, надвесена над Лайън.

— Какво правите тук, лейди Забрина?

— Чух, че Лайън е на смъртно легло.

— Както вече се убедихте, той се чувства значително по-добре. Мисля, че вече спокойно можете за се върнете в Лондон.

— Да не би да ми отказвате гостоприемство, лейди Ариана?

В този момент влезе Терса с купа бульон в ръцете си. Момичето беше повече от изненадано да види Забрина в стаята на болния лорд Лайън.

— Терса, покажи, ако обичаш, на лейди Забрина спалнята за гости — каза решително Ариана, — и ѝ пригответи всичко необходимо, за да се чувства удобно. Аз сама ще се погрижа за храната на лорд Лайън.

Забрина напусна стаята с усмивка на лицето. Ариана седна до Лайън и търпеливо започна да го храни.

— Достатъчно, благодаря — каза Лайън, когато се почувства сит.

— Изглеждаш значително по-добре след кратката почивка — Ариана умишлено пропусна да спомене нежеланата визита на лейди Забрина.

— Ти също. — Очите му не се откъсваха от нея, докато тя се суетеше из стаята, изпълнявайки домакинските задължения, които лесно можеше да остави на прислугата. — Успокой се, Ариана, и ела да седнеш до мен. Искам да обсъдим нещо.

— По-добре си почивай, Лайън. Все още си твърде слаб.

— Аз бих искал да знам какво прави тук лорд Едрик.

— Той дойде в Крагмер заедно с Белтан. Донесоха те почти на ръце. Трябва да му бъдеш благодарен, Лайън.

— Благодарен? — отвърна той в недоумение. — Как така, любов моя? Благодарен за това, че се навърта наоколо и очаква с нетърпение моята смърт, за да може спокойно да се венчае за жена ми? Или може би затова, че се опита да те изкуши с нежни слова? Да не би да мислиш, че не те видях в обятията му?

— Видял си ме в обятията му? — удиви се Ариана. — Та ти беше в безсъзнание. Ако си бил буден, би трябвало да си чул, че казах на Едрик, че обичам единствено и само теб, и че ако нещо се случи с теб, аз никога не бих се омъжила за друг. Едрик е мой приятел и нищо повече. Той знае какво е моето мнение за отношенията ни и го приема безропотно. И между другото, — продължи тя, — Едрик е спасил живота ти на бойното поле.

Лайън я погледна объркано.

— Защо не ми обясниш, мила?

— Белтан каза, че Едрик е отблъснал уелсеца, който те е ранил, и го е убил секунди преди острието на меча му да съсече врата ти. Едрик е почистил раните ти, доколкото е могъл, и е направил превръзки, за да спре кръвта. Наистина, превръзките не бяха добре направени, но благодарение на тях си издържал пътя дотук.

— Ако това, което казваш, е вярно, то аз съм силно задължен на лорд Едрик. Но за нищо на света не бих се съгласил да станеш негова съпруга. Ти си моя, Ариана, и не бих те отстъпил на никого. Толкова много те обичам, че не мога да си представя живота си без теб. — Той плъзна поглед по корема ѝ. — Между другото, как е нашето дете?

На устните на Ариана разцъфна сияйна усмивка.

— Бебето се чувства добре, особено сега, когато състоянието на баща му се стабилизира. Дватама с теб сме перфектната двойка — ревнив съпруг и ревнива съпруга. Любовта, която изпитвам към теб, ми е достатъчна за цял живот. Ти си моята единствена любов, моят свят, моят живот.

Лайън въздъхна блажено.

— Мисля, че никога няма да се уморя да слушам тези думи.

Ариана постепенно се опомни и се върна към реалността.

— Какво ще правим с лейди Забрина?

Лайън видимо се забавляваше от обзелата я ревност.

— Какво да правим? Нищо. Уилям потвърди пред мен, че намеренията му да сгоди Забрина и Едрик са напълно сериозни. Когато кралят се върне от Честър, ще се погрижи заповедите му да се изпълнят. Приблужи се още малко към мен, мила. Искам да сложа ръката си върху корема ти, там където расте моето дете.

Ариана се приближи и лицето ѝ пламна от свян, когато той надигна дрехите ѝ и постави ръката си върху корема ѝ. Тя беше силно впечатлена от него. Възхищаваше се на старанието му да оздравее и бързината с която се възстановяваше. Този път обаче бе надценил себе си. По игривия блясък в очите му Ариана разбра, че Лайън си е наумил нещо, което бе недопустимо в неговото състояние. Само преди няколко дни той беше на границата между живота и смъртта. Раните му бяха започнали да завяхват, но все още бяха доста сериозни. Когато ръката му се плъзна надолу по корема ѝ и се спря между краката ѝ, тя задържа дъха си и въздъхна.

— Лайън, не си достатъчно добре, за да правим любов. Оздравявай, скъпи. Ще имаме достатъчно време за това.

— Но аз искам да го направим сега — настоя той и посегна да я прегърне. Напрежението се оказа прекалено непосилно за него. Лицето му придоби болезнено изражение, той отпусна ръката си и изстена от болка.

— Нали ти казах. Състоянието ти е твърде нестабилно и не трябва да се напрягаш. А сега, ако вече си по-добре, бих искала да обсъдим сватбата на Терса и сър Белтан. Искат да се венчаят в църква, и то е колкото се може по-скоро. Ако нямаш нищо против...

— Абсолютно нищо — отвърна Лайън навъсено. Той не беше от хората, които обичат да бездействат. Сега, прикован към леглото, се чувстваше необичайно. Освен това желаше жена си до полуда и се дразнеше от факта, че не може да стори нищо по въпроса. Или може бе все пак можеше. — Какво казва Надая? Кога смята, че ще съм добре да се изправа на крака? Кога ще мога да напусна това проклето легло?

— Ще трябва да лежиш още няколко седмици, докато се възстановиш дотолкова, че да започнеш да се движиш свободно.

— Няколко седмици? И дума да не става, Ариана. Няма да лежа и секунда повече от необходимото! Смятам, че още една седмица ще ми бъде напълно достатъчна.

Всъщност, Ариана щеше да бъде доволна, ако Лайън се задържеше в леглото и една седмица. Очакваше той да ѝ каже, че възнамерява да напусне леглото още на следващия ден.

— Всичко зависи от това, как ще се чувстваш другата седмица, мили.

— Ако спреш да ме храниш със супи и каши, които са подходящи само за бебета, а ми дадеш истинска храна, ще се оправя много по-бързо. Една еленска пържола и прясно уловена пъстърва в сос със копър ще бъде добре за начало.

— Може би е време да ядеш по-силна храна — ентузиазира се Ариана. — Ще видя какво мога да направя по въпроса.

Тя понечи да излезе от стаята, но Лайън не пожела да я пусне. Той се протегна, хвана я за ръката и я придърпа на леглото до себе си. Ариана извика от изненада, впечатлена от неговата сила.

— Лайън, остави ме да вървя. Така ще си причиниш болка. От напрежение раната ти може да се отвори... .

— Напротив, напрежението ще ми се отрази доста здравословно. Мисля, че все още съм способен да целуна жена си, без да си нанеса тежка телесна повреда.

Ариана притаи дъх. Макар и болен, тя го желаше страстно. Усещаше топлината на тялото му, силата му, решителността му, и изведнъж усети как от желание ѝ се завива свят. Толкова време мина от последния път, когато бяха заедно, че въпреки разума си и стремежа да се овладее, тя продължи да лежи в очакване, трепереща от вълнение. Ужасно се страхуваше той да не се нарани и едновременно с това изгаряше от желание да я целуне.

Той докосна устните ѝ със своите и тя безвъзвратно загуби контрол върху сетивата си. Телата им се вплетоха едно в друго. Стомахът ѝ се преобърна, когато езикът му жадно нахлу в устата ѝ. Започна да стене от удоволствие в ръцете му, когато той погали бедрата ѝ и ги придърпа към себе си. Сладостна топлина се разливаше по цялото ѝ тяло и Ариана се чувстваше безсилна да помръдне. Въздишките му ѝ припомниха, че това, което правят в момента, вероятно му причинява голяма болка.

— Лайън, недей! Не бива!

— О, напротив!

О, небеса! Той не очакваше, че една обикновена целувка ще го парализира от страст. Освен това не беше предполагал, че Ариана ще отвърне със същото желание. Не вярваше, че е възможно плътта да го боли от страст, повече отколкото от дълбоките рани. Притокът на кръв в слабините му му причини нетърпима болка, която не можеше да се сравни с тази от раната.

— Помогни ми — простена Лайън. — Няма да се справя сам.

— Мисля, че изобщо не трябва да го правим, — отвърна Ариана и се опита да се откъсне от прегръдките му.

— Можем да го направим и ще го направим. Надигни полите си и се качи върху мен.

Устните ѝ, зачервени и влажни от целувките му, потрепериха леко, докато си поемаше въздух и се опитваше да овладее надигналата се в нея страст.

— Не — отвърна решително Ариана.

Сякаш не чул отговора ѝ, Лайън започна да надига дрехите ѝ.

— Ако не ми помогнеш, вероятно наистина ще се нараня, докато се опитвам да правя любов с жена си. — Той отмести завивката от себе си и ѝ разкри своята възбуда. Желанието му нарастваше дори и само докато тя го наблюдаваше.

— Моля те — прошепна той настойчиво.

Ариана най-сетне се предаде. Тя вдигна нагоре дрехите си и се качи на леглото върху него, като внимаваше да не му причини болка. Намести се удобно и простена от удоволствие в мига, в който Лайън проникна в нея. Той прошепна задавено името ѝ. Това беше всичко, което можеше да направи, за да се въздържи и да не свърши веднага. Той не усещаше никаква болка, само екстаз — дълбок и продължителен, изпълващ го с несравнимо удоволствие.

Ариана чувстваше плътта му в себе си, движеше се бавно и внимателно, за да не му причини болка. Усещаше пръстите му, впити в дантелите на туниката ѝ, за да придържа дрехите ѝ нагоре. Постепенно Лайън разголи гърдите ѝ, за да може да ги докосва с ръцете и устните си. Тъй като не можеше да се надигне към нея, той я придърпа към себе си, докато гърдите ѝ не се приближиха достатъчно близо до устните му. После нежно засмука зърната ѝ. Бременността я беше направила много по-чувствителна и тя сладостно реагира на неговите

действия. Изстена с глас, вкопчи се в него още по-силно и усети как неговите тласъци се засилиха.

Ариана се опита да го укроти и да забави движенията му, защото се притесняваше да не се разкъсат шевовете на раната му. Но страстта на Лайън вече не можеше да бъде овладяна. Набъбналите ѝ от страст зърна и влагата, която усещаше между краката ѝ, предизвикваха в него дива реакция. Тя се опита да го предупреди, но устните му се впиха в нейните и погълнаха възторжените ѝ, дрезгави възклицания.

Лайън усети конвулсиите на тялото ѝ около себе си и продължи да подхранва оргазма ѝ с бавни, дълбоки тласъци. Кулминацията на неговото собствено удоволствие го погълна и той изригна вътре в нея. Продължи да я притиска върху себе си, докато и последната сладостна тръпка не напусна телата им. Ариана първа дойде на себе си и почувства вина затова, че се е поддала на инстинктите си и е загубила контрол върху тялото си. Тя не трябваше да допуска това да се случи. По-добре от него преценяваше състоянието му и не трябваше да му позволява да се напруга по този начин.

— Добре ли си? — попита тя задъхано.

Ръцете ѝ пробягаха пипнешком по превръзката на гърдите му, търсейки някакви следи от нараняване. След като се убеди, че никъде по снежнобялата превръзка не е избила кръв, Ариана се успокои и въздъхна облекчено.

— Повече от добре, мила — отвърна ѝ Лайън е усмивка.

Ариана бавно се изправи и приглади припряно дрехите си. Тъкмо беше успяла да завие Лайън, когато вратата се отвори и в стаята нахлу Белтан. На Ариана ѝ примая, щом осъзна, че са се разминали на косъм от неудобната ситуация.

Белтан хвърли бърз поглед върху зачервените бузи на Ариана и смутеното изражение на лицето на Лайън и веднага разбра, че е нахлул в стаята в доста неподходящ момент. Но вече не можеше да промени ситуацията. Налагаше се лорд Лайън да бъде уведомен за последните събития.

— Извинявам се, че ви притеснявам, милорд, но в далечината забелязахме ездачи, които приближават Крагмер.

Вниманието на Лайън се изостри.

— Колко са?

— Малка армия — отвърна Белтан. — От това, което успях да видя, те не са нито шотландци, нито уелсци.

Ариана пристъпи към прозореца и, вперила поглед към хоризонта, се опита да различи приближаващите се конници. Тя внезапно ги забеляза в далечината. Един от тях се отдели от групата и по-бързо от останалите препусна към Крагмер.

— Един от ездачите пристига! — извика тя.

— Ще слеза да го посрещна! — каза решително Лайън и се опита да се изправи от леглото, но не успя. Той беше вложил всичките си сили, докато се любеше с Ариана, и сега не беше способен да направи нищо повече.

— Не! — намеси се Ариана с тон, който не търпеше възражение. — Няма да ги посрещаш ти. Ще отидем двамата със сър Белтан.

— Не съм съгласен — промърмори Лайън, докато се наместваше по-удобно на възглавницата, но тъй като той самият не можеше да направи нищо, престана да протестира.

След няколко минути Ариана вече стоеше във вътрешния двор на замъка и очакваше конника. Портите бяха вдигнати. Ездачът влезе в двора и, сред тропот от копита, спря пред Ариана и Белтан. Той слезе от коня и свали шлема си. Ариана възкликна от изненада, когато разпозна крал Уилям, и веднага падна на колене пред него. Той я улови за ръцете и я вдигна на крака.

— Не, милейди, не съм дошъл дотук, за да получа вашата почит. Дойдох да изкажа съболезнования за своя най-смел воин, който загуби живота си, защитавайки мен. Лорд Лайън се сражава достойно, без да се страхува от опасностите. Той спаси живота ми. Веднага щом видях, че е смъртоносно ранен, го изпратих в Крагмер, за да умре спокойно в дома си. А след като овладях ситуацията в Честър, яхнах коня си и се отправих насам, за да изкажа съболезнованията си за своя най-верен воин и да отдам чест на неговата вдовица. Искам да знаете Ариана, че обичах Лайън Нормански като свой собствен син.

Ариана слушаше като вцепенена думите на краля. Очевидно беше, че Уилям мисли Лайън за мъртъв.

— Ваше величество, — каза Ариана веднага, щом си възвърна способността да говори, — истински щастлива съм да ви съобщя, че лорд Лайън е жив.

21

Крал Уилям, Завоевателят на Англия, вдигна очи към небето и заплака от сърце. Когато погледна отново Ариана, лицето му сияеше от радост. По зашеметеното му изражение тя разбра, че е смятал, че раните на Лайън са твърде сериозни, за да оживее. През цялото време той не беше допускал възможността Лайън да се възстанови. Сега беше дошъл дотук, за да отдаде почит на падналия в боя другар, а вместо това откри неочаквана радост.

— Лайън е жив — повтори Уилям, вцепенен от изненадата. — Какво чудо направихте, милейди?

Ариана се усмихна сияйно.

— Не беше чудо, Ваше величество. Аз просто не му позволих да умре. Той искаше да дойде и за ви посрещне лично, но го помолих да не напуска леглото. Лорд Лайън е ужасно нетърпелив пациент. Раните му все още не са заздравели, а той иска да лудува като... като... — Изведнъж тя осъзна как звучат думите ѝ в ушите на другите и започна несигурно да заеква. — Сигурна съм, че знаете какво имам предвид, Ваше величество — завърши тя неуверено.

Уилям я изгледа развеселен.

— Наистина, милейди, досещам се какво имате предвид. Заведете ме, моля ви, при лорд Лайън. Искам да го видя незабавно.

Ариана въведе Уилям в салона. Завоевателят явно се изненада да види там лорд Едрик. Той се спря и се обърна към него:

— Удивен съм да ви намеря в Крагмер, лорд Едрик. Нима нямат нужда от вас в Блекхийт?

— Тук съм, защото обещах услугите и помощта си на лейди Ариана, докато лорд Лайън е на легло — отвърна любезно Едрик. — Известно време бяхме в неведение дали той ще оживее.

— Разбирам — отвърна Уилям. — Останете още малко. Бих желал да разговарям с вас веднага, след като поздравя лорд Лайън.

— Разбира се, Ваше величество — отвърна покорно Едрик и направи дълбок поклон. — Удоволствието ще бъде изцяло мое.

Уилям продължи към стаята на Лайън и изведнъж зърна лейди Забрина, която се беше смесила с тълпата. Лицето му придоби раздражено изражение. Той съвсем не очакваше да открие Забрина в Крагмер.

— Лейди Забрина — извика високо Уилям и ѝ махна с ръка да се приближи. — Какво, по дяволите, търсите в Крагмер? Доколкото си спомням ви наредих да останете в Лондон.

Забрина се приближи припряно с пресилена усмивка.

— Така е, Ваше величество. Но докато бях в Лондон разбрах, че лорд Лайън е смъртоносно ранен. Както добре знаете, аз и лорд Лайън бяхме... много близки преди. В името на нашата продължителна връзка се почувствах длъжна да дойда в Крагмер.

— Сигурен съм, че лейди Ариана е оценила жеста ви — отвърна иронично Уилям.

— Готова съм да замина незабавно, ако това е вашето желание — каза покорно Забрина, защото не искаше да си навлича гнева на Уилям. Освен това, тя вече беше осъзнала, че идването ѝ в Крагмер е било грешка. Интимните отношения между нея и Лайън бяха минало. Това, разбира се, съвсем не ѝ харесваше, но нямаше друг избор, освен да се примири.

В очите на Уилям припламнаха весели искрици.

— Не, останете. Имам известни планове, които ви засягат. Бях предвидил това да стане в Лондон, но щом така и така сте тук, нека бъде в Крагмер.

— Какви планове? — попита Забрина, внезапно изпълнена с любопитство. Съвсем не ѝ допаднаше идеята Уилям да се разпорежда с личния ѝ живот.

— Ще говорим за това по-късно, след като се видя с лорд Лайън. — Той я отпрати с ръка и помоли Ариана да го придружи до стаята на съпруга ѝ.

Лайън нямаше и най-малка представа какво става долу в залата. Все още никой не го беше осведомил за пристигането на краля. Всичко, което знаеше, беше че към замъка се приближава малка армия, която можеше да бъде и вражеска, а той беше принуден да лежи в леглото си, безпомощен като новородено бебе. Е, не беше съвсем безпомощен, помисли си той и се усмихна при мисълта за страстния

любовен сеанс. Тъкмо беше решил да стане и да слезе долу да види какво става, когато вратата на стаята му се отвори и влезе Ариана.

— Крайно време беше — промърмори навъсено той.

В този момент в стаята влезе Уилям и Лайън занемая от изненада. Опита се да се изправи, но Уилям поклати отрицателно глава.

— Не бива да ставате, лорд Лайън. Не е необходимо да ми отдавате почести. Вие доказахте лоялността си към мен на бойното поле. Ако не бяхте вие, вече щях да лежа в студената земя. Дойдох в Крагмер с намерението да отдам чест на вашата вдовица. Не мога да ви опиша радостта си, когато узнах, че сте жив. Освен това научих от вашата съпруга — добави той със задоволство, — че се възстановявате много бързо даже сте готов да лудувате в леглото.

Лайън погледна подозрително Ариана. Силно се надяваше, че тя не беше казала на краля, че са правили любов малко преди той да пристигне. За пръв път в живота си Лайън Нормански поруменя от неудобство.

— Не, милорд, не съм искала да... — Доловила смущението на мъжа си, Ариана опита да се намеси, но не намери какво да каже.

Уилям поклати глава и се разсмя от сърце. Това му се случваше толкова рядко, че Ариана и Лайън го погледнаха изумени.

— Спокойно, лорд Лайън — каза Уилям, след като се поуспокои и избърса радостните сълзи от очите си. — Само се пошегувах. Не мога да ви опиша колко се радвам за вас двамата. Истинско чудо е, че лейди Ариана все още има съпруг, а аз — верен другар. Ако не възразите, ще остана в Крагмер до утре, за да присъствам на сватбата.

— Сватба? — попитаха в един глас Лайън и Ариана.

— Да. Бях доста изненадан, когато открих тук лорд Едрик и лейди Забрина. Присъствието им тук е добре дошло за мен. Ако вие сте съгласни, бих желал сватбената им церемония да се състои в Крагмер, вместо в Лондон.

— Много ще се радваме, ако венчавката се състои в Крагмер — отвърна Лайън. — Ако нямате нищо против, бих искал да отпразнуваме и сватбата на моя рицар Белтан и неговата любима Терса.

— Така да бъде! — съгласи се Уилям. — Сватбите ще се състоят утре по обед. Сега ще отида да уведомя лорд Едрик и лейди Забрина за

решението си. След това ще се оттегля да си почина. Дългият път от Честър си каза думата.

— Доколкото разбирам, сме спечелили битката — каза Лайън.

— Да, уелците бяха отблъснати и изгонени от крепостта. Изпратих ги, там откъдето са дошли.

— Горкият лорд Едрик — възкликна Ариана, когато Уилям излезе от стаята. — Той заслужава по-добра съпруга от лейди Забрина.

— Смятам, че ще се спогодят добре, ако лорд Едрик я постави на мястото ѝ своевременно.

Ариана му отправи гневен поглед.

— Предпочитам да не ми припомняш, че познаваш лейди Забрина по-добре от останалите. Ако ме извиниш, има твърде много работа за вършене преди церемонията. Трябва да говоря с готвачите за сватбените ястия и да поръчам на прислугата да почисти за събитието.

Лайън се усмихна доволно и се протегна към нея. Тя се изплъзна от ръцете му с развеселено изражение.

— Достатъчно се раздвижи за днес, мили! — После тръсна водопада от светли коси и излезе от стаята.

* * *

— Вече говорих с лорд Лайън. Решихме сватбата ви да се състои утре, тук, в Крагмер — каза Уилям, когато малко по-късно Едрик и Забрина се изправиха пред него. Той нарочно беше избрал малка и сравнително отдалечена от залата стая, в която спокойно да обсъдят подробностите за предстоящата церемония.

— Утре? — ахна Забрина и погледна с неприязън Едрик. — Не може ли да почакаме? Нека се оженим в по-подходящ момент, Ваше величество.

— Според мен моментът е напълно подходящ — отвърна твърдо Уилям. — Моят писар вече прави списък на имуществото, средствата и земите, които ще станат собственост на лорд Едрик след вашата сватба. Ще бъде двоен празник. Сър Белтан и слугинята Терса също ще се женят утре.

Едрик наблюдаваше внимателно Забрина. Тъй като не можеше да има Ариана, той нямаше нищо против да се ожени за Забрина, която

беше богата и красива. Но ако тя смяташе да го вплете в женските си игри и да го командва, не беше познала. Колкото по-бързо го осъзнаеше тя, толкова по-успешен щеше да бъде бракът им. Той нямаше никакво намерение да толерира развратното ѝ поведение и смяташе да вземе незабавно мерки.

След като им разясни намеренията си, Уилям се оттегли. Забрина понечи за излезе от стаята веднага след него, но Едрик я сграбчи за ръката и я върна обратно.

— Останете, милейди. Искам да говоря с вас насаме.

Забрина му отправи унищожителен поглед, който недвусмислено разкриваше мнението ѝ за предстоящия им брак.

— Нямам какво да ви кажа, милорд.

— Не се осмелявай да ми говориш. Независимо от твоето мнение, Уилям те избра да носиш името ми и да родиш и отгледаш децата ми. Съвсем скоро ще ти се наложи да споделиш леглото ми и отношенията ни ще станат твърде интимни.

— Говорите за неща, които по всяка вероятност няма да се случат, милорд.

— Ще се случат, милейди, бъдете сигурна в това. И не ви съветвам да злоупотребявате с търпението ми. Когато се родят децата ни, не искам да има никакви съмнения кой е техният баща. Няма да толерирам развратното ви поведение. Ако се наложи, ще ви държа заключена до края на дните ви. Искам добре да запомните думите ми, лейди Забрина. От днес нататък никой друг мъж няма да се възползва от вашите прелести.

Забрина се вгледа в тъмните очи на Едрик и не откри и следа от колебание. Тя се страхуваше той да не отнеме свободата ѝ. Беше свикнала да има много любовници. Не можеше да устои на изкушението да прелъстява мъже, за които се носеха слухове, че са невероятни в леглото, като Лайън Нормански например.

Тя не познаваше Едрик и се страхуваше да сподели бъдещето си с мъж, когото не може да контролира. Щеше да се опита да промени навиците и мисленето му и в никакъв случай нямаше да се предаде без съпротива.

— Не изпълнявам заповеди — каза високомерно Забрина. Едрик осъзнаваше, че тя проверява волята му и прие предизвикателството с вълнение, каквото не беше изпитвал отдавна.

— Ще изпълнявате, милейди, и още как. Нямам никакво намерение да бъда рогоносец. Но не се бойте. Няма да загубите плътските удоволствия, на които сте навикнала. Възнамерявам да правя любов с вас и денем и нощем, всеки път, когато съм в подходящо настроение. Никой няма да може да ме обвини, че пренебрегвам жена си.

Устните на Забрина трепнаха. Като че ли беше направила неточна преценка за човека срещу себе си. Тя го огледа от главата до петите. Беше едър, добре сложен и красив мъж. Струваше ѝ се млад, но очевидно беше доста опитен. Тя обаче съвсем не възнамеряваше да му покаже симпатията си и решително му обърна гръб.

— Очевидно имате високо мнение за себе си, лорд Едрик. Но аз не вярвам на приказки. Очаквам доказателства.

Едрик прие това като покана.

— Искаш доказателство, Забрина? Ще го получиш.

Той я сграбчи за ръката и я обърна с лице към себе си. Забрина разтвори устни от изненада и Едрик забеляза как изкусително навлажни устните си с нежния си, розов език. Преди Забрина да осъзнае какво възнамерява да направи Едрик, той я целуна неустойимо. Езикът му намери нейния и двамата се отдадоха на неочакваното удоволствие. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и той си помисли, че идеално му прилягат — нито прекалено големи, нито твърди малки. Тя изстена високо, когато той бавно повдигна роклята ѝ и пръстите му нежно проникнаха между краката ѝ. Едрик се усмихна доволно, когато плътта ѝ потръпна под дръзките му ласки.

— Господи! Явно са истина слуховете, че си била гореща като самия огън. Но аз ще те опитомя. Когато станеш моя съпруга, ще се наслаждаваме един на друг, колкото искаме. Но не и сега. — Той рязко отмести ръката си и отблъсна Забрина.

Тя дишаше тежко и виолетово-сините ѝ очи бяха изпълнени със страстно желание. Гледаше Едрик така, сякаш той току-що беше загубил разсъдъка си.

— Защо спря? — прошепна тя задъхано.

Той я погледна предизвикателно.

— Надявам се да очакваш с нетърпение нашата първа брачна нощ. До утре, милейди — каза той и отправи дълбок поклон.

— Да не си посмял да ме изоставиш така! — извика разярена Забрина. — Ще си платиш за това, че ме унижи.

Устните на Едрик се извиха в доволна усмивка.

— Разчитам на това, милейди.

Зората се изтърколи на небето, хладна и чиста. Венчавката на Терса и Белтан се състоя по обяд. Терса изглеждаше великолепно. Беше облечена с прекрасна бяла копринена рокля, която Ариана ѝ подари за сватбата. Белтан беше облечен в кожа и кадифе. Двамата изглеждаха много щастливи. Крал Уилям се усмихваше сърдечно, докато произнасяха брачните си клетви. Малко по-късно Едрик и Забрина заеха своите места пред свещеника.

Още предния ден Едрик изпрати да му донесат от дома одежди за сватбата. Беше облечен с туника от сребрист плат и хермелинова кожа. Панталоните добре очертаваха формите на силните му бедра. Раменете му изглеждаха много широки и силни под ефирната материя на туниката, и предизвикаха възхищението на всички присъстващи дами.

След дълги преговори с Ариана, Лайън стана от леглото и слезе долу на тържеството. Заедно с нея и крал Уилям наблюдаваха церемонията от специален подиум. Когато започна венчавката на Забрина и Едрик, Лайън се усмихна едва забележимо. Тази церемония обвързваше завинаги съперника му и бившата му любовница. Веднъж завинаги двамата с Ариана щяха да се отърват от тях и съпругата му щеше спокойно да роди първото им дете.

Последва празничният пир, придружен с много забавления. След като поседя колкото беше необходимо, Едрик отиде при краля и помоли за разрешение да отведе булката си в своя замък Блекхийт. На Лайън му се стори, че Забрина изглежда неестествено покорна, и се запита какво е направил с нея лорд Едрик, за да предизвика тази промяна. Мислите му се изпариха мигновено, щом забеляза сълзи в очите на Ариана.

— Какво има, мила? — попита той със свито сърце, сепнат от мисълта, че тя плаче за изгубената си любов.

Ариана се усмихна през сълзи.

— Нищо, скъпи. Просто си припомних нашия сватбен ден. Тогава пропуснахме по-голямата част от ритуала, ако си спомняш.

Помислих си, че можем да го повторим, като изпълним цялата церемония.

Лайън избърса внимателно сълзите ѝ.

— Не е нужно, любов моя. Способен съм да обичам само веднъж в живота си и само веднъж ще се венчая. Церемонията може да не беше пълна, но ми донесе най-голямото богатство, за което някога съм мечтал.

Сърцето на Ариана се преобърна от любов към този норман, когото се беше заклела да мрази, а сега обичаше от все сърце. Тя му се усмихна мило и каза:

— Не се ли чувстваш изморен, скъпи? Може би трябва да се връщаш в леглото.

Лайън я погледна озадачен. Далеч не се чувстваше уморен. Тържеството едва започваше и той имаше огромното желание да... Постепенно започна да проумява. Веселите искрици в погледа на Ариана не оставяха никакво съмнение за намеренията ѝ. Изведнъж Лайън почувства отчаяна нужда да се отпусне в леглото си, но със сигурност не за да си почива. Малката хитруша до него нямаше да му даде тази възможност.

— Всъщност, напълно си права. В момента се нуждая точно от легло. Ще се извиня на крал Уилям и след това ще ме придружиш до спалнята.

Ариана се изчерви, докато Лайън шепнеше нещо в ухото на Уилям. Беше благодарна, че дългата ѝ дреха прикрива треперещите ѝ колене. Само при мисълта за ръцете и устните на Лайън по тялото ѝ пробягваше гореща тръпка. Дали Уилям щеше да заподозре причината за ненадейното им оттегляне?

Уилям повдигна вежди и едва потисна усмивката си, докато слушаше несвързаните обяснения на Лайън. После кимна с глава и погледна Ариана с разбиране. Той не успя да прикрие приповдигнатото си настроение, докато им махаше за довиждане.

— Погрижете се добре за съпруга си, милейди — посъветва я Завоевателя. — Когато се роди първото ви дете, ще се радвам да го кръстите на мен.

— Значи си му казал? — прошепна Ариана, докато бавно си пробиваха път през тълпата.

— Да! — отвърна Лайън и палаво се усмихна. — Нямам нищо против целия свят да узнае, че носиш моето дете. А сега ми кажи каква беше тази глупост, че съм бил изморен? — попита я той, след като влязоха в общата си спалня. — Доста настояваше да ме сложиш в леглото. Надявам се, че имаш намерение да ме придружиш.

— Явно си ме разбрал правилно — кимна игриво Ариана. — Страхувам се, че булката на лъва е не по-малко дръзка от самия него, когато стане въпрос за удоволствия.

— Моята страстна, непокорна съпруга — промърмори Лайън, взе я в обятията си и я целуна пламенно. — Точно такава те обичам. Благодаря ти, че ме обичаше и тогава, когато не го заслужавах. Как мога да ти се отплатя за цялата мъка, която ти причиних?

— Просто ме обичайте, милорд!

— Обичам ви, милейди, наистина ви обичам.

Издание:

Кони Мейсън. Лъвът

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“, 2003

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.